ด่วนที่สุด **สำเนา**

ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๒๐๗

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ทำเนียบรัฐบาล กทม. ๑๐๓๐๐

๖ พฤษภาคม ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

กราบเรียน/เรียน รอง - นรม., รัฐ - นร., กระทรวง, กรม

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๕/ว ๓๓๙๙ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๖๔

สิ่งที่ส่งมาด้วย บัญชีสำเนาหนังสือที่ส่งมาด้วย

ตามที่ได้ยืนยัน/แจ้งมติคณะรัฐมนตรี (๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๔) เกี่ยวกับเรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) มาเพื่อทราบ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้เสนอเรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ไปเพื่อดำเนินการ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้เสนอความเห็นและข้อเสนอแนะไปเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีด้วย ความละเอียดปรากฏตามบัญชีสำเนาหนังสือที่ส่งมาด้วยนี้

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕ ลงมติเห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ และให้สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติรับความเห็นของกระทรวงการคลัง กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กระทรวงคมนาคม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงอุตสาหกรรม สำนักงบประมาณ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักงาน ก.พ. และสำนักงาน ก.พ.ร. รวมทั้งข้อเสนอแนะของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม และกระทรวงสาธารณสุขไปพิจารณาดำเนินการ แล้วให้นำ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฯ เสนอต่อรัฐสภาเพื่อทราบ ก่อนกราบเรียนนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวาย เพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติต่อไป

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดทราบ/จึงเรียนยืนยันมา/จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ (อย่างยิ่ง)

ณัฐฏ์จารี อนันตศิลป์

(นางณัฐฏ์จารี อนันตศิลป์)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองพัฒนายุทธศาสตร์และติดตามนโยบายพิเศษ
โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๙๐๐๐ ต่อ ๑๖๓๓ (ศศิมาภรณ์), ๑๕๓๒ (วัลภา)
โทรสาร ๐ ๒๒๘๐ ๑๔๔๖ www.soc.go.th
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ saraban@soc.go.th

หมายเหตุ อส. : จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดทราบ
รอง - นรม., รัฐ - นร., กระทรวง : จึงเรียนยืนยันมา
กรม : จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

บัญชีสำเนาหนังสือที่ส่งมาด้วย

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

๑. สำเนาหนังสือสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๑๒๖/๑๘๗๖ ลงวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๖๕
๒. สำเนาหนังสือกระทรวงกลาโหม ด่วนที่สุด ที่ กห ๐๒๐๗/๑๘๒๖ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๕
๓. สำเนาหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๒๐๔.๒/๕๔๐๕ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๖๕
๔. สำเนาหนังสือกระทรวงการต่างประเทศ ด่วนที่สุด ที่ กต ๐๒๐๖/๒๘๖๓ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๖๕
๕. สำเนาหนังสือกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด่วนที่สุด ที่ กก ๐๒๑๔/๑๒๕๙ ลงวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๖๕
๖. สำเนาหนังสือกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ด่วนที่สุด ที่ อว (ปคร) ๐๒๑๓/๙๔๖๔ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕
๗. สำเนาหนังสือกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ด่วนที่สุด ที่ กษ ๑๓๐๔/๑๖๓๙ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๖๕
๘. สำเนาหนังสือกระทรวงคมนาคม ด่วนที่สุด ที่ คค (ปคร) ๐๒๐๘/๑๑๐ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๕
๙. สำเนาหนังสือกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ด่วนที่สุด ที่ ดศ ๐๑๐๐.๔/๗๘๒๔ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๕
๑๐. สำเนาหนังสือกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๒๒๐.๒/๑๑๓๓ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕
๑๑. สำเนาหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๒๑๑.๖/๖๗๒๘ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๕
๑๒. สำเนาหนังสือกระทรวงยุติธรรม ด่วนที่สุด ที่ ยธ ๐๒๐๐๘.๒/๔๐๕๐ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๕
๑๓. สำเนาหนังสือกระทรวงแรงงาน ด่วนที่สุด ที่ รง ๐๒๐๑.๒/๑๓๑๕ ลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๖๕
๑๔. สำเนาหนังสือกระทรวงวัฒนธรรม ด่วนที่สุด ที่ วธ ๐๒๐๔.๔/๑๕๘๓ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๖๕
๑๕. สำเนาหนังสือกระทรวงศึกษาธิการ ด่วนที่สุด ที่ ศธ ๐๒๐๘/๑๑๔๑ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๕
๑๖. สำเนาหนังสือกระทรวงสาธารณสุข ด่วนที่สุด ที่ สธ ๐๒๐๙.๐๓/๑๕๗๑ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕
๑๗. สำเนาหนังสือกระทรวงอุตสาหกรรม ด่วนที่สุด ที่ อก ๐๘๐๒/๒๔๘๘ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๖๕
๑๘. สำเนาหนังสือสำนักงบประมาณ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๗๓๒/๔๙๗ ลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๖๕
๑๙. สำเนาหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๘๐๙/๔๑๔๖ ลงวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๖๕
๒๐. สำเนาหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๔/๗๙ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๕
๒๑. สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ. ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๐๐๘.๓.๑/๔๔ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๖๕
๒๒. สำเนาหนังสือสำนักงาน ก.พ.ร. ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๒๐๐/๕๘ ลงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๖๕

ด่วนที่สุด
ที่ นร ๑๑๒๖/๑๘๗๖

สำนักงานสภาพัฒนาการ
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๙๖๒ ถนนกรุงเกษม กทม. ๑๐๑๐๐

๔ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาบันทึกข้อความ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๑๑๒/๑๗๐๐ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕
๒. รายงานการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๕
๓. QR Code (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

ด้วย พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ในฐานะประธานกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ได้เห็นชอบให้เสนอ เรื่อง (ร่าง) **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓** ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป ดังรายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๑ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ดังรายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๒ ในการนี้ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในฐานะสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ จึงใคร่ขอเสนอผลการพิจารณาดังกล่าวมาเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา

ทั้งนี้ เรื่องดังกล่าวมีรายละเอียด ดังนี้

๑. <u>ความเป็นมา</u>

คณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ในคราวประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ได้มีมติเห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานฯ ในฐานะสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ เสนอ และมอบหมายให้สำนักงานฯ ปรับปรุง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ ให้มีความครบถ้วนสมบูรณ์ และนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีตามขั้นตอนต่อไป

๒. <u>เหตุผลความจำเป็นที่ต้องเสนอคณะรัฐมนตรี</u>

พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๔ กำหนดให้มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างต่อเนื่องในแต่ละช่วงระยะเวลาห้าปี โดยต้องสอดคล้องกับแนวนโยบายแห่งรัฐ ยุทธศาสตร์ชาติ สภาพการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคมทั้งของประเทศและของโลก และ**มาตรา ๑๗** กำหนดให้สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นำร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่จัดทำแล้วเสร็จเสนอคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติพิจารณาความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ โดยเรื่องนี้เข้าข่ายที่จะต้องนำเสนอคณะรัฐมนตรีตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ มาตรา ๔ วรรค ๑ เรื่องที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะรัฐมนตรี หรือให้ต้องเสนอคณะรัฐมนตรีและนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบและรายงานต่อรัฐสภาเพื่อทราบตามลำดับ

/จากนั้น...

จากนั้นนายกรัฐมนตรีนำร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย เพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติต่อไป

๓. ข้อเท็จจริง

สำนักงานฯ ได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เป็นลำดับอย่างต่อเนื่อง โดยมีกระบวนการที่สำคัญ ดังนี้

๓.๑ เดือนมีนาคม - เมษายน ๒๕๖๔ สำนักงานฯ นำกรอบแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ที่ผ่านความเห็นชอบจากสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแล้ว เข้าสู่กระบวนรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนทุกภาคส่วน ผ่านช่องทางต่าง ๆ ประกอบด้วย การประชุมระดมความเห็นในพื้นที่ ๑๘ กลุ่มจังหวัด การประชุมระดมความเห็นจากกลุ่มเฉพาะในส่วนกลาง ๗ กลุ่ม และการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนทั่วไปผ่านช่องทางออนไลน์ โดยมีจำนวนผู้เข้าร่วมแสดงความเห็นรวมทั้งสิ้น จำนวน ๕,๓๓๖ คน

๓.๒ วันพุธที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๖๔ สภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการยกร่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ จำนวน ๑๓ คณะ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาควิชาการ เพื่อดำเนินการยกร่างรายละเอียดของหมุดหมายการพัฒนาทั้ง ๑๓ หมุดหมาย ตามที่กำหนดไว้ในกรอบแผนฯ

๓.๓ วันพุธที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๔ สำนักงานฯ โดยความเห็นชอบของสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ นำ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ซึ่งยกร่างโดยคณะกรรมการยกร่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ไปรับฟังความคิดเห็นในเวทีการประชุมประจำปี ๒๕๖๔ ของสำนักงานฯ ผ่านทางช่องทางออนไลน์ โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมประมาณ ๓,๐๐๐ คน และได้ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนและสื่อมวลชนทราบถึงกระบวนการรับฟังความคิดเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ที่จะมีขึ้นในระยะต่อไป

๓.๔ เดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๔ – มกราคม ๒๕๖๕ สำนักงานฯ จัดรับฟังความคิดเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ผ่านการประชุมระดมความเห็นใน ๑๘ กลุ่มจังหวัด และ ๗ กลุ่มเฉพาะในส่วนกลาง โดยมีจำนวนผู้เข้าร่วมการประชุมระดมความคิดเห็นทั้งสิ้น ๓,๗๙๒ คน นอกจากนี้ได้จัดส่งหนังสือเพื่อขอความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ไปยังหน่วยงานต่าง ๆ โดยมีหน่วยงานที่ส่งความเห็นกลับมาประกอบด้วย ส่วนราชการจาก ๑๔ กระทรวง หน่วยงานของรัฐอื่น ๆ จำนวน ๗ หน่วยงาน ผู้ว่าราชการจังหวัด จำนวน ๒๘ จังหวัด และองค์การระหว่างประเทศ จำนวน ๑ องค์การ

๓.๕ วันพุธที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมีมติเห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ที่ได้ปรับปรุงตามผลการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ตามที่สำนักงานฯ นำเสนอ

๓.๖ วันจันทร์ที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สำนักงานฯ นำเสนอ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ในการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ โดยคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติได้มีมติเห็นชอบและให้นำร่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) เสนอต่อคณะรัฐมนตรีพิจารณาตามขั้นตอนต่อไป

๔. สาระสำคัญ

สำนักงานฯ ดำเนินการยก (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ บนพื้นฐานของหลักการและแนวคิดที่สำคัญ ๔ ประการ ได้แก่ (๑) หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (๒) การสร้างความสามารถในการ “ล้มแล้ว ลุกไว” (๓) เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ (SDGs) และ (๔) การพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว (BCG) โดยมีองค์ประกอบสำคัญ ๕ ส่วน ดังนี้

/๔.๑ ส่วนที่ ๑...

๔.๑ ส่วนที่ ๑ บทบาท ความสำคัญ และสถานะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ เป็นการนำเสนอสถานะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนระดับที่ ๒ ที่จะทำหน้าที่ระบุทิศทางและเป้าหมายการพัฒนาประเทศที่ควรให้ความสำคัญและมุ่งดำเนินการในระยะ ๕ ปี และเพื่อให้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ สามารถทำหน้าที่ได้อย่างประสิทธิภาพ จึงได้มีการปรับเปลี่ยนแนวทางการจัดทำแผนให้**ครอบคลุมเฉพาะประเด็นการพัฒนาประเทศที่มีลำดับความสำคัญสูง** โดยที่ประเด็นการพัฒนาภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งมิได้ระบุไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ จะยังคงได้รับความสำคัญและดำเนินการขับเคลื่อนผ่านแผนระดับที่ ๒ ฉบับอื่น ซึ่งได้แก่ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ และนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ

๔.๒ ส่วนที่ ๒ บริบทการพัฒนาประเทศ เป็นการสังเคราะห์บริบทการพัฒนาประเทศในมิติ ๔ มิติหลัก ซึ่งได้แก่ เศรษฐกิจ สังคมและทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการภาครัฐ โดยการประเมินทิศทางและรูปแบบของเงื่อนไขสภาพแวดล้อม รวมถึงสถานะของทุนในแต่ละมิติ ซึ่งเป็นผลมาจากการพัฒนาประเทศภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 และการคาดการณ์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในระดับโลก

๔.๓ ส่วนที่ ๓ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ***พลิกโฉมประเทศไทยสู่ "สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน"*** โดยมีเป้าหมายหลักที่ต้องการบรรลุผล ๕ ประการ ประกอบด้วย

๔.๓.๑ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม โดยมุ่งยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการสำคัญ ผ่านการส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยนวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ที่ตอบโจทย์พัฒนาการของสังคมยุคใหม่และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงเศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยกับห่วงโซ่มูลค่าของภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย

๔.๓.๒ การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ โดยมุ่งพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม และเร่งรัดการเตรียมพร้อมกำลังคนให้มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน รวมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างหลักประกันและความคุ้มครองทางสังคมที่สามารถส่งเสริมความมั่นคงในชีวิต

๔.๓.๓ การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม โดยมุ่งลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในเชิงรายได้ พื้นที่ ความมั่งคั่ง และการแข่งขันของภาคธุรกิจ ด้วยการสนับสนุนช่วยเหลือกลุ่มเปราะบางและผู้ด้อยโอกาสให้มีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม กระจายโอกาสทางเศรษฐกิจและจัดให้มีบริการสาธารณะที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมในทุกพื้นที่ พร้อมทั้งเพิ่มโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจให้เปิดกว้างและเป็นธรรม

๔.๓.๔ การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน โดยมุ่งลดการก่อมลพิษ ควบคู่ไปกับการผลักดันให้เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ ตลอดจนลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพื่อให้ประเทศไทยบรรลุเป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอนภายในปี ๒๕๙๓ และบรรลุเป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ภายในปี ๒๖๐๘

๔.๓.๕ การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับความเสี่ยงและการเปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทโลกใหม่ โดยมุ่งสร้างความพร้อมในการรับมือและแสวงหาโอกาสจากการ

/เป็นสังคม...

เป็นสังคมสูงวัย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยโรคระบาด ภัยคุกคามทางไซเบอร์ การเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัล รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างและระบบการบริหารงานของภาครัฐให้มีประสิทธิภาพและมีธรรมาภิบาล

ทั้งนี้ การพัฒนาตาม ๕ เป้าหมายหลัก **มีตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์เมื่อสิ้นสุดแผนฯ** ดังนี้ (๑) รายได้ประชาชาติต่อหัวเท่ากับ ๙,๓๐๐ เหรียญสหรัฐ (๒) ดัชนีความก้าวหน้าของคนเท่ากับ ๐.๗๒๐๙ ซึ่งเป็นระดับความก้าวหน้าของคนในระดับสูง (๓) ความแตกต่างของความเป็นอยู่ (รายจ่าย) ระหว่างกลุ่มประชากรที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงสุดร้อยละ ๑๐ และต่ำสุดร้อยละ ๔๐ มีค่าต่ำกว่า ๕ เท่า (๔) ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ เมื่อเทียบเคียงกับปริมาณก๊าซเรือนกระจกปกติที่คาดว่าจะเกิดขึ้น และ (๕) ดัชนีรวมสะท้อนความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงมีค่าไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ซึ่งเป็นผลรวมจาก ๔ ตัวชี้วัดย่อย ได้แก่ ขีดความสามารถของการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศและการเตรียมความพร้อมฉุกเฉินด้านสุขภาพ อันดับความเสี่ยงด้านภูมิอากาศ อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล และอันดับประสิทธิภาพของรัฐบาล

๔.๔ **ส่วนที่ ๔ หมุดหมายการพัฒนา** แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ได้กำหนด ***๑๓ หมุดหมายการพัฒนา*** เพื่อถ่ายทอดเป้าหมายหลักไปสู่การขับเคลื่อนที่ชัดเจนในลักษณะของประเด็น หรือวาระการพัฒนาที่ต้องให้ความสำคัญ ซึ่งมีที่มาจากการประเมินโอกาสและความเสี่ยงของไทย แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระดับโลก สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 และผลการพัฒนาในประเทศในระยะเวลาที่ผ่านมา โดยทั้ง ๑๓ หมุดหมายการพัฒนา จำแนกออกได้เป็น ๔ มิติ ดังนี้

๔.๔.๑ **มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย** ประกอบด้วย ๖ หมุดหมาย ได้แก่

หมุดหมายที่ ๑ ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง ส่งเสริมการผลิตสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าเพิ่มสูง ผ่านการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบมุ่งเป้า การพัฒนาศักยภาพของเกษตรกรและผู้ประกอบการเกษตร การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญ ตลอดจนการขยายผลรูปแบบเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

หมุดหมายที่ ๒ ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน ผลักดันการปรับเปลี่ยนรูปแบบการท่องเที่ยวไทยไปสู่การท่องเที่ยวที่มีมูลค่าเพิ่มสูง โดยใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม เทคโนโลยีและนวัตกรรม สนับสนุนการท่องเที่ยวโดยชุมชนและการท่องเที่ยวในเมืองรอง และยกระดับการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานสากลและสอดคล้องกับความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ

หมุดหมายที่ ๓ ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าของอาเซียน ขับเคลื่อนการเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมยานยนต์เดิมไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้าตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน ด้วยการส่งเสริมให้เกิดการสร้างฐานการผลิตแบตเตอรี่และชิ้นส่วนสำคัญ พร้อมทั้งสนับสนุนให้ผู้ประกอบการเดิมสามารถพัฒนาไปสู่สายการผลิตของยานยนต์ไฟฟ้าได้ ตลอดจนส่งเสริมการใช้งานยานยนต์ไฟฟ้าในภาคส่วนต่าง ๆ และการสร้างความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงาน

หมุดหมายที่ ๔ ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง สนับสนุนการยกระดับบริการทางการแพทย์บนฐานนวัตกรรมและเทคโนโลยีขั้นสูง การสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจจากสินค้าและบริการสุขภาพบนฐานความโดดเด่นของเอกลักษณ์ความเป็นไทย การสร้างเสริมสุขภาวะในรูปแบบวิถีชีวิตปกติใหม่ และการสร้างความมั่นคงของระบบสาธารณสุขในระยะยาว

หมุดหมายที่ ๕ ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค พัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้าและการลงทุนกับต่างประเทศ โดยเฉพาะ

/การผลักดัน...

การผลักดันการใช้ประโยชน์และเพิ่มเติมกรอบความร่วมมือและข้อตกลงเขตการค้าเสรี พัฒนาระบบคมนาคมและโลจิสติกส์ให้เชื่อมโยงไร้รอยต่อตั้งแต่ระดับภูมิภาค อนุภูมิภาค และชายแดน รวมถึงการลดอุปสรรคด้านการค้าการลงทุน

หมุดหมายที่ ๖ ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน ยกระดับอุตสาหกรรมไฟฟ้าและเล็กทรอนิกส์ในประเทศให้เป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ ควบคู่กับสร้างความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมดิจิทัล และสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทยให้เป็นดิจิทัลอย่างเต็มรูปแบบ

๔.๔.๒ **มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม** ประกอบด้วย ๓ หมุดหมาย ได้แก่

หมุดหมายที่ ๗ ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้ มุ่งเน้นการพัฒนาระบบนิเวศให้เอื้ออำนวยต่อการทำธุรกิจและการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเฉพาะการเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน และสร้างการแข่งขันที่เป็นธรรมระหว่างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับผู้ประกอบการรายใหญ่

หมุดหมายที่ ๘ ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน ผลักดันการลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคมระหว่างพื้นที่ ด้วยการสร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจชุมชน และพัฒนาให้ภาคเป็นฐานเศรษฐกิจสำคัญของประเทศที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ ควบคู่กับการพัฒนาเมืองต่าง ๆ ให้มีความน่าอยู่ เอื้อต่อการมีคุณภาพชีวิตที่ดี

หมุดหมายที่ ๙ ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม โดยการสนับสนุนให้เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นมีโอกาสได้รับการศึกษาและพัฒนาทักษะได้อย่างเต็มศักยภาพ และผลักดันให้ครัวเรือนสามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้อย่างยั่งยืน พร้อมกับการพัฒนาระบบความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอสำหรับทุกช่วงวัย ตั้งแต่เด็กปฐมวัย วัยแรงงาน และผู้สูงอายุ

๔.๔.๓ **มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม** ประกอบด้วย ๒ หมุดหมาย ได้แก่

หมุดหมายที่ ๑๐ ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ ผลักดันการปรับเปลี่ยนรูปแบบของการผลิตและบริโภคให้เกิดการใช้น้อย ใช้ซ้ำ นำกลับมาใช้ใหม่ เพื่อลดของเสียให้เหลือน้อยที่สุด และลดปริมาณการปล่อยคาร์บอน สนับสนุนให้ชุมชนและเกษตรกรสามารถสร้างรายได้จากแนวทางขยะสุทธิเป็นศูนย์และการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างสมดุล รวมถึงส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนและการเพิ่มประสิทธิภาพพลังงาน

หมุดหมายที่ ๑๑ ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สร้างความพร้อมให้กับทุกภาคส่วนในการรับมือและปรับตัวกับภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ใช้มาตรการเชิงป้องกันในพื้นที่สำคัญ พัฒนาความสามารถในการประเมินความเสี่ยงของพื้นที่และการเตือนภัย และอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นปราการสำคัญในการลดความรุนแรงของภัยธรรมชาติ

๔.๔.๔ มิติปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ ประกอบด้วย ๒ หมุดหมาย ได้แก่

หมุดหมายที่ ๑๒ ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต ยกระดับคุณภาพของทุนมนุษย์ผ่านการสนับสนุนให้คนทุกช่วงวัยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ ตั้งแต่เด็กปฐมวัยจนถึงผู้สูงอายุ พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างกำลังคนสมรรถนะสูงเพื่อสนับสนุนภาคการผลิตเป้าหมายและเศรษฐกิจฐานนวัตกรรม และส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

หมุดหมายที่ ๑๓ ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน พัฒนาการให้บริการและการทำงานแบบดิจิทัลอย่างเต็มรูปแบบ เปิดให้ภาคส่วนอื่นเข้ามามีส่วนร่วมในการให้บริการของภาครัฐ กระจายอำนาจการบริหารจัดการภาครัฐ สร้างความโปร่งใสและธรรมาภิบาล ปรับระบบการบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐเพื่อดึงดูดและรักษาผู้มีศักยภาพ และยกเลิกกฎหมายที่หมดความจำเป็นและพัฒนากฎหมายที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

๔.๕ **ส่วนที่ ๕ การขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ** ให้ความสำคัญกับการสร้างความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการขับเคลื่อนและติดตามประเมินผลการดำเนินงานภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ โดยสาระสำคัญของการขับเคลื่อนและติดตามประเมินผล มีดังนี้

๔.๕.๑ **แนวทางการขับเคลื่อน** ประกอบด้วย ๓ ส่วนที่สำคัญ ได้แก่

๑) **กลไกการขับเคลื่อน** ประกอบด้วย ๒ กลไก ดังนี้

๑.๑) **กลไกการบูรณาการแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์** เป็นกลไกที่บูรณาการทำงานของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องและสร้างความร่วมมือกับภาคีการพัฒนาจากภาคส่วนต่าง ๆ เพื่อขับเคลื่อนการดำเนินงานที่มีความสำคัญในระดับสูงต่อการบรรลุเป้าหมายของแต่ละหมุดหมาย โดยเฉพาะการดำเนินงานที่มีความเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน การดำเนินงานที่เป็นการริเริ่มขึ้นใหม่ หรืออยู่นอกเหนือจากภารกิจปกติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๑.๒) **กลไกตามภารกิจและกลไกในระดับพื้นที่** เป็นการขับเคลื่อนผ่านการดำเนินงานตามภารกิจของหน่วยงานและการดำเนินงานในระดับพื้นที่ โดยการจัดทำแผนระดับที่ ๓ ทั้งที่เป็นแผนปฏิบัติราชการ แผนพัฒนาภาค แผนพัฒนาจังหวัด และแผนระดับพื้นที่ต่าง ๆ ให้สนับสนุนการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓

๒) **กลไกงบประมาณ** เป็นการผลักดันให้ระบบการจัดสรรงบประมาณของประเทศเป็นไปในทิศทางที่มุ่งสนับสนุนการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ โดยการผนวกประเด็นการพัฒนาภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ที่ต้องการมุ่งเน้นในแต่ละปีเข้ากับยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณ รวมถึงสนับสนุนให้ภาคเอกชนและภาคีการพัฒนาต่าง ๆ ที่มีศักยภาพเข้ามาร่วมลงทุนดำเนินการในภาคการผลิตและบริการเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓

๓) **การเสริมสร้างบทบาทของทุกภาคส่วนในการร่วมขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓** โดยสนับสนุนการประสานกำลังของ “บวร” (บ้าน วัด โรงเรียน) เพื่อเป็นสถาบันพื้นฐานสำคัญในการแปลงกลยุทธ์ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ไปสู่การแก้ไขปัญหาและยกระดับการพัฒนาของชุมชนท้องถิ่นให้ตรงตามศักยภาพและความต้องการของพื้นที่ ตลอดจนการเสริมสร้างความร่วมมือกับประชาคมและองค์กรระหว่างประเทศ โดยเฉพาะในประเด็นการพัฒนาที่มีความสำคัญในระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาค

๔.๕.๒ **แนวทางการติดตามประเมินผล** ครอบคลุมการดำเนินงาน ๓ ส่วน ได้แก่

๑) **การติดตามความก้าวหน้า** เป็นการติดตามประเมินผลการดำเนินงานในระหว่างที่แผนงานโครงการต่าง ๆ อยู่ระหว่างการดำเนินการ โดยอาศัยกลไกและหน่วยงาน

/ในทุกระดับ...

ในทุกระดับที่มีภารกิจในการติดตามการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ เพื่อตรวจติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ เป้าหมาย กรอบระยะเวลา พร้อมระบุปัญหา อุปสรรคที่อาจส่งผลให้การดำเนินการเกิดความล่าช้าและไม่สามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามที่กำหนด

๒) การประเมินผลสัมฤทธิ์ เป็นการประเมินผลของแผนงานและโครงการที่ดำเนินการแล้วเสร็จ เพื่อสังเคราะห์ระดับความสามารถในการบรรลุเป้าหมาย ผลผลิต และผลลัพธ์ตามที่กำหนดไว้ รวมถึงประเมินความสำเร็จตามตัวชี้วัดในระดับของหมุดหมายและเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ทั้งในระหว่างและหลังจากสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓

๓) การประเมินผลกระทบ เป็นการศึกษาวิเคราะห์ถึงการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น อันเนื่องมาจากการดำเนินงานภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ทั้งในระดับภาพรวมของประเทศ ระดับพื้นที่ และระดับกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนการประเมินความสามารถในการสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

๕. <u>ข้อเสนอของส่วนราชการ</u>

สำนักงานฯ ในฐานะสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติขอเสนอมติคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา ดังนี้

๕.๑ เห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานฯ เสนอ

๕.๒ มอบหมายสำนักงานฯ นำเสนอ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ต่อรัฐสภาเพื่อทราบ ก่อนกราบเรียนนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อโปรดพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายดนุชา พิชยนันท์)

เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ

กองศึกษาและวิจัยเชิงยุทธศาสตร์
โทร ๐ ๒๒๘๐ ๔๐๘๕ ต่อ ๑๒๒๑
Email: jinna@nesdc.go.th

ด่วนที่สุด **บันทึกข้อความ**

ส่วนราชการ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (๐๒๒๘๐ ๔๐๘๕ ต่อ ๖๒๒๗)
ที่ นร ๑๑๑๒/ ๑๗๐๐ **วันที่** ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕
เรื่อง การขับเคลื่อนการดำเนินการสำคัญสืบเนื่องจากการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๕

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี
ประธานกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ

ตามที่ คณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ได้มีมติมอบหมายให้สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ในฐานะสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ และฝ่ายเลขานุการร่วมของคณะกรรมการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (คจพ.) นำเสนอผลการพิจารณาของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติในส่วนของการดำเนินการที่สำคัญต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการ จำนวน ๓ เรื่อง ประกอบด้วย **(๑) การขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (๒) แนวทางการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ** และ **(๓) (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)** นั้น

ในการนี้ สำนักงานฯ ในฐานะสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติได้แจ้งเวียนรับรองรายงานการประชุมแล้วเสร็จ ซึ่งคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ได้พิจารณารับรองรายงานการประชุมฯ โดยไม่มีการแก้ไขสาระสำคัญของรายงานการประชุมฯ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบ ๑ จึงใคร่ขอความเห็นชอบให้เสนอผลการประชุมดังกล่าว ต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา โดยมีสาระสำคัญ ข้อเสนอเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา และข้อเสนอเพื่อพิจารณา ดังนี้

๑. สาระสำคัญ

๑.๑ การขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

๑.๑.๑ ความเป็นมา นายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๓๔๗/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๓ เรื่อง **จัดตั้งศูนย์อำนวยการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (ศจพ.)** เพื่อเป็นกลไกเชิงนโยบายสำหรับการแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัยในการขับเคลื่อนประเทศสู่วิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” รวมทั้งได้มีการแต่งตั้ง คจพ. เพื่อเป็นกลไกเชิงปฏิบัติอย่างบูรณาการเป็นรูปธรรมและยั่งยืนได้ในทุกพื้นที่ทั่วประเทศ ทั้งนี้ **นายกรัฐมนตรีได้มีบัญชามอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรี (พลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ) เป็นประธานในการประชุม คจพ.** โดย คจพ. ได้มีการประชุมไปแล้ว ๓ ครั้ง ได้แก่ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๔ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๔ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๔ และครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันพุธที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารแนบ ๒

๑.๑.๒ กลไกการดำเนินการขจัดความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (ศจพ.) ในระดับจังหวัดและระดับต่าง ๆ ปัจจุบันมี ศจพ.จ. ๗๖ ศูนย์ ศจพ.กทม. ๑ ศูนย์ ศจพ.อ. ๘๗๘ ศูนย์ ศจพ.ทน./ทม./เมืองพัทยา ๒๑๒ ศูนย์ ศจพ.ข. ๕๐ ศูนย์ และทีมปฏิบัติการฯ ๗,๒๔๕ ทีม เพื่อเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการดำเนินการแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างบูรณาการในระดับพื้นที่ โดย **ศจพ. ทุกระดับ และทีมปฏิบัติการฯ จะต้องใช้ข้อมูลจากระบบ**

ม. ๒๐๙๙
๑๑-๓๑
มี.ค.๖๕
ก ๑/๐๔/๖๕

บริหารจัดการพัฒนาคนแบบชี้เป้า (Thai People and Analytics Platform : TPMAP) เป็นข้อมูลหลัก ในการดำเนินการขจัดความยากจนและความเหลื่อมล้ำ รวมถึงการพัฒนาคนทุกช่วงวัย เนื่องจากระบบ TPMAP เป็นระบบฐานข้อมูลกลางที่เชื่อมโยงข้อมูลจากหลากหลายระบบข้อมูล ทำให้สามารถระบุสภาพปัญหาและความต้องการจำแนกได้ตามพื้นที่ ครัวเรือน และตัวบุคคล จึงเป็นเครื่องมือเชิงนโยบายและกลไกเชิงปฏิบัติที่สำคัญที่จะทำให้การแก้ไขปัญหาความยากจนมีข้อมูลที่เป็นปัจจุบัน นำไปสู่การแก้ไขปัญหาความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๑.๑.๓ การดำเนินการตามแนวทางการขับเคลื่อนการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ ของ คจพ. โดยมีเป้าหมายการพัฒนาเพื่อให้ประชาชนสามารถ **อยู่รอดพอเพียง** และ**ยั่งยืน โดยใช้ระบบ TPMAP เป็นเครื่องมือหลักในการดำเนินงาน** โดยเป็นการดำเนินการตามหลักความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล (XYZ) และหลักการวงจรการบริหารงานคุณภาพ (Plan-Do-Check-Act : PDCA) ประกอบด้วย **๔ แนวทาง** (๑) เติมเต็มข้อมูลในระบบ TPMAP (๒) ร่วมแก้ไขปัญหาในระดับบุคคล/ครัวเรือน (๓) ร่วมแก้ไขและพัฒนาเพื่อนำไปสู่ความยั่งยืน และ (๔) ร่วมติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผล โดยใช้ระบบ TPMAP และ **๑ เงื่อนไขการพัฒนา** พัฒนาระบบ TPMAP เพื่อเป็นเครื่องมือที่สมบูรณ์สามารถสนับสนุนการแก้ไขปัญหาความยากจน และการพัฒนาคนทุกช่วงวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ นายกรัฐมนตรีได้มีข้อสั่งการมอบหมายหน่วยงานเจ้าภาพหลักในทั้ง ๕ มิติความขัดสน **เพื่อประสานและบูรณาการการขับเคลื่อนการดำเนินงานตามแนวทางการขับเคลื่อนการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ ของ คจพ.** ดังนี้ **มิติสุขภาพ** กระทรวงสาธารณสุข **มิติความเป็นอยู่** กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์และกระทรวงมหาดไทย **มิติการศึกษา** กระทรวงศึกษาธิการ **มิติรายได้** กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงแรงงาน กระทรวงมหาดไทย กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงพาณิชย์ และกระทรวงการคลัง และ**มิติการเข้าถึงบริการภาครัฐ** กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

๑.๑.๔ แนวทางการดำเนินการในระยะต่อไปสำหรับการขับเคลื่อนการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ มุ่งเน้นการดึงพลังจากทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินการ ทั้ง ศจพ. ทุกระดับ หน่วยงานเจ้าภาพหลักตามข้อสั่งการนายกรัฐมนตรี หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง สถาบันการศึกษาในพื้นที่ในทุกแนวทาง หรือทุกขั้นตอนของการดำเนินการ เพื่อให้การดำเนินการแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัยแบบพุ่งเป้า สามารถดำเนินการได้อย่างบูรณาการในการมองเป้าการแก้ไขปัญหาในการพัฒนาร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น ดังนี้

๑) การเติมเต็มข้อมูลในระบบ TPMAP ให้ครอบคลุมประเด็นการพัฒนาทุกมิติและทุกพื้นที่ในประเทศ โดยมอบหมายหน่วยงานเจ้าภาพหลักตามข้อสั่งการนายกรัฐมนตรี และหน่วยงานของรัฐอื่นที่เกี่ยวข้องพัฒนาและปรับปรุงข้อมูลประชากร สถิติ สถานการณ์ที่มีการเชื่อมโยงกับเลขบัตรประชาชน ๑๓ หลัก ให้ครอบคลุมจำนวนประชากรและครัวเรือนในประเทศไทย และจัดส่งให้สำนักงานฯ เพื่อนำมาใช้ประกอบการพัฒนาระบบ TPMAP มอบหมาย ศจพ. ทุกระดับ และทีมปฏิบัติการฯ เติมเต็มข้อมูลในระดับพื้นที่ในระบบแฟ้มบ้านพัฒนาคนไทย (Logbook) ให้ครอบคลุม ครบถ้วน สมบูรณ์ รวมทั้งมอบหมายสำนักงานฯ พัฒนาระบบสารสนเทศรอบรับการจัดเก็บข้อมูลตามแบบสอบถามเพื่อการพัฒนาคนทุกช่วงวัยในระดับครัวเรือนและบุคคลตามหลักการของดัชนีการพัฒนาคนหลากหลายมิติ (MPI) ให้ครอบคลุมกับบริบทของการพัฒนาประเทศในปัจจุบันให้มีความทันสมัยตลอดเวลาตามการบันทึกข้อมูลในพื้นที่ และมอบหมาย ศจพ.จ. พัฒนาข้อมูลทางกายภาพ และศักยภาพในพื้นที่ให้เป็นปัจจุบัน เพื่อให้มีข้อมูลและระบบที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการสนับสนุนการดำเนินการให้สามารถบรรลุเป้าหมายของการพัฒนาได้อย่างเป็นรูปธรรมและเกิดความยั่งยืน

๒) การร่วมแก้ไขปัญหาในระดับบุคคล/ครัวเรือน ลงพื้นที่ตรวจสอบหากลุ่มเป้าหมายวิกฤต และเยี่ยมบ้าน (Knock Knock) โดยใช้ระบบ TPMAP และแนวทางการแก้ไขปัญหาความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืน หรือ เมนูแก้จน ที่จำแนกตาม ๕ มิติของความขัดสน ประกอบด้วย

(๑) ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ (๒) การศึกษาและทักษะที่จำเป็น (๓) สถานะทางสุขภาพ (๔) คุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ และ (๕) การเข้าถึงบริการ ความช่วยเหลือ และการมีส่วนร่วมในสังคม และ ๓ ขั้นตอนของการพัฒนา ได้แก่ อยู่รอด พอเพียง และยั่งยืน เพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนให้กลุ่มเป้าหมายวิกฤติสามารถอยู่รอดและดำรงชีพอยู่ได้ตามภูมิสังคมของแต่ละพื้นที่ โดยมอบหมาย ศจพ. ทุกระดับ และทีมปฏิบัติการฯ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องดำเนินการแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัยผ่านระบบ TPMAP เท่านั้น เพื่อให้เกิดเอกภาพ ความยั่งยืน และสามารถสื่อสารการดำเนินการต่าง ๆ ผ่านระบบได้ร่วมกัน การจัดให้มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการของ ศจพ. ทุกระดับ ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ รวมทั้ง จัดให้มีแรงจูงใจในการปฏิบัติหน้าที่ของ ศจพ. ทุกระดับ และมอบหมายหน่วยงานเจ้าภาพหลักของแต่ละมิติความขัดสนตามข้อสั่งการของนายกรัฐมนตรี ดำเนินการร่วมกับ ศจพ. ทุกระดับ และทีมปฏิบัติการฯ หน่วยงานของรัฐและภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้องบูรณาการการทำงานตามเมนูแก้จนเพื่อบรรลุเป้าหมายร่วมกัน โดยเร่งดำเนินการแก้ไขปัญหาความยากจนของกลุ่มเป้าหมายในระบบ TPMAP จำนวน ๑,๐๒๕,๗๘๒ คน เป็นกลุ่มเป้าหมายแรกให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๕ โดย**จะต้องเป็นการดำเนินการแบบพุ่งเป้าที่ใช้ระบบ TPMAP เป็นเครื่องมือ**ในการชี้เป้ากลุ่มเป้าหมายและมิติความขัดสน ๕ มิติ **และประยุกต์ใช้เมนูแก้จน**เป็นข้อมูลประกอบการช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายดังกล่าว

๓) การร่วมแก้ไขปัญหาและพัฒนาคนอย่างยั่งยืน โดยใช้ระบบ TPMAP ข้อมูลสถิติ สถานการณ์ งานวิจัยต่าง ๆ ข้อมูลโครงการ/การดำเนินงานจากระบบติดตามและประเมินผลแห่งชาติ (eMENSCR) เมนูแก้จน คู่มือการจัดทำโครงการเพื่อขับเคลื่อนการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อจัดทำข้อเสนอเชิงนโยบาย/แผน/มาตรการ/แนวทาง ในการดำเนินการแก้ไขปัญหาความยากจนและความเหลื่อมล้ำ รวมถึงการพัฒนาคนทุกช่วงวัยที่อยู่บนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ ที่เป็นการมุ่งเน้นการพัฒนาแบบยั่งยืน มากกว่าการสงเคราะห์ช่วยเหลือ โดยมอบหมาย ศจพ. ทุกระดับ และทีมปฏิบัติการฯ หน่วยงานเจ้าภาพหลักตามข้อสั่งการของนายกรัฐมนตรี ทุกหน่วยงานของรัฐและภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะสถาบันการศึกษาในพื้นที่ **ร่วมพัฒนาแผนจังหวัด ในการกำหนดเป้าหมายการแก้ไขปัญหาความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัย โดยบรรจุไว้ในแผนพัฒนาจังหวัดและแผนปฏิบัติราชการจังหวัดรายปี** และมอบหมายหน่วยงานในระดับพื้นที่พัฒนาและจัดทำโครงการในการขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัยแบบพุ่งเป้าโดยใช้ข้อมูลจาก**ระบบ TPMAP ระบบ eMENSCR คู่มือการจัดทำโครงการฯ** ร่วมกับข้อมูลสถิติ สถานการณ์และงานวิจัยต่าง ๆ รวมทั้งสำนักงานฯ ร่วมกับ ศจพ. ในระดับพื้นที่ เร่งดำเนินการพัฒนาต้นแบบ ศจพ. นำร่อง (ศจพ. Model) และดำเนินการขยายผลในพื้นที่อื่นที่มีความสอดคล้องกับภูมิสังคมและบริบทของพื้นที่ เพื่อให้เกิดการแก้ไขปัญหาความยากจนและพัฒนาคนอย่างยั่งยืนต่อไป

๔) การร่วมติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผล โดยการดำเนินการติดตาม ตรวจสอบ และการประเมินผลการแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัย จะยึดข้อมูลจากระบบ TPMAP เท่านั้น โดยดำเนินการร่วมกับข้อมูลการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องจากระบบ eMENSCR และข้อมูลดัชนีการพัฒนาคนหลากหลายมิติ (MPI) ระดับประเทศและระดับพื้นที่ เพื่อเป็นข้อมูลในการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลบุคคล/ครัวเรือนที่ได้รับการแก้ไขปัญหาและการพัฒนาในระดับประเทศและพื้นที่ โดยมอบหมาย ศจพ. ทุกระดับ และทีมปฏิบัติการฯ นำเข้าข้อมูลการดำเนินการ ปัญหาอุปสรรค และข้อเสนอแนะ ในระบบ Logbook เป็นประจำ โดยสำนักงานฯ พัฒนาแนวทางการพิจารณาการหลุดพ้นความยากจนตามขั้นของการอยู่รอด พอเพียง และยั่งยืนที่มีความถูกต้องแม่นยำ เพื่อให้เป็นหลักเกณฑ์มาตรฐานในการพิจารณาความเป็นบุคคลหรือครัวเรือนยากจนตามการดำเนินการของ ศจพ. และมอบหมาย ศจพ. ทุกระดับ ร่วมกับภาคีการพัฒนาในพื้นที่ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามแนวทาง วิธีการ ในการดำเนินการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผล ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ รวมทั้ง ดำเนินการจัดทำต้นแบบการดำเนินการขับเคลื่อนการดำเนินการเพื่อแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัย และจัดทำ

หลักเกณฑ์การกำหนดขั้นของการพัฒนา ได้แก่ อยู่รอด พอเพียง และยั่งยืน และมอบหมายสำนักงานฯ ร่วมกับศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ จัดทำจอแสดงผลเป้าหมายและการดำเนินการ เพื่อใช้ในการกำกับ ติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลการแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัย

๑.๒ แนวทางการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ

๑.๒.๑ ความเป็นมา พระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๑ กำหนดให้มีการทบทวนยุทธศาสตร์ชาติทุกห้าปี ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติจะครบกำหนด ๕ ปี ในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๖ และมาตรา ๑๐ วรรค ๔ กำหนดให้ในกรณีที่คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติเห็นว่ามีความจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมแผนแม่บท ให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงหรือความจำเป็นของประเทศ ให้คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการและคณะรัฐมนตรีก่อน และเมื่อคณะกรรมการและคณะรัฐมนตรี ให้ความเห็นชอบแล้วจึงดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมต่อไป

สำนักงานฯ ในฐานะสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติและคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ จึงพิจารณาทบทวนยุทธศาสตร์ชาติ ตามความนัยมาตรา ๑๑ พบว่า แม้สถานการณ์ของโลกและประเทศจะเปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ตาม **สถานการณ์ และการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ได้ส่งผลต่อวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติแต่อย่างใด** เนื่องด้วยยุทธศาสตร์ชาติเป็นแผนระดับที่ ๑ เป็นกรอบการพัฒนาประเทศที่มีประเด็นการพัฒนาที่ครอบคลุมในทุกมิติ รวมทั้งมีความยืดหยุ่นตามบริบทการเปลี่ยนแปลงของโลกและประเทศ พร้อมรองรับผลกระทบเชิงลบในมิติต่าง ๆ ดังนั้น จะยังคง “เป้าหมาย” ตามยุทธศาสตร์ชาติไว้เช่นเดิม แต่**จะมีการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (Ways)** ซึ่งเป็นแผนระดับที่ ๒ ที่มีการบูรณาการระหว่างยุทธศาสตร์ชาติด้านที่เกี่ยวข้อง โดยมีการถ่ายระดับเป้าหมายและประเด็นการพัฒนามาจากยุทธศาสตร์ชาติ (Ends) โดยตรง รวมทั้งมีการกำหนดค่าเป้าหมายของแต่ละประเด็นที่จะต้องบรรลุอย่างเป็นรูปธรรมในแต่ละห้วงการพัฒนา ห้วงละ ๕ ปี ทั้งนี้ สำนักงานฯ ได้จัดให้มีการประชุมหารือร่วมประธานกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ๖ คณะ เมื่อวันจันทร์ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ โดยที่ประชุมมีมติเห็นชอบหลักการ แนวทาง และการดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งสำนักงานฯ ได้นำผลการพิจารณาดังกล่าวเสนอต่อคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ในคราวการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ โดยคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติมีมติเห็นชอบตามที่สำนักงานฯ เสนอ เพื่อสำนักงานฯ จะได้ดำเนินการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีต่อไป และดำเนินการตามความนัยมาตรา ๑๐ วรรค ๔ ของพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ ในการแก้ไขเพิ่มเติมแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อให้การขับเคลื่อนการดำเนินการสามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติได้อย่างเป็นรูปธรรมตามระยะเวลาที่กำหนด

๑.๒.๒ หลักการและแนวทางการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ สำนักงานฯ ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลจากรายงานสรุปผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ และแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติทั้ง ๒๓ ประเด็น พบว่า แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติมีข้อจำกัดในส่วนของเป้าหมาย ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย และแนวทางการพัฒนา ทั้งนี้ ข้อจำกัดในส่วนของเป้าหมายอาจมีสาเหตุจากการกำหนดตัวชี้วัดที่ไม่สะท้อนต่อเป้าหมายของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ดังนั้น ในการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ จึงไม่มี**การปรับเป้าหมาย แต่จะดำเนินการปรับเฉพาะในส่วนของตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย และแนวทางการพัฒนา** โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

๑) ตัวชี้วัด ดำเนินการพิจารณาตัวชี้วัดของเป้าหมายทั้งในระดับประเด็นและระดับแผนแม่บทย่อย โดย

๑.๑) กรณีใช้ตัวชี้วัดเทียบเคียง (Proxy) โดยแบ่งการดำเนินการตามกรณีย่อยของการใช้ตัวชี้วัดเทียบเคียง ดังนี้ **กรณีไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรใดจัดเก็บข้อมูลตัวชี้วัด**พิจารณาตัวชี้วัด

เทียบเคียง หรือ ตัวชี้วัดอื่นที่เหมาะสมเป็นตัวชี้วัดหลักแทน หากตัวชี้วัดเดิมมีความเหมาะสมอยู่แล้ว มอบหมายหน่วยงานดำเนินการจัดเก็บข้อมูล **กรณีมีการยกเลิกการจัดเก็บข้อมูลของตัวชี้วัด**พิจารณาใช้ตัวชี้วัดเทียบเคียง หรือตัวชี้วัดอื่นที่เหมาะสมเป็นตัวชี้วัดหลักแทน หากตัวชี้วัดเดิมมีความเหมาะสมอยู่แล้ว มอบหมายหน่วยงานดำเนินการจัดเก็บข้อมูล และ**กรณีไม่ได้มีการจัดเก็บข้อมูลตัวชี้วัดที่ต่อเนื่อง** พิจารณาให้ตัวชี้วัดเทียบเคียงเป็นตัวชี้วัดเพิ่มเติม เพื่อใช้ประเมินผลควบคู่กับตัวชี้วัดหลักตัวเดิม

๑.๒) กรณีตัวชี้วัดที่กำหนดอาจไม่สะท้อนเป้าหมายแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติที่กำหนดไว้ พิจารณาตัวชี้วัดใหม่ ที่สามารถสะท้อนเป้าหมายได้อย่างเป็นรูปธรรม

๑.๓) กรณีตัวชี้วัดที่กำหนดไม่มีนิยามหรือคำจำกัดความที่ชัดเจน พิจารณาคำนิยาม หรือ คำจำกัดความของตัวชี้วัดให้มีความชัดเจน เพื่อให้สามารถจัดเก็บข้อมูลที่สะท้อนเป้าหมายและประเมินผลการดำเนินการได้อย่างเป็นรูปธรรม

๑.๔) กรณีตัวชี้วัด ๑ ตัวชี้วัด ใช้วัดผลมากกว่า ๑ เป้าหมาย พิจารณาตัวชี้วัดที่กำหนดว่าสามารถสะท้อนเป้าหมายใดมากที่สุด เพื่อกำหนดให้เป็นตัวชี้วัดของเป้าหมายนั้น และพิจารณากำหนดตัวชี้วัดใหม่ให้กับอีกเป้าหมายที่เคยใช้ตัวชี้วัดร่วมกัน

๒) ค่าเป้าหมาย ดำเนินการทบทวนค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดย

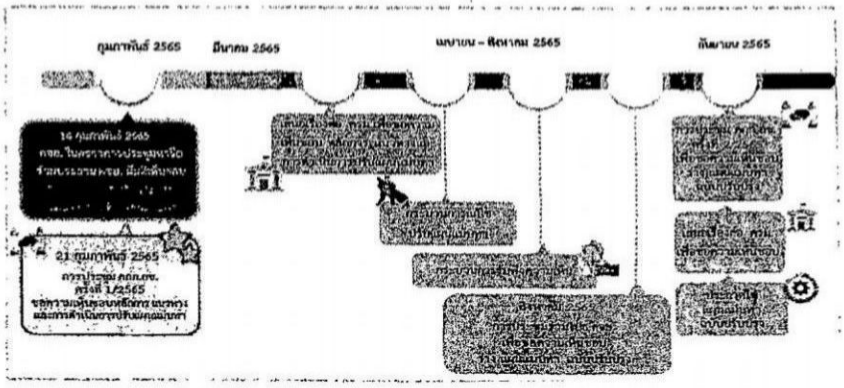
๒.๑) กรณีสถานะการบรรลุเป้าหมาย ณ ปีปัจจุบัน (ปี ๒๕๖๔) ได้มีการบรรลุค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในห้วงที่ ๒ ของการพัฒนา (ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) เรียบร้อยแล้ว พิจารณาปรับค่าเป้าหมายให้มีความท้าทายมากขึ้น และสอดคล้องกับบริบทของสถานการณ์ในปัจจุบัน

๒.๒) กรณีไม่ได้มีการกำหนดค่าเป้าหมายที่จะบรรลุในแต่ละห้วง ๕ ปี ของการพัฒนา พิจารณากำหนดค่าเป้าหมายในแต่ละห้วงการพัฒนา ทั้งนี้ ค่าเป้าหมายที่กำหนดจะต้องมีความท้าทาย และสอดคล้องกับบริบทของสถานการณ์ในปัจจุบัน

๒.๓) กรณีค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแต่ละห้วง ๕ ปี ของการพัฒนา อาจไม่มีความชัดเจน พิจารณาปรับคำ หรือ กำหนดคำนิยามของค่าเป้าหมายให้มีความชัดเจน

๓) แนวทางการพัฒนา ดำเนินการทบทวนแนวทางการพัฒนาโดยในกรณีที่พบว่า แนวทางการพัฒนาในแต่ละแผนย่อยอาจไม่สอดคล้อง หรือ ครอบคลุมห่วงโซ่คุณค่าของประเทศไทย (Final Value Chain Thailand : FVCT) รวมทั้งไม่ส่งผลต่อการขับเคลื่อนการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดให้พิจารณาปรับแนวทางการพัฒนาให้มีความครอบคลุม และสอดคล้องกับห่วงโซ่คุณค่าฯ

๑.๒.๓ การดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ มอบหมายสำนักงานฯ ดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ทั้ง ๒๓ ประเด็น เนื่องจากแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติมีการกำหนดประเด็นในลักษณะที่มีความบูรณาการและเชื่อมโยงระหว่างยุทธศาสตร์ชาติด้านที่เกี่ยวข้อง โดยมีการดำเนินการ ดังนี้

๑.๒.๔ มติคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ในคราวการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ เห็นชอบหลักการ แนวทาง และการดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ตามที่สำนักงานฯ เสนอ และมอบหมายสำนักงานฯ นำผลการพิจารณาเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป

๑.๓ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

๑.๓.๑ ความเป็นมา พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๔ กำหนดให้มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างต่อเนื่องในแต่ละช่วงระยะเวลาห้าปี โดยต้องสอดคล้องกับแนวนโยบายแห่งรัฐ ยุทธศาสตร์ชาติ สภาพการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมทั้งของประเทศและของโลก มาตรา ๑๗ กำหนดให้เมื่อสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจัดทำร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแล้วเสร็จให้เสนอต่อคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ จากนั้นให้สำนักงานฯ นำเสนอ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา และรายงานต่อรัฐสภาเพื่อทราบ และให้นายกรัฐมนตรีนำ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย เพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติต่อไป

๑.๓.๒ การดำเนินการ สำนักงานฯ ได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เป็นลำดับอย่างต่อเนื่อง โดยมีกระบวนการที่สำคัญ ประกอบด้วย (๑) สภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการยกร่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ จำนวน ๑๓ คณะ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาควิชาการ (๒) สำนักงานฯ จัดรับฟังความคิดเห็นจำนวน ๒ ครั้ง ผ่านรูปแบบเวทีระดมความคิดเห็นทั้งในส่วนกลางและในระดับกลุ่มจังหวัด รวมทั้งในช่องทางออนไลน์ (๓) สภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมีมติเห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ และ (๔) สำนักงานฯ นำเสนอ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ในการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๕

๑.๓.๓ สาระสำคัญของ (ร่าง) แผนพัฒนา ฉบับที่ ๑๓ สำนักงานฯ ดำเนินการยก (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ บนพื้นฐานของหลักการและแนวคิดที่สำคัญ ๔ ประการ ได้แก่ (๑) หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (๒) การสร้างความสามารถในการ “ล้มแล้ว ลุกไว” (๓) เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ (SDGs) และ (๔) การพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว (BCG) โดยมีองค์ประกอบสำคัญ ๕ ส่วน ดังนี้

๑) ส่วนที่ ๑ บทบาท ความสำคัญ และสถานะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ เป็นการนำเสนอสถานะของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนระดับที่ ๒ ที่จะทำหน้าที่ระบุทิศทางและเป้าหมายการพัฒนาประเทศที่ควรให้ความสำคัญและมุ่งดำเนินการในระยะ ๕ ปี และเพื่อให้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ สามารถทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้มีการปรับเปลี่ยนแนวทางการจัดทำแผนให้**ครอบคลุมเฉพาะประเด็นการพัฒนาประเทศที่มีลำดับความสำคัญสูง** โดยที่ประเด็นการพัฒนา ซึ่งมิได้ระบุไว้ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ จะยังคงได้รับความสำคัญและดำเนินการขับเคลื่อนผ่านแผนระดับที่ ๒ ฉบับอื่น

๒) ส่วนที่ ๒ บริบทการพัฒนาประเทศ เป็นการสังเคราะห์บริบทการพัฒนาประเทศใน ๔ มิติหลัก ได้แก่ มิติด้านเศรษฐกิจ มิติด้านสังคมและทรัพยากรมนุษย์ มิติด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และมิติด้านการบริหารจัดการภาครัฐ โดยวิเคราะห์จากทิศทางและบริบทของประเทศซึ่งเป็นผลมาจากการพัฒนาภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 และแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระดับโลก

๓) **ส่วนที่ ๓ วัตถุประสงค์และเป้าหมาย** แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ***พลิกโฉมประเทศไทยสู่ "สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน"*** โดยมีเป้าหมายหลักที่ต้องการบรรลุผล ๕ ประการ ประกอบด้วย **(๑) การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม** โดยมุ่งยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการ ผ่านการส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มด้วยนวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ **(๒) การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่** โดยมุ่งพัฒนาให้คนไทยมีทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคมที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ **(๓) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** โดยมุ่งลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในเชิงรายได้ พื้นที่ ความมั่งคั่ง และการแข่งขันของภาคธุรกิจ **(๔) การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน** โดยมุ่งลดการก่อมลพิษ ควบคู่ไปกับการผลักดันให้เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพ และ **(๕) การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับความเสี่ยงและการเปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทโลกใหม่** โดยมุ่งสร้างความพร้อมในการรับมือกับการเป็นสังคมสูงวัย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และภัยโรคระบาด ทั้งนี้ การพัฒนาตาม ๕ เป้าหมายหลัก **มีตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายที่ใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์เมื่อสิ้นสุดแผนพัฒนาฯ** ดังนี้ (๑) รายได้ประชาชาติต่อหัวเท่ากับ ๙,๓๐๐ เหรียญสหรัฐ (๒) ดัชนีความก้าวหน้าของคนเท่ากับ ๐.๗๒๐๙ (๓) ความแตกต่างของความเป็นอยู่ (รายจ่าย) ระหว่างกลุ่มประชากรที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงสุดร้อยละ ๑๐ และต่ำสุดร้อยละ ๔๐ มีค่าต่ำกว่า ๕ เท่า (๔) ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ เมื่อเทียบเคียงกับปริมาณก๊าซเรือนกระจกปกติที่คาดว่าจะเกิดขึ้น และ (๕) ดัชนีรวมสะท้อนความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงมีค่าไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ซึ่งเป็นผลรวมจาก ๔ ตัวชี้วัดย่อย ได้แก่ ขีดความสามารถของการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศและการเตรียมความพร้อมฉุกเฉินด้านสุขภาพ อันดับความเสี่ยงด้านภูมิอากาศ อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล และอันดับประสิทธิภาพของรัฐบาล

๔) **ส่วนที่ ๔ หมุดหมายการพัฒนา** แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ได้กำหนด ๑๓ หมุดหมายการพัฒนา ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็น ๔ มิติ ดังนี้

๔.๑) มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย ซึ่งเป็นการต่อยอดจากฐานของประเทศที่มีอยู่แล้วผ่านการนำวิจัยและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างศักยภาพการผลิตและเทคโนโลยีก่อให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มมากขึ้น ประกอบด้วย ๖ หมุดหมาย ได้แก่ *หมุดหมายที่ ๑* ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง *หมุดหมายที่ ๒* ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน *หมุดหมายที่ ๓* ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าของอาเซียน *หมุดหมายที่ ๔* ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง *หมุดหมายที่ ๕* ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค และ*หมุดหมายที่ ๖* ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

๔.๒) มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งเป็นการมุ่งเน้นการสร้างความเป็นธรรม ลดความเหลื่อมล้ำ และเสริมสร้างพลังทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วย ๓ หมุดหมาย ได้แก่ *หมุดหมายที่ ๗* ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูงและสามารถแข่งขันได้ *หมุดหมายที่ ๘* ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน และ*หมุดหมายที่ ๙* ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม

๔.๓) มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีความสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว (BCG) และการลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ประกอบด้วย ๒ หมุดหมาย ได้แก่ *หมุดหมายที่ ๑๐* ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ และ*หมุดหมายที่ ๑๑* ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๔.๔) มิติปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้คนไทยพร้อมปรับตัวเพื่อให้เท่าทันแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของโลก ประกอบด้วย ๒ หมุดหมาย ได้แก่ *หมุดหมายที่ ๑๒* ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต และ*หมุดหมายที่ ๑๓* ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

๕) ส่วนที่ ๕ การขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ ให้ความสำคัญกับการสร้างความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการขับเคลื่อนและติดตามประเมินผลการดำเนินงานภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ โดย**แนวทางการขับเคลื่อน** ประกอบด้วย ๓ ส่วน ที่สำคัญ ได้แก่ กลไกการขับเคลื่อน ประกอบด้วย ๒ กลไก คือ กลไกการบูรณาการแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ และกลไกตามภารกิจและกลไกในระดับพื้นที่ กลไกงบประมาณ และการเสริมสร้างบทบาทของทุกภาคส่วนในการร่วมขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ สำหรับ**แนวทางการติดตามประเมินผล** ครอบคลุมการดำเนินงาน ๓ ส่วน ได้แก่ ติดตามความก้าวหน้า การประเมินผลสัมฤทธิ์ และการประเมินผลกระทบ

๑.๓.๔ มติคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันจันทร์ที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ เห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานฯ เสนอ และมอบหมายให้สำนักงานฯ ปรับปรุง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ ให้มีความครบถ้วนสมบูรณ์ และนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีตามขั้นตอนต่อไป

๒. ข้อเสนอเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา

สำนักงานฯ ในฐานะสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ และฝ่ายเลขานุการร่วมของคณะกรรมการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (คจพ.) ขอเสนอมติคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติเพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา ดังนี้

๒.๑ การขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เห็นชอบการมอบหมาย ศจพ. ทุกระดับ ทีมปฏิบัติการฯ หน่วยงานเจ้าภาพหลักตามข้อสั่งการของนายกรัฐมนตรี และภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามแนวทางการขับเคลื่อนการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ ตามมติคณะกรรมการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (คจพ.) และแนวทางการดำเนินการในระยะต่อไปอย่างเคร่งครัด

๒.๒ เห็นชอบแนวทาง หลักการ การปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ และการดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ตามที่สำนักงานฯ เสนอ

๒.๓ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

๒.๓.๑ เห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานฯ เสนอ

๒.๓.๒ มอบหมายสำนักงานฯ นำเสนอ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ต่อรัฐสภาเพื่อทราบ ก่อนกราบเรียนนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติต่อไป

๓. ข้อเสนอเพื่อพิจารณา

ขอความเห็นชอบให้สำนักงานฯ นำผลการพิจารณาตามข้อ ๒ เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบ สำนักงานฯ จะได้นำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป จะขอบพระคุณยิ่ง

(นายดนุชา พิชยนันท์)
เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
กรรมการและเลขานุการคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ

เห็นชอบ

พลเอก
(ประยุทธ์ จันทร์โอชา)
นายกรัฐมนตรี
๑ เม.ย. ๖๕

กราบเรียน นรม. เพื่อโปรด พิจารณา
๙ เม.ย. ๖๕

รายงานการประชุม
คณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๕
วันจันทร์ที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ เวลา ๐๙.๓๐ – ๑๑.๓๐ น.
ณ ตึกภักดีบดินทร์ ทำเนียบรัฐบาล และการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ทางโปรแกรม (Zoom)

กรรมการผู้มาประชุม

๑. พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี	ประธานกรรมการ
๒. นายพรเพชร วิชิตชลชัย ประธานวุฒิสภา	รองประธานกรรมการคนที่สอง
๓. พลเอก วรเกียรติ รัตนานนท์ ปลัดกระทรวงกลาโหม	กรรมการ
๔. พลเอก สุพจน์ มาลานิยม เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ	กรรมการ
๕. นายสนิท อักษรแก้ว ประธานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	กรรมการ
๖. นายสุพันธุ์ มงคลสุธี ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	กรรมการ
๗. นางสมทรง สัจจาภิมุข ผู้แทน ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	กรรมการ
๘. นายกอบศักดิ์ ดวงดี ผู้แทน ประธานสมาคมธนาคารไทย	กรรมการ
๙. พลเอก อนุพงษ์ เผ่าจินดา	กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ)
๑๐. นายดนุชา พิชยนันท์ เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	กรรมการและเลขานุการ
๑๑. นายวันฉัตร สุวรรณกิตติ รองเลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	ผู้ช่วยเลขานุการ
๑๒. นายรัชกรณ์ นภาพรพิพัฒน์ รองเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ	ผู้ช่วยเลขานุการ

กรรมการผู้มาประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์

๑๓. พลเอก เฉลิมพล ศรีสวัสดิ์ ผู้บัญชาการทหารสูงสุด	กรรมการ
๑๔. พลเอก ณรงค์พันธ์ จิตต์แก้วแท้ ผู้แทน ผู้บัญชาการทหารบก	กรรมการ
๑๕. พลเรือเอก สมประสงค์ นิลสมัย ผู้แทน ผู้บัญชาการทหารเรือ	กรรมการ

๑๖. พลอากาศเอก ธนศักดิ์ เมตะนันท์ ผู้แทน ผู้บัญชาการทหารอากาศ	กรรมการ
๑๗. พลตำรวจเอก ปิยะ อุทาโย ผู้แทน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ	กรรมการ
๑๘. นายประพัฒน์ ปัญญาชาติรักษ์ ประธานสภาเกษตรกรแห่งชาติ	กรรมการ
๑๙. นายสนั่น อังอุบลกุล ประธานสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย	กรรมการ
๒๐. นายวิษณุ เครืองาม	กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ)
๒๑. นายชาติศิริ โสภณพนิช	กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ)
๒๒. นายกานต์ ตระกูลฮุน	กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ)
๒๓. นายทศพร ศิริสัมพันธ์	กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ)

กรรมการผู้ลาประชุม

๑. นายชวน หลีกภัย ประธานสภาผู้แทนราษฎร	รองประธานกรรมการคนที่หนึ่ง
๒. พลเอก ประวิตร วงษ์สุวรรณ รองนายกรัฐมนตรี	รองประธานกรรมการคนที่สาม
๓. นายบัณฑูร ล่ำซำ	กรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิ)

ผู้เข้าร่วมประชุม

กรรมการปฏิรูปประเทศ

๑. นายนพดล เฮงเจริญ	รองประธานกรรมการปฏิรูปประเทศด้านการบริหารราชการแผ่นดิน
๒. นายเข็มชัย ชุติวงศ์	ประธานกรรมการปฏิรูปประเทศด้านกระบวนการยุติธรรม
๓. นายกอบศักดิ์ ภูตระกูล	รองประธานกรรมการปฏิรูปประเทศด้านเศรษฐกิจ
๔. นายรอยล จิตรดอน	ประธานกรรมการปฏิรูปประเทศด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๕. นายเสรี วงษ์มณฑา	ประธานกรรมการปฏิรูปประเทศด้านสื่อสารมวลชน เทคโนโลยีสารสนเทศ
๖. นายพรชัย รุจิประภา	ประธานกรรมการปฏิรูปประเทศด้านพลังงาน
๗. นายวรากรณ์ สามโกเศศ	ประธานกรรมการปฏิรูปประเทศด้านการศึกษา
๘. นายนิธิ มหานนท์	ประธานกรรมการปฏิรูปประเทศด้านวัฒนธรรม กีฬา แรงงาน และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

สำนักงานบริหารนโยบายของนายกรัฐมนตรี

๙. นายอนุชา บูรพชัยศรี	รองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี รักษาราชการแทนผู้อำนวยการสำนักงานบริหารนโยบายของนายกรัฐมนตรี

สำนักโฆษก สำนักนายกรัฐมนตรี

๑๐. นายธนกร วังบุญคงชนะ	โฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
๑๑. นางสาวรัชดา ธนาดิเรก	รองโฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี

๑๒. นางสาวไตรศุลี ไตรสรณกุล	รองโฆษกประจำสำนักนายกรัฐมนตรี
๑๓. นางสาวสิรินภา ปานสังข์	นักประชาสัมพันธ์ชำนาญการพิเศษ
๑๔. นางสาววิมลมาส รัตนมณี	นักประชาสัมพันธ์ชำนาญการ

สำนักงบประมาณ

๑๕. นายกรณินทร์ กาญจโนมัย	รองผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ แทน ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ

สำนักงานขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ ยุทธศาสตร์ชาติ และความสามัคคีปรองดอง

๑๖. นางพงษ์สวาท กายอรุณสุทธิ์	รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา รักษาราชการแทน ผู้อำนวยการสำนักงาน ป.ย.ป.

สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย

๑๗. นางอภินันท์ ศรีระสันต์	รองผู้อำนวยการบริหาร สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย
๑๘. นายจีรพัฒน์ พฤฒิสิบ	เจ้าหน้าที่อาวุโส ฝ่ายโครงสร้างทางเศรษฐกิจ
๑๙. นางสาวชาลินี รักษาชล	เจ้าหน้าที่ฝ่ายโครงสร้างทางเศรษฐกิจ

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

๒๐. นางสาวจินางค์กูร โรจนนันต์	รองเลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๒๑. นางธิดา พัทธธรรม	รองเลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
๒๒. นางสาววรรณภา คล้ายสวน	ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๒๓. นางสาวจันทวรรณ วรรธนะพงษ์	ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์และประสานการพัฒนาภาค
๒๔. นางสาวสรยา ยศยิ่งยง	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน ชำนาญการพิเศษ รักษาราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์ชาติและการปฏิรูปประเทศ
๒๕. นายศุภสิทธิ์ ฟองสมุทร	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน ชำนาญการพิเศษ
๒๖. นางสาวปัญจพร นามไพโรจน์	นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ รักษาการในตำแหน่งนักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๓๐ น.

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานแจ้งต่อที่ประชุม

ประธานกรรมการ กล่าวเปิดประชุม โดยต้อนรับกรรมการและผู้เข้าร่วมประชุม และแจ้งให้ที่ประชุมทราบว่าการประชุมในครั้งนี้เป็นการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ โดยมีระเบียบวาระการประชุมสำคัญที่เน้นการดำเนินการในระยะต่อไปของยุทธศาสตร์ชาติที่ต้องมีความต่อเนื่องในการดำเนินการ รวมทั้งสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้มีการจัดทำ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ ในประเด็นที่สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศในสถานการณ์ปัจจุบัน จึงขอให้คณะกรรมการทุกท่านร่วมเสนอความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์เพื่อการพัฒนาประเทศในระยะต่อไป อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การขับเคลื่อนการดำเนินการพัฒนาประเทศในทุกมิติที่สอดคล้องตามแนวทางของยุทธศาสตร์ชาติ ทั้ง ๖ ด้าน ทุกภาคส่วนจะต้องร่วมมือกัน เพื่อให้ประเทศผ่านพ้นวิกฤตต่าง ๆ ไปด้วยกัน และมอบหมายฝ่ายเลขานุการดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๒ เรื่อง รับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๔

๑. ผู้ช่วยเลขานุการ (นายวันฉัตร สุวรรณกิตติ) ได้รายงานให้ที่ประชุมทราบถึงผลการแจ้งเวียนขอมติเพื่อรับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ได้มีการประชุมฯ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๕ เมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๔ เวลา ๐๙.๓๐ - ๑๒.๐๐ น. ซึ่งเป็นการประชุมผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ทางโปรแกรม (Zoom) โดยได้แจ้งเวียนขอมติเพื่อรับรองรายงานการประชุมฯ เมื่อวันพุธที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๖๔ และขอให้คณะกรรมการฯ แจ้งการแก้ไขรายงานและรับรองรายงานการประชุมฯ กลับมายังสำนักงานฯ ภายในวันจันทร์ที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๖๔ ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้พิจารณารับรองรายงานการประชุมฯ โดยไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม

๒. มติที่ประชุม รับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๔

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องเพื่อทราบ

ระเบียบวาระที่ ๓.๑ ความก้าวหน้าการดำเนินการตามมติคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ

๑. ผู้ช่วยเลขานุการ (นายวันฉัตร สุวรรณกิตติ) ได้รายงานให้ที่ประชุมทราบผลการประชุมคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ครั้งที่ ๒/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๖๔ ที่ได้**มีมติเห็นชอบแนวทางการติดตามตรวจสอบ และประเมินผลเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ** โดยให้ความสำคัญกับการดำเนินการบนหลักวงจรการบริหารงานคุณภาพ (Plan-Do-Check-Act : PDCA) ซึ่งเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบแนวทางดังกล่าว เพื่อให้ทุกหน่วยงานของรัฐมีแนวทางการดำเนินการร่วมกันอย่างบูรณาการบนหลักการ PDCA เพื่อการบรรลุเป้าหมายและวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติ โดยสามารถสรุปได้ ดังนี้

๑.๑ **การวางแผน - (Plan)** มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐ เห็นชอบแนวทางการเสนอแผนเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรี โดยการ**จำแนกแผนออกเป็น ๓ ระดับ ประกอบด้วย ยุทธศาสตร์ชาติ เป็นแผนระดับที่ ๑ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ แผนการปฏิรูปประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ เป็นแผนระดับที่ ๒** และแผนระดับที่ ๓ ซึ่งเป็นแผนที่จัดทำโดยหน่วยงานของรัฐ โดยในปัจจุบันได้มีการจัดทำ **(ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓** ประกอบด้วยหมุดหมายการพัฒนาจำนวน ๑๓ หมุดหมาย ที่ได้มีการชี้ชัด คัดกรองเฉพาะประเด็นที่มีลำดับความสำคัญสูงในการกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในห้วง ๕ ปี และอยู่ระหว่างการจัดทำ **(ร่าง) นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)** ทั้งนี้มีข้อสังเกตในการดำเนินการ ได้แก่ **(๑) หน่วยงานของรัฐอาจยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับระดับของแผนในปัจจุบัน** รวมทั้งความสำคัญและความสอดคล้องกันระหว่างแผนต่าง ๆ ซึ่งอาจส่งผลต่อการแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด **(๒) สถานการณ์และบริบทของประเทศที่เปลี่ยนแปลงไป** จึงจำเป็นต้องทบทวน ปรับปรุง แนวทางการพัฒนาที่กำหนดไว้ในแผนให้สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาประเทศในปัจจุบัน และ **(๓) การขาดข้อมูลที่สามารถนำมาใช้เป็นตัวชี้วัด** ที่สะท้อนเป้าหมายการพัฒนาได้อย่างครอบคลุม ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ

๑.๒ **การปฏิบัติ - (Do)** ในระยะที่ผ่านมาหน่วยงานของรัฐได้มีการดำเนินการเพื่อขับเคลื่อนตามเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ ผ่านการจัดทำแผนระดับที่ ๓ และการจัดทำโครงการ/การดำเนินงาน ซึ่งมีความก้าวหน้าการดำเนินการ ดังนี้

๑.๒.๑ **การแปลงยุทธศาสตร์ชาติ และแผนระดับที่ ๒ ไปสู่การปฏิบัติผ่านการจัดทำแผนระดับที่ ๓** คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๖๒ เห็นชอบการกำหนดหน่วยงานเจ้าภาพขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติใน ๓ ระดับ (จ.๑ – จ.๓) เพื่อเป็นกลไกหลักในการประสาน และบูรณาการการแปลงแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ โดยหน่วยงานของรัฐได้มีการจัดทำ**แผนปฏิบัติราชการระยะ ๕ ปีและรายปี** ซึ่งเป็นไปตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ และ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๒ และการจัดทำ**แผนปฏิบัติการด้าน...** ที่มีการบูรณาการระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมากกว่าหนึ่งหน่วยงาน รวมทั้ง ต้องนำเข้าข้อมูลแผนในระบบติดตามและประเมินผลแห่งชาติ (eMENSCR) โดยข้อมูล ณ วันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ หน่วยงานของรัฐได้มีการนำเข้าข้อมูลแผนในระบบ eMENSCR โดยเป็น**แผนปฏิบัติราชการระยะ ๕ ปี จำนวนทั้งสิ้น ๒๔๐ แผน แผนปฏิบัติราชการรายปี จำนวนทั้งสิ้น ๙๑๗ แผน และแผนปฏิบัติการด้าน... จำนวนทั้งสิ้น ๑๐๙ แผน** นอกจากนี้ ในส่วนของแผนระดับที่ ๓ ในระดับพื้นที่ ปัจจุบันแผนปฏิบัติราชการประจำปี ๒๕๖๖ ของจังหวัดและกลุ่มจังหวัด ได้ผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการบูรณาการนโยบายพัฒนาภาค (ก.บ.ภ) แล้ว เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ทั้งนี้ มีข้อสังเกตในการดำเนินการ ได้แก่ **(๑) ความทับซ้อนของประเด็นการพัฒนาระหว่างแผนปฏิบัติการด้าน...** และการมีแผนปฏิบัติการด้าน... มากเกินความจำเป็น โดยเฉพาะในกรณีไม่มีกฎหมายกำหนดให้จัดทำแผน **(๒) การดำเนินการที่ผ่านมาแผนระดับที่ ๓ อาจยังไม่สามารถสะท้อนการแปลงยุทธศาสตร์ชาติและแผนระดับที่ ๒** โดยเฉพาะแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติตามหลักความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล (XYZ) ได้อย่างชัดเจน และ **(๓) ยังมีหน่วยงานของรัฐที่ยังไม่มีการจัดทำหรือนำเข้าแผนปฏิบัติราชการของหน่วยงานในระบบ** eMENSCR

๑.๒.๒ **การจัดทำโครงการ/การดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายของแผนระดับที่ ๒ และยุทธศาสตร์ชาติ** คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๖๓ เห็นชอบ**โครงการสำคัญประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ จำนวนทั้งสิ้น ๕๗๑ โครงการ** และมอบหมายให้สำนักงานฯ สำนักงบประมาณ ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการตามแนวทางการขับเคลื่อนโครงการสำคัญ รวมทั้งคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ เห็นชอบโครงการสำคัญหรือ**โครงการเพื่อขับเคลื่อนการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ จำนวนทั้งสิ้น ๔๐๖ โครงการ** แล้ว ซึ่งอยู่ระหว่างการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี ๒๕๖๖ ทั้งนี้ มีข้อสังเกตในการดำเนินการ ได้แก่ **(๑) หน่วยงานเจ้าภาพขับเคลื่อนแผนแม่บทฯ ทั้ง ๓ ระดับ อาจยังขาดการดำเนินการประสานบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานทั้งหมดภายใต้เป้าหมายแผนแม่บทย่อยอย่างเต็มที่ส่งผลให้การทำงานของหน่วยงานต่าง ๆ อาจไม่สามารถเชื่อมโยงไปสู่เป้าหมายเดียวกัน (๒) ข้อเสนอโครงการของหน่วยงานมีรายละเอียดโครงการไม่สอดคล้องกับหลักความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล (XYZ)** มีรายละเอียดตัวชี้วัดค่าเป้าหมาย/การส่งผลต่อการบรรลุค่าเป้าหมายยังไม่ชัดเจน และบางส่วน**อาจยังไม่ได้ดำเนินการบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์เท่าที่ควร** อาทิ การใช้ข้อมูล สถิติ และงานวิจัย

๑.๓ การติดตาม ตรวจสอบ และการประเมินผล - (Check) ได้กำหนดให้กลไกหลักในการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐทุกระดับเป็นกลไกการดำเนินการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติตามหลัก PDCA ซึ่งมีความก้าวหน้าการดำเนินการ ดังนี้

๑.๓.๑ **ผู้ตรวจราชการ** ได้ใช้ข้อมูลสถานะการบรรลุเป้าหมายของแผนแม่บทย่อยภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (Y๑) ที่อยู่ในขั้นวิกฤต (สีแดง) จากรายงานสรุปผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ และข้อมูลจากระบบ eMENSCR มาประกอบการกำหนดกรอบแนวทางและประเด็นติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผล เพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ได้แก่ เป้าหมายแผนแม่บทย่อย (๐๓๐๔๐๑) สินค้าเกษตรแปรรูป และผลิตภัณฑ์มีมูลค่าเพิ่มขึ้น และเป้าหมายแผนแม่บทย่อย (๑๖๐๑๐๑) ศักยภาพและขีดความสามารถของเศรษฐกิจฐานรากเพิ่มขึ้น ทั้งนี้ เมื่อวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ นายกรัฐมนตรีได้ลงนามในคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๓๑๙/๒๕๖๔ เรื่อง การตรวจราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ของผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรีแล้ว

๑.๓.๒ **คณะกรรมการตรวจสอบและประเมินผลภาคราชการการ (ค.ต.ป.)** ได้มีการกำหนดประเด็นการตรวจสอบและประเมินผล ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ที่มุ่งเป้าประสงค์หลักด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านการพัฒนาศักยภาพคน และด้านการบริหารจัดการภาครัฐ ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติรับทราบแล้ว เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๖๔ นอกจากนี้ สำนักงานฯ และสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ได้กำหนดรายการตัวชี้วัดกระทรวง (KPI Basket) เพื่อใช้ในการประเมินประสิทธิผล และศักยภาพในการดำเนินงานของส่วนราชการ และสำนักงานฯ เห็นควรให้มีการดำเนินการเชื่อมโยงระบบสารสนเทศการตรวจสอบและประเมินผลภาคราชการกับระบบ eMENSCR เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงาน

๑.๓.๓ **สำนักงบประมาณ** ได้นำเป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติที่ได้มีการทอนค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแต่ละห้วง ๕ ปี เป็นรายปี และเป้าหมาย ตัวชี้วัดของ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ มาประกอบการจัดทำยุทธศาสตร์จัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ เพื่อให้สามารถติดตาม ประเมินผลความคุ้มค่าการใช้จ่ายงบประมาณเพื่อบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติได้อย่างเป็นรูปธรรม

ทั้งนี้ มีข้อสังเกตในการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลที่อาจยังไม่สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากขาดข้อมูลแผนระดับที่ ๓ และข้อมูลโครงการ/การดำเนินงานในแต่ละปีงบประมาณอันเกิดจากการไม่นำเข้าข้อมูลในระบบ eMENSCR

๑.๔ **การปรับปรุงกระบวนการดำเนินงาน - (Act) ในระยะต่อไป** โดยการนำข้อเสนอแนะ ปัญหาและอุปสรรคมาใช้เพื่อปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานให้สามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามแนวทางและเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้อย่างเป็นรูปธรรมในทุกขั้นตอนตามหลัก PDCA สามารถสรุปได้ ดังนี้

๑.๔.๑ การวางแผน - (Plan) สำนักงานฯ จะดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ตามที่ได้เสนอหลักการและแนวทางในวาระ ๔.๑ โดยมุ่งแก้ไขปรับปรุงในส่วนของค่าเป้าหมาย ตัวชี้วัด และแนวทางการพัฒนาให้มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ บริบท และทิศทางการพัฒนาประเทศที่เปลี่ยนแปลงไปในปัจจุบัน

๑.๔.๒ การปฏิบัติ - (Do) สำนักงานฯ จะจัดการประชุมเพื่อเตรียมความพร้อมในการจัดทำโครงการเพื่อขับเคลื่อนการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๗ ร่วมกับหน่วยงานเจ้าภาพขับเคลื่อนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ทั้ง ๓ ระดับ ในช่วงเดือนเมษายน ๒๕๖๕

๑.๔.๓ การติดตาม ตรวจสอบ และการประเมินผล - (Check) สำนักงานฯ จะประสานกับกลไกการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผล ทั้งผู้ตรวจราชการ และ ค.ต.ป. เพื่อดำเนินการตามแนวทางการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจะมุ่งให้ความสำคัญกับการกำหนดประเด็นของแผนการตรวจราชการให้มีความครอบคลุมยุทธศาสตร์ชาติทั้ง ๖ ด้าน และการให้ความสำคัญกับการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลตามกลุ่มตัวชี้วัด (KPI Basket) ของสำนักงาน ก.พ.ร. รวมทั้งเป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของแผนแม่บทย่อยภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์จัดสรรงบประมาณฯ ปี ๒๕๖๖ ตลอดจนการพัฒนาและเชื่อมโยงระบบ eMENSCR กับฐานข้อมูลอื่น ๆ เพื่อรองรับการรายงานผลสัมฤทธิ์การตรวจราชการต่อไป

๒. ความเห็นและประเด็นอภิปราย

ประธานกรรมการ ทุกหน่วยงานของรัฐจะต้องจัดทำแผนงาน/โครงการที่สอดคล้องและส่งผลต่อเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ และแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติในแต่ละห้วง ๕ ปี ตลอดจนแผนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ การจัดสรรงบประมาณเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ โดยการจัดสรรงบประมาณจะต้องพิจารณาและให้ความสำคัญกับแผนงาน/โครงการที่สามารถส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติได้อย่างเป็นรูปธรรม

๓. **มติที่ประชุม** รับทราบความก้าวหน้าการดำเนินการตามมติคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ โดยมอบหมายให้หัวหน้าส่วนราชการเร่งรัดหน่วยงานในสังกัดให้ดำเนินการนำเข้าและรายงานผลการดำเนินโครงการ/การดำเนินงาน รวมถึงนำเข้าแผนระดับที่ ๓ ทั้งแผนปฏิบัติราชการและแผนปฏิบัติการด้าน... ในระบบ eMENSCR ให้ครบถ้วนตามรายการและระยะเวลาที่สำนักงานฯ กำหนด รวมทั้งให้หน่วยงานของรัฐศึกษาทำความเข้าใจแนวทางการจัดทำโครงการเพื่อขับเคลื่อนการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ และการจัดทำแผนระดับที่ ๓ จากเอกสารคู่มือที่สำนักงาน ฯ เผยแพร่ เพื่อให้ทุกภาคส่วนร่วมกันขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติตามหลัก PDCA ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ระเบียบวาระที่ ๓.๒ ความก้าวหน้าการดำเนินงานของศูนย์อำนวยการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (ศจพ.)

๑. ผู้ช่วยเลขานุการ (นายวันฉัตร สุวรรณกิติ) ได้รายงานให้ที่ประชุมทราบถึงความก้าวหน้าของศูนย์อำนวยการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (ศจพ.) ที่ได้มีการจัดตั้งตามคำสั่ง สำนักนายกรัฐมนตรี วันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๖๓ รวมทั้งมีการแต่งตั้งคณะกรรมการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (คจพ.) โดยมอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรี (พลเอกประวิตร วงศ์สุวรรณ) เป็นประธาน คจพ. โดย คจพ. ได้มีการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ จำนวน ๒ คณะ ได้แก่ คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (อขจพ.) และคณะอนุกรรมการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานแก้ไขปัญหาความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (อตจพ.) ทั้งนี้ คจพ. ได้มีการจัดประชุมฯ รวมจำนวน ๓ ครั้ง โดยครั้งล่าสุดประชุมเมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ซึ่งที่ประชุมได้มีมติรับทราบ และพิจารณาวาระที่สำคัญ สรุปได้ ดังนี้

๑.๑ **รับทราบความคืบหน้าการดำเนินการตามแนวทางการขับเคลื่อนการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์** ตามมติ คจพ. ในคราวการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๖๔ ใน ๔ แนวทาง โดยมีการแบ่งขั้นการพัฒนาออกเป็น ๓ ขั้น ได้แก่ อยู่รอด พอเพียง และยั่งยืน ซึ่งสรุปความคืบหน้าในการดำเนินการได้ ดังนี้

๑.๑.๑ **แนวทางที่ ๑ เติมเต็มข้อมูลในระบบ TPMAP ให้ครอบคลุมประเด็นการพัฒนาทุกมิติและทุกพื้นที่ในประเทศ** โดยแบ่งข้อมูลออกเป็น ๓ ประเภท ดังนี้

๑) **ข้อมูลจากการบูรณาการฐานข้อมูลจากส่วนราชการ** ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากหน่วยงานที่มีการจัดเก็บข้อมูลด้วยเลขบัตรประชาชน ๑๓ หลัก เพื่อนำมาใช้ประกอบการพัฒนาระบบ TPMAP อย่างไรก็ตาม บางหน่วยงานไม่สามารถให้ข้อมูลได้ เนื่องจากมีข้อจำกัดในเรื่องของกฎหมาย กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคล และบางข้อมูลไม่สามารถเชื่อมโยงกับระบบ TPMAP ได้ เนื่องจากปัญหาด้านเทคนิค และหน่วยงานไม่ได้มีการจัดเก็บข้อมูลในรูปแบบของดิจิทัล ทั้งนี้ จากการบูรณาการฐานข้อมูลจากส่วนราชการ ส่งผลให้ได้กลุ่มเป้าหมายในระดับพื้นที่ที่ต้องเร่งให้ความช่วยเหลือ ๒ กลุ่ม ได้แก่ **(๑) กลุ่มคนเป้าหมายในระบบ TPMAP** ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการเชื่อมโยงระหว่างข้อมูลคนยากจนความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) ตามดัชนีการพัฒนาคนหลากหลายมิติ (Multidimensional Poverty Index : MPI) กับข้อมูลบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ โดยในปี ๒๕๖๕ มีจำนวน ๑,๐๒๕,๗๘๒ คน เพิ่มขึ้น ๔๒,๔๖๖ คน จากปี ๒๕๖๒ ที่อยู่ที่ ๙๘๓,๓๑๖ คน และ **(๒) กลุ่มครัวเรือน/เปราะบาง** โดยในปี ๒๔๖๒ มีจำนวนครัวเรือน/คนเปราะบางทั้งประเทศในระบบ TPMAP ทั้งสิ้น ๔,๑๐๔,๔๕๐ครัวเรือน๑๐,๗๕๔,๒๐๕ คน (ปี ๒๕๖๕ อยู่ระหว่างการปรับปรุงข้อมูล)

๒) **ข้อมูลระดับพื้นที่** สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ได้ทดสอบเก็บข้อมูลระดับครัวเรือนและบุคคลในพื้นที่ เพื่อนำมาใช้ประกอบการพัฒนา MPI ตามขั้นของการพัฒนา ได้แก่ อยู่รอด พอเพียง และยั่งยืน โดยมีการกำหนดมิติความขัดสน ประกอบด้วย ๕ มิติ ซึ่งได้มีการปรับชื่อมิติให้มีความเหมาะสมและครอบคลุมมากขึ้นจากเดิม ได้แก่ (๑) มิติด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ (เดิม มิติรายได้) (๒) มิติด้านการศึกษาและทักษะที่จำเป็น (เดิม มิติการศึกษา) (๓) มิติด้านสุขภาพ (เดิม มิติสุขภาพ) (๔) มิติด้านคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ (เดิม มิติความเป็นอยู่) และ (๕) มิติด้านการเข้าถึงความช่วยเหลือและมีส่วนร่วมในสังคม (เดิม มิติการเข้าถึงบริการภาครัฐ)

๓) **ข้อมูลทางกายภาพ (ศักยภาพในพื้นที่)** ซึ่งเป็นข้อมูลในเชิงโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพ ที่สะท้อนถึงศักยภาพของพื้นที่ ประกอบด้วย **(๑) ข้อมูลพื้นฐานระดับหมู่บ้าน (กชช.๒ค)** **(๒) ข้อมูลพิกัดบริการสาธารณะ** (สถานศึกษา สถานพยาบาล) และ **(๓) ข้อมูลภาพถ่ายดาวเทียมแสงสว่างเวลากลางคืน (Nighttime Light)** ซึ่งข้อมูลดังกล่าวสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์กับข้อมูลมิติความขัดสนและปัญหาต่าง ๆ ในพื้นที่ เพื่อหาช่องว่างการพัฒนา/ช่องว่างเชิงนโยบาย และนำไปสู่การแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัยที่สอดคล้องกับความต้องการและบริบทของพื้นที่ต่อไป

๑.๑.๒ **แนวทางที่ ๒ ร่วมแก้ไขปัญหาในระดับบุคคล/ครัวเรือน หาเป้าหมายวิกฤติและเยี่ยมบ้าน (Knock Knock) โดยใช้ระบบ TPMAP** ข้อมูล ณ สิ้นเดือนมกราคม ๒๕๖๕ ศจพ. ในระดับต่าง ๆ และทีมปฏิบัติการฯ ในพื้นที่ ได้ลงพื้นที่สำรวจครัวเรือนในระบบแฟ้มบ้านพัฒนาคนไทย (Logbook) ทั้งสิ้น ๔๗๗,๓๒๔ ครัวเรือน จากครัวเรือนทั้งหมด ๑๒,๒๐๘,๙๑๓ ครัวเรือน หรือคิดเป็นร้อยละ ๔ ของจำนวนครัวเรือนทั้งหมดในระบบ Logbook อย่างไรก็ตาม การให้ความช่วยเหลือยังคงเป็นลักษณะของการสงเคราะห์มากกว่าการพัฒนาที่ยั่งยืน

๑.๑.๓ **แนวทางที่ ๓ ร่วมแก้ไขปัญหาและพัฒนาคนอย่างยั่งยืน โดยใช้ระบบ TPMAP** จากการประมวลโครงการ/การดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัยจากระบบ eMENSCR พบว่า มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๙,๘๒๒ โครงการ โดยโครงการส่วนใหญ่จะสอดคล้องกับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (๑๒) ประเด็น การพัฒนาการเรียนรู้ อย่างไรก็ตาม โครงการ/การดำเนินการ อาจจะยังไม่สอดคล้องกับมิติปัญหา ภูมิสังคม และเป้าหมายการพัฒนาในระดับประเทศ

๑.๑.๔ **แนวทางที่ ๔ ร่วมติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผล โดยใช้ระบบ TPMAP** สศช. ได้มีการลงพื้นที่ ๕ พื้นที่ ประกอบด้วย อุดรธานี พิษณุโลก กรุงเทพมหานคร (เขตบางกอกน้อย และบางพลัด) สงขลา และนครสวรรค์ ร่วมกับหน่วยงานและภาคีการพัฒนาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ และได้จัดทำต้นแบบ ศจพ. นำร่อง (ศจพ. Model) โดยในการคัดเลือกจัดทำต้นแบบ ศจพ. นำร่อง จะพิจารณาจากความพร้อมของพื้นที่ ซึ่งมีพื้นที่ ๔ ต้นแบบ ประกอบด้วย **(๑) ต้นแบบขับเคลื่อนโดยจังหวัด** ได้แก่ จังหวัดนครสวรรค์ **(๒) ต้นแบบบูรณาการถ่ายระดับจากอำเภอ** ได้แก่ พื้นที่ดำเนินการ อำเภอนครไทย อำเภอบางระกำ จังหวัดพิษณุโลก **(๓) ต้นแบบความร่วมมือสถาบันการศึกษาเข้มแข็ง** ได้แก่ จังหวัด

อุดรธานี และ (๔) ต้นแบบความร่วมมือโดยภาคีร่วมพัฒนา ได้แก่ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร อย่างไรก็ตาม จากลงพื้นที่ พบว่า การดำเนินการของหน่วยงานและภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้องยังคงเป็นการดำเนินการแบบแยกส่วน (silo) ไม่เกิดการบูรณาการร่วมกันของกลไก ศจพ. ในพื้นที่ นอกจากนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจยังไม่สามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลในระบบในการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผล

๑.๒ **พิจารณาแนวทางแก้ไขปัญหาความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืน โดยใช้ระบบ TPMAP** โดย คจพ. มีมติเห็นชอบแนวทางแก้ไขปัญหาและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืน **หรือเมนูแก้จน** ซึ่งได้มีการจำแนกตาม ๓ ขั้นของการพัฒนา ได้แก่ อยู่รอด พอเพียง และยั่งยืน และ ๕ มิติความขัดสน ประกอบด้วย (๑) ความมั่นคงทางเศรษฐกิจ (๒) การศึกษาและทักษะที่จำเป็น (๓) ด้านสุขภาพ (๔) คุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ และ (๕) การเข้าถึงบริการความช่วยเหลือและการมีส่วนร่วมในสังคม เพื่อเป็นแนวทางให้ ศจพ. ทุกระดับ ทีมปฏิบัติการฯ ในพื้นที่และหน่วยงานของรัฐ ในการนำเมนูแก้จนที่มีรายการของแนวทาง/มาตรการ/การดำเนินการไปประยุกต์ใช้แก้ไขปัญหาความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยแบบพุ่งเป้าในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

๑.๓ **พิจารณาแนวทางการขับเคลื่อนการปฏิบัติการขจัดความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัยบนฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ในระดับพื้นที่** โดย คจพ. มีมติเห็นชอบแนวทางการดำเนินงานการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง สำหรับการปฏิบัติงานในระดับพื้นที่ ประกอบด้วย ๔ แนวทาง ได้แก่ (๑) การตรวจสอบข้อมูล (๒) การกำหนดแนวทางการแก้ไขปัญหาร่วมกับครัวเรือนเป้าหมาย (แผนครัวเรือน) (๓) การบูรณาการแก้ไขปัญหา ศจพ.อ. บูรณาการให้ความช่วยเหลือเป้าหมาย และ (๔) การติดตามรายงานผล โดย คจพ. มอบหมายให้กระทรวง กรม หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับพื้นที่ ร่วมรับผิดชอบในการแก้ไขปัญหาครัวเรือนเป้าหมาย ตามที่ ศจพ.อ. ชี้เป้าจากระบบ TPMAP โดยนำเมนูแก้จน ไปประยุกต์ใช้ในการแก้ไขปัญหา และดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๕ ทั้งนี้ ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำข้อสั่งการของนายกรัฐมนตรีที่มอบหมายหน่วยงานเจ้าภาพหลักในการดูแลในแต่ละมิติ ดังนี้ **(๑) มิติสุขภาพ** มอบหมายให้กระทรวงสาธารณสุขเป็นเจ้าภาพหลัก ในการบูรณาการให้ความช่วยเหลือ ร่วมกับกระทรวงศึกษาธิการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง **(๒) มิติความเป็นอยู่** มอบหมายให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ร่วมกับกระทรวงมหาดไทย เป็นเจ้าภาพหลักในการบูรณาการให้ความช่วยเหลือร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง **(๓) มิติการศึกษา** มอบหมายให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นเจ้าภาพหลัก ในการบูรณาการให้ความช่วยเหลือ ร่วมกับกระทรวงมหาดไทยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง **(๔) มิติรายได้** มอบหมายให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวงแรงงาน กระทรวงมหาดไทย กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงพาณิชย์ และกระทรวงการคลังเป็นเจ้าภาพหลักในการบูรณาการร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในระดับพื้นที่ รวมทั้งธนาคาร สถาบันทางการเงินหรือกองทุนอื่น ๆ เร่งให้ความช่วยเหลือ และ **(๕) มิติการเข้าถึงบริการภาครัฐ** มอบหมายให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นเจ้าภาพหลักในการบูรณาการให้ความช่วยเหลือ ร่วมกับกระทรวงมหาดไทยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

๑.๔ พิจารณาข้อเสนอโครงการในการแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัย โดย คจพ. มีมติเห็นชอบและมอบหมายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำโครงการเพื่อการแก้ไขปัญหาความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัย ตามแนวทางการขับเคลื่อนการดำเนินงานที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ ๔ แนวทาง ตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๓ และวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔ โดยใช้ข้อมูลจากระบบ TPMAP และเมนูแก้จน เป็นข้อมูลประกอบการจัดทำโครงการ รวมทั้งเห็นชอบหลักการโครงการนำร่องสัมมาชีพเพื่อขจัดความยากจนและพัฒนาคนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง โดยมอบหมายให้ สศช. ร่วมกับกระทรวงมหาดไทยปรับปรุงข้อเสนอโครงการฯ ให้เป็นไปตามแนวทางฯ และประสานสำนักงบประมาณเพื่อขอรับการจัดสรรงบประมาณรายจ่ายงบกลาง หรืองบประมาณอื่น ๆ ตามความเหมาะสมต่อไป

๒. ความเห็นและประเด็นอภิปราย

๒.๑ **การแก้ไขปัญหาความยากจน ประธานกรรมการ** ได้เน้นย้ำว่า ในปี ๒๕๖๕ จะต้องเร่งดำเนินการการแก้ไขปัญหาความยากจน และปัญหาหนี้สินครัวเรือน โดยจะต้องเป็นการดำเนินการแบบพุ่งเป้าที่ใช้ระบบ TPMAP เป็นเครื่องมือในการชี้เป้ากลุ่มเป้าหมายและมิติความขัดสน และใช้กลไกการทำงานต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้วในปัจจุบันให้เกิดประโยชน์สูงสุด อาทิ ศจพ. ในทุกระดับ และทีมปฏิบัติการฯ ในระดับพื้นที่ โดยในการขับเคลื่อนการดำเนินการจะเป็นการดำเนินงานจากระดับล่างขึ้นบน ซึ่งเน้นการแก้ไขปัญหาในระดับอำเภอ ทั้งนี้ ในการแก้ไขปัญหาจะต้องมีการแบ่งกลุ่มเป้าหมายให้ชัดเจน โดยอาจแบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่มีความพร้อมอยู่แล้ว กลุ่มที่มีความพร้อมระดับปานกลาง และกลุ่มที่จะต้องเร่งดำเนินการให้สามารถอยู่รอดได้ เพื่อให้สามารถให้ความช่วยเหลือได้อย่างตรงจุด และสอดคล้องกับความต้องการได้อย่างแท้จริง และจะต้องคำนึงถึงภูมิสังคม ความพร้อมของพื้นที่ ทรัพยากร และศักยภาพของชุมชนร่วมด้วย นอกจากนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการอย่างบูรณาการ รวมทั้งปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินการโดยนำเมนูแก้จนไปประยุกต์ใช้ในการแก้ไขปัญหา และคำนึงถึงความคุ้มค่าของงบประมาณที่ใช้ในการดำเนินการด้วย เพื่อให้การขับเคลื่อนการดำเนินการแก้ไขปัญหาความยากจนเกิดผลสัมฤทธิ์ได้อย่างเป็นรูปธรรมและเกิดความยั่งยืนต่อไป อย่างไรก็ตาม การดำเนินการแก้ไขปัญหาความยากจนในปี ๒๕๖๕ ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้งบประมาณที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๕ ในการดำเนินการ โดยหน่วยงานอาจจะต้องมีการปรับปรุงโครงการ/การดำเนินการของหน่วยงานให้มีความสอดคล้องและสามารถตอบโจทย์การแก้ไขปัญหาความยากจนในระดับพื้นที่และประเทศได้อย่างแท้จริง

๒.๒ **การสร้างนวัตกรรมทางเศรษฐกิจฐานราก** อาทิ Sandbox ปศุสัตว์ เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนการดำเนินการที่มุ่งเน้นในการแก้ไขปัญหาความยากจนในระดับพื้นที่ โดยการสร้างอาชีพ และรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่ ทั้งนี้ ประธานกรรมการ ได้มอบหมายให้สภาเกษตรกรแห่งชาติ และ สศช. ในฐานะฝ่ายเลขานุการของ คจพ. หารือร่วมกัน เพื่อให้การขับเคลื่อนการดำเนินการแก้ไขปัญหาความยากจนเป็นไปอย่างบูรณาการ และเกิดผลสัมฤทธิ์ได้อย่างเป็นรูปธรรม

๓. **มติที่ประชุม** รับทราบความก้าวหน้าการดำเนินงานของศูนย์อำนวยการขจัดความยากจนและพัฒนาคนทุกช่วงวัยอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (ศจพ.) และมอบหมายให้หน่วยงานของรัฐและภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้องนำความเห็นและประเด็นอภิปรายไปดำเนินการเพื่อขับเคลื่อนการดำเนินการแก้ไขปัญหาความยากจนและการพัฒนาคนทุกช่วงวัยให้เกิดผลสัมฤทธิ์ได้อย่างเป็นรูปธรรมต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๓.๓ รายงานสรุปผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ ประจำปี ๒๕๖๔ และรายงานสรุปผลการดำเนินการตามแผนการปฏิรูปประเทศ ประจำปี ๒๕๖๔

๑. ผู้ช่วยเลขานุการ (นายวันฉัตร สุวรรณกิตติ) ได้รายงานให้ที่ประชุมทราบถึงความเป็นมาของรายงานสรุปผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ ประจำปี ๒๕๖๔ และรายงานสรุปผลการดำเนินการตามแผนการปฏิรูปประเทศ ประจำปี ๒๕๖๔ ซึ่งจัดทำขึ้นตามพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ และพระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการดำเนินการปฏิรูปประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยกำหนดให้สำนักงานฯ จัดทำรายงานฯ ทั้ง ๒ ฉบับ เสนอต่อคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ คณะรัฐมนตรี หัวหน้าหน่วยงานของรัฐ ได้แก่ ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายตุลาการ องค์กรอิสระ หรือองค์กรอัยการ และรัฐสภาทราบภายใน ๙๐ วันนับแต่วันที่ได้รับรายงานจากหน่วยงาน ซึ่งรายงานฯ ทั้ง ๒ ฉบับ มีองค์ประกอบครบถ้วนตามที่พระราชบัญญัติฯ กำหนด โดยสำนักงานฯ ได้ดำเนินการเผยแพร่รายงานฯ ทั้ง ๒ ฉบับแล้ว เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๖๕ ซึ่งมีรายละเอียดผลการดำเนินการสรุปสาระสำคัญได้ ดังนี้

๑.๑ ผลสัมฤทธิ์การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติและการปฏิรูปประเทศ ประจำปี ๒๕๖๔

๑.๑.๑ ผลสัมฤทธิ์การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ ในส่วนของผลการพัฒนาตามเป้าหมายภาพรวมของยุทธศาสตร์ชาติทั้ง ๖ มิติ โดยมีดัชนีตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องจำนวน ๑๑ ตัวชี้วัด ซึ่งมีการบรรลุเป้าหมายในทิศทางที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม ยังคงมีดัชนีตัวชี้วัดที่มีการบรรลุเป้าหมายที่แย่ลงเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า จำนวน ๓ ดัชนี ได้แก่ **ความอยู่ดีมีสุขของคนไทย** ซึ่งค่าคะแนนความสุขของคนในประเทศลดลง โดยมีปัจจัยอันเนื่องมาจากการมีอายุคาดเฉลี่ยของการมีสุขภาวะที่ดี ความเอื้ออาทรต่อกันและการอยู่ในสังคมที่ปลอดการทุจริต **อัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ** โดยมีปัจจัยอันเนื่องมาจากผลกระทบอันเนื่องมาจากการแพร่ระบาดของเชื้อโควิด - 19 และ **ดัชนีชี้วัดธรรมาภิบาลโลก** โดยมีปัจจัยอันเนื่องมาจากความมีเสรีภาพทางการเมืองและการปราศจากความรุนแรง/การก่อการร้ายที่มีค่าคะแนนลดลง

๑.๑.๒ ผลสัมฤทธิ์การดำเนินการปฏิรูปประเทศตามเป้าหมายที่บัญญัติไว้ในหมวด ๑๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ในมาตรา ๒๕๗ กำหนดให้การปฏิรูปประเทศต้องดำเนินการเพื่อบรรลุเป้าหมาย ๓ ประการ ประกอบด้วย (๑) **ประเทศชาติมีความสงบเรียบร้อย มีความสามัคคีปรองดอง มีการพัฒนาอย่างยั่งยืนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และมีความสมดุลระหว่างการพัฒนาด้านวัตถุกับการพัฒนาด้านจิตใจ** ซึ่งมีการดำเนินการที่ครอบคลุมหลายมิติ อาทิ การส่งเสริมปลูกฝังจิตสำนึกรักสามัคคีและส่งเสริมความปรองดองของคนในชาติ และโครงการจิตอาสาเสริมสร้างความสามัคคีและความปรองดองสมานฉันท์ และการเตรียมความพร้อมในการเปิดเจรจาจัดทำความตกลงเสรีการค้า (Free Trade Area: FTA) (๒) **สังคมมีความสงบสุข เป็นธรรม และมีโอกาสอันทัดเทียมกันเพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำ** ซึ่งมีการดำเนินการที่หลากหลาย อาทิ การจัดให้เด็กเล็ก/เด็กปฐมวัยได้รับการดูแลและการคุ้มครองอย่างมีพัฒนาการที่ดีรอบด้าน ได้รับการศึกษาอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่อง ทั่วถึง และเสมอภาค และการบริหารจัดเก็บภาษีในรูปแบบออนไลน์ และ (๓) **ประชาชนมีความสุข มีคุณภาพชีวิตที่ดี และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศและการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข** ซึ่งมีการส่งเสริมและสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมของรัฐ

๑.๒ ผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ และแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประจำปี ๒๕๖๔ การดำเนินการของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๓ ประเด็น ประกอบด้วย เป้าหมายระดับประเด็นรวมทั้งสิ้น ๓๗ เป้าหมาย และเป้าหมายระดับแผนแม่บทย่อย รวมทั้งสิ้น ๑๔๐ เป้าหมาย พบว่า มีการพัฒนาในทิศทางที่ดีขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสถานะการบรรลุค่าเป้าหมายระดับประเด็น พบว่า ปี ๒๕๖๔ มีการพัฒนาลดลงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับปี ๒๕๖๓ ซึ่งในปี ๒๕๖๓ มีเป้าหมายระดับประเด็นที่มีสถานการณ์บรรลุเป้าหมายในระดับวิกฤต ๙ ประเด็น ในขณะที่ ปี ๒๕๖๔ มีเป้าหมายระดับประเด็นที่มีสถานะการบรรลุเป้าหมายในระดับวิกฤต ๑๑ ประเด็น ซึ่งเพิ่มขึ้น ๒ ประเด็น เมื่อเทียบกับปี ๒๕๖๓ โดยประเด็นดังกล่าวมีการปรับสถานะบรรลุเป้าหมายจากเดิมสีเหลืองเป็นสีแดง ได้แก่ **ประเด็น (๔) อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต** เป้าหมาย ๐๔๐๐๐๑ การขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในสาขาอุตสาหกรรมและบริการ และ **ประเด็น (๑๙) การบริหารจัดการน้ำทั้งระบบ** เป้าหมาย ๑๙๐๐๐๒ ผลิตภาพของน้ำทั้งระบบเพิ่มขึ้นในการใช้น้ำอย่างประหยัดและสร้างมูลค่าเพิ่มจากการใช้น้ำ ขณะที่**สถานะการบรรลุค่าเป้าหมายในระดับเป้าหมายแผนแม่บทย่อย** พบว่า ปี ๒๕๖๔ มีเป้าหมายระดับแผนแม่บทย่อยที่มีสถานะการบรรลุเป้าหมายในระดับวิกฤตจำนวนคงที่ จากปี ๒๕๖๓ จำนวน ๒๓ เป้าหมาย

๑.๓ **ผลการดำเนินการตามแผนการปฏิรูปประเทศ ประจำปี ๒๕๖๔** การดำเนินการตามเป้าหมายอันพึงประสงค์ของแผนการปฏิรูปประเทศ ๑๓ ด้าน รวมทั้งสิ้น ๓๑ เป้าหมาย พบว่า **ส่วนใหญ่มีสถานะใกล้เคียงหรือบรรลุเป้าหมายอันพึงประสงค์ตามที่กำหนดไว้ จำนวน ๒๖ เป้าหมาย หรือคิดเป็นร้อยละ ๘๔ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มที่จะสามารถบรรลุเป้าหมายในปี ๒๕๖๕ ได้** สถานะการบรรลุเป้าหมายอยู่ในระดับยังคงมีความเสี่ยงในการบรรลุเป้าหมาย จำนวน ๓ เป้าหมาย และสถานะการบรรลุเป้าหมายอยู่ในขั้นวิกฤต จำนวน ๒ เป้าหมาย ได้แก่ (๑) ด้านกฎหมาย CR๐๓G๐๒ ความสะดวกในการเข้าถึง รับรู้ และปฏิบัติตามกฎหมายของประชาชน และ (๒) ด้านวัฒนธรรม กีฬา แรงงาน และการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ CR๑๓G๐๒ เพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจฐานวัฒนธรรม

๑.๔ **ประเด็นท้าทายและการดำเนินการระยะต่อไป** การขับเคลื่อนการดำเนินการสู่การบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติและแผนการปฏิรูปประเทศยังมีปัญหาและอุปสรรคที่เป็นประเด็นท้าทาย ได้แก่ **สถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโควิด - 19** ที่ส่งผลให้การดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐมีความล่าช้าและไม่เป็นไปตามแผนและระยะเวลาที่กำหนดไว้ **การเร่งรัดการดำเนินโครงการที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมาย** และอาจไม่สนับสนุนการดำเนินการให้บรรลุค่าเป้าหมายภายในเวลาที่กำหนด กฎหมายและกระบวนงานที่มีความล้าสมัยทำให้เกิดอุปสรรคในการพัฒนาประเทศ และบุคลากรยังขาดความพร้อม ทักษะ และความเชี่ยวชาญทางเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับการดำเนินการผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและดิจิทัลได้เต็มประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตาม สำหรับการดำเนินการในระยะต่อไป หน่วยงานของรัฐควรมุ่งเน้นและให้ความสำคัญในการทบทวน ปรับปรุงกระบวนการและแผนการดำเนินงาน รวมถึงต้องจัดทำโครงการที่ส่งผลต่อการบรรลุผลสัมฤทธิ์ของเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติได้อย่างแท้จริง และต้องผลักดันให้เกิดการปรับปรุง/แก้ไขกฎหมาย ระเบียบ มาตรการภาครัฐที่มีความล้าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานให้มีความทันสมัย มีความเป็นสากล และเอื้อต่อการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ ตลอดจนหน่วยงานของรัฐจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับระบบเทคโนโลยี

สารสนเทศและการก้าวสู่ภาครัฐดิจิทัล โดยบุคลากรภาครัฐจะต้องปรับตัวและพัฒนาทักษะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและดิจิทัล เพื่อให้การดำเนินงานและการให้บริการของภาครัฐมีความยืดหยุ่น เชื่อมโยงข้อมูลและการบริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๒. ความเห็นและประเด็นอภิปราย

ประธานกรรมการ ได้มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับประเด็นท้าทายที่ส่งผลต่อการขับเคลื่อนการดำเนินการสู่การบรรลุเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติและแผนการปฏิรูปประเทศ โดยเฉพาะประเด็นเรื่องกฎหมายและกระบวนงานที่มีความล้าสมัย ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญกับกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงาน โดยอาจเร่งรัดให้มีการปรับปรุงและพัฒนากฎหมายให้มีความทันสมัย

๓. **มติที่ประชุม** รับทราบการรายงานสรุปผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ ประจำปี ๒๕๖๔ และรายงานสรุปผลการดำเนินการตามแผนการปฏิรูปประเทศ ประจำปี ๒๕๖๔ รวมทั้งการดำเนินการผลิตเล่มรายงานฯ ทั้ง ๒ ฉบับ จำนวน ๔,๐๐๐ เล่ม เพื่อแจกจ่ายหน่วยงานของรัฐและทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องให้แล้วเสร็จภายในเดือนมีนาคม ๒๕๖๕ ตามที่สำนักงานฯ เสนอ

ระเบียบวาระที่ ๔ เรื่องเพื่อพิจารณา

ระเบียบวาระที่ ๔.๑ แนวทางการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ

๑. กรรมการและเลขานุการ ได้รายงานให้ที่ประชุมทราบถึงความเป็นมาของการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งเป็นการดำเนินการตามพระราชบัญญัติการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยมาตรา ๑๑ กำหนดให้มีการทบทวนยุทธศาสตร์ชาติทุกห้าปี ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติจะครบกำหนด ๕ ปี ในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๖๖ และมาตรา ๑๐ วรรค ๔ กำหนดให้ในกรณีที่คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติเห็นว่ามีความจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมแผนแม่บท ให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงหรือความจำเป็นของประเทศ ให้คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการและคณะรัฐมนตรีก่อน และเมื่อคณะกรรมการและคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบแล้ว จึงดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมต่อไป

สำนักงานฯ ในฐานะสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติและคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ได้ดำเนินการพิจารณาทบทวนยุทธศาสตร์ชาติ ตามความนัยมาตรา ๑๑ พบว่า แม้สถานการณ์ของโลกและของประเทศจะมีการเปลี่ยนแปลงไป อย่างไรก็ตาม **สถานการณ์ และการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นไม่ได้ส่งผลต่อวิสัยทัศน์ของยุทธศาสตร์ชาติแต่อย่างใด** เนื่องด้วยยุทธศาสตร์ชาติเป็นกรอบการพัฒนาประเทศที่มีประเด็นการพัฒนาที่ครอบคลุมในทุกมิติ รวมทั้งมีความยืดหยุ่นตามบริบทการเปลี่ยนแปลงของโลกและประเทศ พร้อมรองรับผลกระทบเชิงลบในมิติต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ดังนั้น ยังคง “เป้าหมาย” ตามยุทธศาสตร์ชาติไว้เช่นเดิม แต่จะมีการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ (Ways) ซึ่งเป็นแผนระดับที่ ๒ ที่มีการบูรณาการระหว่างยุทธศาสตร์ชาติด้านที่เกี่ยวข้องถ่ายระดับเป้าหมายและประเด็นการพัฒนามาจากยุทธศาสตร์ชาติ (Ends) โดยตรง รวมทั้งมีการกำหนดค่าเป้าหมาย ของแต่ละประเด็นที่จะต้องบรรลุอย่างเป็นรูปธรรมในแต่ละห้วงการพัฒนาห้วงละ ๕ ปี โดยสำนักงานฯ ได้ดำเนินการจัดการประชุมหารือร่วมประธานกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ๖ คณะ เมื่อวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ซึ่งในที่ประชุมได้มีมติเห็นชอบหลักการ แนวทางและการดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ และมอบหมายสำนักงานฯ นำผลการพิจารณาเสนอคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ สำนักงานฯ จึงได้ดำเนินการตามความนัยมาตรา ๑๐ วรรค ๔

ในการแก้ไขเพิ่มเติมแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อให้การขับเคลื่อนการดำเนินการสามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติได้อย่างเป็นรูปธรรมตามระยะเวลาที่กำหนด

๒. กรรมการและเลขานุการ ได้เสนอหลักการ แนวทาง และการดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ โดยสรุปสาระสำคัญ ได้ดังนี้

๒.๑ **หลักการและแนวทางการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ** จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากรายงานสรุปผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ และแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ทั้ง ๒๓ ประเด็น พบว่า แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ มีข้อจำกัด ในส่วนของเป้าหมาย ตัวชี้วัด ค่าเป้าหมาย และแนวทางการพัฒนา ทั้งนี้ ข้อจำกัดของเป้าหมายอาจจะมีสาเหตุจากการกำหนด**ตัวชี้วัดที่ไม่สะท้อนต่อเป้าหมายของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ** ดังนั้น ในการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ จึงจะมี**การปรับเฉพาะในส่วนของตัวชี้วัดค่าเป้าหมาย และแนวทางการพัฒนา** โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

๒.๑.๑ **ตัวชี้วัด** ดำเนินการพิจารณาตัวชี้วัดของเป้าหมายทั้งในระดับประเด็นและระดับแผนแม่บทย่อย โดย

๑) **กรณีใช้ตัวชี้วัดเทียบเคียง (Proxy)** โดยแบ่งการดำเนินการตามกรณีย่อยของการใช้ตัวชี้วัดเทียบเคียงได้ ดังนี้

(๑) **กรณีไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรใดจัดเก็บข้อมูลตัวชี้วัด** พิจารณาตัวชี้วัดเทียบเคียงหรือตัวชี้วัดอื่นที่เหมาะสมเป็นตัวชี้วัดเป้าหมายหลักแทน ทั้งนี้ หากตัวชี้วัดเดิมที่กำหนดมีความเหมาะสมอยู่แล้ว มอบหมายหน่วยงานดำเนินการจัดเก็บข้อมูล

(๒) **กรณีมีการยกเลิกการจัดเก็บข้อมูลของตัวชี้วัด** พิจารณาตัวชี้วัดเทียบเคียงหรือตัวชี้วัดอื่นที่เหมาะสมเป็นตัวชี้วัดเป้าหมายหลักแทน ทั้งนี้ หากตัวชี้วัดเดิมที่กำหนดมีความเหมาะสมอยู่แล้ว มอบหมายหน่วยงานดำเนินการจัดเก็บข้อมูล

(๓) **กรณีไม่ได้มีการจัดเก็บข้อมูลตัวชี้วัดที่ต่อเนื่อง** พิจารณาตัวชี้วัดเทียบเคียงเป็นตัวชี้วัดเป้าหมายเพิ่มเติม เพื่อประกอบการประเมินผลควบคู่กับตัวชี้วัดหลัก

๒) **กรณีตัวชี้วัดที่กำหนดอาจไม่สะท้อนเป้าหมายของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติที่กำหนดไว้** พิจารณาตัวชี้วัดใหม่ ที่สามารถสะท้อนเป้าหมายได้อย่างเห็นผลและเป็นรูปธรรม

๓) **กรณีตัวชี้วัดที่กำหนดไม่มีนิยามหรือคำจำกัดความที่ชัดเจน** พิจารณาคำนิยามหรือคำจำกัดความของตัวชี้วัดให้มีความชัดเจน สามารถจัดเก็บข้อมูลเพื่อให้สามารถสะท้อนและประเมินการดำเนินการได้อย่างเห็นผลและเป็นรูปธรรม

๔) **กรณีตัวชี้วัด ๑ ตัวชี้วัด ใช้วัดผลมากกว่า ๑ เป้าหมาย** พิจารณาตัวชี้วัดที่กำหนดว่าสามารถสะท้อนเป้าหมายใดมากที่สุด เพื่อกำหนดให้เป็นตัวชี้วัดของเป้าหมายนั้น และพิจารณากำหนดตัวชี้วัดใหม่ให้กับอีกเป้าหมายที่เคยใช้ตัวชี้วัดร่วมกัน

ทั้งนี้ หากมีการกำหนดตัวชี้วัดใหม่ จะต้องกำหนดค่าเป้าหมายในแต่ละห้วงการพัฒนาด้วย

๒.๑.๒ ค่าเป้าหมาย ดำเนินการพิจารณาทบทวนค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดย

๑) กรณีสถานะการบรรลุเป้าหมาย ณ ปีปัจจุบัน (ปี ๒๕๖๔) ได้มีการบรรลุค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในห้วงที่ ๒ ของการพัฒนา (ปี ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) เรียบร้อยแล้ว พิจารณาปรับค่าเป้าหมายให้มีความท้าทายและสอดคล้องกับบริบทของสถานการณ์ในปัจจุบัน

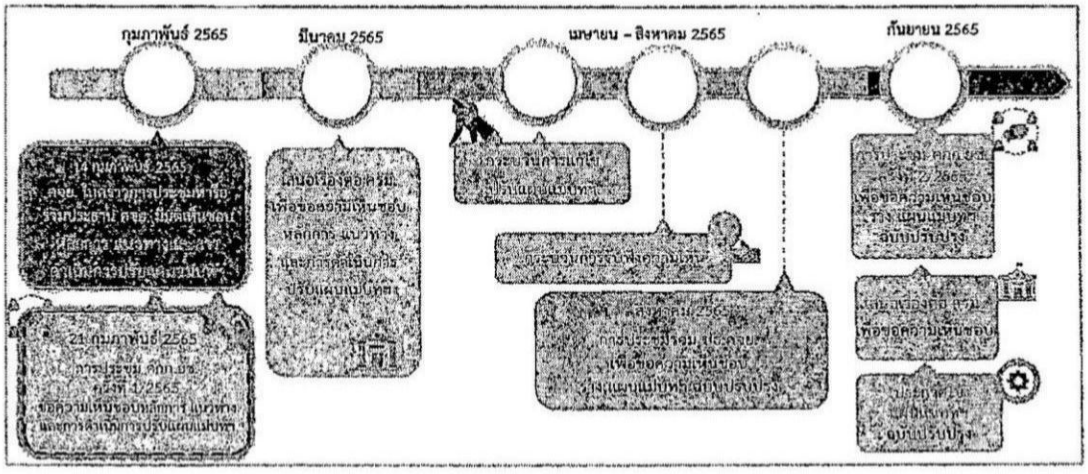
๒) กรณีไม่ได้มีการกำหนดค่าเป้าหมายที่จะบรรลุในแต่ละห้วง ๕ ปีของการพัฒนา พิจารณากำหนดค่าเป้าหมายในแต่ละห้วงการพัฒนา ทั้งนี้ ค่าเป้าหมายที่กำหนดจะต้องมีความท้าทายและสอดคล้องกับบริบทของสถานการณ์ในปัจจุบันด้วย

๓) กรณีค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแต่ละห้วง ๕ ปีของการพัฒนา อาจไม่มีความชัดเจน พิจารณาปรับคำหรือกำหนดคำนิยามของค่าเป้าหมายให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

๒.๑.๓ แนวทางการพัฒนา ดำเนินการทบทวนแนวทางการพัฒนา โดยในกรณีที่พบว่าแนวทางการพัฒนาที่กำหนดไว้ในแต่ละแผนย่อยไม่สอดคล้อง หรือ ครอบคลุมห่วงโซ่คุณค่าของประเทศไทย (Final Value Chain Thailand : FVCT) รวมทั้งไม่ส่งผลต่อการขับเคลื่อนการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ พิจารณาทบทวนแนวทางการพัฒนาให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับห่วงโซ่คุณค่าฯ

๒.๒ การดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ

มอบหมายสำนักงานฯ ดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ทั้ง ๒๓ ประเด็น เนื่องจากแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ เป็นการกำหนดประเด็นในลักษณะที่มีความบูรณาการและเชื่อมโยงระหว่างยุทธศาสตร์ชาติด้านที่เกี่ยวข้อง โดยมีการดำเนินการ ดังนี้

๓. ความเห็นและประเด็นอภิปราย

ประธานกรรมการ ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญของการจัดทำตัวชี้วัดที่ต้องสามารถสะท้อนการดำเนินงานของหน่วยงานในลักษณะเชิงบูรณาการ เพื่อนำไปสู่การจัดสรรงบประมาณของหน่วยงาน โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องดำเนินการจัดเก็บ พัฒนา และปรับปรุงข้อมูลให้สามารถนำไปใช้พัฒนาจัดทำตัวชี้วัดที่สะท้อนการพัฒนาตามเป้าหมายของแผนได้อย่างครอบคลุม ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ

๔. มติที่ประชุม

๔.๑ เห็นชอบหลักการ แนวทาง และการดำเนินการปรับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ตามที่สำนักงานฯ ในฐานะสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ เสนอ

๔.๒ มอบหมายสำนักงานฯ นำผลการพิจารณาตาม ข้อ ๔.๑ เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๔.๒ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

๑. **กรรมการและเลขานุการ** รายงานให้ที่ประชุมทราบว่า สำนักงานฯ ได้ยก (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) โดยศึกษาแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงระดับโลก อาทิ เทคโนโลยี สภาพภูมิอากาศ พลังงานทดแทน เศรษฐกิจโลก วิเคราะห์บริบทการพัฒนาภายในประเทศ อาทิ ทุนทางด้านเศรษฐกิจ ทุนทางด้านสังคม ทุนทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทุนทางสถาบัน ระบุโอกาสและความเสี่ยงที่สำคัญของประเทศภายใต้บริบทการพัฒนาที่เปลี่ยนแปลงไป รวมถึงได้ผนวกการศึกษาผลกระทบจากการแพร่ระบาดของเชื้อโควิด-19 ไว้อย่างรอบด้าน

ในช่วงที่ผ่านมา สำนักงานฯ **ได้ดำเนินกระบวนการรับฟังความเห็น (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓** แล้วจำนวน ๒ ครั้ง ผ่านรูปแบบเวทีระดมความคิดเห็นทั้งในส่วนกลาง และในระดับกลุ่มจังหวัด รวมทั้งในช่องทางออนไลน์ โดยมีผู้เข้าร่วมระดมความคิด ประกอบด้วย หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษาภาคประชาสังคม สื่อมวลชน และภาคส่วนอื่น ๆ ซึ่งในครั้งที่ ๑ เป็นการรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างกรอบแผนพัฒนาฯ โดยดำเนินการในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ – เมษายน ๒๕๖๔ มีผู้เข้าร่วม ๕,๓๓๖ คน และในครั้งที่ ๒ เป็นการรับฟังความคิดเห็น (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ดำเนินการในช่วงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๔ – มกราคม ๒๕๖๕ มีผู้เข้าร่วม ๓,๗๙๒ คน

หลักการและแนวคิดในการยก (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ อยู่บนพื้นฐานของแนวคิดสำคัญ ๔ ประการ ได้แก่ (๑) หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (๒) การสร้างความสามารถในการ “ล้มแล้วลุกไว” (๓) เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ (SDGs) และ (๔) การพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว (BCG) โดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นแผนระดับที่ ๒ ซึ่ง**มีบทบาทหน้าที่สำคัญในการถ่ายระดับทุกเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งเป็นแผนระดับที่ ๑ ไปสู่การปฏิบัติ ผ่านแผนระดับที่ ๓** โดยแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ มีความแตกต่างจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑ – ๑๒ ซึ่งถือเป็นแผนพัฒนาฉบับแรกที่เป็นการเริ่มต้นกระบวนการยกร่างภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ จึงได้มีการปรับรูปแบบโดย**เน้นไปที่การชี้ชัดและคัดกรองเฉพาะประเด็นที่มีลำดับความสำคัญสูง** จำเป็นต้องเร่งดำเนินการเพื่อให้ประเทศเกิดการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดที่มั่นคงในห้วงระยะที่ ๒ ของยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ตลอดจนต้องสอดคล้องกับบริบทการพัฒนาประเทศใน ๔ มิติหลัก ได้แก่ (๑) มิติด้านเศรษฐกิจ อาทิ การเพิ่มผลิตภาพอาจยังมีข้อจำกัด (๒) มิติด้านสังคมและทรัพยากรมนุษย์ อาทิ การเข้าสู่สังคมสูงวัยอาจส่งผลให้กำลังคนในเชิงปริมาณลดน้อยลง (๓) มิติด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อาทิ การส่งเสริมพื้นที่ป่าให้บรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ และ (๔) มิติด้านการบริหารจัดการภาครัฐ อาทิ ภาครัฐมีความก้าวหน้าในการปรับตัวสู่ดิจิทัลและการเพิ่มประสิทธิภาพ

(ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ มีวัตถุประสงค์เพื่อพลิกโฉมประเทศไทยสู่ "สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน" โดย (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ประกอบด้วย ๕ เป้าหมายหลัก และ ๕ ตัวชี้วัด ดังนี้ เป้าหมายที่ (๑) การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม มีรายได้ประชาชาติต่อหัวเป็นตัวชี้วัด เป้าหมายที่ (๒) การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ มีดัชนีความก้าวหน้าของคนเป็นตัวชี้วัด (๓) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม มีความแตกต่างของความเป็นอยู่ (รายจ่าย) ระหว่างกลุ่มประชากรที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงสุดร้อยละ ๑๐ และต่ำสุดร้อยละ ๔๐ เป็นตัวชี้วัด (๔) การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน มีปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเป็นตัวชี้วัด และ (๕) การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับความเสี่ยงและการเปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทโลกใหม่ มีดัชนีรวมสะท้อนความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงประกอบด้วย ๔ ตัวชี้วัดย่อย ได้แก่ ความพร้อมรับมือโรคระบาด การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ความก้าวหน้าทางดิจิทัล และประสิทธิภาพของรัฐ โดยมีสาระสำคัญของ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ประกอบด้วย ๑๓ หมุดหมาย เพื่อพลิกโฉมประเทศไทย ตาม ๔ มิติการพัฒนา ดังนี้

๑.๑ **มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย** ซึ่งเป็นการต่อยอดจากฐานของประเทศที่มีอยู่แล้วผ่านการนำวิจัยและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้เพื่อสร้างศักยภาพการผลิตและเทคโนโลยี ก่อให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มมากขึ้น ประกอบด้วย ๖ หมุดหมาย ได้แก่ *หมุดหมายที่ ๑* ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง *หมุดหมายที่ ๒* ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน *หมุดหมายที่ ๓* ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าของอาเซียน *หมุดหมายที่ ๔* ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง *หมุดหมายที่ ๕* ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค *หมุดหมายที่ ๖* ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

๑.๒ **มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม** ซึ่งเป็นการมุ่งเน้นการสร้างความเป็นธรรม ลดความเหลื่อมล้ำ และเสริมสร้างพลังทางเศรษฐกิจและสังคม ประกอบด้วย ๓ หมุดหมาย ได้แก่ *หมุดหมายที่ ๗* ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้ *หมุดหมายที่ ๘* ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน *หมุดหมายที่ ๙* ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม

๑.๓ **มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม** ซึ่งมีความสอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว (BCG) และการลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ประกอบด้วย ๒ หมุดหมาย ได้แก่ *หมุดหมายที่ ๑๐* ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ *หมุดหมายที่ ๑๑* ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๑.๔ **มิติปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ** ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้คนไทยพร้อมปรับตัวเพื่อให้เท่าทันแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญของโลก ประกอบด้วย ๒ หมุดหมาย ได้แก่ *หมุดหมายที่ ๑๒* ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต *หมุดหมายที่ ๑๓* ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

ในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ไปสู่การปฏิบัติให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างเป็นรูปธรรมและบรรลุเป้าหมายของแผนฯ ตามที่กำหนดไว้ จะใช้หลักการบริหารงานคุณภาพ (PDCA) เป็นกรอบแนวทางการดำเนินงาน โดยมีกลไกในการขับเคลื่อนแผน ประกอบด้วย (๑) *กลไกการบูรณาการแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์* ในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ในเชิงยุทธศาสตร์ (๒) *กลไกตามภารกิจของหน่วยงาน* ในการเชื่อมโยงการดำเนินงานของหน่วยงานที่เป็นภาคีการพัฒนาต่าง ๆ และ (๓) *กลไกในระดับพื้นที่* ในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาในพื้นที่ที่สอดคล้องกับศักยภาพและสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ และยุทธศาสตร์ชาติ ร่วมกับกลไกงบประมาณ ที่เน้นการบูรณาการการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ โดยการผนวกประเด็นการพัฒนาที่ต้องการมุ่งเน้นให้ความสำคัญในแต่ละปีภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ เข้ากับยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณประจำปี และกลไกการติดตามประเมินผลที่ให้ความสำคัญกับการติดตามความก้าวหน้า การประเมินผลสัมฤทธิ์ และผลกระทบอันอาจเกิดจากการดำเนินงานภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ อย่างไรก็ตาม กลยุทธ์การพัฒนาของหมุดหมายภายใต้ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ มีความสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาตามยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งเป็นแผนระดับที่ ๑ รวมไปจนถึง ๒๓ ประเด็นแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ และ ๑๓ ประเด็นปฏิรูปตามแผนการปฏิรูปประเทศ (ฉบับปรับปรุง) ซึ่งเป็นแผนระดับที่ ๒ ตลอดจนมีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ (SDGs) ทั้งนี้ สำหรับการดำเนินการในระยะต่อไป สำนักงานฯ จะได้นำเสนอ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ต่อคณะรัฐมนตรี เพื่อนำเสนอรัฐสภาตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป โดยคาดว่าจะสามารถประกาศใช้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ได้ในเดือนตุลาคม ๒๕๖๕ ต่อไป

๒. **ความเห็นและประเด็นอภิปราย**

๒.๑ **การขับเคลื่อนแผนให้บรรลุเป้าหมายต้องอาศัยความร่วมมือจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง** หน่วยงานภาครัฐและภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้องทุกระดับต้องร่วมขับเคลื่อนการดำเนินการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ ให้สามารถส่งผลต่อการบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติอย่างเป็นรูปธรรม รวมถึงต้องให้ความสำคัญกับการติดตามผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ดี เนื่องจากตัวชี้วัดส่วนใหญ่ของแผนเป็นการวัดความสำเร็จในระดับภาพรวมของประเทศ ดังนั้น ในขั้นตอนการแปลงแผนสู่การปฏิบัติ จึงควรที่จะให้ความสำคัญกับการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาเพื่อสร้างความเป็นธรรมแก่ประชาชนทุกกลุ่มอย่างทั่วถึงควบคู่กันไปด้วย อาทิ ในการดำเนินงานเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อบรรลุเป้าหมายหลักที่ ๑ ด้านการปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม ซึ่งกำหนดตัวชี้วัดเป็นรายได้ประชาชาติต่อหัวนั้น ควรมุ่งเน้นการดำเนินงานในทิศทางที่จะทำให้ประชาชนในทุกพื้นที่และทุกสาขาอาชีพมีโอกาสในการสร้างรายได้ ได้อย่างเพียงพอต่อการดำรงชีพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมตามศักยภาพด้วย

๒.๒ **การเร่งเตรียมความพร้อมเพื่อรับมือกับการปรับเปลี่ยนภาครัฐสู่การเป็นรัฐบาลดิจิทัล** ที่ผ่านมาหน่วยงานภาครัฐบางส่วนได้นำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในดำเนินงาน แต่ในระยะต่อไปควรผลักดันให้หน่วยงานภาครัฐปรับเปลี่ยนมาให้บริการผ่านระบบดิจิทัลอย่างแพร่หลายมากขึ้น รวมทั้งควรให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมสำหรับเทคโนโลยีดิจิทัลรูปแบบใหม่ที่มีแนวโน้มจะสร้างความพลิกผันในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะเทคโนโลยี เว็บ ๓.๐ จักรวาลนฤมิต (Metaverse) เทคโนโลยีบล็อกเชน และเงินตราเข้ารหัสลับ (Cryptocurrency)

๓. มติที่ประชุม

๓.๑ เห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ตามที่ฝ่ายเลขานุการฯ เสนอ

๓.๒ มอบหมายให้สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ปรับปรุง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ ให้มีความครบถ้วนสมบูรณ์ และนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีตามขั้นตอนต่อไป

ระเบียบวาระที่ ๕ เรื่องอื่น ๆ

๑. กรรมการและเลขานุการ ได้รายงานให้ที่ประชุมทราบว่า กรรมการปฏิรูปด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้ลาออกจากตำแหน่งจำนวน ๒ ท่าน ได้แก่ นายภาวิญญ์ เถลิงศรี ลาออกจากตำแหน่งกรรมการฯ เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๖๔ และนายก่อเกียรติ สมประสงค์ ลาออกจากตำแหน่งกรรมการและเลขานุการฯ เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๓ ทั้งนี้ สำนักงานฯ ได้เสนอขอปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการปฏิรูปด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อแต่งตั้งกรรมการแทนตำแหน่งเดิมที่ว่างลง โดยเสนอแต่งตั้ง รองศาสตราจารย์ กัมปนาท ภักดีกุล ผู้อำนวยการศูนย์ภูมิภาคศึกษา เทคโนโลยี นวัตกรรมและสิ่งแวดล้อมทางวัฒนธรรม คณะสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อดำรงตำแหน่งแทนกรรมการฯ และนางสาววรรณภา คล้ายสวน ผู้อำนวยการกองยุทธศาสตร์การพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อดำรงตำแหน่งแทนกรรมการและเลขานุการฯ ซึ่งการดำเนินการตามนัยของพระราชบัญญัติแผนและขั้นตอนการดำเนินการปฏิรูปประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๔ ที่กำหนดให้คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการปฏิรูปตามข้อเสนอแนะของเลขาธิการสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และกรรมการปฏิรูปต้องมีสัญชาติไทยโดยการเกิดและมีอายุไม่เกิน ๗๕ ปี พร้อมนี้ สำนักงานฯ ได้เสนอรองนายกรัฐมนตรี (นายวิษณุ เครืองาม) เพื่อให้ความเห็นชอบในการปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการปฏิรูปด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยได้รับความเห็นชอบเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และจะได้ดำเนินการนำเสนอต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบเพื่อนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีพิจารณาแต่งตั้งตามกฎหมายต่อไป

๒. มติที่ประชุม รับทราบและมอบหมายสำนักงานฯ ดำเนินการนำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ปรับปรุงองค์ประกอบของคณะกรรมการปฏิรูปด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยแต่งตั้งกรรมการฯ เพิ่มเติมในตำแหน่งที่ว่างลง ตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป

เลิกประชุม ๑๑.๓๐ น.

(นายวันฉัตร สุวรรณกิตติ)
รองเลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ผู้ช่วยเลขานุการ
ผู้จดบันทึกการประชุม

(นายดนุชา พิชยนันท์)
เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
กรรมการและเลขานุการ
ผู้ตรวจรายงาน

ร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13

พ.ศ. 2566-2570

(ฉบับปรับปรุงตามผลการรับฟังความเห็นจากประชาชน)

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรี

มีนาคม 2565

ปฐมบท

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) มีฐานะเป็นแผนระดับที่ 2 ซึ่งเป็นกลไกที่สำคัญในการแปลงยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ และใช้เป็นกรอบสำหรับการจัดทำแผนระดับที่ 3 ในช่วง 5 ปีที่สองของยุทธศาสตร์ชาติ เพื่อให้การดำเนินงานของภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้องสามารถสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติตามกรอบระยะเวลาที่คาดหวังไว้ได้ ทั้งนี้ การจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 อยู่บนความตั้งใจที่จะให้แผนมีจุดเน้นและเป้าหมายของการพัฒนาที่เป็นรูปธรรม สามารถบ่งบอกทิศทางการพัฒนาที่ชัดเจนที่ประเทศควรมุ่งไปในระยะ 5 ปีถัดไป โดยเป็นผลที่เกิดจากกระบวนการสังเคราะห์ข้อมูลอย่างรอบด้าน ทั้งสถานะของทุนในมิติต่าง ๆ บทเรียนของการพัฒนาที่ผ่านมา ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยและเงื่อนไขที่จะมีอิทธิพลต่อต่อองคาพยพต่าง ๆ ของประเทศ รวมถึงการสนับสนุนให้ภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างกว้างขวางตั้งแต่ในขั้นตอนการกำหนดกรอบทิศทางของแผนไปจนถึงการยกร่างแผน

การจัดทำแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 อยู่ในช่วงเวลาที่ทั่วโลกรวมถึงประเทศไทยต้องเผชิญกับข้อจำกัดหลากหลายประการที่เป็นผลสืบเนื่องจากสถานการณ์แพร่ระบาดของโควิด-19 ซึ่งไม่เพียงแต่ก่อให้เกิดการเจ็บป่วยและเสียชีวิตของประชากร แต่ยังส่งผลให้เกิดเงื่อนไขในทางเศรษฐกิจและการดำเนินชีวิตของประชาชนทุกกลุ่ม นอกจากนี้ ในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 เป็นช่วงเวลาที่มีแนวโน้มจะเกิดการพัฒนาของเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดด การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่มีความรุนแรงเพิ่มขึ้น และการเป็นสังคมสูงวัยของประเทศไทยและหลายประเทศทั่วโลก การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศท่ามกลางกระแสแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงต้องให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความเข้มแข็งจากภายในให้สามารถเติบโตต่อไปได้อย่างมั่นคงท่ามกลางความผันแปรที่เกิดขึ้นรอบด้าน

ในการกำหนดทิศทางของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ให้ประเทศสามารถก้าวข้ามความท้าทายต่าง ๆ เพื่อให้ **“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”** ตามเจตนารมณ์ของยุทธศาสตร์ชาติ ได้อาศัยหลักการและแนวคิด 4 ประการ ดังนี้

1. **หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง** โดยสืบสาน รักษา ต่อยอดการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ผ่านการกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศอย่างมี**เหตุผล ความพอประมาณ ภูมิคุ้มกันบนฐานของความรู้ คุณธรรม และความเพียร** โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับสถานการณ์และเงื่อนไขระดับประเทศและระดับโลกทั้งในปัจจุบันและอนาคตอันใกล้ และศักยภาพของทุนทางเศรษฐกิจ ทุนทางสังคม และทุนทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศ ให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความสมดุลในมิติต่าง ๆ ทั้งความสมดุลระหว่างการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันกับต่างประเทศกับความสามารถในการพึ่งตนเองได้อย่างมั่นคง ความสมดุลของการกระจายโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนและพื้นที่ และความสมดุลทางธรรมชาติเพื่อให้คนอยู่ร่วมกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้อย่างยั่งยืน รวมถึงการบริหารจัดการองคาพยพต่าง ๆ ของประเทศให้พร้อมรับกับความเสี่ยงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกและภายในประเทศ นอกจากนี้ ในการวางแผนและการขับเคลื่อนแผนไปสู่การปฏิบัติต้องอาศัย

องค์ความรู้ทางวิชาการที่รอบด้านและพิจารณาด้วยความรอบคอบ ควบคู่กับการยึดถือผลประโยชน์ของประชาชนส่วนรวมเป็นที่ตั้ง และมุ่งมั่นผลักดันให้การพัฒนาบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

2. **การสร้างความสามารถในการ "ล้มแล้ว ลุกไว"** โดยมุ่งเน้นการพัฒนาใน 3 ระดับ ประกอบด้วย **1) การพร้อมรับ หรือ ระดับ "อยู่รอด"** ในการแก้ไขข้อจำกัดหรือจุดอ่อนที่มีอยู่ ซึ่งเป็นผลให้ประชาชนประสบความยากลำบากในการดำรงชีวิต หรือทำให้ประเทศมีความเปราะบางต่อการเปลี่ยนแปลงจากภายนอกและภายใน รวมถึงการสร้างความพร้อมในทุกระดับในการรับมือกับสภาวะวิกฤติที่อาจเกิดขึ้น ให้สามารถฟื้นคืนสู่ภาวะปกติได้อย่างรวดเร็ว **2) การปรับตัว หรือ ระดับ "พอเพียง"** ในการปรับเปลี่ยนปัจจัยที่จำเป็นเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่ในระดับครอบครัว ชุมชน พื้นที่ และประเทศ รวมถึงปรับทิศทาง รูปแบบ และแนวทางการพัฒนาให้สอดรับกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคใหม่ และ **3) การเปลี่ยนแปลงเพื่อพร้อมเติบโตอย่างยั่งยืน หรือ ระดับ "ยั่งยืน"** ในการผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างในมิติต่าง ๆ เพื่อเสริมสร้างความสามารถของบุคคลและสังคมในสร้างการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งเพื่อสนับสนุนให้ประเทศสามารถเติบโตได้อย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

3. **เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติ** โดยกำหนดทิศทางการพัฒนาที่อยู่บนพื้นฐานของแนวคิด **"ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง"** มุ่งเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับประชาชนทุกกลุ่ม ทั้งในมิติของการมีปัจจัยที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐานที่เพียงพอ การมีสภาพแวดล้อมที่ดี การมีปัจจัยสนับสนุนให้มีสุขภาพที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกายและจิตใจ การมีโอกาสที่จะใช้ศักยภาพของตนในการสร้างความเป็นอยู่ที่ดี และการมุ่งส่งต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดีไปยังคนรุ่นต่อไป

4. **การพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว** โดยให้ความสำคัญกับการประยุกต์ใช้องค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสมัยใหม่ และความคิดสร้างสรรค์ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ ควบคู่กับการรักษาความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากฐานทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ รวมถึงการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิต การให้บริการและการบริโภคเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

สารบัญ

หน้า

ส่วนที่ 1 บทบาท ความสำคัญ และสถานะของแผน 1

ส่วนที่ 2 บริบทการพัฒนาประเทศ 5

2.1 บริบทการพัฒนาประเทศในมิติด้านศรษฐกิจ 6

2.2 บริบทการพัฒนาประเทศในมิติด้านสังคมและทรัพยากรมนุษย์ 9

2.3 บริบทการพัฒนาประเทศในมิติด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 12

2.4 บริบทการพัฒนาประเทศในมิติด้านการบริหารจัดการภาครัฐ 16

ส่วนที่ 3 วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และหมุดหมายการพัฒนา 19

3.1 วัตถุประสงค์และเป้าหมายการพัฒนา 20

3.2 หมุดหมายการพัฒนา 22

ส่วนที่ 4 แผนกลยุทธ์รายหมุดหมาย 25

หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง 26

หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน 36

หมุดหมายที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก 44

หมุดหมายที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง 54

หมุดหมายที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค 64

หมุดหมายที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน 72

หมุดหมายที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูงและสามารถแข่งขันได้ 80

หมุดหมายที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน 89
หมุดหมายที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม 97
หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ 105
หมุดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ 113
หมุดหมายที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต 121
หมุดหมายที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน 132

ส่วนที่ 5 การขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ **139**

5.1 หลักการขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ 140
5.2 แนวทางการขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ 141
5.3 การติดตามและประเมินผล 143

ส่วนที่ 1

บทบาท ความสำคัญ และสถานะของแผน

การดำเนินงานเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศก่อนที่จะมีการประกาศใช้ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580) ได้อาศัยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเป็นแผนหลักเพื่อเป็นกรอบในการวางแผนปฏิบัติราชการและแผนในระดับปฏิบัติต่าง ๆ รวมถึงการจัดทำคำของบประมาณรายจ่ายประจำปีให้มีความสอดคล้องเชื่อมโยงกัน แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ผ่านมาจึงกำหนดประเด็นการพัฒนาประเทศในภาพกว้างที่ต้องครอบคลุมทุกมิติ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐทุกระดับสามารถเชื่อมโยงภารกิจและจัดทำแผนปฏิบัติราชการและคำของบประมาณให้อยู่ภายใต้กรอบการสนับสนุนเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ดังนั้น จุดเน้นของแต่ละยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ผ่านมามุ่งเน้นการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาแต่ละด้านเป็นหลัก เพื่อมุ่งหมายให้ผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นจากการขับเคลื่อนการพัฒนาของแต่ละมิตินำไปสู่การบูรณาการผลรวมที่สนับสนุนการดำเนินงานซึ่งกันและกันและส่งผลให้ประเทศบรรลุเป้าหมายในภาพใหญ่ที่กำหนดขึ้นภายใต้แผนพัฒนาฯ ตามลำดับ

อย่างไรก็ดี นับตั้งแต่ประเทศไทยได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 เป็นต้นมา รูปแบบการจัดทำแผนเพื่อวางกรอบทิศทางการพัฒนาประเทศได้มีการปรับเปลี่ยนไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยมาตรา 65 ภายใต้หมวดแนวนโยบายแห่งรัฐ ได้กำหนดให้ **รัฐพึงจัดให้มียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนตามหลักธรรมาภิบาลเพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่าง ๆ และกรอบงบประมาณรายจ่ายประจำปีให้สอดคล้องและบูรณาการกัน** เพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันไปสู่เป้าหมายการพัฒนาประเทศที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ ทั้งนี้ การถ่ายทอดยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติให้มีความสอดคล้องกันอย่างเป็นระบบนั้น **ยุทธศาสตร์ชาติ** ซึ่งเป็น**แผนระดับที่ 1** จะทำหน้าที่เป็นกรอบทิศทางการพัฒนาประเทศในภาพรวมที่ครอบคลุมการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาประเทศด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมเข้าด้วยกัน ด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน โดยมี**แผนระดับที่ 2** เป็นกลไกสำคัญในการถ่ายทอดแนวทางการขับเคลื่อนประเทศในมิติต่าง ๆ ของยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย **แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ** ทำหน้าที่ในการถ่ายทอดเป้าหมายและประเด็นยุทธศาสตร์ของยุทธศาสตร์ชาติลงสู่แผนระดับต่าง ๆ โดยคำนึงถึงประเด็นร่วมหรือประเด็นตัดข้ามระหว่างยุทธศาสตร์และการประสานเชื่อมโยงเป้าหมายของแต่ละแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติให้มีความสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน **แผนการปฏิรูปประเทศ** ทำหน้าที่เป็นแผนที่มุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนแก้ไขปัญหา อุปสรรคเร่งด่วนเชิงโครงสร้าง กลไก หรือกฎระเบียบ เพื่อให้รากฐานการพัฒนาภายในประเทศ

มีความเหมาะสม เท่าทันกับบริบทการพัฒนาที่ประเทศต้องการมุ่งเน้น ขณะที่ **นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ** ทำหน้าที่เป็นกรอบหรือทิศทางในการดำเนินการป้องกัน แจ้งเตือน แก้ไข หรือระงับยับยั้งภัยคุกคามเพื่อธำรงไว้ซึ่งความมั่นคงแห่งชาติ และมี **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ** ทำหน้าที่เป็น *แผนระบุทิศทางและเป้าหมายการพัฒนาที่ประเทศควรให้ความสำคัญและมุ่งดำเนินการของยุทธศาสตร์ชาติ* โดยคำนึงถึงพลวัตและเงื่อนไขการพัฒนาที่ประเทศเผชิญอยู่ เพื่อเป็นแนวทางให้ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องปรับจุดเน้นการดำเนินงานมุ่งสู่การเสริมสร้างความสามารถของประเทศให้สอดรับ ปรับตัวเข้ากับเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงไป โดยระบุทิศทางการพัฒนาอย่างชัดเจน ส่งผลให้การพัฒนาประเทศตั้งแต่ระดับทิศทาง โครงสร้าง นโยบาย ตลอดจนกลยุทธ์และกลไกในการขับเคลื่อนไปสู่การปฏิบัติมีความเชื่อมโยงกันทุกระดับ และจะเป็นพลังในการนำพาประเทศไปสู่การบรรลุเป้าหมายระยะยาวอย่างเป็นรูปธรรม ทั้งนี้ ประเด็นการพัฒนาสำคัญนอกเหนือจากที่ระบุในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จะยังคงได้รับการเน้นย้ำให้ความสำคัญและดูแลขับเคลื่อนผ่านแผนระดับ 2 อื่นที่อยู่ในระนาบเดียวกัน โดยแผนระดับที่ 2 ทั้ง 4 แผน จะเป็นกลไกที่ช่วยถ่ายทอดแนวทางการขับเคลื่อนประเทศในมิติต่าง ๆ ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติใน**แผนระดับที่ 3** ซึ่งเป็นแผนเชิงปฏิบัติที่ระบุการดำเนินงานภายใต้แผนงาน โครงการที่มีความชัดเจนตามภารกิจของหน่วยงานรัฐ เพื่อที่จะสนับสนุนให้แผนระดับที่ 2 และยุทธศาสตร์ชาติให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้บนความสอดคล้องเชื่อมโยงกันของแผนทุกระดับ

ดังนั้น เพื่อให้**แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) สามารถระบุทิศทางและประเด็นการพัฒนาที่ประเทศควรให้ความสำคัญและมุ่งดำเนินการในระยะ 5 ปีที่สองของยุทธศาสตร์ชาติ** จึงจำเป็นต้องมีการ**ปรับกระบวนทัศน์ในการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 – 2570) ให้เป็นแผนที่มีความชัดเจนในการกำหนดทิศทางและเป้าหมายการพัฒนาประเทศที่ต้องการมุ่งเน้นและบรรลุผลภายในห้วงเวลาของแผน** ให้สามารถชี้ชัดถึงเป้าหมายหลักที่ประเทศไทยต้องดำเนินการให้เกิดผล และเชื่อมโยงไปสู่เป้าหมายย่อยในมิติที่เกี่ยวข้องแต่ละด้านที่ต้องเร่งดำเนินการหรือต้องมีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เป้าหมายหลักบรรลุผล สามารถเสริมสร้างให้ประเทศสามารถปรับปรุงจุดอ่อน ลดข้อจำกัดที่มีอยู่เดิม และพัฒนาศักยภาพให้สอดรับกับพลวัตและเงื่อนไขใหม่ของโลก

เพื่อให้ประเทศไทยสามารถเติบโตต่อไปได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลง ความไม่แน่นอน และความซับซ้อนที่มากขึ้นของโลกยุคใหม่

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงได้ถูกจัดทำขึ้น ให้เป็นแผนที่มีความชัดเจนในการกำหนดทิศทางและเป้าหมายการพัฒนาประเทศที่ต้องการมุ่งเน้น โดยเริ่มต้นจากการสังเคราะห์ วิเคราะห์แนวโน้ม พร้อมทั้งผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้นทั้งภายในประเทศ ภูมิภาค และระดับโลก เพื่อประเมินความท้าทายและโอกาสในการพัฒนาประเทศภายใต้บริบทเงื่อนไขข้อจำกัดที่ประเทศไทยต้องเผชิญอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว โดยพิจารณาองค์ประกอบของการพัฒนาประเทศในมิติด้านต่าง ๆ ที่มีความเชื่อมโยงหรือเป็นองค์ประกอบของประเด็นยุทธศาสตร์ที่ระบุไว้ในยุทธศาสตร์ชาติอย่างรอบด้าน ก่อนนำมาสู่การกำหนดจุดเน้นเชิงเป้าหมายที่ประเทศไทยต้องให้ความสำคัญและมุ่งเน้นดำเนินงานให้บรรลุผลในระยะของแผนพัฒนาฯ เพื่อให้ประเทศพร้อมเติบโตอย่างยั่งยืนและสามารถบรรลุเป้าหมายการพัฒนาประเทศภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

ส่วนที่ 2

บริบทการพัฒนาประเทศ

การพิจารณาแนวทางการพัฒนาประเทศในช่วงเวลาของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 จำเป็นที่จะต้องอาศัยความเข้าใจในบริบทสถานการณ์การพัฒนาประเทศ ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญในการรับมือกับสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีความผันแปรสูงและเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาและสามารถเป็นได้ทั้งโอกาสที่ช่วยเสริมสร้างประโยชน์ หรือปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์วิกฤติที่ส่งผลกระทบรุนแรงทั่วโลกทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ยิ่งเป็นแรงกระตุ้นให้ประเทศไทยต้องเร่งดำเนินการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายโดยเร็วภายใต้การบริหารจัดการทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

การสังเคราะห์บริบทการพัฒนารวมถึงสถานะของทุนในมิติต่าง ๆ ของประเทศไทยในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงมาจากการรวบรวม **ประมวลผลการพัฒนาประเทศภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12** ซึ่งยังคงมีหลายประเด็นที่ต้องได้รับการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับการ**ประเมินผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19** ที่นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงฉากทัศน์ของการพัฒนาทั่วโลกไปอย่างสิ้นเชิงและส่งผลกระทบต่อประเทศไทยในหลากหลายมิติ ตลอดจน**การคาดการณ์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในระดับโลก**ที่สำคัญหลายประการที่คาดว่าจะส่งผลต่อทิศทางการพัฒนาประเทศไทยต่อไปในอนาคต เพื่อให้สามารถ**ประเมินทิศทางและรูปแบบของเงื่อนไขสภาพแวดล้อม พร้อมทั้งสถานะของทุนในมิติต่าง ๆ ของประเทศไทย**ในปัจจุบันที่เป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่ทิศทางที่มุ่งหวัง และเตรียมความพร้อมในการปรับตัวท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงที่มีความซับซ้อนมากขึ้นของโลกยุคใหม่ โดยการวางกลยุทธ์การพัฒนาประเทศที่มีจุดเน้นชัดเจนและเหมาะสมกับบริบท ทั้งภายในและภายนอกประเทศอย่างรอบด้าน เพื่อปรับแก้ไขข้อจำกัดเดิม และใช้ศักยภาพที่มีในการสร้างสรรค์โอกาสที่จะเติบโตต่อไปอย่างยั่งยืน ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงที่ซับซ้อนได้อย่างเท่าทัน เพื่อให้เกิดการกระจายประโยชน์ที่เกิดขึ้นไปยังภาคส่วนต่าง ๆ ในประเทศได้อย่างเท่าเทียมและเป็นรูปธรรม

2.1 บริบทการพัฒนาประเทศในมิติด้านเศรษฐกิจ

ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยในปัจจุบันเป็นการขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยประสิทธิภาพ ที่อาศัยประสิทธิภาพของภาคการผลิตและคุณภาพสินค้าในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ โดยให้ความสำคัญกับการลงทุนพัฒนาปัจจัยสนับสนุน อาทิ โครงสร้างพื้นฐาน การศึกษา การฝึกอบรมแรงงาน ประสิทธิภาพของตลาดแรงงาน ขนาดของตลาด การพัฒนาตลาดการเงิน และความพร้อมของเทคโนโลยี ซึ่งแม้ประเทศไทยจะมีการพัฒนาปัจจัยสนับสนุนต่าง ๆ ดังกล่าวมาอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ยังคงประสบปัญหาด้านประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร รวมทั้งยังมีอุปสรรคในการยกระดับประสิทธิภาพของตลาดสินค้า ตลาดแรงงาน และประสิทธิภาพของภาครัฐ ที่มีความล่าช้าเมื่อเปรียบเทียบกับหลายประเทศที่เริ่มพัฒนาในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถก้าวสู่การเป็นประเทศรายได้สูงได้สำเร็จไปแล้วในช่วงก่อนหน้า ส่งผลให้ประเทศไทย*ติดกับดักประเทศรายได้ปานกลางมาเป็นเวลานาน* จากการจัดสรรทรัพยากรระหว่างภาคเศรษฐกิจที่ผ่านมาที่ทำให้รูปแบบการขยายตัวทางเศรษฐกิจของไทยในช่วงที่ผ่านมาไม่สามารถขับเคลื่อนสู่การเป็นประเทศรายได้สูง อีกทั้งยังไม่สามารถตอบสนองต่อโอกาสและทิศทางแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในระดับโลกต่าง ๆ ได้อย่างเต็มศักยภาพ แม้ว่าประเทศไทยจะมีจุดแข็งในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจโดยการใช้กลไกทางการคลัง และการบริหารจัดการนโยบายภาครัฐ แต่ยังคงมีปัญหาจาก*ปัจจัยเชิงโครงสร้าง* อาทิ การพึ่งพาต่างประเทศในสัดส่วนสูง ทั้งเงินลงทุน เทคโนโลยี ปัจจัยการผลิต และตลาดสำหรับการส่งออก

แต่บทบาทและอำนาจต่อรองในห่วงโซ่มูลค่าโลกอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำ รวมทั้งขีดจำกัดเชิงผลิตภาพของเศรษฐกิจโดยรวมที่เป็นอุปสรรคต่อการยกระดับรายได้ และส่งผลให้เศรษฐกิจไทยมีความอ่อนไหวต่อแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงหลายประการ

โดย *ภาคการผลิตอุตสาหกรรม* ที่เป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศมีการเติบโตช้าเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในระดับเดียวกัน อุตสาหกรรมไทยส่วนใหญ่ยังคงเป็นการรับจ้างผลิตหรืออยู่ในภาคการผลิตเดิมที่สร้างมูลค่าเพิ่มได้ไม่มากนัก ข้อจำกัดของผลิตภาพแรงงานและความเข้มข้นของการใช้เทคโนโลยีระดับการลงทุนในทรัพย์สินทางปัญญาและการสะสมทุนยังไม่เพียงพอต่อการส่งเสริมความสามารถในการพัฒนาเทคโนโลยีด้วยตนเอง ส่วนอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพในการพัฒนาสู่อุตสาหกรรมเป้าหมายซึ่งอาศัยการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมหรือใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในไทยยังมีขนาดเล็กและมีสัดส่วนมูลค่าเพิ่มที่สร้างภายในประเทศและการใช้วัตถุดิบในประเทศไม่สูง เนื่องจากไม่ได้เป็นเจ้าของเทคโนโลยีหรือวัตถุดิบหลักโดยตรงและมีข้อจำกัดในการรับถ่ายทอดเทคโนโลยี โดยพบว่า *ผลิตภาพการผลิตรวม* ของไทยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ 2.1 ต่อปี ซึ่งต่ำกว่ากลุ่มประเทศรายได้ปานกลางระดับสูงอื่น ๆ จากข้อจำกัดในการพัฒนาทักษะและคุณภาพแรงงาน การเพิ่มผลิตภาพการผลิตรวมของไทยจึงเป็นไปอย่างล่าช้าและมีแนวโน้มที่จะต้องเผชิญกับความเสี่ยงจากกระแสความท้าทายต่าง ๆ อาทิ พัฒนาการที่รวดเร็วของเทคโนโลยี โครงสร้างประชากรและพฤติกรรมผู้บริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป และความขัดแย้งของการค้าโลกที่ทำให้แข่งขันในตลาดโลกรุนแรงขึ้น ขณะที่ *ภาคบริการ* ส่วนใหญ่ยังคงมีรูปแบบดั้งเดิมที่ใช้แรงงานทักษะน้อยเป็นหลัก ไม่เน้นการใช้เทคโนโลยี จึงเป็นการให้บริการด้วยการใช้กำลังแรงงานที่สร้างมูลค่าเพิ่มได้ต่ำ โดยเติบโตในเชิงของปริมาณมากกว่าคุณภาพ ส่วนภาคบริการสมัยใหม่ที่ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและทักษะแรงงานขั้นสูงยังมีขนาดเล็ก

เมื่อโลกต้องเผชิญกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ส่งผลกระทบต่อการดำเนินธุรกิจในเกือบทุกสาขา พบว่าเศรษฐกิจไทยมีความอ่อนไหวต่อภาวะเศรษฐกิจระหว่างประเทศในระดับสูง โดยในปี 2563 เศรษฐกิจไทยหดตัวลงถึงร้อยละ 6.1 ซึ่งรุนแรงกว่าประเทศส่วนใหญ่ในโลกที่มีค่าเฉลี่ยการหดตัวทางเศรษฐกิจเพียงร้อยละ 3.5 โดยภาคบริการของไทยที่นอกเหนือจากบริการภาครัฐ เป็นส่วนที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด โดยหดตัวลงถึงร้อยละ 7.4 โดยเฉพาะภาคการท่องเที่ยวซึ่งมีความสำคัญอย่างมากต่อเศรษฐกิจไทย จากรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติที่ลดลง 2.18 ล้านล้านบาทในปี 2563 ส่งผลถึงร้อยละ 70 ต่อการหดตัวของเศรษฐกิจทั้งประเทศ สำหรับภาคการผลิตที่ได้รับผลกระทบรองลงมา คือ ภาคอุตสาหกรรมหดตัวลงร้อยละ 5.9 และภาคเกษตรกรรมหดตัวลงร้อยละ 3.6 ซึ่งความเสียหายทางเศรษฐกิจในวงกว้างนี้ส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นเหตุให้อัตราการว่างงานเพิ่มสูงขึ้น ชั่วโมงการทำงานลดลง เป็นปัจจัยสำคัญในการส่งผลต่อสัดส่วนหนี้ครัวเรือนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่อยู่ในระดับสูงอยู่แล้วมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยความสามารถในการชำระหนี้ของทั้งภาคครัวเรือนและภาคธุรกิจไทยมีความเปราะบางมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มแรงงานนอกภาคเกษตรที่มีรายได้ต่ำและครัวเรือนกลุ่มเปราะบางที่มีความเสี่ยงสูงในการส่งต่อความยากจนข้ามรุ่น ที่มีอัตราการก่อหนี้ระยะสั้นเพื่อการอุปโภคบริโภคซึ่งเป็นหนี้ที่ไม่ได้สร้างรายได้และมีภาระผ่อนต่อเดือนสูงเพิ่มมากขึ้น จึงมีความอ่อนไหวต่อรายได้ที่ถูกกระทบโดยตรง ซึ่งภาระหนี้ภาคครัวเรือนที่เพิ่มขึ้นอาจส่งผลฉุดรั้งการบริโภคภาคเอกชนอย่างต่อเนื่องในอนาคต และส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของไทยในภาพรวมต่อไปได้ *สะท้อนให้เห็นถึงความเปราะบางของโครงสร้างทางเศรษฐกิจของไทย ที่มีข้อจำกัดในการรองรับสถานการณ์วิกฤติและบริบทการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมในการแข่งขันที่รุนแรงยิ่งขึ้น*

โครงสร้างทางเศรษฐกิจที่เปราะบางและข้อจำกัดในการสร้างมูลค่าเพิ่มภายในประเทศเป็นปัจจัยสำคัญที่เหนี่ยวรั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมและการเติบโตทางเศรษฐกิจของไทย ส่งผลให้ประเทศไทยไม่สามารถยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมการแข่งขันในเวทีโลกที่เข้มข้นขึ้น จากความท้าทายของการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกยุคใหม่ทั้งทางเทคโนโลยีและพฤติกรรมผู้บริโภค โดยการจัดอันดับโดยสถาบันการจัดการนานาชาติ พบว่า ในปี 2564 *ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ*อยู่ในอันดับที่ 28 จากทั้งหมด 64 ประเทศ/เขตเศรษฐกิจทั่วโลก ลดลงจากอันดับที่ 27 เมื่อปี 2560 ส่วนหนึ่งมาจากการที่ระบบเศรษฐกิจไทยเน้นแข่งขันด้านต้นทุนและราคามากกว่าการลงทุนพัฒนาเชิงคุณภาพหรือการสร้างคุณค่า ทำให้ไม่สามารถตอบสนองต่อโอกาสที่มาจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในระดับโลกได้อย่างเต็มที่ ทั้งกระแสความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่พัฒนาอย่างรวดเร็ว รวมถึงรูปแบบการใช้ชีวิตบนความปกติใหม่ ที่เป็นปัจจัยเร่งให้ธุรกิจออนไลน์ในไทยเติบโตอย่างก้าวกระโดด แต่กลับถูกครองตลาดโดยแพลตฟอร์มต่างชาติ ก่อให้เกิดการแข่งขันด้านราคาและการเข้าถึงต้นทุนสินค้าจากต่างชาติที่ถูกกว่า การนำเทคโนโลยีระบบอัตโนมัติและหุ่นยนต์เข้ามาใช้ทดแทนแรงงานมากขึ้นในหลายสาขาการผลิต ในขณะที่แรงงานส่วนใหญ่ยังขาดทักษะและความรู้ที่เหมาะสม และมีภาวะการหดตัวของกำลังแรงงานจากการเป็นสังคมสูงวัย ในขณะที่หลายประเทศทั่วโลกดำเนินนโยบายยกระดับการปกป้องทางการค้าและลดการพึ่งพาการนำเข้า ซึ่งทั้งหมดนี้อาจเป็นปัจจัยกดดันการเติบโตทางเศรษฐกิจจากการส่งออกของไทยได้ในอนาคต

อย่างไรก็ดี แม้จะมีข้อจำกัดและความท้าทายเชิงโครงสร้างหลายประการ แต่ประเทศไทยยังคงมีสถานะของ**ทุนทางเศรษฐกิจที่มีศักยภาพ** จากการมีพื้นฐานทางทรัพยากรที่ดี มีโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ที่ได้รับการพัฒนาให้มีความก้าวหน้าได้มาตรฐานสากล และมีความเชี่ยวชาญในการผลิตสินค้าและบริการตามความต้องการของตลาดโลก ซึ่งเป็นปัจจัยรองรับการปรับตัวเพื่อสร้างประโยชน์จากโอกาสที่มาพร้อมกับกระแสการเปลี่ยนแปลงในระดับโลกอันจะส่งผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและความต้องการของผู้บริโภค เปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจ การปรับห่วงโซ่อุปทาน และการย้ายฐานการผลิตอาทิ การเข้าสู่ยุคดิจิทัลจะสร้างงานใหม่ ๆ ที่ต้องการทักษะด้านเทคโนโลยีและเพิ่มความต้องการสินค้าอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะมากขึ้น การเข้าสู่สังคมสูงวัยส่งผลให้สินค้าและบริการในอุตสาหกรรมการแพทย์และสุขภาพเป็นที่ต้องการเพิ่มขึ้นทั่วโลก กระแสความตระหนักด้านสุขภาพจะเพิ่มอุปสงค์ต่อสินค้าเกษตรปลอดภัยและผลิตภัณฑ์อาหารเพื่อสุขภาพ ตลอดจนความใส่ใจในสิ่งแวดล้อมจะเพิ่มความต้องการใช้พลังงานสะอาด ยานยนต์ไฟฟ้า รวมถึงสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งนำมาซึ่งการผลักดันให้ภาคธุรกิจเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจหมุนเวียนและใส่ใจกับความยั่งยืนมากขึ้น ซึ่งจะเป็นโอกาสสำหรับประเทศไทยในการโยกย้ายทรัพยากรจากฐานการผลิตเดิมไปสู่การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจจากการขับเคลื่อนภาคการผลิตและบริการแห่งอนาคตที่สร้างมูลค่าเพิ่มได้สูงและให้ความสำคัญกับความยั่งยืนตามแนวทางและเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ

การพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศไทยในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงจำเป็นต้องเร่งรัดผลักดัน**การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจภาคการผลิตเพื่อเปลี่ยนผ่านสู่การขับเคลื่อนเศรษฐกิจโดยนวัตกรรมและมุ่งสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน** ที่เน้นการสร้างคุณค่าให้แก่สินค้าและบริการเชิงคุณภาพ พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการกระจายผลประโยชน์สู่ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องภายในประเทศอย่างทั่วถึงและเป็นรูปธรรม โดยถ่ายทอดแนวคิดในการพลิกโฉมประเทศสู่นโยบายและแผนในระดับต่าง ๆ ที่สนับสนุนการยกระดับภาคการผลิตสู่อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ทั้งเพื่อพลิกฟื้นสภาวะทางเศรษฐกิจจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 และผลักดันการพัฒนาสาขาการผลิตที่จะมีบทบาทในการขับเคลื่อนการเจริญเติบโต

ทางเศรษฐกิจของประเทศไทยในระยะต่อไป โดยเร่งต่อยอดอุตสาหกรรมที่ไทยมีศักยภาพและมีความได้เปรียบประยุกต์ผสมผสานกับเทคโนโลยีในการยกระดับผลิตภาพในภาพรวมให้สามารถผลิตสินค้าและบริการที่มีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้นได้ในระยะเวลาที่สั้นลง โดยการลงทุนวิจัยและพัฒนาต่อยอดจากองค์ความรู้เดิมเพื่อสร้างนวัตกรรมให้เกิดเป็นทรัพย์สินทางปัญญาของไทยที่เน้นคุณค่าและความยั่งยืน พร้อมไปกับการสร้างอุตสาหกรรมใหม่แห่งอนาคตที่เชื่อมโยงเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้ากับทิศทางการเปลี่ยนแปลงของตลาดโลก เพื่อลดข้อจำกัดด้านขนาดของกำลังซื้อภายในประเทศที่มีแนวโน้มหดตัวลง โดยการผลักดันให้มีการพัฒนาคุณภาพปัจจัยการผลิต พร้อมทั้งเสริมสร้างนิเวศการแข่งขันที่เป็นธรรม ยกระดับการเชื่อมโยงห่วงโซ่มูลค่าโลก ตลอดจนใช้ประโยชน์จากระบบโครงสร้างพื้นฐานที่ไทยได้มีการวางระบบไว้แล้วให้เต็มประสิทธิภาพ พร้อมประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและสร้างนวัตกรรมเพื่อปรับปรุงผลิตภาพของแรงงาน ให้มีความสอดคล้องกับเป้าหมายในการ**ปรับเปลี่ยนสู่อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคตที่สร้างมูลค่าเพิ่มสูง** การพัฒนาในระยะต่อไปจึงอยู่ที่การเพิ่มศักยภาพของภาคการผลิต รวมถึงเร่งยกระดับคุณภาพมาตรฐานสินค้าและบริการหลักของไทยให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและการเปลี่ยนแปลงห่วงโซ่มูลค่าโลก โดย*มุ่งเป้าในการเร่งพัฒนาภาคการผลิตและบริการเป้าหมายรายสาขาที่สำคัญของประเทศ* ได้แก่ 1) การยกระดับภาคการเกษตรสู่**การผลิตสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง** ที่ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีในการเพิ่มผลิตภาพ ลดการพึ่งพาทรัพยากรธรรมชาติ และเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิตสู่อุตสาหกรรมอาหารมูลค่าสูง 2) การปรับเปลี่ยนภาคการท่องเที่ยวซึ่งเป็นภาคบริการที่สำคัญของไทยให้เป็น**การท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน** โดยส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพ คุณค่า และความยั่งยืนมากกว่าปริมาณจากการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับบริการที่สอดรับกับทิศทางและแนวโน้มของตลาดยุคใหม่ 3) การเปลี่ยนผ่าน**อุตสาหกรรมยานยนต์สู่ยานยนต์ไฟฟ้าตลอดห่วงโซ่อุปทาน** โดยสนับสนุนการลงทุนวิจัยและพัฒนาเพื่อยกระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบการไทย พร้อมทั้งเตรียมความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานและปัจจัยสนับสนุนอื่น ๆ อย่างเป็นระบบ 4) การผลักดันให้ไทยเป็น**ศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง** โดยส่งเสริมการผลิตบุคลากร ยกระดับมาตรฐาน รวมถึงสนับสนุนให้มีการใช้ประโยชน์ต่อยอดจากผลการศึกษาวิจัยและเทคโนโลยีที่ก้าวหน้ามาใช้ในกระบวนการรักษาพยาบาลเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มในการยกระดับสู่การให้บริการบนฐานนวัตกรรมและเทคโนโลยีขั้นสูง 5) การดำเนินยุทธศาสตร์ให้ประเทศไทยเป็น**ประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค** โดยเร่งยกระดับการเชื่อมต่อระหว่างพื้นที่ทั้งในและระหว่างประเทศ พร้อมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลและโลจิสติกส์เพื่ออำนวยความสะดวกด้านการค้าการลงทุน และ 6) การเร่งยกระดับอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของไทยให้เป็น**ศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน** โดยปรับเปลี่ยนอุตสาหกรรมเซมิคอนดักเตอร์และอิเล็กทรอนิคส์ของไทยจากการรับจ้างผลิตไปสู่การคิดค้นออกแบบและเป็นเจ้าของเทคโนโลยีด้วยตนเอง

2.2 บริบทการพัฒนาประเทศในมิติด้านสังคมและทรัพยากรมนุษย์

จากการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไทยในมิติต่าง ๆ ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่ผ่านมา ส่งผลให้ประเทศไทยประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาความยากจนในภาพรวม และมีแนวโน้มสัดส่วนและจำนวนคนจนในไทยลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยภายในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 พบว่า สามารถลดสัดส่วนคนจนลงจากร้อยละ 8.6 ในปี 2559 เหลือร้อยละ 6.84 ในปี 2563 อย่างไรก็ดี เนื่องจากข้อจำกัดด้านข้อมูลระดับประเทศในระยะยาว การติดตามประเมินผลการแก้ไขปัญหาความยากจนที่ผ่านมาส่วนใหญ่จึงเป็นค่าเฉลี่ยในภาพรวม ซึ่งไม่สามารถอธิบายพลวัตของความยากจนได้ว่าครัวเรือนยากจน

ที่ต้องการความช่วยเหลือที่สุดจะสามารถหลุดพ้นความยากจนได้หรือไม่ โดยกลุ่มประชากรที่มีรายได้ต่ำสุดมีรายได้เฉลี่ยต่อหัวเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 4.6 ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ที่เฉลี่ยร้อยละ 15 ต่อปี โดยปัจจัยสำคัญมาจากการกระจายผลประโยชน์จากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ไม่ทั่วถึง รายได้ประชาชาติที่เพิ่มขึ้นจากการพัฒนาทางเศรษฐกิจจึงไม่ได้ถูกจัดสรรให้แก่ประชากรทุกกลุ่มอย่างเท่าเทียม และมีคนจนที่ยังคงติดอยู่ในกับดักความยากจนอย่างต่อเนื่อง โดยผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ก่อให้เกิดภาวะเศรษฐกิจชะลอตัว ยิ่งเป็นการตอกย้ำปัญหาเชิงโครงสร้างของสังคมไทย ทั้งความเหลื่อมล้ำของโอกาสในการศึกษาและการพัฒนาทักษะแรงงานที่มีคุณภาพ ความเหลื่อมล้ำของโอกาสในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐาน และบริการสาธารณะ รวมไปถึงการขาดหลักประกันและสวัสดิการขั้นพื้นฐานที่เพียงพอต่อการมีความมั่นคงในชีวิตของแรงงานนอกระบบ ซึ่งจะยิ่งเพิ่มความเสี่ยงที่ส่งผลให้โอกาสในการหลุดพ้นจากกับดักความยากจนเป็นไปได้ยากขึ้น จนมีแนวโน้มที่จะส่งต่อ*ความยากจนข้ามรุ่น*ไปยังลูกหลานต่อไป ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อคุณภาพแรงงานและการเจริญเติบโตของประเทศในระยะยาวได้

การกระจายโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมที่ไม่เท่าเทียมของประเทศไทยก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำในหลายมิติ ทั้งในส่วนของ *ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้* ระหว่างคนจนและคนรวยในระดับสูง ที่พบว่ารายได้เฉลี่ยระหว่างของกลุ่มคนที่จนที่สุดกับกลุ่มที่มีฐานะดีที่สุดมีความแตกต่างกันเกือบ 16 เท่า โดยกลุ่มรายได้สูงมีการเติบโตของรายได้ที่สูงขึ้นเร็วกว่ากลุ่มผู้มีรายได้น้อย ในขณะที่ผู้มีรายได้น้อยมีการก่อหนี้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง กลุ่มผู้มีรายได้สูงจึงมีโอกาสออมเงินและลงทุนในสินทรัพย์มากกว่า ส่งผลให้เกิดเป็นความไม่เสมอภาคของการถือครองทรัพย์สิน โดยกลุ่มที่มีรายได้สูงสุดร้อยละ 10 มีการถือครองสินทรัพย์ในประเทศที่มีมูลค่าสูงถึงเกือบ 1 ใน 3 ของทรัพย์สินรวมทั้งประเทศ บ่งบอกถึง *ความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่ง* ซึ่งมีสาเหตุที่สำคัญส่วนหนึ่งมาจากรูปแบบการกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ไม่ทั่วถึงในช่วงที่ผ่านมา อีกทั้งยังพบ *ความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่* จากการเจริญเติบโตและกระจุกตัวทางเศรษฐกิจในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ซึ่งสัดส่วนรายได้ส่วนใหญ่มาจากภาคการผลิตอุตสาหกรรมและการค้า ในขณะที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือซึ่งมีสัดส่วนประชากรถึง 1 ใน 3 ของทั้งประเทศ มีสัดส่วนรายได้ส่วนใหญ่มาจากภาคเกษตรกรรม กลับมีขนาดเศรษฐกิจต่ำกว่าร้อยละ 10 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ โดยมีรายได้ต่อหัวต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศกว่า 2 เท่า และต่ำกว่ากรุงเทพฯ และปริมณฑล ถึง 3 – 4 เท่า ซึ่งนอกจากจะเป็นผลจากการกระจุกตัวของความเจริญทางเศรษฐกิจแล้ว ยังมีความแตกต่างด้านโครงสร้างพื้นฐาน การจัดสรรทรัพยากรและคุณภาพทุนมนุษย์ที่เป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาในระดับพื้นที่ โดยกรุงเทพฯ และภาคกลาง มีดัชนีความก้าวหน้าของคนสูงกว่าภูมิภาคอื่นเกือบทุกด้าน สะท้อนให้เห็นถึง*ความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงบริการสาธารณะที่มีคุณภาพ* อาทิ ด้านสุขภาพ การศึกษา ชีวิตการงาน รายได้ ตลอดจนการคมนาคมและการสื่อสาร นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีปัญหา *ความเหลื่อมล้ำในการดำเนินธุรกิจ* ระหว่างกิจการที่มีขนาดต่างกันในระดับสูง โดยกิจการรายใหญ่ของไทยที่เป็นกำลังหลักในการขับเคลื่อนมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของประเทศก็ยังคงมีความสามารถในการผลิตต่ำกว่าบริษัทข้ามชาติ ขณะที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งมีจำนวนกว่าร้อยละ 99 ของกิจการทั้งหมดและจ้างงานกว่าร้อยละ 70 ของการจ้างงานทั้งหมดในประเทศ กลับมีสัดส่วนมูลค่าต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพียงร้อยละ 34.2 ในปี 2563 แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยยังไม่สามารถเพิ่มบทบาทให้แก่ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศได้ตามที่ตั้งเป้าหมายไว้ที่ร้อยละ 50 โดยข้อจำกัดในการเติบโตของวิสาหกิจขนาดย่อมที่ไม่สามารถพัฒนาสู่การเป็นวิสาหกิจขนาดกลางได้ ประกอบด้วย การเข้าถึงเงินทุนเพื่อขยายกิจการ การพัฒนาผลิตภาพและระบบบริหารจัดการ ความเข้มข้นของการใช้เทคโนโลยี หรือการขยายตลาดทั้งในและต่างประเทศ เป็นต้น สะท้อนถึงปัญหาการขาดความสามารถในการปรับตัวและใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของวิสาหกิจ

ขนาดกลางและขนาดย่อมไทย ทั้งเพื่อเผชิญวิกฤติและเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของตลาดที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

ปัญหาความเหลื่อมล้ำในหลายมิติของประเทศไทยถูกฉายภาพให้เด่นชัดและทวีความรุนแรงมากขึ้น เมื่อต้องเผชิญกับภาวะวิกฤตจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 โดยพบว่าคนจนและผู้ด้อยโอกาสได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงมากกว่าประชากรทั่วไป เนื่องจากกลุ่มดังกล่าวไม่มีเงินออมและขาดโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน มีโอกาสถูกเลิกจ้างงานได้ง่าย อีกทั้งยังมีความเสี่ยงทางสุขภาพสูงจากการใช้บริการขนส่งสาธารณะและการมีที่อยู่อาศัยที่มีสภาพแออัดไม่ถูกสุขลักษณะ โดยไม่สามารถเข้าถึงอุปกรณ์สำหรับป้องกันและควบคุมโรคได้เท่าผู้ที่มีฐานะดี ในขณะที่ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยียังอาจนำมาซึ่งปัญหา*ความเหลื่อมล้ำทางดิจิทัล* เนื่องจากขาดความพร้อมด้านอุปกรณ์ ขาดทักษะดิจิทัล ขาดทุนในการเข้าถึงระบบอินเตอร์เน็ต ซึ่งจะทำให้ยิ่งขาดโอกาสในการมีส่วนได้รับประโยชน์จากกิจกรรมทางเศรษฐกิจใหม่ ๆ การเข้าถึงการศึกษาและการฝึกอบรมพัฒนาทักษะ หรือกระทั่งการได้รับมาตรการช่วยเหลือของภาครัฐ

ในส่วนของโครงสร้างประชากรของประเทศ พบว่าสังคมไทยเข้าสู่การเป็น *สังคมสูงวัย* มาตั้งแต่ปี 2548 โดยในปี 2563 มีจำนวนประชากรผู้สูงอายุรวมกว่า 11.6 ล้านคน หรือคิดเป็นร้อยละ 17.57 และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยคาดว่าภายในปี 2566 ซึ่งเป็นปีเริ่มต้นของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ไทยจะกลายเป็น *สังคมสูงวัยอย่างสมบูรณ์* ที่มีประชากรอายุมากกว่า 60 สูงถึงร้อยละ 20.1 ของประชากรทั้งหมด สวนทางกับประชากรวัยเรียนและวัยแรงงานที่มีแนวโน้มลดลง โดยเฉพาะกลุ่มอายุ 3-21 ปี ที่จะมีสัดส่วนลดลงอย่างต่อเนื่องจนเหลือเพียงร้อยละ 20.66 ของประชากรทั้งหมดในปี 2570 หรือลดลงกว่า 715,000 คน ภายในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ทั้งนี้ การเข้าสู่สังคมสูงวัยอาจส่งผลให้ปัญหาความเหลื่อมล้ำในประเทศทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น เนื่องจากกลุ่มผู้สูงอายุมักจะมีความเหลื่อมล้ำทางรายได้สูงกว่ากลุ่มผู้มีอายุน้อย และการที่ประชากรวัยแรงงานที่มีสัดส่วนลดลงอย่างต่อเนื่อง อาจนำมาซึ่งปัญหาขาดแคลนกำลังแรงงานในประเทศ ตอกย้ำความจำเป็นในการพึ่งพาแรงงานต่างชาติมากขึ้น และส่งผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมต่อประเทศไทยอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งในด้านการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ความสามารถในการแข่งขัน และผลิตภาพแรงงาน รวมถึงความต้องการงบประมาณเพื่อเป็นสวัสดิการรองรับวัยเกษียณ จากอัตราการพึ่งพิงของผู้สูงอายุต่อวัยแรงงานและภาระทางการคลังในด้านการดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น

ในส่วนของ*การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์*ของประเทศไทยในภาพรวมมีแนวโน้มที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่องจากผลของการยกระดับสุขภาวะ การเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา และระดับรายได้ที่เพิ่มขึ้น ตามดัชนีการพัฒนามนุษย์ของโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ สะท้อนว่าคนไทยทุกช่วงวัยมีความรู้ความสามารถโดยรวมเพิ่มขึ้น แต่กลับพบว่ามีทักษะด้านการอ่านหรือการศึกษาหาความรู้ลดลง และมีจำนวนเยาวชนที่ไม่ได้เรียนและไม่ได้ทำงานใด ๆ เพิ่มสูงขึ้น ทำให้ศักยภาพของเยาวชนกลุ่มนี้ไม่ได้ถูกนำมาใช้ประโยชน์และไม่ได้รับการพัฒนา ซึ่งประเด็นด้านการพัฒนา**ทุนทรัพยากรมนุษย์เชิงคุณภาพ**เป็นความท้าทายที่สำคัญของไทยมาโดยตลอด จาก*ระบบและคุณภาพการศึกษา*ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาอยู่ในเกณฑ์ต่ำ จากรายงานขององค์กรเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา ที่ทำการทดสอบความรู้ความเข้าใจของนักเรียนอายุ 15 ปี ทั่วโลก ในด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และการอ่าน พบว่านักเรียนไทยร้อยละ 59.5 อยู่ในกลุ่มที่ไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน และมีนักเรียนไทยเพียงร้อยละ 0.18 ที่ทำคะแนนได้ในระดับสูงกว่าค่ามาตรฐาน ทั้งยังขาดความเชื่อมโยงระหว่างระบบการศึกษาและตลาดแรงงาน และยังไม่มีระบบฐานข้อมูลอุปสงค์และอุปทานกำลังคนของประเทศเพื่อประกอบการวางแผนพัฒนากำลังแรงงาน ที่จะช่วยระบุถึงสมรรถนะและ

ทักษะที่จำเป็นของงานแต่ละอาชีพซึ่งเป็นสิ่งที่ภาคธุรกิจให้ความสำคัญมากกว่าคุณวุฒิทางการศึกษา จึงเป็นข้อจำกัดในการผลิตและยกระดับทักษะแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและทิศทางการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศสู่ฐานนวัตกรรม ที่มีแนวโน้มความต้องการทักษะที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากยิ่งขึ้น อาทิ ความรอบรู้ด้านดิจิทัล การจัดการข้อมูล ปัญญาประดิษฐ์ โค้ดดิ้ง รวมไปถึงทักษะที่เทคโนโลยีไม่สามารถทดแทนได้ โดยเฉพาะทักษะทางพฤติกรรม อาทิ ทักษะมนุษย์ การคิดเชิงวิพากษ์ การทำงานเป็นทีม หรือความคิดสร้างสรรค์

ทั้งนี้ แนวโน้มโครงสร้างประชากรที่คาดว่าจะมีกลุ่มประชากรวัยเรียนลดลง ส่งผลให้การขยายสถานศึกษาในเชิงปริมาณลดความจำเป็นลง และเป็นโอกาสในการยกระดับคุณภาพ ความเสมอภาค และประสิทธิภาพทางการศึกษา หากสามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีในการบริหารจัดการทรัพยากรการศึกษาและส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งความก้าวหน้าของเทคโนโลยีดิจิทัลและความแพร่หลายของการเข้าถึงอินเตอร์เน็ตที่มากขึ้น ช่วยขยายโอกาสทางการศึกษาและการเรียนรู้ที่ไม่จำกัดเฉพาะในห้องเรียน อาทิ การเรียนรู้ทางไกล การเรียนรู้ตลอดชีวิต และการเรียนรู้ที่สนับสนุนศักยภาพรายบุคคล ที่จะมีบทบาทสำคัญในการตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงานที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

จากการประเมินภาพรวมของบริบทและสถานะของทุนทางสังคมของประเทศไทย บ่งชี้ให้เห็นว่าในช่วงระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ประเทศไทยต้องให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้างเพื่อ**มุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** ด้วยการกระจายโอกาส สร้างความเสมอภาค และลดความเหลื่อมล้ำทั้งในเชิงรายได้ ความมั่งคั่ง เชิงพื้นที่ และโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจ โดยการ**กระจายการพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจและเมือง** เพื่อกระจายประโยชน์จากความเจริญทางเศรษฐกิจ กระจายโอกาสเข้าถึงโครงสร้างพื้นฐานและบริการสาธารณะที่มีคุณภาพ พร้อมทั้งสร้างความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน โลจิสติกส์และดิจิทัลเพื่อรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจและพื้นที่เมือง เพื่อให้คนทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี ทั้งการเข้าถึงแหล่งความรู้ แหล่งเงินทุน และสวัสดิการทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความช่วยเหลือกลุ่มเปราะบางให้มีโอกาสได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ เพื่อ**แก้ไขปัญหาความยากจนเรื้อรังและป้องกันการส่งต่อความยากจนข้ามรุ่น** โดยเน้นส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาและการพัฒนาทักษะอาชีพที่มีคุณภาพแก่เด็กและเยาวชนจากครัวเรือนยากจน พร้อมทั้ง**พัฒนาหลักประกันและความคุ้มครองทางสังคม**ที่มีการบูรณาการอย่างเป็นระบบ เพื่อส่งเสริมความมั่นคงในชีวิตให้คนไทยได้รับความคุ้มครองทางสังคมอย่างเหมาะสมเพียงพอ สามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้อย่างยั่งยืน ในส่วนของการลดความเหลื่อมล้ำของศักยภาพในการแข่งขันทางธุรกิจนั้น ควรมุ่งให้ความสำคัญกับการ**พัฒนาศักยภาพวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้สามารถแข่งขันได้** และมีการเติบโตที่ยั่งยืน โดยพัฒนาสภาพแวดล้อมให้ผู้ประกอบการไทยสามารถแข่งขันได้อย่างเป็นธรรม อาทิ การสนับสนุนทางเทคโนโลยีและกลไกทางการเงินที่เหมาะสมเพื่อให้เข้าถึงแหล่งทุนได้อย่างทั่วถึง การยกระดับมาตรฐานและพัฒนาต่อยอดผลิตภัณฑ์และบริการ เพิ่มการเข้าถึงบริการและการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ รวมถึงสนับสนุนให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยสามารถเชื่อมโยงเข้าสู่เครือข่ายห่วงโซ่คุณค่าระดับโลกได้โดยง่าย

2.3 บริบทการพัฒนาประเทศในมิติด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ประเทศไทยมี**ทุนทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดี** ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืนและการมีคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน ทั้งนี้ หากมีการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่มากเกินพอดี ทั้งในมิติด้านการผลิตและการบริโภค ซึ่งก่อให้เกิดของ

เสียและมลพิษในระดับที่เกินกว่าความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศในพื้นที่ จนส่งผลกระทบให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศเสื่อมโทรมลงนั้น อาจส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติในระยะยาวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยการมุ่งพัฒนาทางเศรษฐกิจในระยะหลายสิบปีที่ผ่านมา อาจกล่าวได้ว่าเป็นการพัฒนาที่เน้นผลประโยชน์จากการเติบโตทางเศรษฐกิจจนขาดการคำนึงถึงความยั่งยืนของการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและขีดความสามารถของระบบนิเวศที่เพียงพอ และประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรในการผลิตสินค้าและบริการยังอยู่ในระดับต่ำ มีการใช้ทรัพยากรอย่างสิ้นเปลือง และสร้างมูลค่าเพิ่มได้น้อยกว่าที่ควร จึงส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติของไทยเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ในขณะที่ปัญหาสิ่งแวดล้อมจากของเสียและมลพิษทวีความรุนแรงมากขึ้น ซึ่งเป็นความท้าทายต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ที่เป็นหนึ่งในปัจจัยกำหนดความสำเร็จที่สำคัญต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ของการพัฒนาภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

การประเมินสถานการณ์ของทุนทรัพยากรทางธรรมชาติที่สำคัญของประเทศ พบว่า *ทรัพยากรป่าไม้* ของไทยมีแนวโน้มค่อนข้างคงที่ โดยมีสัดส่วนพื้นที่ป่าไม้อยู่ในช่วงประมาณร้อยละ 31-33 ของพื้นที่ทั้งหมด จากการปลูกป่าไม้ทดแทนได้ใกล้เคียงกับพื้นที่ที่สูญเสียไปในแต่ละปี แต่ยังต่ำกว่าค่าเป้าหมายตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 ที่กำหนดให้เพิ่มพื้นที่ป่าไม้เป็นร้อยละ 40 ของพื้นที่ประเทศ เมื่อพิจารณาแนวโน้มในระยะยาว พบว่าในอดีตการบุกรุกทำลายป่าเป็นสาเหตุสำคัญที่สุดของการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ไทย ทว่าในปัจจุบัน ปัญหาไฟป่าทั้งที่เกิดจากเหตุการณ์ทางธรรมชาติและฝีมือมนุษย์ได้กลายมาเป็นสาเหตุหลักของการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้ที่มากที่สุดของประเทศไทย และมีแนวโน้มที่สถานการณ์ไฟป่าจะมีความรุนแรงเพิ่มสูงขึ้น ประกอบกับแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่นำมาซึ่งภาวะโลกร้อนจะส่งผลให้ภัยคุกคามต่อพื้นที่ป่าไม้และความหลากหลายทางชีวภาพทวีความรุนแรงเพิ่มขึ้นในอนาคต

ในส่วนของ *ทรัพยากรน้ำ* ประเทศไทยมีการพัฒนาแหล่งน้ำต้นทุนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องทั้งแหล่งน้ำผิวดินและแหล่งน้ำใต้ดิน แต่กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เพิ่มมากขึ้น ทั้งภาคเกษตร อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว และการอุปโภคบริโภคของภาคครัวเรือน ส่งผลให้มีปริมาณการใช้น้ำเพิ่มสูงขึ้น ประกอบกับความเสื่อมโทรมของแหล่งน้ำตามธรรมชาติทั้งจากการกระทำของมนุษย์และปัจจัยตามธรรมชาติ รวมถึงความแปรปรวนของปริมาณน้ำฝนในแต่ละปี ทำให้มีปริมาณน้ำที่เก็บกักได้ลดลง ส่งผลให้ปัญหาภัยแล้งเกิดขึ้นเป็นประจำทุกปี และมีแนวโน้มที่จะรุนแรงยิ่งขึ้น ขณะเดียวกัน ประเทศไทยยังคงประสบกับปัญหาน้ำท่วมอย่างสม่ำเสมอ แม้ในระยะที่ผ่านมาจำนวนประชากรที่ได้รับผลกระทบจะมีแนวโน้มลดลงแต่ก็ยังคงอยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูง เพื่อผนวกกับภาวะการแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศที่รุนแรงมากขึ้น จะยิ่งส่งผลให้ปัญหาน้ำท่วมเป็นความท้าทายที่สำคัญอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ อย่างไรก็ดี ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีมีแนวโน้มที่จะช่วยยกระดับการบริหารจัดการน้ำและสร้างโอกาสในการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้น้ำ อาทิ การใช้เทคโนโลยีการผลิตที่ช่วยประหยัดน้ำ การใช้เทคโนโลยีที่สามารถเชื่อมโยงเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ ผ่านระบบอินเตอร์เน็ตในการบริหารจัดการน้ำสูญเสียในระบบส่งน้ำ รวมทั้งการคาดการณ์สถานการณ์น้ำให้มีความถูกต้องแม่นยำมากขึ้น

ในขณะที่ *ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง* ซึ่งมีบทบาทสำคัญทั้งในด้านการรักษาสมดุลของความหลากหลายทางชีวภาพด้วยการเป็นแหล่งอนุบาลสัตว์น้ำและการรองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจรูปแบบต่าง ๆ ทั้งทางด้านการคมนาคมขนส่ง การท่องเที่ยว และเป็นพื้นที่ทำประมง พบว่าพื้นที่ชายฝั่งทะเลของประเทศไทย ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ 23 จังหวัด รวมประมาณ 3,151 ตารางกิโลเมตร อยู่ภายใต้ความเสี่ยงจากภัยคุกคามทั้งทางธรรมชาติและจากการกระทำของมนุษย์ ทั้งการรุกล้ำพื้นที่ป่าชายเลน การปล่อยของเสียลงสู่ทะเลที่ทำให้เกิดการปนเปื้อนของสารพิษ สิ่งปฏิกูล และขยะพลาสติก รวมถึงแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงสภาพ

ภูมิอากาศที่ภาวะโลกร้อนกำลังเป็นภัยต่อทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งอย่างมีนัยสำคัญ โดยส่งผลให้แนวปะการังเสียสมดุลตามธรรมชาติ และปัญหาการกัดเซาะชายฝั่งทวีความรุนแรงขึ้นในหลายพื้นที่

เมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์ของทุนทางสิ่งแวดล้อมของไทย พบว่า *การจัดการของเสีย* เป็นความท้าทายสำคัญของการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมของประเทศ จากการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและรูปแบบการใช้ชีวิตของประชาชนที่เปลี่ยนแปลงไป ส่งผลให้ปริมาณขยะในประเทศไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยปริมาณขยะระหว่างปี 2553 – 2562 เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 2 ต่อปี แม้จะมีระบบการกำจัดขยะที่ถูกวิธีและมีการนำกลับขยะไปหมุนเวียนใช้ใหม่ก็ตาม โดยในปี 2563 มีขยะที่ถูกกำจัดอย่างถูกต้องหรือนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่เพียงร้อยละ 69 ซึ่งยังคงต่ำกว่าค่าเป้าหมายที่แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 กำหนดไว้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 75 ภายในปี 2565 ส่งผลให้มีปริมาณขยะตกค้างจำนวนมากที่จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพแหล่งน้ำ สิ่งมีชีวิตในน้ำ ตลอดแหล่งน้ำผิวดินและทะเลในที่สุด ทั้งนี้ สาเหตุของขยะตกค้างมาจากศักยภาพของระบบการจัดการขยะที่ไม่เพียงพอ จึงไม่สามารถรองรับปริมาณขยะที่เพิ่มขึ้นตามอัตราการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ประกอบกับการขาดการคัดแยกขยะตั้งแต่ต้นทาง จึงทำให้ไม่สามารถนำขยะไปใช้ประโยชน์ซ้ำได้อย่างเต็มรูปแบบ นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมี *ปัญหามลพิษทางอากาศ* โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 2.5 ไมครอน ที่ส่วนใหญ่มาจากการเผาไหม้ที่ไม่สมบูรณ์ เช่น การเผาขยะ/วัสดุการเกษตรในที่โล่ง ไอเสียจากรถยนต์ การเผาไหม้จากเครื่องยนต์ดีเซล การปล่อยก๊าซเสียในภาคอุตสาหกรรม รวมถึงภัยธรรมชาติอย่างไฟป่า เป็นมลพิษทางอากาศที่เกิดขึ้นและมีปริมาณเกินค่ามาตรฐานเป็นประจำทุกปี โดยเฉพาะในพื้นที่เขตอุตสาหกรรมและเมืองใหญ่ที่มีประชากรและการจราจรหนาแน่น และปัญหาสิ่งแวดล้อมในพื้นที่อุตสาหกรรมหลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งจังหวัดระยอง ที่ยังคงพบปัญหามลพิษทางอากาศจากการมีค่าเฉลี่ยสารเบนซีนในพื้นที่ในระดับสูงเกินกว่าค่ามาตรฐานที่กำหนดมาโดยตลอด นับตั้งแต่ปี 2555 เป็นต้นมา

สำหรับประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมที่ทั่วโลกให้ความสำคัญ คือ *การปล่อยก๊าซเรือนกระจก* นั้น ประเทศไทยได้ประกาศเป้าหมายการลดก๊าซเรือนกระจกและการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศภายหลังปี 2563 ที่จะลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกลงร้อยละ 20-25 เมื่อเทียบเคียงกับปริมาณก๊าซเรือนกระจกปกติที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในปี 2573 (ค.ศ. 2030) หรือคิดเป็นการปล่อยก๊าซเรือนกระจกไม่เกิน 444 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ซึ่งนับตั้งแต่ปี 2556 เป็นต้นมา แม้แนวโน้มปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากกิจกรรมต่าง ๆ จะเพิ่มขึ้นมาโดยตลอด แต่ประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำกว่าประมาณการในปริมาณก๊าซเรือนกระจกปกติที่คาดว่าจะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี 2561 ไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำกว่าปริมาณปกติที่คาดว่าจะเกิดขึ้นถึงร้อยละ 16 ซึ่งประสบความสำเร็จเหนือเป้าหมายของแผนพัฒนา ฉบับที่ 12 ที่กำหนดให้การปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำกว่าปริมาณปกติที่คาดว่าจะเกิดขึ้นร้อยละ 7 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาแหล่งที่มาในการปล่อยก๊าซเรือนกระจก พบว่าสัดส่วนของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่มากที่สุดถึงร้อยละ 74 มาจากการใช้พลังงาน ซึ่งมาจากการผลิตไฟฟ้าร้อยละ 42 การคมนาคมขนส่งร้อยละ 23 ภาคอุตสาหกรรมและการก่อสร้างร้อยละ 20 ดังนั้น การผลิตไฟฟ้าและการคมนาคมขนส่งจะมีบทบาทที่สำคัญอย่างมากต่อการควบคุมปริมาณก๊าซเรือนกระจกของไทย พร้อมกับการพัฒนาความสามารถในการดูดกลับก๊าซเรือนกระจกของภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดิน ซึ่งมีปริมาณการดูดกลับก๊าซเรือนกระจก 91.13 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่าต่อปี

อย่างไรก็ดี เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอนของประเทศไทยภายในปี 2593 (ค.ศ. 2050) และบรรลุตามเจตจำนงในการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ในปี 2608 (ค.ศ. 2065) ตามถ้อยแถลงของนายกรัฐมนตรีต่อที่ประชุมสมัชชารัฐภาคีกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วย

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ 26 ประเทศไทยอาจต้องพิจารณาเป้าหมายเชิงกลยุทธ์ที่มีความท้าทายยิ่งขึ้น พร้อมทั้งวางยุทธศาสตร์ระยะยาวเพื่อให้การปล่อยก๊าซเรือนกระจกลดลงถึงร้อยละ 40 หรือคิดเป็นปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่จะปล่อยได้ 222 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่าในปี 2573 ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอยู่ระหว่างการพิจารณาปรับค่าเป้าหมายย่อย รวมถึงแผนดำเนินงานทั้งในระยะสั้นและระยะกลางเพื่อให้สอดรับกับเจตนารมณ์ดังกล่าว ทั้งนี้ แนวโน้มของความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และกระแสความตระหนักต่อภาวะการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศจะส่งผลส่งเสริมให้เกิดอุปสงค์ต่อพลังงานสะอาดเพิ่มขึ้น อันจะนำมาซึ่งโอกาสที่สำคัญในการลดก๊าซเรือนกระจกในระยะต่อไปของไทย โดยที่ภาครัฐจะต้องดำเนินการเตรียมความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานให้สามารถรองรับการเปลี่ยนผ่านสู่การใช้พลังงานหมุนเวียนและรถยนต์ไฟฟ้าอย่างเพียงพอเหมาะสม

ดังนั้น แนวทางสำคัญสำหรับการพัฒนาทุนทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในระยะต่อไป คือ การเปลี่ยนผ่านเชิงโครงสร้างจากการเน้นผลทางเศรษฐกิจระยะสั้นไปสู่การเจริญเติบโตที่ยั่งยืน ซึ่งการพัฒนาประเทศในอนาคตจะไม่สามารถแยกประเด็นด้านสิ่งแวดล้อมออกจากการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมได้อีกต่อไป จึงต้องตั้งเป้าหมายอย่างชัดเจนในการมุ่งสู่เศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำอย่างเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ควบคู่กับการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการบริโภค เพื่อลดการใช้วัตถุดิบและลดของเสียจากกระบวนการผลิต เพื่อแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมและแก้ปัญหาการใช้ทรัพยากรที่ไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งทำลายความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศ เป็นจุดเริ่มต้นสู่การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมก้าวหน้าควบคู่ไปกับการรักษาสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุล เพื่อส่งต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่ดีไปยังคนรุ่นต่อไปในระยะยาว โดยการส่งเสริมให้เกิด**เศรษฐกิจหมุนเวียนที่มีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพยั่งยืน และสอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ**อย่างเป็นรูปธรรม โดยใช้ประโยชน์จากองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมไทยบนพื้นฐานของการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดของทุกภาคส่วน โดยอาศัยกลไกและมาตรการสนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมให้เกิดการลงทุนสีเขียวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น พร้อมทั้งผลักดันให้ภาคการผลิตปรับรูปแบบการดำเนินธุรกิจตามแนวทางทางเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ ส่งเสริมให้ชุมชนท้องถิ่นและเกษตรกรเข้ามามีส่วนร่วมฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและได้รับประโยชน์จากเศรษฐกิจหมุนเวียนอย่างเป็นรูปธรรม เพื่อพัฒนากลไกสร้างแรงจูงใจให้เกิดการปรับพฤติกรรมทางเศรษฐกิจและการดำรงชีพอย่างยั่งยืน

นอกจากนี้ การมีสภาพภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ราบลุ่ม ประชากรจำนวนมากพึ่งพิงการดำรงชีพจากภาคการเกษตร ประเทศไทยจึงมีความเสี่ยงสูงที่จะได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ทั้งยังต้องเผชิญความท้าทายจากผลของการพัฒนาทางเศรษฐกิจและกายภาพที่ก่อให้เกิดการทำลายสมดุลของสิ่งแวดล้อม พร้อมกับความต้องการใช้น้ำที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวของเมืองและพื้นที่เขตเศรษฐกิจ ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่จะทวีความซับซ้อนยิ่งขึ้นในระยะยาว การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยคุกคามจากภัยพิบัติทางธรรมชาติยังมีแนวโน้มที่คาดว่าจะเกิดขึ้นบ่อยครั้งและทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นในอนาคต อาจนำมาซึ่งความสูญเสียและผลกระทบต่อทั้งเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมได้อย่างมหาศาล เป็นความเสี่ยงของการบริหารจัดการที่ไทยยังมีขีดความสามารถและประสิทธิภาพในการบริหารจัดการสถานการณ์วิกฤติไม่เพียงพอ จึงจำเป็นที่จะต้องแก้ไขด้วยการจัดการปัญหาที่ต้นเหตุ เพื่อ**ลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ** โดยส่งเสริมการใช้มาตรการเชิงป้องกันก่อนเกิดภัยในพื้นที่สำคัญ อาทิ การบูรณาการข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดทำแผนที่เสี่ยงภัยประกอบการวางผังเมือง ส่งเสริมการใช้

เทคโนโลยีในการบริหารจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การให้ความรู้และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมเพื่อเพิ่มศักยภาพประชาชนและชุมชนในการรับมือกับภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและระบบนิเวศ รวมถึงการส่งเสริมความร่วมมือกับต่างประเทศเพื่อบริหารจัดการความเสี่ยงจากภัยคุกคามทางธรรมชาติร่วมกัน

2.4 บริบทการพัฒนาประเทศในมิติด้านการบริหารจัดการภาครัฐ

ภายใต้การดำเนินงานของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 ประเทศไทยมีความก้าวหน้าในการบริหารจัดการภาครัฐซึ่งเป็นการพัฒนาทุนทางสถาบันของประเทศอย่างมีนัยสำคัญ โดยสามารถตอบสนองต่อความต้องการของภาคส่วนต่าง ๆ ได้ดีขึ้น อาทิ การปรับปรุงกระบวนงานและรูปแบบการให้บริการสาธารณะในรูปแบบดิจิทัล การพัฒนาระบบสารสนเทศและระบบข้อมูลเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานภาครัฐ ทั้งนี้ ยังพบว่าประเทศไทยมีความโดดเด่นในการพัฒนาไปสู่การเป็น*รัฐบาลดิจิทัลและการอำนวยความสะดวกให้กับภาคธุรกิจ* โดยในปี 2563 ประเทศไทยได้รับการจัดอันดับดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ จากองค์การสหประชาชาติ ให้อยู่ในอันดับที่ 57 จากทั้งหมด 193 ประเทศ ดีขึ้นจากอันดับที่ 77 ในปี 2559

อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังคงมีอุปสรรคที่ทำให้*การพัฒนาประสิทธิภาพของภาครัฐ*ไม่ดีขึ้นเท่าที่ควร จากรายงานของสถาบันพัฒนาการจัดการนานาชาติที่สะท้อนถึงความเชื่อมั่นของภาคธุรกิจและประชาชนต่อประสิทธิภาพการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ แม้ประเทศไทยจะสามารถลดสัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านบุคลากรต่องบประมาณรายจ่ายประจำปีลงได้บ้างแล้ว และมีจำนวนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับรางวัลการบริหารจัดการที่ดีเพิ่มขึ้นก็ตาม โดยข้อจำกัดที่สำคัญในการพัฒนาประสิทธิภาพรัฐมาจาก ปัญหาเชิงโครงสร้างการบริหารงานภาครัฐที่มีขนาดใหญ่ ยึดติดขั้นตอนกระบวนการตามระเบียบปฏิบัติของระบบราชการที่ล้าสมัย ไม่สนับสนุนการทำงานรัฐบาลดิจิทัลแบบครบวงจร การจัดเก็บและการเชื่อมโยงข้อมูลในรูปแบบดิจิทัลที่เป็นระบบและบูรณาการ เนื่องจากแต่ละหน่วยงานยึดถือกรอบอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของตนเป็นหลัก ทั้งยังมักยึดติดกับบทบาทการเป็นผู้ดำเนินการเองมากกว่าการให้ความร่วมมือสนับสนุน แม้จะมีหน่วยงานหรือภาคส่วนอื่นที่มีขีดความสามารถในการดำเนินงานเดียวกันได้อย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพสูงกว่าก็ตาม ส่งผลให้ภาครัฐมีความซ้ำซ้อนด้านบทบาทภารกิจระหว่างส่วนราชการต่าง ๆ ที่มีความแยกส่วนกัน ขาดการแบ่งปันหรือการพัฒนาระบบข้อมูลร่วมกัน การยกเลิกหรือควบรวมหน่วยงานภาครัฐในกรณีที่ภารกิจเดิมหมดความจำเป็นหรือมีความสำคัญลดลงก็เป็นสิ่งที่กระทำได้ยากและใช้เวลานาน ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการปรับเปลี่ยนภารกิจให้สอดคล้องกับบริบทการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ประเทศไทยยังมีกฎระเบียบและกฎหมายที่ล้าสมัยจำนวนมากที่ส่งผลให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินงาน ทำให้ประชาชนและภาคธุรกิจต้องแบกรับต้นทุนจำนวนมหาศาล ทั้งที่เป็นค่าใช้จ่ายจริงและค่าเสียโอกาสในการทำธุรกิจสูงถึง 133,816 ล้านบาทต่อปี หรือคิดเป็นร้อยละ 0.8 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ

อีกหนึ่งปัจจัยสำคัญต่อความสำเร็จในการยกระดับทุนทางสถาบันและการบริหารจัดการภาครัฐ คือ ประเด็นด้าน *ความยั่งยืนทางการคลัง* ซึ่งแม้ประเทศไทยจะมีเสถียรภาพทางการคลังที่ดี แต่แนวโน้มของการบริหารจัดการทางการคลังของประเทศในระยะยาวยังคงมีความน่าเป็นห่วง จากโครงสร้างงบประมาณรายจ่ายของประเทศในช่วงปี 2559-2563 พบว่าประเทศไทยมีรายจ่ายประจำในระดับสูง เฉลี่ยร้อยละ 74.8 ในขณะที่มีสัดส่วนการลงทุนในระดับต่ำมาเป็นระยะเวลานาน เฉลี่ยเพียง 21.4 ซึ่งต่ำกว่ากรอบความยั่งยืนทางการคลังที่กำหนดให้รายจ่ายลงทุนต่องบประมาณต้องไม่ต่ำกว่าร้อยละ 25 ทั้งยังมีสัดส่วนค่าใช้จ่าย

ด้านบุคลากรเฉลี่ยร้อยละ 21.1 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในขณะที่มีฐานการจัดเก็บภาษีที่ค่อนข้างแคบ ส่งผลกระทบต่อการดำเนินงานของภาครัฐอย่างมีนัยสำคัญ โดยโครงสร้างประชากรที่เข้าสู่สังคมสูงวัยมากขึ้นจะยิ่งเพิ่มความท้าทายต่อการรักษาความยั่งยืนทางการคลัง เนื่องจากรัฐต้องจัดสรรงบประมาณด้านสวัสดิการและด้านสาธารณสุขเพิ่มมากขึ้น ขณะที่จำนวนวัยแรงงานที่ลดลงจะยิ่งมีผลต่อความสามารถในการเติบโตทางเศรษฐกิจและการจัดเก็บรายได้ของภาครัฐ โดยโครงสร้างการจัดเก็บรายได้และบริหารงบประมาณของรัฐที่มีข้อจำกัดนี้ เมื่อประกอบกับความเสี่ยงจากสถานการณ์วิกฤติที่อาจเกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อประเทศได้อย่างรุนแรง อย่างเช่นผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ส่งผลให้รัฐบาลมีแนวโน้มที่จะจัดเก็บรายได้สุทธิได้ต่ำกว่าประมาณการเดิม ในขณะที่รัฐต้องดำเนินนโยบายและมาตรการการเงินการคลังจำนวนมากเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนให้กับประชาชนและผู้ประกอบการ จึงทำให้มีแนวโน้มที่จะมีงบประมาณในการพัฒนาประเทศลดลง

นอกจากนี้ ยังมีประเด็นด้าน *ความมั่นคงปลอดภัยทางสังคม* ของประเทศไทยที่น่าเป็นห่วง โดยประเทศไทยได้รับการจัดอันดับความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของคนในสังคมอยู่ในอันดับที่ 123 จากทั้งหมด 163 ประเทศ ขณะที่ดัชนีความมั่นคงปลอดภัยทางไซเบอร์ของโลกแสดงให้เห็นว่าความมั่นคงทางไซเบอร์ของไทยมีอันดับลดลงจากอันดับที่ 22 ในปี 2560 เป็นอันดับที่ 44 ในปี 2563 จากข้อจำกัดทางศักยภาพของทั้งระดับบุคคลและองค์กรภาครัฐที่พัฒนาทักษะความรู้ความเข้าใจและสมรรถนะทางดิจิทัลได้ไม่ทันต่อการรับมือกับภัยคุกคามทางไซเบอร์ ซึ่งเป็นความท้าทายของภาครัฐในการลดข้อจำกัดเดิมและเสริมสร้างศักยภาพในการดำเนินงานของหน่วยงานรัฐต่อไป

ในส่วนของทุนทางสถาบันในระดับประชาสังคมซึ่งบ่งบอกถึงเสถียรภาพและความเข้มแข็งของสังคมนั้น พบว่า ประเทศไทยมีการพัฒนาเครือข่ายภาคประชาสังคมที่ค่อนข้างเข้มแข็ง มีระดับของการดำเนินงานอาสาสมัครและการช่วยเหลือแบ่งปันที่สูง ซึ่งมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในการรับมือกับภาวะวิกฤติต่าง ๆ สะท้อนถึงพลังเชิงบวกทางสังคม ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่ดีของคนไทย อย่างไรก็ตาม ภาคประชาสังคมส่วนใหญ่ยังไม่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐอย่างเพียงพอและขาดการเชื่อมโยงการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบเท่าที่ควร และด้วยความผันแปรของพลวัตทางสังคมที่ความเป็นปัจเจกมีแนวโน้มสูงขึ้น ค่านิยมในสังคมที่เปลี่ยนไป และความก้าวหน้าของโลกออนไลน์ที่เติบโตแพร่หลายและสื่อสังคมออนไลน์ที่เน้นความรวดเร็วในการแพร่กระจายข่าวสารจนมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนในสังคมอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน นำไปสู่ความเคลื่อนไหวทางสังคมที่เรียกร้องให้รัฐพัฒนาการดำเนินงานให้โปร่งใสและมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดความไม่สงบในสังคมขึ้นได้ง่ายหากเกิดกระแสสังคมที่ขาดความเชื่อมั่นในรัฐ เกิดเป็นแรงผลักดันให้ภาครัฐต้องยิ่งตระหนักถึงความจำเป็นในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการบริหารจัดการให้สามารถเชื่อมโยงและเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามาเป็นภาคีการพัฒนาขับเคลื่อนประเทศอย่างมีส่วนร่วมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เพื่อฟื้นฟูความเชื่อมั่นในรัฐให้กลับคืนมา

การพัฒนาการบริหารจัดการภาครัฐเพื่อส่งเสริมทุนทางสถาบันของประเทศไทยในระยะเวลาของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงอยู่ที่การ**ยกระดับคุณภาพและประสิทธิภาพของการบริหารจัดการภาครัฐ**ให้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างเป็นรูปธรรมและทันต่อสถานการณ์ โดยเร่งปรับตัวให้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถให้บริการที่มีคุณภาพมาตรฐานแก่ประชาชนทุกคนอย่างเท่าเทียม มีการเชื่อมโยงจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่นได้อย่างมีบูรณาการ และมีธรรมาภิบาล เพื่อรักษาเสถียรภาพทางสังคมและฟื้นฟูความเชื่อมั่นในรัฐ เป็นการเสริมสร้างทุนทางสถาบันของประเทศ ซึ่งการปฏิรูปภาครัฐเป็นประเด็นท้าทายที่สำคัญของไทยมาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่คนในสังคมส่วนใหญ่มีความตระหนักรู้

ด้านสิทธิมนุษยชน ภาครัฐจึงต้องเร่งพัฒนากลไกทางสถาบันที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัลและนำเทคโนโลยีมาใช้ในการให้บริการสาธารณะให้มีความสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ร่วมกับการ*ใช้ข้อมูลและกระบวนการมีส่วนร่วม*ในการออกแบบนโยบายสาธารณะและการกำกับดูแลการดำเนินงานของรัฐให้เท่าทันต่อการเปลี่ยนแปลงและสอดรับกับสภาวการณ์ที่ปรับเปลี่ยนไปได้อย่างฉับไว เพื่อ**เสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่** โดยภาครัฐต้องทบทวนบทบาทและกระบวนการทำงาน เน้นการพัฒนาสมรรถนะให้ยืดหยุ่นคล่องตัว เชื่อมโยงและเปิดกว้าง ควบคู่กับการพัฒนาข้อมูลและบริการภาครัฐในรูปแบบดิจิทัล เพื่อให้ประชาชนและภาคธุรกิจสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวกรวดเร็วและประหยัด เพื่อให้สามารถให้บริการสาธารณะที่มีคุณภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถเข้าถึงได้อย่างทั่วถึง เท่าเทียม และเท่าทันต่อความต้องการและความคาดหวังของประชาชนและทุกภาคส่วน ซึ่งต้องมีการปรับระบบการบริหารจัดการทรัพยากรบุคคลภาครัฐ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากรให้มีทักษะที่จำเป็นในการให้บริการภาครัฐแบบดิจิทัล รวมถึงยกเลิกกฎหมายที่ล้าสมัยหมดความจำเป็น พร้อมกับการพัฒนากฎหมายและกฎระเบียบให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต เพื่อให้ประเทศไทยมี**ภาครัฐที่มีสมรรถนะ ทันสมัย คล่องตัวตอบโจทย์ประชาชน** สามารถ**เป็นปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ**ได้อย่างแท้จริง

ส่วนที่ 3

วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และหมุดหมายการพัฒนา

3.1 วัตถุประสงค์และเป้าหมายการพัฒนา

การพัฒนาประเทศในระยะ 5 ปี ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ให้สามารถก้าวข้ามความท้าทายที่เป็นอุปสรรคต่อการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ จำเป็นจะต้องเร่งแก้ไขจุดอ่อนและข้อจำกัดของประเทศที่มีอยู่เดิม รวมทั้งเพิ่มศักยภาพในการรับมือกับความเสี่ยงสำคัญที่มาจากการเปลี่ยนแปลงของบริบททั้งจากภายนอกและภายใน ตลอดจนการเสริมสร้างความสามารถในการสร้างสรรค์ประโยชน์จากโอกาสที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมและทันท่วงที ด้วยเหตุนี้ การกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ ***พลิกโฉมประเทศไทยสู่ "สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน"*** ซึ่งหมายถึงการสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ครอบคลุมตั้งแต่ระดับโครงสร้าง นโยบาย และกลไก เพื่อมุ่งเสริมสร้างสังคมที่ก้าวทันพลวัตของโลก และเกื้อหนุนให้คนไทยมีโอกาสที่จะพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ พร้อมกับการยกระดับกิจกรรมการผลิตและการให้บริการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มที่สูงขึ้นโดยอยู่บนพื้นฐานของความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม

เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ข้างต้น จึงได้กำหนด**เป้าหมายหลักของการพัฒนาจำนวน 5 ประการ** ประกอบด้วย

3.1.1 การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม มุ่งยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและบริการสำคัญ ผ่านการผลักดันส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มโดยใช้นวัตกรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์ ที่ตอบโจทย์พัฒนาการของสังคมยุคใหม่และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงเศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยกับห่วงโซ่มูลค่าของภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย รวมถึงพัฒนาระบบนิเวศที่ส่งเสริมการค้าการลงทุนและนวัตกรรม

3.1.2 การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ มุ่งพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม และเร่งรัดการเตรียมพร้อมกำลังคนให้มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน และเอื้อต่อการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ภาคการผลิตและบริการเป้าหมายที่มีศักยภาพและผลิตภาพสูงขึ้น รวมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างหลักประกันและความคุ้มครองทางสังคมที่สามารถส่งเสริมความมั่นคงในชีวิต

3.1.3 การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม มุ่งลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจและสังคมทั้งในเชิงรายได้ พื้นที่ ความมั่งคั่ง และการแข่งขันของภาคธุรกิจ ด้วยการสนับสนุนช่วยเหลือกลุ่มเปราะบางและผู้ด้อยโอกาสให้มีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม กระจายโอกาสทางเศรษฐกิจและจัดให้มีบริการสาธารณะที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียมในทุกพื้นที่ พร้อมทั้งเพิ่มโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจให้เปิดกว้างและเป็นธรรม

3.1.4 การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน มุ่งลดการก่อมลพิษ ควบคู่ไปกับการผลักดันให้เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ ตลอดจนลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพื่อให้ประเทศไทยบรรลุเป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอนภายในปี 2593 และบรรลุเป้าหมายการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ภายในปี 2608

3.1.5 การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่ มุ่งสร้างความพร้อมในการรับมือและแสวงหาโอกาสจากการเป็นสังคมสูงวัย การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ภัยโรคระบาด และภัยคุกคามทางไซเบอร์ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและกลไกทางสถาบันที่เอื้อต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ดิจิทัล รวมทั้งปรับปรุงโครงสร้างและระบบการบริหารงานของภาครัฐให้สามารถตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีได้อย่างทันเวลา มีประสิทธิภาพ และมีธรรมาภิบาล

โดยตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของแต่ละเป้าหมายหลัก มีดังนี้

เป้าหมายหลัก	ตัวชี้วัด	สถานะปัจจุบัน	ค่าเป้าหมายในปี 2570
1. การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม	รายได้ประชาชาติต่อหัว	7,097 เหรียญสหรัฐ (227,000 บาท) ในปี 2564	9,300 เหรียญสหรัฐ (300,000บาท)
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่	ดัชนีความก้าวหน้าของคน (ประกอบด้วยตัวชี้วัดใน 8 ด้าน ได้แก่ สุขภาพ การศึกษา ชีวิตการงาน รายได้ ที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อม ชีวิตครอบครัวและชุมชน การคมนาคมและการสื่อสาร และการมีส่วนร่วม)	0.6501 (ความก้าวหน้าของคนอยู่ในระดับปานกลาง) ในปี 2563	0.7209 (ความก้าวหน้าของคนอยู่ในระดับสูง)
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม	ความแตกต่างของความเป็นอยู่ (รายจ่าย) ระหว่างกลุ่มประชากรที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงสุดร้อยละ 10 และต่ำสุดร้อยละ 40	5.66 เท่า ในปี 2562	ต่ำกว่า 5 เท่า
4. การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน	ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก	ในปี 2561 การปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคพลังงานลดลงร้อยละ 16 เมื่อเทียบเคียงกับปริมาณก๊าซเรือนกระจกปกติที่คาดว่าจะเกิดขึ้น	การปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวม (ครอบคลุมภาคพลังงานและขนส่ง/อุตสาหกรรม/การจัดการของเสีย) ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 เมื่อเทียบเคียงกับปริมาณก๊าซเรือนกระจกปกติที่คาดว่าจะเกิดขึ้น
5. การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่	ดัชนีรวมสะท้อนความสามารถในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลง ประกอบด้วย 4 ตัวชี้วัดย่อย คือ 1) ขีดความสามารถของการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศและการเตรียมความพร้อมฉุกเฉินด้านสุขภาพ	ร้อยละ 85 ในปี 2563	ร้อยละ 90 โดยสมรรถนะหลักแต่ละด้านไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

เป้าหมายหลัก	ตัวชี้วัด	สถานะปัจจุบัน	ค่าเป้าหมายในปี 2570
	2) อันดับความเสี่ยงด้านภูมิอากาศ	อันดับเฉลี่ย 5 ปี (2558-2562) เท่ากับ 36.8	อันดับเฉลี่ย 5 ปี (2566-2570) ไม่น้อยกว่า 40[1]
	3) อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านดิจิทัล	อันดับที่ 39 ในปี 2563	อันดับที่ 33
	4) อันดับประสิทธิภาพของรัฐบาล	อันดับที่ 20 ในปี 2564	อันดับที่ 15

ทั้งนี้ ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของแต่ละเป้าหมายหลัก เป็นตัวชี้วัดร่วมที่ต้องการอาศัยการดำเนินงานจากหลายหมุดหมายการพัฒนาประกอบกัน และใช้ในการวัดผลสัมฤทธิ์ของแผนในภาพรวม

3.2 หมุดหมายการพัฒนา

เพื่อถ่ายทอดเป้าหมายหลักไปสู่ภาพของการขับเคลื่อนที่ชัดเจนในลักษณะของวาระการพัฒนาที่เอื้อให้เกิดการทำงานร่วมกันของหลายหน่วยงานและหลายภาคส่วนในการผลักดันการพัฒนาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เกิดผลได้อย่างเป็นรูปธรรม แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงได้กำหนด***หมุดหมายการพัฒนา*** **จำนวน 13 หมุดหมาย** ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงสิ่งที่ประเทศไทยปรารถนาจะ ‘เป็น’ หรือมุ่งหวังจะ ‘มี’ เพื่อสะท้อนประเด็นการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงต่อการพลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” โดยหมุดหมายทั้ง 13 ประการ แบ่งออกได้เป็น 4 มิติ ดังนี้

3.2.1 มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย

หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

หมุดหมายที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

หมุดหมายที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

หมุดหมายที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

หมุดหมายที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

3.2.2 มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม

หมุดหมายที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

หมุดหมายที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน

[1] ตัวเลขอันดับที่น้อย แสดงถึงระดับผลกระทบจากสภาพอากาศที่สูง

หมุดหมายที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

3.2.3 มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

หมุดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

3.2.4 มิติปัจจัยผลักดันการพลิกโฉมประเทศ

หมุดหมายที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต

หมุดหมายที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

ความเชื่อมโยงระหว่างหมุดหมายการพัฒนากับเป้าหมายหลักแสดงไว้ในแผนภาพที่ 3.1 โดยหมุดหมายการพัฒนาที่กำหนดขึ้นเป็นประเด็นที่มีลักษณะเชิงบูรณาการที่ครอบคลุมการพัฒนาตั้งแต่ในระดับต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ และสามารถนำไปสู่ผลพัฒนาทั้งในมิติเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไปพร้อม ๆ กัน ทำให้หมุดหมายแต่ละประการสามารถสนับสนุนเป้าหมายหลักได้มากกว่าหนึ่งข้อ นอกจากนี้การพัฒนาภายใต้แต่ละหมุดหมายไม่ได้แยกขาดจากกัน แต่มีการสนับสนุนหรือเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน

แผนภาพที่ 3.1 ความความเชื่อมโยงระหว่างหมุดหมายการพัฒนากับเป้าหมายหลัก

ส่วนที่ 4

แผนกลยุทธ์รายหมุดหมาย

หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

การพัฒนาภาคการเกษตรที่ผ่านมา เน้นการผลิตเพื่อการส่งออกและการเป็นวัตถุดิบให้กับอุตสาหกรรมต่อเนื่องในการสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศ ผ่านการขยายพื้นที่เพาะปลูก การพัฒนาปัจจัยการผลิตให้มีคุณภาพ การพัฒนาและใช้เทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตได้ในระดับหนึ่ง โดยในปี 2562 ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของภาคการเกษตรและการแปรรูปที่เกี่ยวข้อง มีมูลค่า 1,477,589 ล้านบาท ซึ่งกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้าเกษตร อุตสาหกรรมอาหาร และอุตสาหกรรมเครื่องดื่ม มีมูลค่ารวมคิดเป็นร้อยละ 74.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของภาคการเกษตรและการแปรรูปที่เกี่ยวข้องปี 2562

แม้ว่ารัฐบาลได้ให้การส่งเสริมการผลิตและพัฒนาภาคการเกษตรตลอดห่วงโซ่อุปทาน แต่ก็ยังมีข้อจำกัดที่สำคัญในการยกระดับการพัฒนาภาคเกษตรของไทย อาทิ 1) น้ำเพื่อการเกษตร โดยร้อยละ 83 ของพื้นที่การเกษตรอยู่นอกเขตชลประทาน 2) การเพาะปลูกในพื้นที่ไม่เหมาะสม โดยร้อยละ 30 ของพื้นที่การเกษตรเป็นที่ดินที่ไม่เหมาะสมกับการผลิตพืชและเป็นกลุ่มดินมีปัญหา 3) การถือครองที่ดินพื้นที่การเกษตรที่เกษตรกรเป็นเจ้าของมีแนวโน้มลดลงเหลือประมาณร้อยละ 48 ของพื้นที่การเกษตรทั้งหมด 4) มลพิษทางอากาศที่เกิดจากการเผาวัสดุเหลือทิ้งในพื้นที่การเกษตร 5) ขาดการเชื่อมโยงในลักษณะของคลัสเตอร์ ตลอดห่วงโซ่มูลค่าของสถาบันเกษตรกรและเครือข่าย เพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองในตลาดและลดต้นทุนการดำเนินธุรกิจ 6) ความไม่สอดคล้องกันของปริมาณและคุณภาพผลผลิต กับความต้องการของตลาดทั้งในด้านการบริโภคทางตรงและการเป็นวัตถุดิบแปรรูปผลิตภัณฑ์ 7) การผลิตและส่งออกสินค้าเกษตรเป็นวัตถุดิบหรือแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีมูลค่าเพิ่มต่ำ ไม่สร้างมูลค่าเพิ่ม และ 8) แนวโน้มแรงงานในภาคเกษตรไทยที่มีอายุเฉลี่ยสูงขึ้น ขณะเดียวกัน ยังมีปัจจัยภายนอกสำคัญที่ส่งผลให้การพัฒนาภาคเกษตรของไทยไม่สามารถยกระดับและเติบโตอย่างต่อเนื่อง ประกอบด้วย 1) ภัยพิบัติธรรมชาติมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น ไม่ว่าจะเป็น ภัยแล้ง อุทกภัย และวาตภัย รวมถึงการระบาดของโรคที่เกิดกับพืชและสัตว์ 2) ความผันผวนของราคาสินค้าเกษตรที่เกิดจากการผลิตสินค้าตามฤดูกาลและภาวะเศรษฐกิจโลก และ 3) การนำประเด็นทางสังคมมาเป็นมาตรฐานทางการค้าระหว่างประเทศและประเทศคู่ค้าเพิ่มมากขึ้น อาทิ มาตรฐานแรงงาน มาตรฐานสิ่งแวดล้อม

อย่างไรก็ดี ความต้องการอาหารที่เพิ่มมากขึ้น การใช้ประโยชน์จากวัตถุดิบทางการเกษตรและของเหลือภาคเกษตรที่หลากหลายมากขึ้น และความตระหนักของผู้ผลิตและผู้บริโภคเกี่ยวกับการผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น เป็นโอกาสให้ภาคการเกษตรไทยปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตจาก *“ผลิตมากแต่สร้างรายได้น้อย”* ไปสู่การผลิตสินค้าคุณภาพสูงที่ *“ผลิตน้อยแต่สร้างรายได้มาก”* เพื่อให้ประเทศไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง แต่เมื่อพิจารณาความพร้อมของภาคเกษตรของไทยในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตให้สามารถผลิตและจำหน่ายสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูงนั้น พบว่ายังมีประเด็นสำคัญที่จำเป็นจะต้องสร้างความชัดเจน ปรับปรุง และยกระดับ เพื่อลดข้อจำกัดและเอื้อให้เกิดการผลิตสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง กล่าวคือ ตั้งแต่ต้นน้ำ 1) เทคโนโลยีและนวัตกรรมการเกษตรสมัยใหม่ที่เฉพาะเจาะจงยังมีการใช้ไม่มาก 2) ฐานข้อมูลภาคการเกษตรที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก ยังขาดการเชื่อมโยงและใช้ประโยชน์ในการบริหารการจัดการภาคการเกษตร 3) ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการสร้างมูลค่าเพิ่มจากการ

ผลิตภาคเกษตรที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมยังอยู่ในวงแคบ อาทิ การปลูกไม้เศรษฐกิจ การท่องเที่ยวเชิงเกษตร 4) ระบบประกันภัยพืชผลยังไม่จูงใจให้เกษตรกรซื้อประกันโดยสมัครใจ สำหรับกลางน้ำ ประกอบด้วยประเด็น 5) นวัตกรรมการแปรรูปอาหาร ยังมีจำนวนสิทธิบัตรด้านเทคโนโลยีอุตสาหกรรมอาหารที่น้อยกว่าต่างประเทศ แม้ว่าจะมีเมืองนวัตกรรมอาหาร และมีมูลค่าการลงทุนในการวิจัยและพัฒนาที่สูง 6) ความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานด้านคุณภาพในการทดสอบอาหารใหม่ และการขึ้นทะเบียนอาหารใหม่ ยังมีน้อยและล่าช้า รวมถึงประเด็นปลายน้ำ ได้แก่ 7) ตลาดสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูงยังไม่มีความชัดเจน อาทิ อาหารทางการแพทย์ อาหารสุขภาพ สารสำคัญจากพืชสมุนไพร เคมีชีวภาพ 8) ตลาดกลางจำหน่ายสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ยังมีอยู่อย่างจำกัด และปัจจัยสนับสนุน ซึ่งประกอบด้วยประเด็น ได้แก่ 9) การบริหารจัดการอุปสงค์และอุปทานของน้ำยังไม่เหมาะสม ทั้งในด้านการจัดหา จัดสรร ฟื้นฟูพัฒนาแหล่งน้ำ และเทคนิคการบริหารจัดการน้ำ รวมถึงการจัดการน้ำเสีย เนื่องจากยังมีความต้องน้ำที่ยังจัดการไม่ได้กว่า 70,000 ล้านลูกบาศก์เมตร และไม่สามารถจัดการกับความเสี่ยงน้ำท่วม/น้ำแล้งได้ 10) ระบบรับรองมาตรฐานความปลอดภัยสินค้าเกษตรมีจำนวนมากและมีข้อกำหนดการผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้ผลิตมีต้นทุนสูงในการขอรับรองมาตรฐานหากต้องการจำหน่ายสินค้าเกษตรแก่ตลาดปลายทางที่ยอมรับมาตรฐานความปลอดภัยสินค้าเกษตรที่ต่างกัน 11) ระบบการรวบรวม ขนส่ง และกระจายสินค้าเกษตรที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพในปัจจุบันยังไม่เพียงพอกับความต้องการ และจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงการบริหารจัดการให้ทันสมัยและรวดเร็ว และ 12) กลไกในการเชื่อมโยงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในห่วงโซ่อุปทานยังไม่มีประสิทธิภาพ

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง มีความเชื่อมโยงกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ทั้ง 5 เป้าหมาย ได้แก่ เป้าหมายที่ 1) **การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม** โดยยกระดับให้มีขีดความสามารถในการแข่งขัน และเศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยสามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่า และเศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยสามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่าของภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย เป้าหมายที่ 2) **การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่** โดยสนับสนุนให้กำลังคนมีคุณภาพ สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมาย เป้าหมายที่ 3) **การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** โดยให้เกิดการลดลงของความเหลื่อมล้ำทั้งในเชิงรายได้และความมั่นคง รวมถึงโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจ และให้กลุ่มเปราะบางและผู้ด้อยโอกาสมีโอกาสในการเลื่อนชั้นทางเศรษฐกิจและสังคมสูงขึ้น เป้าหมายที่ 4) **การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน** โดยการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในการผลิตและบริโภคมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ และ เป้าหมายที่ 5) **การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับความเสี่ยงและการเปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทโลกใหม่** โดยประเทศไทยมีความสามารถในการรับมือกับภัยคุกคามที่สำคัญในอนาคต โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โรคระบาดร้ายแรงและโรคอุบัติใหม่ และภัยคุกคามทางไซเบอร์

เป้าหมายของหมุดหมายที่ 1 เมื่อพิจารณาความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ พบว่า มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ จำนวน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ในเป้าหมาย (1) ประเทศไทยเป็นประเทศพัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน และ (2) ประเทศไทยมีขีดความสามารถ

ในการแข่งขันสูงขึ้น มีแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นเกษตร ที่ให้ความสำคัญกับการยกระดับการผลิตให้เข้าสู่คุณภาพมาตรฐานความปลอดภัย การใช้ประโยชน์จากความโดดเด่นและเอกลักษณ์ของสินค้าเกษตร รวมถึงความหลากหลายทางชีวภาพในแต่ละพื้นที่เพื่อสร้างมูลค่าให้กับสินค้าเกษตร การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมสมัยใหม่ในการผลิตและการจัดการฟาร์ม 2) ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ในเป้าหมายการสร้างความเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ มีแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นเศรษฐกิจฐานราก ที่ให้ความสำคัญกับการรวมกลุ่มในรูปแบบที่มีโครงสร้างกระจายรายได้ให้กับเศรษฐกิจและชุมชนได้อย่างเป็นรูปธรรม และมีกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจฐานรากด้วยการดึงเอาพลังของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาคเอกชน ประชาสังคม และชุมชนท้องถิ่นมาร่วมขับเคลื่อน พร้อมทั้งสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน 3) ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ในเป้าหมายการใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโตบนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุลภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ มีแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นการเติบโตอย่างยั่งยืน ที่ให้ความสำคัญกับการเติบโตที่เน้นหลักการใช้ประโยชน์ การอนุรักษ์ การรักษา ฟื้นฟูและสร้างใหม่ฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ไม่ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจนเกินความพอดี ไม่สร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมจนเกินความสามารถในการรองรับและเยียวยาของระบบนิเวศ รวมถึงการผลิตและการบริโภคเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> มูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปสูงขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสาขาเกษตรเติบโต ร้อยละ 4.5 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.2 รายได้สุทธิต่อครัวเรือนเกษตรกร ไม่ต่ำกว่า 537,000 บาทต่อครัวเรือน เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.3 พื้นที่เกษตรอินทรีย์ เพิ่มขึ้นเป็น 2.0 ล้านไร่ และพื้นที่เกษตรที่ได้รับการรับรองตามหลักการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีเพิ่มขึ้นเป็น 2.5 ล้านไร่ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.4 พื้นที่เพาะปลูกพืชที่ไม่เหมาะสมลดลงร้อยละ 10 เมื่อสิ้นสุดแผน

<u>เป้าหมายที่ 2</u> พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบบริหารจัดการ เพื่อคุณภาพ ความมั่นคงอาหาร และความยั่งยืนของภาคเกษตร

ตัวชี้วัดที่ 2.1 ภาคเกษตรมีผลิตภาพการผลิตรวม เฉลี่ยร้อยละ 1.5 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.2 มีตลาดกลางสินค้าเกษตรภูมิภาคในภาคเหนือ 2 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2 แห่ง ภาคใต้ 2 แห่ง ภาคกลาง 1 แห่ง และภาคตะวันออก 1 แห่ง เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.3 น้ำไหลลงอ่างเก็บน้ำทั้งประเทศมีปริมาณอย่างน้อย 40,000 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.4 ระบบชลประทานมีประสิทธิภาพไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.5 เกิดการใช้น้ำซ้ำในพื้นที่เกษตรนอกเขตชลประทาน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 20 ของพื้นที่ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.6 พื้นที่ที่สามารถลดความเสี่ยงภัยน้ำท่วม-น้ำแล้ง และเกิดระบบจัดการน้ำชุมชน จำนวน 4,000 ตำบล เมื่อสิ้นสุดแผน

<u>เป้าหมายที่ 3</u> เพิ่มศักยภาพและบทบาทของผู้ประกอบการเกษตรในฐานะหุ้นส่วนเศรษฐกิจของห่วงโซ่อุปทานที่ได้รับส่วนแบ่งประโยชน์อย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

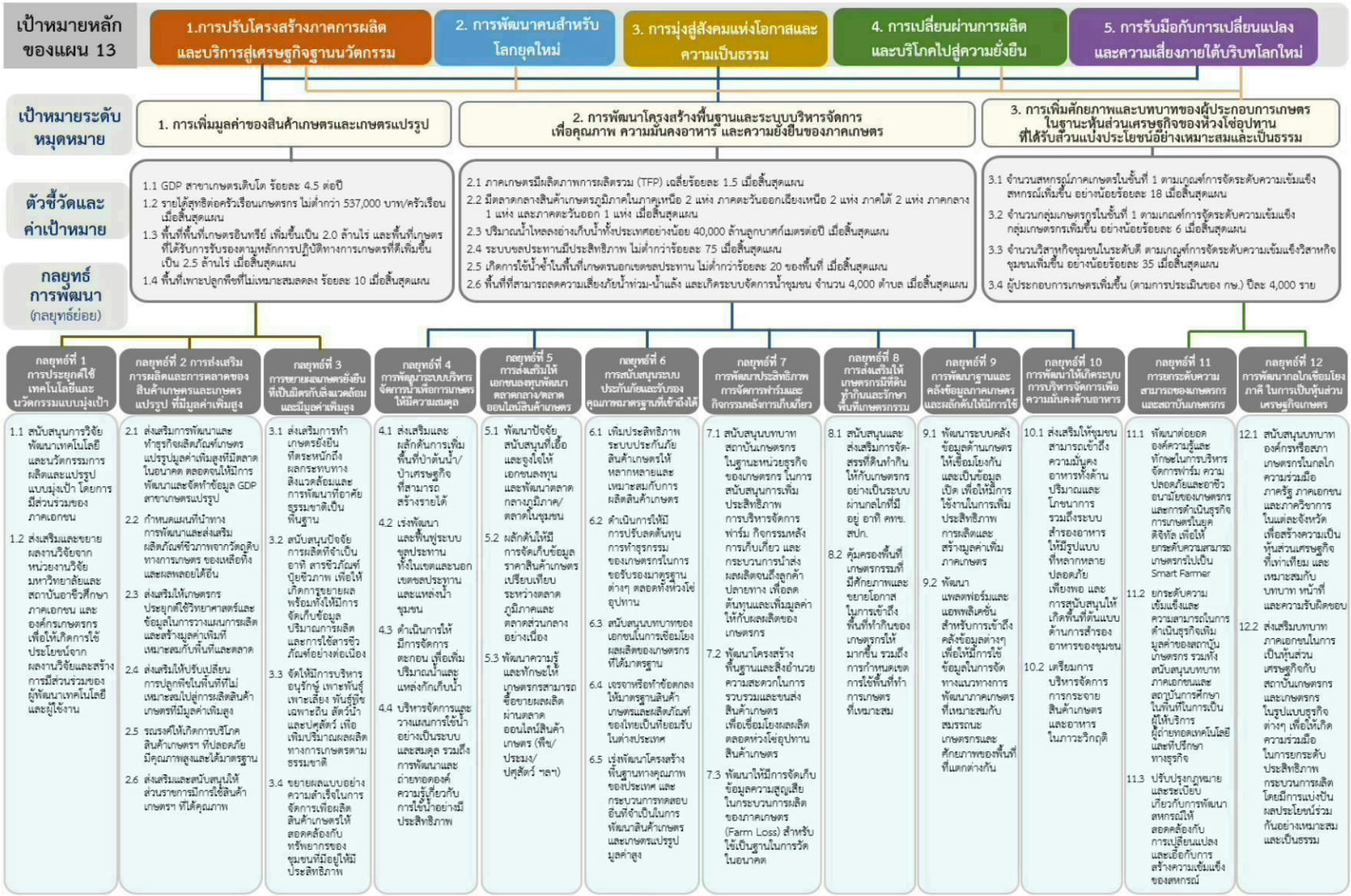
ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนสหกรณ์ภาคเกษตรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งสหกรณ์เพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 18 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนกลุ่มเกษตรกรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งกลุ่มเกษตรกรเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 6 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 3.3 จำนวนวิสาหกิจชุมชนในระดับดี ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งวิสาหกิจชุมชนเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ 35 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 3.4 ผู้ประกอบการเกษตรเพิ่มขึ้นปีละ 4,000 ราย

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
1.การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
4. การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน
5. การรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. การเพิ่มมูลค่าของสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูป
2. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบบริหารจัดการเพื่อคุณภาพ ความมั่นคงอาหาร และความยั่งยืนของภาคเกษตร
3. การเพิ่มศักยภาพและบทบาทของผู้ประกอบการเกษตรในฐานะฟันส่วนเศรษฐกิจของห่วงโซ่อุปทานที่ได้รับส่วนแบ่งประโยชน์อย่างเหมาะสมและเป็นธรรม
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
1.1 GDP สาขาเกษตรเติบโต ร้อยละ 4.5 ต่อปี
1.2 รายได้สุทธิต่อครัวเรือนเกษตรกร ไม่ต่ำกว่า 537,000 บาท/ครัวเรือน เมื่อสิ้นสุดแผน
1.3 พื้นที่พื้นที่เกษตรอินทรีย์ เพิ่มขึ้นเป็น 2.0 ล้านไร่ และพื้นที่เกษตรที่ได้รับการรับรองตามหลักการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดีเพิ่มขึ้นเป็น 2.5 ล้านไร่ เมื่อสิ้นสุดแผน
1.4 พื้นที่เพาะปลูกพืชที่ไม่เหมาะสมลดลง ร้อยละ 10 เมื่อสิ้นสุดแผน
2.1 ภาคเกษตรมีผลิตภาพการผลิตรวม (TFP) เฉลี่ยร้อยละ 1.5 เมื่อสิ้นสุดแผน
2.2 มีตลาดกลางสินค้าเกษตรภูมิภาคในภาคูเหนือ 2 แห่ง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 2 แห่ง ภาคใต้ 2 แห่ง ภาคกลาง 1 แห่ง และภาคตะวันออก 1 แห่ง เมื่อสิ้นสุดแผน
2.3 ปริมาณน้ำไหลลงอ่างเก็บน้ำทั้งประเทศอย่างน้อย 40,000 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อปี เมื่อสิ้นสุดแผน
2.4 ระบบชลประทานมีประสิทธิภาพ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75 เมื่อสิ้นสุดแผน
2.5 เกิดการใช้น้ำซ้ำในพื้นที่เกษตรนอกเขตชลประทาน ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 20 ของพื้นที่ เมื่อสิ้นสุดแผน
2.6 พื้นที่ที่สามารถลดความเสี่ยงภัยน้ำท่วม-น้ำแล้ง และเกิดระบบจัดการน้ำชุมชน จำนวน 4,000 ตำบล เมื่อสิ้นสุดแผน
3.1 จำนวนสหกรณ์ภาคเกษตรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งสหกรณ์เพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ 18 เมื่อสิ้นสุดแผน
3.2 จำนวนกลุ่มเกษตรกรในชั้นที่ 1 ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งกลุ่มเกษตรกรเพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ 6 เมื่อสิ้นสุดแผน
3.3 จำนวนวิสาหกิจชุมชนในระดับดี ตามเกณฑ์การจัดระดับความเข้มแข็งวิสาหกิจชุมชนเพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ 35 เมื่อสิ้นสุดแผน
3.4 ผู้ประกอบการเกษตรเพิ่มขึ้น (ตามการประเมินของ กษ.) ปีละ 4,000 ราย
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบมุ่งเป้า
1.1 สนับสนุนการวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตและแปรรูปแบบมุ่งเป้า โดยการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน
1.2 ส่งเสริมและขยายผลงานวิจัยจากหน่วยงานวิจัย มหาวิทยาลัยและสถาบันอาชีวศึกษา ภาคเอกชน และองค์กรเกษตรกร เพื่อให้เกิดการใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัยและสร้างการมีส่วนร่วมของผู้พัฒนาเทคโนโลยีและผู้ใช้งาน
กลยุทธ์ที่ 2 การส่งเสริมการผลิตและการตลาดของสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูป ที่มีมูลค่าเพิ่มสูง
2.1 ส่งเสริมการพัฒนาและทำธุรกิจผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปมูลค่าเพิ่มสูงที่มีตลาดในอนาคต ตลอดจนให้มีการพัฒนาและจัดทำข้อมูล GDP สาขาเกษตรแปรรูป
2.2 กำหนดแผนที่นำทางการพัฒนาและส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชีวภาพจากวัตถุดิบทางการเกษตร ของเหลือทิ้งและผลพลอยได้อื่น
2.3 ส่งเสริมให้เกษตรกรประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์และข้อมูลในการวางแผนการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มที่เหมาะสมกับพื้นที่และตลาด
2.4 ส่งเสริมให้ปรับเปลี่ยนการปลูกพืชในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสมไปสู่การผลิตสินค้าเกษตรที่มีมูลค่าเพิ่มสูง
2.5 รณรงค์ให้เกิดการบริโภคสินค้าเกษตร ที่ปลอดภัย มีคุณภาพสูงและได้มาตรฐาน
2.6 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ส่วนราชการมีการใช้สินค้าเกษตรฯ ที่ได้คุณภาพ
กลยุทธ์ที่ 3 การขยายผลมาตรฐานยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและมีมูลค่าเพิ่มสูง
3.1 ส่งเสริมการทำเกษตรยั่งยืน ที่ตระหนักถึงผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่อาศัยธรรมชาติเป็นพื้นฐาน
3.2 สนับสนุนปัจจัยการผลิตที่จำเป็นอาทิ สารชีวภัณฑ์ ปุ๋ยชีวภาพ เพื่อให้เกิดการขยายผลพร้อมทั้งให้มีการจัดเก็บข้อมูลปริมาณการผลิตและการใช้สารชีวภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง
3.3 จัดให้มีการบริหารอนุรักษ์ เพาะพันธุ์เพาะเลี้ยง ทันธุ์ที่ชายเฉพาะถิ่น สัตว์น้ำและปศุสัตว์ เพื่อเพิ่มปริมาณผลผลิตทางการเกษตรตามธรรมชาติ
3.4 ขยายผลแบบอย่างความสำเร็จในการจัดการเพื่อผลิตสินค้าเกษตรให้สอดคล้องกับทรัพยากรของชุมชนที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพ
กลยุทธ์ที่ 4 การพัฒนาระบบบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตรให้มีความสมดุล
4.1 ส่งเสริมและผลักดันการเพิ่มพื้นที่ป่าต้นน้ำ/ป่าเศรษฐกิจที่สามารถสร้างรายได้
4.2 เร่งพัฒนาและฟื้นฟูระบบชลประทานทั้งในเขตและนอกเขตชลประทาน และแหล่งน้ำชุมชน
4.3 ดำเนินการให้มีการจัดการตะกอน เพื่อเพิ่มปริมาณน้ำและแหล่งกักเก็บน้ำ
4.4 บริหารจัดการและวางแผนการใช้น้ำอย่างเป็นระบบและสมดุล รวมถึงการพัฒนาและถ่ายทอดองค์ความรู้เกี่ยวกับการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ
กลยุทธ์ที่ 5 การส่งเสริมให้เอกชนลงทุนพัฒนาตลาดกลาง/ตลาดออนไลน์สินค้าเกษตร
5.1 พัฒนาปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อและจูงใจให้เอกชนลงทุนและพัฒนาตลาดกลางภูมิภาค/ตลาดในชุมชน
5.2 ผลักดันให้มีการจัดเก็บข้อมูลราคาสินค้าเกษตรเปรียบเทียบระหว่างตลาดภูมิภาคและตลาดส่วนกลางอย่างเนื่อง
5.3 พัฒนาความรู้และทักษะให้เกษตรกรสามารถซื้อขายผลผลิตผ่านตลาดออนไลน์สินค้าเกษตร (พืช/ประมง/ปศุสัตว์ ฯลฯ)
กลยุทธ์ที่ 6 การสนับสนุนระบบประกันภัยและรับรองคุณภาพมาตรฐานที่เข้าถึงได้
6.1 เพิ่มประสิทธิภาพระบบประกันภัยสินค้าเกษตรให้หลากหลายและเหมาะสมกับการผลิตสินค้าเกษตร
6.2 ดำเนินการให้มีการปรับลดต้นทุนการทำธุรกรรมของเกษตรกรในการขอรับรองมาตรฐานต่างๆ ตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน
6.3 สนับสนุนบทบาทของเอกชนในการเชื่อมโยงผลผลิตของเกษตรกรที่ได้มาตรฐาน
6.4 เจรจาหรือทำข้อตกลงให้มาตรฐานสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ของไทยเป็นที่ยอมรับในต่างประเทศ
6.5 เร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคุณภาพของประเทศ และกระบวนการทดสอบอื่นที่จำเป็นในการพัฒนาสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง
กลยุทธ์ที่ 7 การพัฒนาประสิทธิภาพการจัดการฟาร์มและกิจกรรมหลังการเก็บเกี่ยว
7.1 สนับสนุนบทบาทสถาบันเกษตรกรในฐานะหน่วยธุรกิจของเกษตรกร ในการสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการฟาร์ม กิจกรรมหลังการเก็บเกี่ยว และกระบวนการนำส่งผลผลิตจนถึงลูกค้าปลายทาง เพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิตของเกษตรกร
7.2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในการรวบรวมและขนส่งสินค้าเกษตร เพื่อเชื่อมโยงผลผลิตตลอดห่วงโซ่อุปทานสินค้าเกษตร
7.3 พัฒนาให้มีการจัดเก็บข้อมูลความสูญเสียในกระบวนการผลิตของภาคเกษตร (Farm Loss) สำหรับใช้เป็นฐานในการวัดในอนาคต
กลยุทธ์ที่ 8 การส่งเสริมให้เกษตรกรมีที่ดินทำกินและรักษาพื้นที่เกษตรกรรม
8.1 สนับสนุนและส่งเสริมการจัดสรรที่ดินทำกินให้กับเกษตรกรอย่างเป็นระบบผ่านกลไกที่มีอยู่ อาทิ คทช. สปก.
8.2 คุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรมที่มีศักยภาพและขยายโอกาสในการเข้าถึงพื้นที่ทำกินของเกษตรกรให้มากขึ้น รวมถึงการกำหนดเขตการใช้ที่ดินที่ทำการเกษตรที่เหมาะสม
กลยุทธ์ที่ 9 การพัฒนาฐานและคลังข้อมูลภาคเกษตรและผลักดันให้มีการใช้
9.1 พัฒนาระบบคลังข้อมูลด้านเกษตรให้เชื่อมโยงกันและเป็นข้อมูลเปิด เพื่อให้มีการใช้งานในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มภาคเกษตร
9.2 พัฒนาแพลตฟอร์มและแอพพลิเคชั่นสำหรับการเข้าถึงคลังข้อมูลต่างๆ เพื่อให้มีการใช้ข้อมูลในการจัดทางแนวทางการพัฒนาภาคเกษตรที่เหมาะสมกับเกษตรกรและศักยภาพของพื้นที่ที่แตกต่างกัน
กลยุทธ์ที่ 10 การพัฒนาให้เกิดระบบการบริหารจัดการเพื่อความมั่นคงด้านอาหาร
10.1 ส่งเสริมให้ชุมชนสามารถเข้าถึงความมั่นคงอาหารทั้งด้านปริมาณและโภชนาการ รวมถึงระบบสำรองอาหารให้มีรูปแบบที่หลากหลาย ปลอดภัย เพียงพอ และการสนับสนุนให้เกิดพื้นที่ต้นแบบด้านการสำรองอาหารของชุมชน
10.2 เตรียมการบริหารจัดการการกระจายสินค้าเกษตรและอาหารในภาวะวิกฤติ
กลยุทธ์ที่ 11 การยกระดับความสามารถของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร
11.1 พัฒนาต่อยอดองค์ความรู้และทักษะในการบริหารจัดการฟาร์ม ความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของเกษตรกรและการดำเนินธุรกิจการเกษตรในยุคดิจิทัล เพื่อให้ยกระดับความสามารถเกษตรกรไปเป็น Smart Farmer
11.2 ยกระดับความเข้มแข็งและความสามารถในการดำเนินธุรกิจเพิ่มมูลค่าของสถาบันเกษตรกร รวมทั้งสนับสนุนบทบาทภาคเอกชนและสถาบันการศึกษาในพื้นที่ในการเป็นผู้ให้บริการ ผู้ถ่ายทอดเทคโนโลยีและที่ปรึกษาทางธุรกิจ
11.3 ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับการพัฒนาสหกรณ์ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและเอื้อกับการสร้างความเข้มแข็งของสหกรณ์
กลยุทธ์ที่ 12 การพัฒนากลไกเชื่อมโยงภาคี ในการเป็นหุ้นส่วนเศรษฐกิจเกษตร
12.1 สนับสนุนบทบาทองค์กรหรือสภาเกษตรกรในกลไกความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชนและภาควิชาการในแต่ละจังหวัดเพื่อสร้างความเป็นหุ้นส่วนเศรษฐกิจที่เท่าเทียม และเหมาะสมกับบทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบ
12.2 ส่งเสริมบทบาทภาคเอกชนในการเป็นหุ้นส่วนเศรษฐกิจกับสถาบันเกษตรกรและเกษตรกรในรูปแบบธุรกิจต่างๆ เพื่อให้เกิดความร่วมมือในการยกระดับประสิทธิภาพกระบวนการผลิตโดยมีการแบ่งปันผลประโยชน์ร่วมกันอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบมุ่งเป้า เพื่อให้เกิดการยกระดับกระบวนการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่ม

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 สนับสนุนการวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตและแปรรูปแบบมุ่งเป้า โดยการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน เพื่อให้เกิดการนำงานวิจัยไปประยุกต์ใช้ตามความเหมาะสมของตลาด

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ส่งเสริมและขยายผลงานวิจัยจากหน่วยงานวิจัย มหาวิทยาลัยและสถาบันอาชีวศึกษา ภาคเอกชน และองค์กรเกษตรกรที่มีส่วนในการพัฒนาเทคโนโลยีนวัตกรรม เพื่อให้เกิดการใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัยและสร้างการมีส่วนร่วมระหว่างผู้พัฒนาเทคโนโลยีและผู้ใช้งาน

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การส่งเสริมการผลิตและการขยายตัวของตลาด ของสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าเพิ่มสูง อาทิ ผลผลิตเกษตรปลอดภัย สมุนไพรแปรรูป อาหารทางการแพทย์ อาหารทางเลือก อาหารฟังก์ชัน พลังงาน วัสดุและเคมีชีวภาพ โปรตีนจากพืชและแมลง

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 ส่งเสริมให้มีการพัฒนาและทำธุรกิจผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปมูลค่าเพิ่มสูงที่มีศักยภาพทางการตลาดในอนาคต โดยให้มีการจัดทำแผนที่นำทางสำหรับการพัฒนาและส่งเสริมผลิตภัณฑ์เกษตรแปรรูปมูลค่าเพิ่มสูงรายผลิตภัณฑ์อย่างครบวงจร เพื่อนำไปสู่การส่งเสริมอย่างเป็นระบบ ต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพ ตลอดจนให้มีการพัฒนาและจัดทำข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ สาขาเกษตรแปรรูป

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 กำหนดแผนที่นำทางในการพัฒนาและส่งเสริมการผลิตและใช้ผลิตภัณฑ์ชีวภาพที่ผลิตจากวัตถุดิบทางการเกษตร ของเหลือทิ้งจากกระบวนการผลิตภาคเกษตร และผลพลอยได้อื่น อาทิ พลังงาน วัสดุและเคมีชีวภาพ ปุ๋ยชีวภาพ วัคซีน สารชีวภัณฑ์ คาร์บอนเครดิต และคาร์บอนซิงก์ รวมถึงการผลักดันไปสู่การปฏิบัติ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 ส่งเสริมให้เกษตรกรประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรมกระบวนการผลิตที่หลากหลาย รวมทั้งการใช้คลังข้อมูลที่เกี่ยวกับการเกษตร ในการวิเคราะห์ วางแผน พัฒนาผลผลิตและประสิทธิภาพการผลิต รวมถึงการสร้างมูลค่าเพิ่มผลผลิตและแปรรูปสินค้าเกษตรที่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ของผลผลิตหรือพื้นที่ศักยภาพของพื้นที่และความต้องการของตลาด

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 ส่งเสริมให้มีการปรับเปลี่ยนการเพาะปลูกพืชในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสม ไปสู่การผลิตสินค้าเกษตรที่มีมูลค่าเพิ่มสูง

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.5 รณรงค์ และส่งเสริมให้ผู้บริโภคมีการตระหนัก เลือกใช้ และบริโภคสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปที่ปลอดภัย มีคุณภาพสูง และได้มาตรฐาน เพื่อกระตุ้นให้เกิดตลาดสินค้าคุณภาพในวงกว้างอย่างทั่วถึง

กลยุทธ์ย่อย 2.6 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ส่วนราชการมีการใช้สินค้าเกษตรและสินค้าเกษตรแปรรูปที่ได้คุณภาพ อาทิ ผลผลิตจากการเกษตรสำหรับใช้ในโรงพยาบาล โรงเรียน และเรือนจำ อาหารทางการแพทย์

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> การขยายผลรูปแบบเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและมีมูลค่าเพิ่มสูงจากแบบอย่างความสำเร็จในประเทศ เช่น เกษตรตามโมเดลเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว เกษตรปลอดภัย วนเกษตร เกษตรอินทรีย์ ท่องเที่ยวเกษตร ประมงพื้นบ้าน การทำประมงถูกกฎหมาย และการปฏิบัติต่อแรงงานที่ถูกต้อง เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ส่งเสริมการทำเกษตรยั่งยืนที่ตระหนักถึงผลกระทบกับสิ่งแวดล้อมและการพัฒนาที่อาศัยธรรมชาติเป็นพื้นฐาน ผ่านการดำเนินการปกป้อง จัดการอย่างยั่งยืน และฟื้นฟูธรรมชาติหรือระบบนิเวศที่เปลี่ยนไป เพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีของมนุษย์ และเป็นประโยชน์ต่อความหลากหลายทางชีวภาพ อาทิ การปลูกป่าเศรษฐกิจ การทำวนเกษตร การลดการเผาตอซัง การทำประมงถูกกฎหมาย และการปฏิบัติต่อแรงงานที่ถูกต้อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 สนับสนุนปัจจัยการผลิตที่จำเป็น เพื่อให้เกิดการขยายผลรูปแบบเกษตรกรรมเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและมีมูลค่าเพิ่มสูง อาทิ สารชีวภัณฑ์ ปุ๋ยชีวภาพ พร้อมทั้งให้มีการจัดเก็บข้อมูลปริมาณการผลิตและการใช้สารชีวภัณฑ์อย่างต่อเนื่อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 จัดให้มีการบริหาร อนุรักษ์ เพาะพันธุ์ เพาะเลี้ยง พันธุ์พืชเฉพาะถิ่น สัตว์น้ำ และปศุสัตว์ เพื่อเพิ่มปริมาณผลผลิตทางการเกษตรตามธรรมชาติ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 ขยายผลแบบอย่างความสำเร็จในการบริหารจัดการเพื่อผลิตสินค้าเกษตรให้สอดคล้องกับทรัพยากรของชุมชนที่มีอยู่ให้มีประสิทธิภาพ

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> การพัฒนาระบบบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตรให้มีความสมดุลระหว่างอุปสงค์และอุปทาน รวมทั้งการใช้น้ำซ้ำ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ส่งเสริมและผลักดันการเพิ่มพื้นที่ป่าต้นน้ำ/ป่าเศรษฐกิจที่สามารถสร้างรายได้ในพื้นที่ที่ไม่เหมาะสมสำหรับการปลูกพืช รวมทั้งเพิ่มปริมาณน้ำตามธรรมชาติให้มีน้ำเพียงพอต่อการใช้ทั้งระบบ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 เร่งพัฒนาและฟื้นฟูระบบชลประทานและการกระจายน้ำในพื้นที่เขตชลประทานและพัฒนาและบริหารจัดการแหล่งน้ำนอกเขตชลประทานโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมถึงแหล่งน้ำชุมชน ตลอดจนการจัดการตะกอนที่เหมาะสม เพื่อเพิ่มแหล่งเก็บกักน้ำให้สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 ดำเนินการให้มีการจัดการตะกอนอย่างเหมาะสม ตั้งแต่การมีระบบดักตะกอน การลดการชะล้างพังทลายของตะกอนในลำน้ำด้วยการปลูกพืชคลุมดินหรือพืชป้องกันการกัดเซาะตลิ่ง เพื่อเพิ่มปริมาณและแหล่งเก็บกักน้ำให้สามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4 บริหารจัดการและวางแผนการใช้น้ำอย่างเป็นระบบและสมดุล ตลอดจนพัฒนาและถ่ายทอดองค์ความรู้เกี่ยวกับการใช้น้ำที่มีประสิทธิภาพ อาทิ การใช้น้ำซ้ำ

<u>กลยุทธ์ที่ 5</u> การส่งเสริมให้เอกชนลงทุนพัฒนาตลาดกลางและตลาดออนไลน์สินค้าเกษตร รวมถึงสินค้ากลุ่มปศุสัตว์และประมง

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 พัฒนาปัจจัยสนับสนุนที่เอื้อและจูงใจให้เอกชนลงทุนและพัฒนาตลาดกลางภูมิภาค/ตลาดในชุมชน

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 ผลักดันให้มีการจัดเก็บข้อมูลราคาสินค้าเกษตรเปรียบเทียบระหว่างตลาดภูมิภาคและตลาดส่วนกลางอย่างต่อเนื่อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.3 พัฒนาความรู้และทักษะให้เกษตรกรสามารถซื้อขายผลผลิตผ่านตลาดออนไลน์สินค้าเกษตร เช่น พืช ประมง และปศุสัตว์ เป็นต้น

<u>กลยุทธ์ที่ 6</u> การสนับสนุนระบบประกันภัยและรับรองคุณภาพมาตรฐานสินค้าเกษตรและสินค้าเกษตรแปรรูปที่เกษตรกรเข้าถึงได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.1 เพิ่มประสิทธิภาพของระบบประกันภัยสินค้าเกษตรให้มีความหลากหลายและเหมาะสมกับรูปแบบการผลิตสินค้าเกษตร

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.2 ดำเนินการให้มีการปรับลดต้นทุนการทำธุรกรรมของเกษตรกรที่เกี่ยวข้องกับการขอรับรองมาตรฐานต่าง ๆ ตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน เพื่อเพิ่มโอกาสการเข้าถึงและจูงใจให้เกษตรกรมีการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพได้มาตรฐานมากยิ่งขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.3 สนับสนุนบทบาทของเอกชนในการเชื่อมโยงผลผลิตของเกษตรกรที่ได้มาตรฐาน เพื่อเข้าสู่ห่วงโซ่อุปทานสินค้าเกษตรสร้างมูลค่า

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.4 เจรจาหรือทำข้อตกลงให้มาตรฐานสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ของไทยเป็นที่ยอมรับในต่างประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.5 เร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางคุณภาพของประเทศ รวมถึงกระบวนการทดสอบคุณภาพที่จำเป็น สำหรับการพัฒนาสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง

<u>กลยุทธ์ที่ 7</u> การพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการฟาร์มและกิจกรรมหลังการเก็บเกี่ยว เพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมูลค่าผลผลิตของเกษตรกร

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.1 สนับสนุนบทบาทสถาบันเกษตรกร (สหกรณ์/กลุ่มเกษตรกร/วิสาหกิจชุมชน) ในฐานะหน่วยธุรกิจของเกษตรกร ให้ทำหน้าที่สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการฟาร์ม กิจกรรมหลังการเก็บเกี่ยว และกระบวนการนำส่งผลผลิตจนถึงลูกค้าปลายทาง เพื่อลดต้นทุนและเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิตของเกษตรกร

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.2 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกในการรวบรวมและขนส่งสินค้าเกษตร เพื่อเชื่อมโยงผลผลิตตลอดห่วงโซ่อุปทานสินค้าเกษตร

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.3 พัฒนาให้มีการจัดเก็บข้อมูลความสูญเสียในกระบวนการผลิตของภาคเกษตรสำหรับใช้เป็นฐานในการวัดในอนาคต

<u>กลยุทธ์ที่ 8</u> การส่งเสริมให้เกษตรกรมีที่ทำกินและรักษาพื้นที่เกษตรกรรมที่เหมาะสมไว้เป็นฐานการผลิตการเกษตร

กลยุทธ์ย่อยที่ 8.1 สนับสนุนและส่งเสริมการจัดสรรที่ดินทำกินให้กับเกษตรกรอย่างเป็นระบบ ผ่านกลไกที่มีอยู่ อาทิ การจัดที่ดินทำกินให้ชุมชนตามนโยบายรัฐบาล และการจัดสรรที่ดินของสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม

กลยุทธ์ย่อยที่ 8.2 คุ้มครองพื้นที่เกษตรกรรมที่มีศักยภาพและขยายโอกาสในการเข้าถึงพื้นที่ทำกิน ของเกษตรกรให้มากขึ้น รวมถึงการกำหนดเขตการใช้พื้นที่ทำการเกษตรที่เหมาะสม

<u>กลยุทธ์ที่ 9</u> การพัฒนาฐานข้อมูลและคลังข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร รวมทั้งผลักดันให้มีการใช้ข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 9.1 พัฒนาระบบคลังข้อมูลด้านเกษตรให้เชื่อมโยงกัน และเป็นข้อมูลเปิด เพื่อเป็นฐานสำหรับนำไปใช้งานประยุกต์ต่อยอดในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตภาคเกษตรและการสร้างมูลค่าเพิ่มต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ (1) ด้านทรัพยากรธรรมชาติ (อาทิ น้ำ ดิน ป่า ทะเล) (2) ด้านการเกษตร เช่น ความเหมาะสมของพื้นที่ในการผลิตสินค้าเกษตร ทะเบียนเกษตรกร เป็นต้น (3) ด้านการตลาดสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์ อาทิ แนวโน้มราคาสินค้าเกษตร แหล่งรับซื้อ และ (4) ด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม

กลยุทธ์ย่อยที่ 9.2 พัฒนาแพลตฟอร์มและแอพพลิเคชั่นสำหรับการเข้าถึงคลังข้อมูลต่าง ๆ เพื่อให้มีการใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับภาคเกษตรในการจำแนกรูปแบบการผลิตและสมรรถนะของเกษตรกร เพื่อให้การจัดทำแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาภาคเกษตร รวมถึงมาตรการต่าง ๆ มีความเหมาะสมกับสมรรถนะเกษตรกรและศักยภาพของพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน

<u>กลยุทธ์ที่ 10</u> การพัฒนาให้เกิดระบบการบริหารจัดการเพื่อความมั่นคงทางด้านอาหาร

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.1 ส่งเสริมให้ชุมชนสามารถเข้าถึงความมั่นคงอาหารทั้งด้านปริมาณและโภชนาการครบถ้วน รวมถึงระบบสำรองอาหาร ให้มีรูปแบบที่หลากหลาย ปลอดภัย เพียงพอ และการสนับสนุนให้เกิดพื้นที่ต้นแบบด้านการสำรองอาหารของชุมชน

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.2 เตรียมการบริหารจัดการการกระจายสินค้าเกษตรและอาหารในภาวะวิกฤต

<u>กลยุทธ์ที่ 11</u> การยกระดับขีดความสามารถของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร

กลยุทธ์ย่อยที่ 11.1 พัฒนาต่อยอดองค์ความรู้และทักษะในการบริหารจัดการฟาร์ม ความปลอดภัยและอาชีวอนามัยของเกษตรกร และการดำเนินธุรกิจการเกษตรในยุคดิจิทัล เพื่อยกระดับความสามารถเกษตรกรไปสู่การเป็นเกษตรกรอัจฉริยะที่มีศักยภาพสูงในการพัฒนากระบวนการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มของสินค้าเกษตรให้เหมาะสมกับสภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดได้อย่างต่อเนื่อง และยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 11.2 ยกระดับความความเข้มแข็งและความสามารถในการดำเนินธุรกิจเพิ่มมูลค่าของสหกรณ์การเกษตร กลุ่มเกษตรกร และวิสาหกิจชุมชน รวมทั้งสนับสนุนบทบาทภาคเอกชนและสถาบันการศึกษาทั้งระดับอาชีวศึกษา และอุดมศึกษาในพื้นที่ ในการเป็นผู้ให้บริการ ผู้ถ่ายทอดเทคโนโลยี และที่ปรึกษาทางธุรกิจ

เพื่อเชื่อมโยงข้อมูล องค์ความรู้ และเทคโนโลยีกับการปรับเปลี่ยนและต่อยอดธุรกิจการเกษตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 11.3 ปรับปรุงกฎหมายและระเบียบเกี่ยวกับการพัฒนาสหกรณ์ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและเอื้อกับการสร้างความเข้มแข็งของสหกรณ์ อาทิ การปรับปรุงระบบการจัดทำบัญชีและการตรวจสอบทางการเงินให้เป็นไปด้วยความรวดเร็ว โปร่งใส และเป็นอิสระ เพื่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาได้ทันสถานการณ์ และสร้างความเชื่อมั่นของสมาชิกและประชาชนต่อระบบสหกรณ์

<u>กลยุทธ์ที่ 12</u> การพัฒนากลไกเพื่อเชื่อมโยงภาคีต่าง ๆ ทั้งภาคเอกชน ส่วนราชการ กลุ่มเกษตรกร และนักวิชาการในพื้นที่ ในการเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจในการพัฒนาภาคเกษตรตลอดห่วงโซ่อุปทาน

กลยุทธ์ย่อยที่ 12.1 สนับสนุนบทบาทองค์กรหรือสภาเกษตรกรในกลไกความร่วมมือภาครัฐ ภาคเอกชน และภาควิชาการในแต่ละจังหวัด เพื่อเชื่อมโยงการผลิตของเกษตรกรและการดำเนินธุรกิจการเกษตรของสถาบันเกษตรกรในพื้นที่ให้สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ ความต้องการของภาคเอกชนในระดับจังหวัด การดำเนินภารกิจของส่วนราชการระดับจังหวัด และความเชี่ยวชาญของสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เพื่อสร้างความเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจบนพื้นฐานของการแบ่งปันข้อมูล องค์ความรู้ ทักษะ และผลประโยชน์อย่างเท่าเทียมและเหมาะสมกับบทบาท หน้าที่ และความรับผิดชอบ

กลยุทธ์ย่อยที่ 12.2 ส่งเสริมบทบาทภาคเอกชนในการเป็นหุ้นส่วนเศรษฐกิจกับสถาบันเกษตรกรและเกษตรกรในรูปแบบธุรกิจต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความร่วมมือในการยกระดับประสิทธิภาพกระบวนการผลิตให้มีความสอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาด โดยมีการแบ่งปันผลประโยชน์ร่วมกันอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม

หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในระบบเศรษฐกิจไทย และยังเป็นแหล่งสร้างรายได้สำคัญให้แก่เศรษฐกิจของประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อม สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศไทย 2.99 ล้านล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 18 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และก่อให้เกิดการจ้างงาน 8.3 ล้านตำแหน่ง ในปี 2562 อีกทั้ง ยังมีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง โดยระหว่างปี 2558 – 2562 รายได้จากการท่องเที่ยวของไทยขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 2.3 ต่อปี อย่างไรก็ดี การขยายตัวของรายได้จากการท่องเที่ยวดังกล่าว เป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นหลัก กล่าวคือ จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยถึง 5.6 ต่อปี ในขณะที่การใช้จ่ายต่อคนต่อวันของนักท่องเที่ยวขยายตัวในอัตราที่ลดลง และระยะเวลาท่องเที่ยวต่อทริปลดลง ซึ่งทำให้การท่องเที่ยวของไทยในระยะหลังต้องเผชิญกับความท้าทายด้านความยั่งยืน จากการเติบโตในเชิงของปริมาณมากกว่าคุณภาพ นอกจากนี้ หากพิจารณาในมิติของการกระจายรายได้ พบว่า รายได้จากการท่องเที่ยวร้อยละ 90 ยังกระจุกอยู่ในเมืองท่องเที่ยวหลัก ไม่สามารถกระจายไปสู่เมืองท่องเที่ยวรองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ที่อยู่ในเมืองหลักถึงประมาณร้อยละ 98 ของรายได้จากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติทั้งหมด

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ตั้งแต่ปี 2563 ทำให้ประเทศไทยต้องเผชิญกับการหดตัวอย่างรุนแรงของเศรษฐกิจการท่องเที่ยว โดยรายได้จากการท่องเที่ยวลดลงถึงร้อยละ 71 จากปี 2562 เหลือเพียง 0.79 ล้านล้านบาท ในปี 2563 และแม้ว่าจะมีมาตรการกระตุ้นการเดินทางท่องเที่ยวของภาครัฐที่ผ่านมา อาทิ โครงการเราเที่ยวด้วยกัน และโครงการกำลังใจ เป็นต้น แต่ยังไม่เพียงพอต่อการฟื้นตัวของภาคการท่องเที่ยว เนื่องจากที่ผ่านมาโครงสร้างเศรษฐกิจการท่องเที่ยวของไทยพึ่งพานักท่องเที่ยวต่างชาติถึงร้อยละ 63.9 อีกทั้งการหดตัวดังกล่าว ยังส่งผลให้ธุรกิจที่เกี่ยวเนื่องกับการท่องเที่ยวได้รับผลกระทบอย่างหนัก โดยเฉพาะจากปัญหาจำนวนนักท่องเที่ยวที่ลดลงและการขาดสภาพคล่อง ภาครัฐจึงได้มีมาตรการเสริมสภาพคล่องเร่งด่วน อาทิ มาตรการสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ การพักชำระหนี้ แต่ธุรกิจที่เกี่ยวเนื่องกับการท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่นอกระบบ ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงมาตรการฟื้นฟูและเยียวยาของภาครัฐได้อย่างเพียงพอ ทั้งนี้ แนวโน้มของการแพร่ระบาดยังคงรุนแรงและยืดเยื้อ จากการแพร่กระจายของโควิด-19 สายพันธุ์ใหม่ๆ ทั่วโลก ทำให้ฉากทัศน์ของเศรษฐกิจการท่องเที่ยวของไทยในระยะต่อไปจะยังคงมีความไม่แน่นอน

ศักยภาพของการท่องเที่ยวไทยยังมีข้อได้เปรียบจากประเทศคู่แข่ง ด้วยทำเลที่ตั้งที่เป็นจุดศูนย์กลางของภูมิภาค ความหลากหลายของทรัพยากรธรรมชาติ และศิลปวัฒนธรรม และความมีอัธยาศัยไมตรีของคนไทย โดยในปี 2562 ได้จัดอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว ให้ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 31 จาก 140 ประเทศ ปรับตัวดีขึ้น 3 อันดับ จากปี 2560 โดยมีจุดแข็งสำคัญ ได้แก่ ด้านทรัพยากรธรรมชาติ อยู่ในอันดับที่ 10 ด้านโครงสร้างพื้นฐานการบริการนักท่องเที่ยว อยู่ในอันดับที่ 14 และการแข่งขันด้านราคา อยู่ในอันดับที่ 25 อย่างไรก็ดี ยังมีประเด็นท้าทายที่ต้องให้ความสำคัญ คือ ด้านความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม อยู่ในอันดับที่ 130 ด้านความมั่นคงปลอดภัย อยู่ในอันดับที่ 111 และด้านสุขภาพและสุขอนามัย อยู่ในอันดับที่ 88 ซึ่งจุดอ่อนดังกล่าวล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นสำคัญสำหรับการท่องเที่ยวในระยะต่อไปที่ถูกขับเคลื่อนโดยแนวโน้มสำคัญ ดังนี้ 1) ความห่วงกังวลด้านสุขภาพและสุขอนามัย 2) การเติบโตของสังคมผู้สูงอายุ 3) ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีเพื่อการท่องเที่ยว และ 4) ความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน

การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนจะต้องคำนึงปัจจัยเสี่ยงทั้งภายในและภายนอก ทั้งนี้ สถานการณ์และแนวโน้มการท่องเที่ยว และปัญหาที่ผ่านมา พบว่า ประเทศไทยมีความท้าทายต่อการบรรลุเป้าหมายในหลายประเด็น สรุปได้ดังนี้ 1) การสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับการท่องเที่ยว เพื่อดึงดูดให้เกิดการจับจ่ายใช้สอยของนักท่องเที่ยวมากขึ้น และส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ 2) การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของการท่องเที่ยวไทย โดยเฉพาะในเมืองท่องเที่ยวรอง และผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อดึงดูดการท่องเที่ยวภายในประเทศ และก่อให้เกิดการกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ 3) การบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ทั้งในมิติของมาตรฐานความสะอาดและปลอดภัย สังคม ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม 4) การพัฒนาปัจจัยเอื้อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะการพัฒนากำลังคนและธุรกิจให้พร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลง การปรับปรุงระเบียบและกฎหมายที่ล้าสมัยและเป็นอุปสรรค การใช้เทคโนโลยี และข้อมูลในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน เชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ด้านการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ที่มุ่งเน้นการสร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว รักษาการเป็นจุดหมายปลายทางที่สำคัญของการท่องเที่ยวระดับโลกที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวทุกระดับ และเพิ่มสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสูง อีกทั้ง ยังเชื่อมโยงกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ใน 4 เป้าหมาย ได้แก่ เป้าหมายที่ 1) **การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม** โดยยกระดับให้ภาคการท่องเที่ยวมีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการรายย่อยและชุมชนสามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่าได้ เป้าหมายที่ 2) **การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่** เป้าหมายที่ 3) **การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** และ เป้าหมายที่ 4) **การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน** โดยให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> การเปลี่ยนการท่องเที่ยวไทยเป็นการท่องเที่ยวคุณภาพสูงที่เชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมและบริการที่มีศักยภาพอื่น

ตัวชี้วัดที่ 1.1 นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ มีค่าใช้จ่ายต่อวัน เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 10 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.2 อันดับดัชนีขีดความสามารถด้านการท่องเที่ยวดีขึ้น โดยมีอันดับรวมไม่สูงกว่าอันดับที่ 25 ด้านความปลอดภัยและการรักษาความปลอดภัยไม่สูงกว่าอันดับที่ 50 ด้านความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมไม่สูงกว่าอันดับที่ 50 ด้านสุขภาพและสุขอนามัยไม่สูงกว่าอันดับที่ 50 และด้านทรัพยากรทางวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ ไม่สูงกว่าอันดับที่ 25

ตัวชี้วัดที่ 1.3 ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 0.05 คะแนนต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.4 จำนวนนักท่องเที่ยวกลุ่มเดินทางซ้ำ เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 15 ต่อปี

<u>เป้าหมายที่ 2</u> การปรับโครงสร้างการท่องเที่ยวให้พึ่งพานักท่องเที่ยวในประเทศและมีการกระจายโอกาสทางเศรษฐกิจมากขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 2.1 รายได้จากการท่องเที่ยวเมืองท่องเที่ยวรองเฉลี่ยทุกเมืองเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี (ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของเมืองรองทั้งหมด)

ตัวชี้วัดที่ 2.2 รายได้จากนักท่องเที่ยวชาวไทย เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี

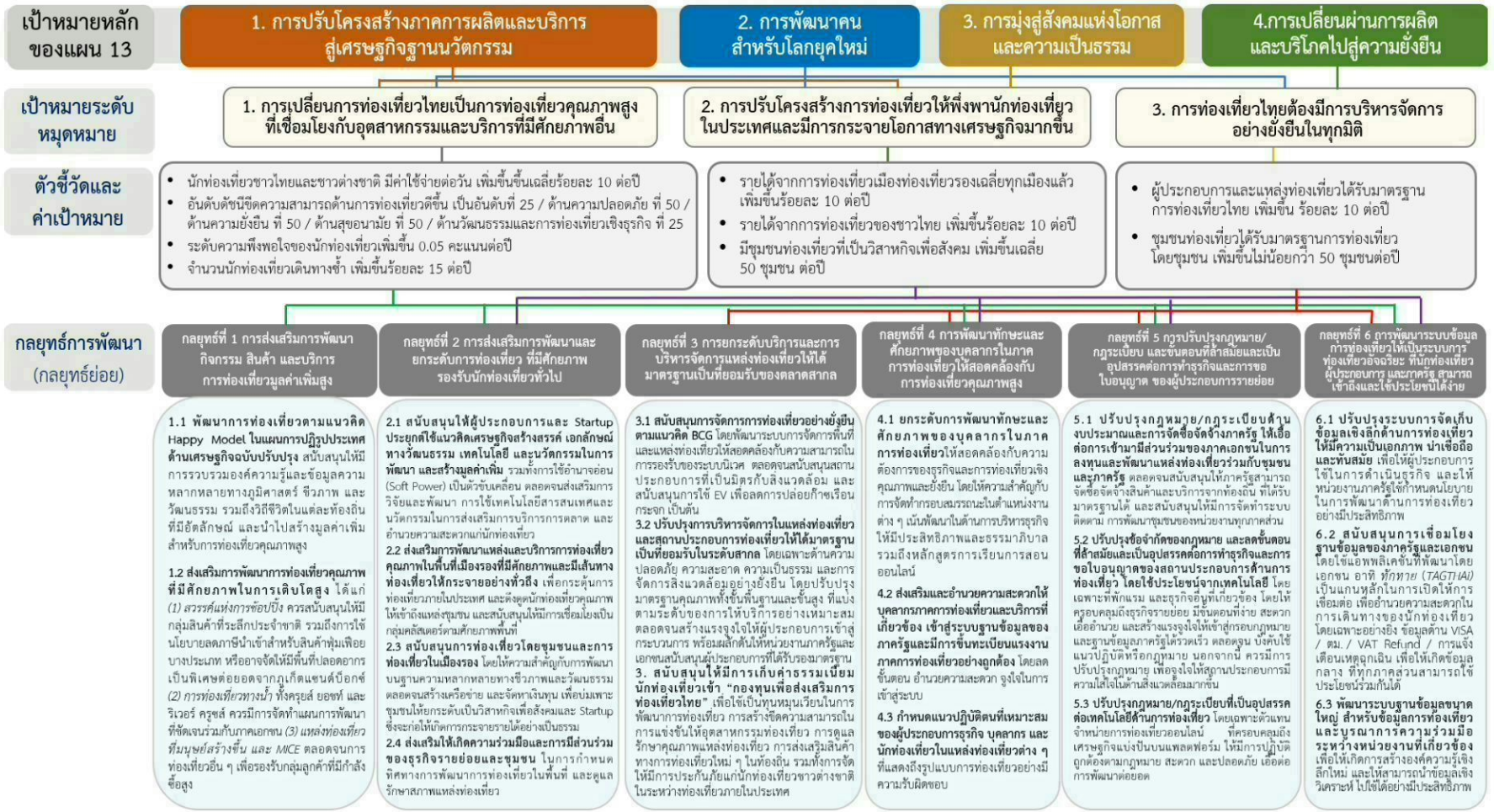
ตัวชี้วัดที่ 2.3 มีชุมชนที่เป็นวิสาหกิจเพื่อสังคม เพิ่มขึ้นเฉลี่ยปีละ 50 ชุมชน

<u>เป้าหมายที่ 3</u> การท่องเที่ยวไทยต้องมีการบริหารจัดการอย่างยั่งยืนในทุกมิติ

ตัวชี้วัดที่ 3.1 ผู้ประกอบการและแหล่งท่องเที่ยวได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 3.2 ชุมชนท่องเที่ยวได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าปีละ 50 ชุมชน

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
1. การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
4.การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. การเปลี่ยนการท่องเที่ยวไทยเป็นการท่องเที่ยวคุณภาพสูงที่เชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมและบริการที่มีศักยภาพอื่น
2. การปรับโครงสร้างการท่องเที่ยวให้พึ่งพานักท่องเที่ยวในประเทศและมีการกระจายโอกาสทางเศรษฐกิจมากขึ้น
3. การท่องเที่ยวไทยต้องมีการบริหารจัดการอย่างยั่งยืนในทุกมิติ
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ มีค่าใช้จ่ายต่อวัน เพิ่มขึ้นขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 10 ต่อปี
อันดับดัชนีชี้ความสามารถด้านการท่องเที่ยวดีขึ้น เป็นอันดับที่ 25 / ด้านความปลอดภัย ที่ 50 / ด้านความยั่งยืน ที่ 50 / ด้านสุขอนามัย ที่ 50 / ด้านวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ ที่ 25
ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น 0.05 คะแนนต่อปี
จำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางซ้ำ เพิ่มขึ้นร้อยละ 15 ต่อปี
รายได้จากการท่องเที่ยวเมืองท่องเที่ยวรองเฉลี่ยทุกเมืองแล้วเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี
รายได้จากการท่องเที่ยวของชาวไทย เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ต่อปี
มีชุมชนท่องเที่ยวที่เป็นวิสาหกิจเพื่อสังคม เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 50 ชุมชน ต่อปี
ผู้ประกอบการและแหล่งท่องเที่ยวได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย เพิ่มขึ้น ร้อยละ 10 ต่อปี
ชุมชนท่องเที่ยวได้รับมาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชน เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 50 ชุมชนต่อปี
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การส่งเสริมการพัฒนากิจกรรม สินค้า และบริการการท่องเที่ยวมูลค่าเพิ่มสูง
กลยุทธ์ที่ 2 การส่งเสริมการพัฒนาและยกระดับการท่องเที่ยว ที่มีศักยภาพรองรับนักท่องเที่ยวทั่วไป
กลยุทธ์ที่ 3 การยกระดับบริการและการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดสากล
กลยุทธ์ที่ 4 การพัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากรในภาคการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับการท่องเที่ยวคุณภาพสูง
กลยุทธ์ที่ 5 กฎระเบียบ/กฎระเบียบด้านงบประมาณและการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ ให้เอื้อต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนในการลงทุนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับชุมชนและภาครัฐ
กลยุทธ์ที่ 6 การพัฒนาระบบข้อมูลการท่องเที่ยวให้เป็นระบบการท่องเที่ยวอัจฉริยะ ที่นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ และภาครัฐ สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ง่าย
1.1 พัฒนาการท่องเที่ยวตามแนวคิด Happy Model ในแผนการปฏิรูปประเทศด้านเศรษฐกิจฉบับปรับปรุง สนับสนุนให้มีการรวบรวมองค์ความรู้และข้อมูลความหลากหลายทางภูมิศาสตร์ ชีวภาพ และวัฒนธรรม รวมถึงวิถีชีวิตในแต่ละท้องถิ่นที่มีอัตลักษณ์ และนำไปสร้างมูลค่าเพิ่มสำหรับการท่องเที่ยวคุณภาพสูง
1.2 ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวคุณภาพที่มีศักยภาพในการเติบโตสูง ได้แก่ (1) สวรรค์แห่งการช้อปปิ้ง ควรสนับสนุนให้มีกลุ่มสินค้าที่ระลึกประจำชาติ รวมถึงการใช้นโยบายลดภาษีนำเข้าสำหรับสินค้าฟุ่มเฟือยบางประเภท หรืออาจจัดให้มีพื้นที่ปลอดอากรเป็นพิเศษอย่อยจากกูเก็ตแซนด์บ็อกซ์ (2) การท่องเที่ยวทางน้ำ ทั้งครุยส์ ยอชท์ และริเวอร์ ครูซส์ ควรมีการจัดทำแผนการพัฒนาที่ชัดเจนร่วมกับภาคเอกชน (3) แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น และ MICE ตลอดจนการท่องเที่ยวอื่น ๆ เพื่อรองรับกลุ่มลูกค้าที่มีกำลังซื้อสูง
2.1 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการและ Startup ประยุกต์ใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการพัฒนา และสร้างมูลค่าเพิ่ม รวมทั้งการใช้อำนาจอ่อน (Soft Power) เป็นตัวขับเคลื่อน ตลอดจนส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมในการส่งเสริมการบริการการตลาด และอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว
2.2 ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งและบริการการท่องเที่ยวคุณภาพในพื้นที่เมืองรองที่มีศักยภาพและมีเส้นทางท่องเที่ยวให้กระจายอย่างทั่วถึง เพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวภายในประเทศ และดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพให้เข้าถึงแหล่งชุมชน และสนับสนุนให้มีการเชื่อมโยงเป็นกลุ่มคลัสเตอร์ตามศักยภาพพื้นที่
2.3 สนับสนุนการท่องเที่ยวโดยชุมชนและการท่องเที่ยวในเมืองรอง โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม ตลอดจนสร้างเครือข่าย และจัดหาเงินทุน เพื่อบ่มเพาะชุมชนให้ยกระดับเป็นวิสาหกิจเพื่อสังคมและ Startup ซึ่งจะก่อให้เกิดการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม
2.4 ส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือและการมีส่วนร่วมของธุรกิจรายย่อยและชุมชน ในการกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ และดูแลรักษาสภาพแหล่งท่องเที่ยว
3.1 สนับสนุนการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแนวคิด BCG โดยพัฒนาระบบการจัดการพื้นที่และแหล่งท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ ตลอดจนสนับสนุนสถานประกอบการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และสนับสนุนการใช้ EV เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เป็นต้น
3.2 ปรับปรุงการบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวและสถานประกอบการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยเฉพาะด้านความปลอดภัย ความสะอาด ความเป็นธรรม และการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน โดยปรับปรุงมาตรฐานคุณภาพทั้งขั้นพื้นฐานและขั้นสูง ที่แบ่งตามระดับของการให้บริการอย่างเหมาะสม ตลอดจนสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการเข้าสู่กระบวนการ พร้อมผลักดันให้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนสนับสนุนผู้ประกอบการที่ได้รับรองมาตรฐาน
3. สนับสนุนให้มีการเก็บค่าธรรมเนียมนักท่องเที่ยวเข้า “กองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย” เพื่อให้เป็นทุนหมุนเวียนในการพัฒนาการท่องเที่ยว การสร้างชิดความสามารถในการแข่งขันให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยว การดูแลรักษาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว การส่งเสริมสินค้าทางการท่องเที่ยวใหม่ ๆ ในท้องถิ่น รวมทั้งการจัดให้มีการประกันภัยแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในระหว่างท่องเที่ยวภายในประเทศ
4.1 ยกระดับการพัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากรในภาคการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจและการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพและยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับการจัดทำกรอบสมรรถนะในตำแหน่งงานต่าง ๆ เน้นพัฒนาในด้านการบริหารธุรกิจให้มีประสิทธิภาพและธรรมาภิบาล รวมถึงหลักสูตรการเรียนการสอนออนไลน์
4.2 ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้บุคลากรภาคการท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง เข้าสู่ระบบฐานข้อมูลของภาครัฐและมีการขึ้นทะเบียนแรงงานภาคการท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง โดยลดขั้นตอน อำนวยความสะดวก จูงใจในการเข้าสู่ระบบ
4.3 กำหนดแนวปฏิบัติตนที่เหมาะสมของผู้ประกอบการธุรกิจ บุคลากร และนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่แสดงถึงรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบ
5.1 ปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบด้านงบประมาณและการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ ให้เอื้อต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนในการลงทุนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับชุมชนและภาครัฐ ตลอดจนสนับสนุนให้ภาครัฐสามารถจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการจากท้องถิ่น ที่ได้รับมาตรฐานได้ และสนับสนุนให้มีการจัดทำระบบติดตาม การพัฒนาชุมชนของหน่วยงานทุกภาคส่วน
5.2 ปรับปรุงข้อจำกัดของกฎหมาย และลดขั้นตอนที่ล้าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว โดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี โดยเฉพาะที่พักแรม และธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยให้ครอบคลุมถึงธุรกิจรายย่อย มีขั้นตอนที่ง่าย สะดวก เอื้ออำนวย และสร้างแรงจูงใจให้เข้าสู่กรอบกฎหมาย และฐานข้อมูลภาครัฐได้รวดเร็ว ตลอดจน บังคับใช้แนวปฏิบัติหรือกฎหมาย นอกจากนี้ ควรมีการปรับปรุงกฎหมาย เพื่อจูงใจให้สถานประกอบการมีความใส่ใจในด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น
5.3 ปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อเทคโนโลยีด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะตัวแทนจำหน่ายการท่องเที่ยวออนไลน์ ที่ครอบคลุมถึงเศรษฐกิจแบ่งปันบนแพลตฟอร์ม ให้มีการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย สะดวก และปลอดภัย เอื้อต่อการพัฒนาต่อยอด
6.1 ปรับปรุงระบบการจัดเก็บข้อมูลเชิงลึกด้านการท่องเที่ยวให้มีความเป็นเอกภาพ น่าเชื่อถือและทันสมัย เพื่อให้ผู้ประกอบการใช้ในการดำเนินธุรกิจ และให้หน่วยงานภาครัฐใช้กำหนดนโยบายในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ
6.2 สนับสนุนการเชื่อมโยงฐานข้อมูลของภาครัฐและเอกชน โดยใช้แอพพลิเคชันที่พัฒนาโดยเอกชน อาทิ ทักทาย (TAGTHAI) เป็นแกนหลักในการเปิดให้การเชื่อมต่อ เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อมูลด้าน VISA / ตม. / VAT Refund / การแจ้งเตือนเหตุฉุกเฉิน เพื่อให้เกิดข้อมูลกลาง ที่ทุกภาคส่วนสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันได้
6.3 พัฒนาระบบฐานข้อมูลขนาดใหญ่ สำหรับข้อมูลการท่องเที่ยวและบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการสร้างองค์ความรู้เชิงลึกใหม่ และให้สามารถนำข้อมูลเชิงวิเคราะห์ ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การส่งเสริมการพัฒนากิจกรรม สินค้า และบริการ การท่องเที่ยวมูลค่าเพิ่มสูง

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 พัฒนาการท่องเที่ยวตามแนวคิดโมเดลอารมณ์ดีมีความสุข ในแผนการปฏิรูปประเทศด้านเศรษฐกิจ ฉบับปรับปรุง สนับสนุนให้มีการรวบรวมองค์ความรู้และข้อมูลความหลากหลายทางภูมิศาสตร์ ชีวภาพ และวัฒนธรรม รวมถึงวิถีการดำเนินชีวิตในแต่ละท้องถิ่น ที่มีอัตลักษณ์ และนำไปสร้างมูลค่าเพิ่มเป็นสินค้าและบริการสำหรับการท่องเที่ยวคุณภาพสูง ซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์ในเชิงพาณิชย์และเพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการ และยังสามารถสร้างประสบการณ์และคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับนักท่องเที่ยวและประชาชนในแหล่งท่องเที่ยว

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวคุณภาพที่มีศักยภาพในการเติบโตสูง ได้แก่ 1) ส่งเสริมสวรรค์แห่งการช้อปปิ้ง โดยสนับสนุนให้มีกลุ่มสินค้าที่ระลึกประจำชาติ รวมถึงการใช้นโยบายลดภาษีนำเข้าสำหรับสินค้าฟุ่มเฟือยบางประเภท จัดให้มีพื้นที่ปลอดอากรเป็นพิเศษต่อยอดจากภูเก็ตแซนด์บ็อกซ์ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการจับจ่ายใช้สอย และก่อให้เกิดการกระจายรายได้ไปสู่ผู้ประกอบการรายย่อย 2) การท่องเที่ยวทางน้ำ ทั้งครุยส์, ยอชท์ และ ริเวอร์ ครูซส์ โดยให้มีการจัดทำแผนพัฒนาที่ชัดเจนร่วมกับภาคเอกชน เช่น การกำหนดที่ตั้งท่าเทียบเรือสำราญ ทั้งแบบท่าเรือหลัก และท่าเรือแวะพัก ในฝั่งอ่าวไทยและอันดามัน จากพื้นที่ที่มีศักยภาพ อาทิ พัทยา และภูเก็ต รวมถึงการสร้างแหล่งท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับท่าเรือนั้น ซึ่งจะช่วยกระตุ้นการลงทุนของภาคเอกชนและกระจายรายได้ได้มาก 3) ส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น การท่องเที่ยวเชิงธุรกิจ และ การท่องเที่ยวเพื่อการจัดประชุม การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล การจัดประชุมนานาชาติ และการจัดแสดงสินค้า เพื่อเพิ่มการลงทุนทั้งจากภายในและนอกประเทศ และก่อให้เกิดการเดินทางของกลุ่มนักธุรกิจ ตลอดจนการท่องเที่ยวอื่น ๆ เพื่อรองรับกลุ่มลูกค้าที่มีกำลังซื้อสูง เช่น กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มผู้เกษียณอายุ กลุ่มพำนักระยะยาว และกลุ่มบุคคลที่เที่ยวไปทำงานไปโดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีดิจิทัล เป็นต้น

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การส่งเสริมการพัฒนาและยกระดับการท่องเที่ยวที่มีศักยภาพรองรับนักท่องเที่ยวทั่วไป

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการ และสตาร์ทอัพ ประยุกต์ใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม เทคโนโลยี และนวัตกรรมในการพัฒนา และสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับการท่องเที่ยว รวมทั้งการใช้ซอฟท์พาวเวอร์เป็นตัวขับเคลื่อน ตลอดจนส่งเสริมการวิจัย พัฒนา การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมในการส่งเสริมการบริการการตลาด และอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยว

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งและบริการการท่องเที่ยวคุณภาพในพื้นที่เมืองรองที่มีศักยภาพและกระจายเส้นทางท่องเที่ยวให้หลากหลายอย่างทั่วถึง เพื่อกระตุ้นการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ และดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพจากทั่วโลกให้เข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวชุมชน และสนับสนุนให้มีการเชื่อมโยงเป็นกลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยวตามศักยภาพของพื้นที่

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 สนับสนุนการท่องเที่ยวโดยชุมชนและการท่องเที่ยวในเมืองรอง โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม ส่งเสริมแนวคิดการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม สร้างองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การพัฒนาระบบ และการจัดการสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเป็นการสร้างฐานให้ชุมชนมีความรักในท้องถิ่นและรักษาวัฒนธรรม

ของตนเอง ตลอดจนสร้างเครือข่าย และจัดหาเงินทุน เพื่อบ่มเพาะชุมชนให้ยกระดับเป็นวิสาหกิจเพื่อสังคมและสตาร์ทอัพ ซึ่งจะก่อให้เกิดการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 ส่งเสริมให้เอกชนมีความร่วมมือและมีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของชุมชน ในการกำหนดทิศทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในพื้นที่ ดูแลความปลอดภัยและรักษาสภาพแหล่งท่องเที่ยวให้สมบูรณ์

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> การยกระดับบริการและการบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานเป็นที่ยอมรับของตลาดสากล

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 สนับสนุนการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนตามแนวคิด เศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว โดยพัฒนาระบบการจัดการพื้นที่และแหล่งท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ ตลอดจนสนับสนุนสถานประกอบการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และการสนับสนุนการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า หรือมาตรการอื่น ๆ เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคการท่องเที่ยว เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ปรับปรุงการบริหารจัดการในแหล่งท่องเที่ยวและสถานประกอบการท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐาน เป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยเฉพาะด้านความปลอดภัย ความสะอาด ความเป็นธรรม และการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน เช่น มาตรฐานความปลอดภัยด้านสุขอนามัยตามวิถีการท่องเที่ยวแนวใหม่ เพื่อมุ่งสู่การท่องเที่ยวคุณภาพสูง รวมทั้งมาตรฐานการท่องเที่ยวสีขาว โดยต้องมีการปรับปรุงมาตรฐานคุณภาพทั้งขั้นพื้นฐานและขั้นสูงของสถานประกอบการและธุรกิจรายย่อยด้านการท่องเที่ยว ที่แบ่งตามระดับของการให้บริการ อย่างเหมาะสม ตลอดจนสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการเข้าสู่กระบวนการ พร้อมผลักดันให้หน่วยงานภาครัฐและเอกชนสนับสนุนผู้ประกอบการที่ได้รับรองมาตรฐาน

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 สนับสนุนให้มีการเก็บค่าธรรมเนียมนักท่องเที่ยวเข้า "กองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย" เพื่อใช้เป็นทุนหมุนเวียนในการพัฒนาการท่องเที่ยว การสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยว การพัฒนาทักษะด้านการบริหาร การตลาด หรือการอนุรักษ์ทรัพยากรท่องเที่ยวในชุมชน การดูแลรักษาคุณภาพแหล่งท่องเที่ยว การส่งเสริมสินค้าทางการท่องเที่ยวใหม่ ๆ ในท้องถิ่น รวมทั้งการจัดให้มีการประกันภัยแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในระหว่างท่องเที่ยวภายในประเทศ

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> การสนับสนุนการพัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากรในภาคการท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับการท่องเที่ยวคุณภาพสูงที่นำไปสู่การสร้างคุณภาพ และความยั่งยืน เช่น การให้บริการด้วยใจ ความเข้าใจและภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่น ภาษา การสื่อสาร ดิจิทัล การเล่าเรื่อง ความสะอาดปลอดภัย และการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ยกระดับการพัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากรในภาคการท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับความต้องการของธุรกิจและการท่องเที่ยวเชิงคุณภาพและยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับการจัดทำกรอบสมรรถนะในตำแหน่งงานต่าง ๆ พัฒนาผู้ประกอบการในด้านการบริหารธุรกิจให้มีประสิทธิภาพและธรรมาภิบาล รวมถึงการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนออนไลน์ เพื่อยกระดับความรู้ทั้งในด้านการบริหารจัดการด้านการเงินและการตลาด การท่องเที่ยว และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล รวมถึงการใช้ข้อมูลให้เกิดประโยชน์

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกให้บุคลากรภาคการท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง เข้าสู่ระบบฐานข้อมูลของภาครัฐและมีการขึ้นทะเบียนแรงงานภาคการท่องเที่ยวอย่างถูกต้อง โดยลดขั้นตอน อำนวยความสะดวก และจูงใจในการเข้าสู่ระบบ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 กำหนดแนวปฏิบัติตนที่เหมาะสมของผู้ประกอบการธุรกิจ บุคลากร และนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบ

<u>กลยุทธ์ที่ 5</u> การปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบ และขั้นตอนที่ล้าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดการพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 ปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบด้านงบประมาณ และการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐให้เอื้อต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนในการลงทุนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับชุมชนและภาครัฐ ตลอดจนสนับสนุนให้ภาครัฐสามารถจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการจากท้องถิ่นที่ได้รับมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม ความปลอดภัย และสุขอนามัยได้ และสนับสนุนให้มีการจัดทำระบบติดตาม การดำเนินการพัฒนาชุมชนของหน่วยงานทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และภาคประชาสังคม เพื่อลดความซ้ำซ้อน ก่อให้เกิด ประสิทธิภาพ และมีความต่อเนื่องในการพัฒนา

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 ปรับปรุงข้อจำกัดของกฎหมาย และลดขั้นตอนที่ล้าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว โดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี โดยเฉพาะที่พักแรม และธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยให้มีความครอบคลุมถึงธุรกิจรายย่อย มีขั้นตอนที่ง่าย สะดวก เอื้ออำนวย และสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการรายย่อยเข้าสู่กรอบกฎหมายและฐานข้อมูลภาครัฐได้รวดเร็วมากขึ้น เพื่อให้ธุรกิจรายย่อยสามารถเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพได้ ตลอดจนบังคับใช้แนวปฏิบัติหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด มีประสิทธิภาพ และเท่าเทียม นอกจากนี้ ควรมีการปรับปรุงกฎหมายเพื่อจูงใจให้สถานประกอบการมีความใส่ใจในด้านสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.3 ปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อเทคโนโลยีด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะตัวแทนจำหน่ายการท่องเที่ยวออนไลน์ ที่ครอบคลุมถึงเศรษฐกิจแบ่งปันบนแพลตฟอร์ม ให้มีการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย สะดวก และปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยว และชุมชนรอบข้าง และเอื้อต่อการพัฒนาต่อยอดในอนาคต

<u>กลยุทธ์ที่ 6</u> การพัฒนาระบบข้อมูลการท่องเที่ยวให้เป็นระบบการท่องเที่ยวอัจฉริยะที่นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ และภาครัฐ สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ง่าย

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.1 ปรับปรุงระบบการจัดเก็บข้อมูลเชิงลึกด้านการท่องเที่ยว ให้มีความเป็นเอกภาพ น่าเชื่อถือ และทันสมัย เพื่อให้ผู้ประกอบการใช้ในการดำเนินธุรกิจ และให้หน่วยงานภาครัฐใช้กำหนดนโยบายในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.2 สนับสนุนการเชื่อมโยงฐานข้อมูลของภาครัฐและเอกชน โดยใช้แอปพลิเคชั่นที่พัฒนาโดยเอกชน อาทิ ทักทาย ในการเปิดให้เชื่อมต่อแพลตฟอร์ม เพื่ออำนวยความสะดวกในการเดินทางของนักท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อมูลการตรวจลงตรา การตรวจคนเข้าเมือง การขอคืนภาษีมูลค่าเพิ่ม การแจ้งเตือนเหตุฉุกเฉิน เพื่อพัฒนาแอพพลิเคชั่นที่เป็นแพลตฟอร์มกลางด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทย และทำให้เกิด

ข้อมูลกลางขนาดใหญ่ ที่ทุกภาคส่วนสามารถใช้ประโยชน์ร่วมกันในการศึกษาพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว และผลักดันให้เกิดแพลตฟอร์มการท่องเที่ยวของประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.3 พัฒนาระบบฐานข้อมูลขนาดใหญ่ สำหรับข้อมูลการท่องเที่ยว และบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย เป็นต้น เพื่อให้เกิดการสร้างองค์ความรู้เชิงลึกใหม่ร่วมกันของภาครัฐและผู้ประกอบการในสาขาธุรกิจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และให้สามารถนำข้อมูลเชิงวิเคราะห์ ไปใช้ค้นหา ศึกษา ทำความเข้าใจ วางแผนและทำกิจกรรมการตลาดให้เข้าถึงกลุ่มลูกค้าที่มีศักยภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หมุดหมายที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ที่สำคัญของโลก โดยปี 2562 ประเทศไทยผลิตและส่งออกยานยนต์เป็นอันดับที่ 1 ของอาเซียน และเป็นอันดับที่ 11 ของโลก มูลค่าการส่งออก จำนวน 1,300,561 ล้านบาท โดยประเทศที่มีกำลังการผลิตรถยนต์สูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ จีน สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เยอรมนี และอินเดีย ซึ่งตลาดส่งออกหลักของไทย ในกลุ่มรถยนต์นั่งส่วนบุคคล ได้แก่ ประเทศออสเตรเลีย เวียดนาม ฟิลิปปินส์ จีน เม็กซิโก ตามลำดับ ขณะที่ในกลุ่มรถปิกอัพ รถบัส และรถบรรทุก ได้แก่ ออสเตรเลีย ฟิลิปปินส์ นิวซีแลนด์ ซาอุดีอาระเบีย เวียดนาม ตามลำดับ นอกจากนี้ อุตสาหกรรมยานยนต์มีส่วนในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีขีดความสามารถในการผลิตรถยนต์จำนวนมากถึง 2 ล้านคันต่อปี การจ้างงาน จำนวน 345,000 คน และผู้ประกอบการ จำนวน 13,920 ราย อย่างไรก็ตาม แนวโน้มความต้องการของยานยนต์ทั่วโลกกำลังเปลี่ยนทิศทางไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้า ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีแบตเตอรี่ที่ทำให้ยานยนต์ไฟฟ้ามีประสิทธิภาพที่เพิ่มขึ้นและราคาที่ลดลง รวมทั้งทิศทางการพัฒนาที่มุ่งไปสู่สังคมคาร์บอนต่ำ

รัฐบาลได้มีการส่งเสริมอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ โดยให้ความสำคัญกับการต่อยอดจากอุตสาหกรรมเดิมไปสู่อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมขั้นสูง พร้อมทั้งกำหนดมาตรการสนับสนุนการผลิตรถยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังงานไฟฟ้าในประเทศไทยที่สำคัญ อาทิ มาตรการกระตุ้นตลาดในประเทศและต่างประเทศ มาตรการส่งเสริมเพื่อสร้างอุปทานและปรับตัวไปสู่การผลิตยานยนต์ไฟฟ้า และมาตรการเตรียมความพร้อมโครงสร้างพื้นฐานอย่างเป็นระบบ ส่งผลให้ปริมาณคำขอรับการส่งเสริมการลงทุนผลิตรถยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วนประกอบแบตเตอรี่ในประเทศเพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ ภาครัฐยังส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะสถานีชาร์จไฟฟ้า ให้ครอบคลุมพื้นที่ประเทศ จากข้อมูลของสมาคมยานยนต์ไฟฟ้า ณ วันที่ 11 มิถุนายน 2564 พบว่า ไทยมีสถานีจำนวน 664 แห่ง ประเภทหัวจ่ายธรรมดาจำนวน 1,450 หัวจ่าย และประเภทหัวจ่ายชาร์จเร็ว จำนวน 774 หัวจ่าย รวมทั้งสิ้น 2,224 หัวจ่าย ทั้งนี้ ตลาดภายในประเทศมีแนวโน้มขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากจำนวนยานยนต์ไฟฟ้าที่จดทะเบียนเพิ่มขึ้น

อย่างไรก็ตาม ปัญหามลพิษทางอากาศเป็นประเด็นปัญหาที่กำลังส่งผลกระทบรุนแรง โดยเฉพาะฝุ่นละอองขนาดไม่เกิน 2.5 ไมครอนที่คงเหลือจากกระบวนการเผาไหม้ของยานพาหนะ การเผาวัสดุการเกษตร ไฟป่า และการปล่อยของเสียภาคอุตสาหกรรม ซึ่งมีปริมาณเกินค่ามาตรฐานเป็นประจำทุกปี ได้ส่งผลกระทบต่อประชาชนในวงกว้างมากขึ้น โดยเฉพาะในพื้นที่เขตอุตสาหกรรมและเมืองใหญ่ที่มีประชากรและการจราจรหนาแน่น เช่น กรุงเทพฯ สระบุรี และเชียงใหม่ เป็นต้น รวมทั้งการรณรงค์ลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทยตามกรอบข้อตกลงปารีส จากสถานการณ์ดังกล่าว รัฐบาลเห็นจึงเร่งรัดการขับเคลื่อนการพัฒนายานยนต์ไฟฟ้าทั้งระบบ โดยได้กำหนดวิสัยทัศน์ให้ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วนที่สำคัญของโลก โดยมุ่งเน้นการพัฒนายานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ ประกอบด้วยยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ และยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานเซลล์เชื้อเพลิง และได้ตั้งเป้าหมายการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า ในปี 2573 จำนวน 440,000 คัน (ร้อยละ 50 ของยานยนต์ทั้งหมด) และเป้าหมายการผลิต จำนวน 725,000 คัน (ร้อยละ 30 ของยานยนต์ทั้งหมด)

จากสถานการณ์และแนวนโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ของประเทศดังกล่าว จึงได้กำหนดเป้าหมายการขับเคลื่อนการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าของประเทศไทยในช่วงต่อไป เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายการพัฒนาตามที่คณะกรรมการนโยบายยานยนต์ไฟฟ้าแห่งชาติกำหนด และสามารถบรรเทาผลกระทบต่าง ๆ ในระยะเปลี่ยนผ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ 3 ประเด็น ได้แก่ **1) สร้างอุปสงค์ของยานยนต์ไฟฟ้าประเภทต่าง ๆ เพื่อการใช้ในประเทศและส่งออก** โดยสร้างความต้องการใช้ของตลาดภายในประเทศและการส่งออกของรถยนต์ไฟฟ้าตามประเภทของยานยนต์ โดยเฉพาะยานยนต์ประเภทไฮบริดปลั๊กอินไฮบริดที่มีส่วนสำคัญในการสร้างความคุ้นเคยให้แก่ผู้บริโภคในช่วงระยะเปลี่ยนผ่าน **2) ส่งเสริมผู้ประกอบการเดิมสามารถปรับตัวไปสู่การผลิตยานยนต์ไฟฟ้า และสนับสนุนการลงทุนเทคโนโลยีที่สำคัญของยานยนต์ไฟฟ้าในประเทศ** เพื่อที่จะปรับอุตสาหกรรมให้สอดรับกับความต้องการที่จะเกิดขึ้นให้เข้ากับกระแสโลก และบรรเทาผลกระทบให้ผู้ผลิตรถยนต์สันดาปภายในเดิม และผู้ประกอบชิ้นส่วนยานยนต์สามารถปรับเปลี่ยนธุรกิจไปสู่ธุรกิจที่เหมาะสม หรือไปสู่อุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า รวมทั้งกลุ่มผู้ประกอบการในสาขาอื่นที่ได้รับผลกระทบ **3) สร้างความพร้อมของปัจจัยสนับสนุนอย่างเป็นระบบ** โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาบุคลากร การลงทุนโรงงานผลิตแบตเตอรี่ขนาดใหญ่ และมาตรฐานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งหากดำเนินการดังกล่าวได้เร็วจะเป็นผลดีต่อการส่งออกของประเทศ

ทั้งนี้ การเปลี่ยนผ่านไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้าจะส่งผลกระทบต่อฐานการผลิตดั้งเดิม ตลอดจนแรงงานที่เกี่ยวข้องและการเปลี่ยนรูปแบบห่วงโซ่อุปทานใหม่ที่คำนึงถึงความยั่งยืนมากขึ้น เนื่องจากเครื่องยนต์มีความแตกต่างกันโดยเครื่องยนต์ไฟฟ้าจะใช้พลังงานจากแบตเตอรี่เป็นหลัก ขณะที่เครื่องยนต์แบบเดิมมีการใช้ชิ้นส่วนประกอบมากกว่าซึ่งมีความเกี่ยวพันกับผู้ประกอบการและแรงงานจำนวนมาก ดังนั้น แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570) **หมุดหมายที่ 3 จึงมุ่งเน้นการเปลี่ยนผ่านในระยะ 5 ปี โดยให้ความสำคัญกับการผลักดันอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าให้เป็นอุตสาหกรรมใหม่อย่างเต็มที่ เพื่อให้ประเทศไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า** โดยมีการผลิตชิ้นส่วนหลัก ไปพร้อมกับการปรับเปลี่ยนฐานการผลิตยานยนต์แบบสันดาปภายในให้เป็นยานยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยมอเตอร์ไฟฟ้า โดยไม่ละทิ้งตลาดส่งออกที่มีศักยภาพจากฐานการผลิตอุตสาหกรรมยานยนต์เดิม เพื่อรักษาความสมดุลในการเปลี่ยนผ่านสู่ยานยนต์ไฟฟ้า และรักษาระดับขีดความสามารถในการผลิตยานยนต์ให้เทียบเท่าหรือมากกว่า 2 ล้านคันต่อปี รวมทั้งยกระดับผู้ประกอบการชิ้นส่วนในอุตสาหกรรมยานยนต์เดิมในระดับต่าง ๆ ให้สามารถเปลี่ยนผ่านไปเป็นผู้ผลิตในอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าได้

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

หมุดหมายที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลกเชื่อมโยงกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ใน 3 เป้าหมาย ประกอบด้วย เป้าหมายที่ 1) **การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม** โดยการยกระดับให้ขีดความสามารถในการแข่งขัน และเศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยสามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่า และประเทศไทยมีระบบนิเวศที่สนับสนุนการค้าการลงทุนและการพัฒนานวัตกรรม เป้าหมายที่ 2) **การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ให้มีทักษะที่จำเป็นสำหรับโลกยุคใหม่**และมีคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคมให้สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมาย และได้รับความคุ้มครองทางสังคมที่ส่งเสริมความมั่นคงในชีวิต และ เป้าหมายที่ 4) **การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน** โดยการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในการผลิตและบริโภคมีประสิทธิภาพ โดยให้

ความสำคัญกับการจัดการปัญหามลพิษสำคัญด้วยวิธีการที่ยั่งยืน รวมทั้งการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศมีแนวโน้มลดลง ซึ่งเป้าหมายหลักทั้ง 3 ประการของหมุดหมายที่ 3 สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ประเด็นอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคตที่มุ่งเน้นผลักดันการเปลี่ยนผ่านของอุตสาหกรรมยานยนต์ทั้งระบบไปสู่อุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าอัจฉริยะ ส่งเสริมเทคโนโลยีและพัฒนาอุตสาหกรรมระบบกักเก็บพลังงาน ส่งเสริมการลงทุนที่เน้นการวิจัยและพัฒนาและการถ่ายทอดเทคโนโลยี รวมทั้งสนับสนุนให้อุตสาหกรรมยานยนต์ได้รับมาตรฐานสากล

ในขณะเดียวกัน หมุดหมายที่ 3 ยังสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ที่มุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตโดยในช่วงวัยแรงงาน มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพ ทักษะและสมรรถนะแรงงานอย่างต่อเนื่องสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน ทั้งนี้ หมุดหมายที่ 3 ยังสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมที่มุ่งเน้นการส่งเสริมการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน และการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ โดยมุ่งเน้นการลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก และการสร้างสังคมคาร์บอนต่ำ

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> การสร้างอุปสงค์ของรถยนต์ไฟฟ้าประเภทต่าง ๆ เพื่อการใช้ในประเทศและส่งออก

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ปริมาณการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ ซึ่งหมายถึงจำนวนจดทะเบียนรถยนต์ใหม่ ประกอบด้วยรถยนต์ประเภทยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี และยานยนต์ไฟฟ้าเซลล์เชื้อเพลิง) จำนวน 282,240 คัน คิดเป็นร้อยละ 26 ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.2 ปริมาณการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์) จำนวน 380,250 คัน คิดเป็นร้อยละ 17 ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.3 ปริมาณรถยนต์ที่ได้ปรับเปลี่ยนเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลงเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 40,000 คัน ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.4 อัตราการขยายตัวของมูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราการขยายตัวของมูลค่าส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้าของไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี

<u>เป้าหมายที่ 2</u> ผู้ประกอบการเดิมสามารถปรับตัวไปสู่การผลิตยานยนต์ไฟฟ้าและมีการลงทุนเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญภายในประเทศ

ตัวชี้วัดที่ 2.1 อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยเป็นฐานการผลิตอันดับ 1 ในอาเซียน และอยู่อันดับ 1 ใน 10 ของโลก

ตัวชี้วัดที่ 2.2 มูลค่าส่งเสริมการลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วนรวมไม่น้อยกว่า 130,000 ล้านบาท ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.3 จำนวนผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานของยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 14 ราย และเกิดการลงทุนเทคโนโลยีสำคัญของยานยนต์ไฟฟ้าในประเทศไทยภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.4 สัดส่วนจำนวนผู้ประกอบการเดิมที่สามารถปรับเปลี่ยนธุรกิจไปสู่ธุรกิจใหม่เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.5 จำนวนแรงงานเดิมที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้าและเข้ามาเป็นแรงงานในอุตสาหกรรมใหม่เพิ่มขึ้น 5,000 คน ภายในปี 2570

<u>เป้าหมายที่ 3</u> การสร้างความพร้อมของปัจจัยสนับสนุนอย่างเป็นระบบ

ตัวชี้วัดที่ 3.1 มูลค่าการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์เพิ่มขึ้นร้อยละ 20 ต่อปี

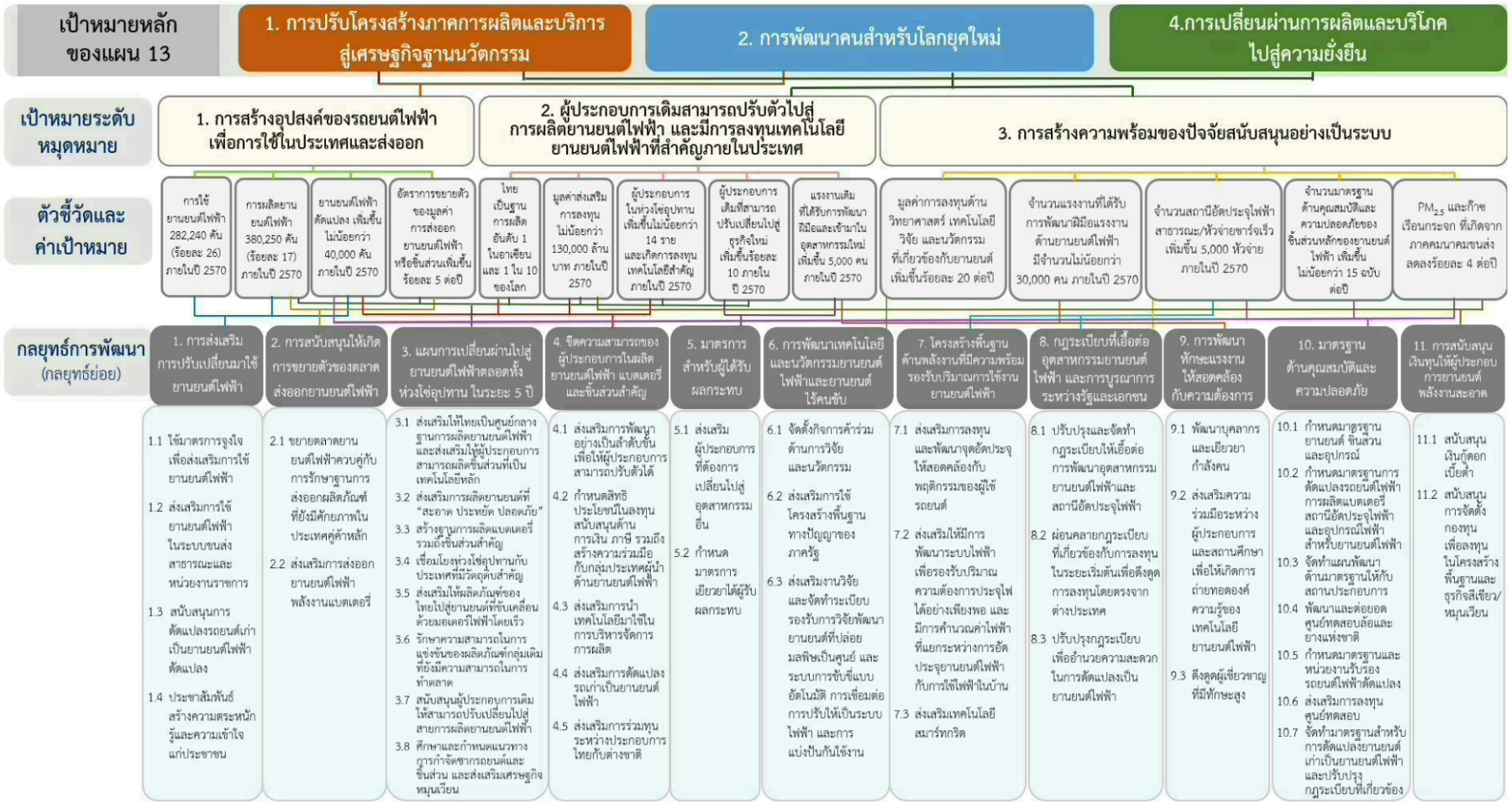
ตัวชี้วัดที่ 3.2 แรงงานที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้ามีจำนวนไม่น้อยกว่า 30,000 คน ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.3 จำนวนสถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ/หัวจ่ายชาร์จเร็ว เพิ่มขึ้น 5,000 หัวจ่าย ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.4 จำนวนมาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัยของชิ้นส่วนหลักทั้งหมดของยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 15 ฉบับต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 3.5 มลพิษทางอากาศ (ฝุ่นละอองที่มีขนาดเล็กกว่า 2.5 ไมครอน) และปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคคมนาคมขนส่งลดลงร้อยละ 4 ต่อปี

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
1. การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่
4.การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. การสร้างอุปสงค์ของรถยนต์ไฟฟ้าเพื่อการใช้ในประเทศและส่งออก
2. ผู้ประกอบการเดิมสามารถปรับตัวไปสู่การผลิตยานยนต์ไฟฟ้า และมีการลงทุนเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญภายในประเทศ
3. การสร้างความพร้อมของปัจจัยสนับสนุนอย่างเป็นระบบ
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
การใช้ยานยนต์ไฟฟ้า 282,240 คัน (ร้อยละ 26) ภายในปี 2570
การผลิตยานยนต์ไฟฟ้า 380,250 คัน (ร้อยละ 17) ภายในปี 2570
ยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลง เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 40,000 คัน ภายในปี 2570
อัตราการขยายตัวของมูลค่าการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าหรือชิ้นส่วนเพิ่มขึ้นร้อยละ 5 ต่อปี
ไทยเป็นฐานการผลิตอันดับ 1 ในอาเซียน และ 1 ใน 10 ของโลก
มูลค่าส่งเสริมการลงทุนไม่น้อยกว่า 130,000 ล้านบาท ภายในปี 2570
ผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 14 ราย และเกิดการลงทุนเทคโนโลยีสำคัญ ภายในปี 2570
ผู้ประกอบการเดิมที่สามารถปรับเปลี่ยนไปสู่ธุรกิจใหม่เพิ่มขึ้นร้อยละ 10 ภายในปี 2570
แรงงานเดิมที่ได้รับการพัฒนาฝีมือและเข้ามาในอุตสาหกรรมใหม่เพิ่มขึ้น 5,000 คน ภายในปี 2570
มูลค่าการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์เพิ่มขึ้นร้อยละ 20 ต่อปี
จำนวนแรงงานที่ได้รับการพัฒนาฝีมือแรงงานด้านยานยนต์ไฟฟ้ามีจำนวนไม่น้อยกว่า 30,000 คน ภายในปี 2570
จำนวนสถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ/หัวจ่ายชาร์จเร็วเพิ่มขึ้น 5,000 หัวจ่าย ภายในปี 2570
จำนวนมาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัยของชิ้นส่วนหลักของยานยนต์ไฟฟ้า เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 15 ฉบับต่อปี
PM2.5 และก๊าซเรือนกระจก ที่เกิดจากภาคคมนาคมขนส่งลดลงร้อยละ 4 ต่อปี
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
1. การส่งเสริมการปรับเปลี่ยนมาใช้ยานยนต์ไฟฟ้า
1.1 ใช้มาตรการจูงใจเพื่อส่งเสริมการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า
1.2 ส่งเสริมการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าในระบบขนส่งสาธารณะและหน่วยงานราชการ
1.3 สนับสนุนการดัดแปลงรถยนต์เก่าเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลง
1.4 ประชาสัมพันธ์สร้างความตระหนักรู้และความเข้าใจแก่ประชาชน
2. การสนับสนุนให้เกิดการขยายตัวของตลาดส่งออกยานยนต์ไฟฟ้า
2.1 ขยายตลาดยานยนต์ไฟฟ้าควบคู่กับการรักษาฐานการส่งออกผลิตภัณฑ์ที่ยังมีศักยภาพในประเทศคู่ค้าหลัก
2.2 ส่งเสริมการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่
3. แผนการเปลี่ยนผ่านไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้าตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน ในระยะ 5 ปี
3.1 ส่งเสริมให้ไทยเป็นศูนย์กลางฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการสามารถผลิตชิ้นส่วนที่เป็นเทคโนโลยีหลัก
3.2 ส่งเสริมการผลิตยานยนต์ที่ "สะอาด ประหยัด ปลอดภัย"
3.3 สร้างฐานการผลิตแบตเตอรี่รวมถึงชิ้นส่วนสำคัญ
3.4 เชื่อมโยงห่วงโซ่อุปทานกับประเทศที่มีวัตถุดิบสำคัญ
3.5 ส่งเสริมให้ผลิตภัณฑ์ของไทยไปสู่ยานยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยมอเตอร์ไฟฟ้าโดยเร็ว
3.6 รักษาความสามารถในการแข่งขันของผลิตภัณฑ์กลุ่มเดิมที่ยังมีความสามารถในการทำตลาด
3.7 สนับสนุนผู้ประกอบการเดิมให้สามารถปรับเปลี่ยนไปสู่สายการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า
3.8 ศึกษาและกำหนดแนวทางการกำจัดซากรถยนต์และชิ้นส่วน และส่งเสริมเศรษฐกิจหมุนเวียน
4. ขีดความสามารถของผู้ประกอบการในผลิตยานยนต์ไฟฟ้า แบตเตอรี่ และชิ้นส่วนสำคัญ
4.1 ส่งเสริมการพัฒนาอย่างเป็นลำดับขั้น เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถปรับตัวได้
4.2 กำหนดสิทธิประโยชน์ในลงทุนสนับสนุนด้านการเงิน ภาษี รวมถึงสร้างความร่วมมือกับกลุ่มประเทศผู้นำด้านยานยนต์ไฟฟ้า
4.3 ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการการผลิต
4.4 ส่งเสริมการดัดแปลงรถเก่าเป็นยานยนต์ไฟฟ้า
4.5 ส่งเสริมการร่วมทุนระหว่างประกอบการไทยกับต่างชาติ
5. มาตรการสำหรับผู้ได้รับผลกระทบ
5.1 ส่งเสริมผู้ประกอบการที่ต้องการเปลี่ยนไปสู่อุตสาหกรรมอื่น
5.2 กำหนดมาตรการเยียวยาได้ผู้รับผลกระทบ
6. การพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและยานยนต์ไร้คนขับ
6.1 จัดตั้งกิจการค้าร่วมด้านการวิจัยและนวัตกรรม
6.2 ส่งเสริมการใช้โครงสร้างพื้นฐานทางปัญญาของภาครัฐ
6.3 ส่งเสริมงานวิจัยและจัดทำระเบียบรองรับการวิจัยพัฒนายานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ และระบบการขับขี่แบบอัตโนมัติ การเชื่อมต่อการปรับให้เป็นระบบไฟฟ้า และการแบ่งปันกันใช้งาน
7. โครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานที่มีความพร้อมรองรับปริมาณการใช้งานยานยนต์ไฟฟ้า
7.1 ส่งเสริมการลงทุนและพัฒนาจุดอัดประจุให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของผู้ใช้รถยนต์
7.2 ส่งเสริมให้มีการพัฒนาระบบไฟฟ้าเพื่อรองรับปริมาณความต้องการประจุไฟได้อย่างเพียงพอ และมีการคำนวณค่าไฟฟ้าที่แยกระหว่างการอัดประจุยานยนต์ไฟฟ้ากับการใช้ไฟฟ้าในบ้าน
7.3 ส่งเสริมเทคโนโลยีสมาร์ทกริด
8. กฎระเบียบที่เอื้อต่ออุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า และการบูรณาการระหว่างรัฐและเอกชน
8.1 ปรับปรุงและจัดทำกฎระเบียบให้เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้าและสถานีอัดประจุไฟฟ้า
8.2 ผ่อนคลายกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนในระยะเริ่มต้นเพื่อดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ
8.3 ปรับปรุงกฎระเบียบเพื่ออำนวยความสะดวกในการดัดแปลงเป็นยานยนต์ไฟฟ้า
9. การพัฒนาทักษะแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการ
9.1 พัฒนาบุคลากรและเยียวยากำลังคน
9.2 ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการและสถานศึกษาเพื่อให้เกิดการถ่ายทอดองค์ความรู้ของเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้า
9.3 ดึงดูดผู้เชี่ยวชาญที่มีทักษะสูง
10. มาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัย
10.1 กำหนดมาตรฐานยานยนต์ ชิ้นส่วนและอุปกรณ์
10.2 กำหนดมาตรฐานการดัดแปลงรถยนต์ไฟฟ้า การผลิตแบตเตอรี่ สถานีอัดประจุไฟฟ้า และอุปกรณ์ไฟฟ้าสำหรับยานยนต์ไฟฟ้า
10.3 จัดทำแผนพัฒนาด้านมาตรฐานให้กับสถานประกอบการ
10.4 พัฒนาและต่อยอดศูนย์ทดสอบล้อและยางแห่งชาติ
10.5 กำหนดมาตรฐานและหน่วยงานรับรองรถยนต์ไฟฟ้าดัดแปลง
10.6 ส่งเสริมการลงทุนศูนย์ทดสอบ
10.7 จัดทำมาตรฐานสำหรับการดัดแปลงยานยนต์เก่าเป็นยานยนต์ไฟฟ้าและปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง
11. การสนับสนุนเงินทุนให้ผู้ประกอบการยานยนต์พลังงานสะอาด
11.1 สนับสนุนเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ
11.2 สนับสนุนการจัดตั้งกองทุนเพื่อลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและธุรกิจสีเขียว/หมุนเวียน

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การส่งเสริมให้ผู้ใช้ในภาคส่วนต่าง ๆ ของประเทศปรับเปลี่ยนมาใช้ยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มมากขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 ส่งเสริมมาตรการจูงใจเพื่อส่งเสริมการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า ประกอบด้วย (1) มาตรการทางด้านภาษี เช่น การใช้ภาษีสรรพาสามิต การยกเว้นหรือลดภาษีป้ายทะเบียนประจำปี เป็นต้น (2) มาตรการที่ไม่ใช่ภาษี เช่น ส่วนลดค่าไฟฟ้าในครัวเรือนและที่พักอาศัยในคอนโดมิเนียมแก่ผู้ใช้ยานยนต์ไฟฟ้า ที่จอดฟรีสำหรับยานยนต์ไฟฟ้า การสนับสนุนสินเชื่อเช่าซื้อยานยนต์ไฟฟ้า เป็นต้น และ (3) การให้เงินอุดหนุนสำหรับการซื้อรถยนต์ไฟฟ้า เพื่อให้รถยนต์ไฟฟ้ามีต้นทุนการใช้งานใกล้เคียงกับรถยนต์แบบเครื่องยนต์สันดาปภายใน

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ส่งเสริมการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าในระบบขนส่งสาธารณะ หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน ในทุกประเภทของยานยนต์ไฟฟ้า โดยอาศัยกลไกการจัดซื้อที่มีการกำหนดเงื่อนไขที่ส่งเสริมให้เกิดการผลิตในประเทศ หรือการพัฒนาบุคลากรในอุตสาหกรรมยานยนต์

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 สนับสนุนให้ประชาชนดัดแปลงรถยนต์เก่าเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลง ที่ได้รับการรับรองมาตรฐานด้านความปลอดภัยและสามารถจดทะเบียนได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 จัดทำแผนประชาสัมพันธ์ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ รวมถึงส่งเสริมการจัดทำโครงการนำร่องเพื่อสร้างความตระหนักรู้และความเข้าใจแก่ประชาชน

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การสนับสนุนให้เกิดการขยายตัวของตลาดส่งออกยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 สนับสนุนการขยายตลาดยานยนต์ไฟฟ้าควบคู่กับการรักษาฐานการส่งออกผลิตภัณฑ์ที่ยังมีความสามารถในการทำตลาดในประเทศคู่ค้าหลักของไทย โดยเฉพาะในกลุ่มรถปิกอัพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ส่งเสริมการส่งออกยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ โดยเฉพาะการส่งออกไปยังประเทศที่มีการผลักดันนโยบายความเป็นกลางทางคาร์บอนที่ส่งเสริมการใช้ยานยนต์ประเภทดังกล่าว

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> การกำหนดเป้าหมาย/แผน และดำเนินการเปลี่ยนผ่านอุตสาหกรรมยานยนต์เดิมไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้า อย่างเป็นระบบชัดเจนตลอดทั้งห่วงโซ่อุปทาน ในระยะ 5 ปี

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ส่งเสริมให้ไทยเป็นศูนย์กลางฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า เพื่อดึงดูดนักลงทุนให้เข้ามาผลิตยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานสามารถผลิตชิ้นส่วนที่เป็นเทคโนโลยีหลักของยานยนต์ไฟฟ้ารวมถึงชิ้นส่วนยานยนต์เชื่อมต่อและขับขี่อัตโนมัติ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ส่งเสริมการผลิตยานยนต์ที่มีคุณสมบัติ “สะอาด ประหยัด ปลอดภัย” ตามมาตรฐานสากล (กฎระเบียบของสหประชาชาติ) เพื่อพัฒนาคุณภาพของรถยนต์ที่ใช้ภายในประเทศ และเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดส่งออกที่หลากหลาย ทั้งตลาดส่งออกในปัจจุบัน และตลาดใหม่

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 ส่งเสริมให้เกิดการสร้างฐานการผลิตแบตเตอรี่ รวมถึงชิ้นส่วนสำคัญ เช่น มอเตอร์ขับเคลื่อน ระบบบริหารจัดการแบตเตอรี่ และระบบควบคุมการขับขี่ เป็นต้น ภายในประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 ส่งเสริมการเชื่อมโยงห่วงโซ่อุปทาน กับประเทศที่มีวัตถุดิบสำคัญต่อการผลิตยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ เช่น แร่ธาตุหายาก และเซมิคอนดักเตอร์ เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.5 ส่งเสริมให้สุดยอดผลิตภัณฑ์ของประเทศไทยปรับเปลี่ยนไปสู่ยานยนต์ที่ขับเคลื่อนด้วยมอเตอร์โดยเร็ว ได้แก่ รถปิกอัพ อีโคคาร์ และจักรยานยนต์

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.6 รักษาความสามารถในการแข่งขันของผลิตภัณฑ์กลุ่มที่ยังมีความสามารถในการทำตลาดและยังไม่สามารถพัฒนาไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้าในระยะเวลาอันสั้น (5 ปี) อาทิ รถปิกอัพ โดยพิจารณาจากความพร้อมของผู้บริโภคและความพร้อมของผลิตภัณฑ์เป็นหลัก

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.7 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการเดิมที่มีศักยภาพให้สามารถปรับเปลี่ยนไปสู่สายการผลิตของยานยนต์ไฟฟ้าได้ เช่น การผลิตตัวถังและช่วงล่างด้วยวัสดุใหม่ และการผลิตระบบส่งกำลัง เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.8 ศึกษาและกำหนดแนวทางการกำจัดซากรถยนต์ และซากชิ้นส่วนยานยนต์ที่ใช้แล้วในประเทศไทย เพื่อรองรับทิศทางตลาดยานยนต์โลก และส่งเสริมแนวทางการนำวัสดุอุปกรณ์ที่ผ่านการใช้งานแล้วกลับมาใช้ใหม่ตามหลักการเศรษฐกิจหมุนเวียน

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> การยกระดับขีดความสามารถของผู้ประกอบการไทยในการลงทุนผลิตยานยนต์ไฟฟ้า แบตเตอรี่ และชิ้นส่วนสำคัญ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ส่งเสริมการพัฒนาอย่างเป็นลำดับขั้นเพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถปรับตัวและไม่กระทบเศรษฐกิจในช่วงระยะเวลาเปลี่ยนผ่าน โดยการส่งเสริมเทคโนโลยียานยนต์ที่มีศักยภาพ เช่น ไฮบริด ปลั๊กอินไฮบริด เป็นต้น เพื่อเป็นแรงส่งไปสู่การเป็นผู้ผลิตในห่วงโซ่อุปทานของยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ และสนับสนุนให้ผู้ผลิตในประเทศนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการการผลิตให้มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 กำหนดสิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการลงทุน สนับสนุนด้านการเงิน ด้านภาษี รวมถึงสร้างความร่วมมือกับกลุ่มประเทศผู้นำด้านยานยนต์ไฟฟ้าเพื่อการกำหนดมาตรการที่เหมาะสมในการปรับเปลี่ยนผู้ประกอบการไทยและส่งเสริมสตาร์ทอัพของไทยให้สามารถแข่งขันในตลาดได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 ส่งเสริมการนำเทคโนโลยี เช่น ระบบอัตโนมัติ ปัญญาประดิษฐ์ และอุตสาหกรรม 4.0 อื่น ๆ และเทคโนโลยีสื่อสารไร้สาย 5G เป็นต้น มาใช้ในการบริหารจัดการการผลิตเพื่อลดต้นทุนและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4 ส่งเสริมการดัดแปลงยานยนต์ไฟฟ้าในรถเก่า เพื่อเร่งให้เกิดการลงทุนในระบบนิเวศ และการถ่ายทอดองค์ความรู้ของเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.5 ส่งเสริมการร่วมทุนหรือการเป็นหุ้นส่วนทางธุรกิจ ระหว่างผู้ประกอบการในห่วงโซ่อุปทานเดิมของไทยกับบริษัทผลิตยานยนต์ไฟฟ้า/ชิ้นส่วนในต่างประเทศ เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเทคโนโลยีและทรัพยากรระหว่างกัน และสร้างโอกาสยกระดับการพัฒนาบริษัทคนไทยให้เป็นเจ้าของผลิตภัณฑ์และเทคโนโลยีได้

<u>กลยุทธ์ที่ 5</u> มาตรการสำหรับกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบ

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 ส่งเสริมผู้ประกอบการในกลุ่มเครื่องยนต์และระบบส่งกำลังของรถยนต์สันดาปภายในที่ต้องการเปลี่ยนผ่านไปสู่อุตสาหกรรมอื่น ตัวอย่างเช่น อุตสาหกรรมหุ่นยนต์เพื่ออุตสาหกรรม อุตสาหกรรมระบบราง หรือธุรกิจใหม่อื่น ๆ ที่มีศักยภาพ เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 กำหนดมาตรการเยียวยาได้ผู้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนผ่านไปสู่อุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า เช่น ผู้ประกอบการและแรงงานในธุรกิจปิโตรเคมี และเกษตรกรผู้ปลูกพืชพลังงาน เป็นต้น

<u>กลยุทธ์ที่ 6</u> การวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้าและยานยนต์ไร้คนขับ

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.1 จัดตั้งกิจการค้าร่วมด้านการวิจัยและนวัตกรรม โดยส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาการผลิตแบตเตอรี่ ระบบเซนเซอร์ ระบบอิเล็กทรอนิกส์ และระบบสื่อสารในยานยนต์ไฟฟ้า พัฒนาเทคโนโลยีการดักจับคาร์บอนไดออกไซด์ และคำนึงถึงวงจรชีวิตทั้งหมดของผลิตภัณฑ์ รวมทั้งส่งเสริมเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการดัดแปลงยานยนต์ไฟฟ้าพร้อมทั้งถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีให้แก่ผู้ประกอบการยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.2 ส่งเสริมให้ผู้ผลิตยานยนต์ ผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ ใช้โครงสร้างพื้นฐานทางปัญญาของภาครัฐที่สร้างขึ้น เพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา เช่น ศูนย์ทดสอบยานยนต์และยางล้อแห่งชาติ และห้องปฏิบัติการทดสอบแบตเตอรี่ ณ สนามชัยเขต จังหวัดฉะเชิงเทรา เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.3 ส่งเสริมงานวิจัยและการจัดทำระเบียบรองรับการวิจัยและพัฒนายานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ และระบบการขับขี่แบบอัตโนมัติ การเชื่อมต่อ การปรับให้เป็นระบบไฟฟ้า และการแบ่งปันกันใช้งาน เพื่อขยายผลไปสู่การใช้ในภาคอุตสาหกรรมในประเทศต่อไป

<u>กลยุทธ์ที่ 7</u> โครงสร้างพื้นฐานด้านพลังงานที่มีความพร้อมรองรับปริมาณการใช้งานยานยนต์ไฟฟ้าในอนาคตได้อย่างเหมาะสมและเพียงพอ

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.1 ส่งเสริมการลงทุนและพัฒนาจุดอัดประจุหรือเครื่องชาร์จยานยนต์ไฟฟ้าให้สอดคล้องกับพฤติกรรมและกิจกรรมประจำวันของผู้ใช้รถ ได้แก่ ที่บ้าน สำนักงาน ที่พักอาศัย และที่สาธารณะ

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.2 ส่งเสริมให้มีการพัฒนาระบบไฟฟ้าให้มีประสิทธิภาพที่จะรองรับปริมาณความต้องการการประจุไฟได้เพียงพอตลอดเวลา และมีการคำนวณค่าไฟฟ้าที่แยกระหว่างการใช้ไฟฟ้าเพื่อประจุยานยนต์ไฟฟ้ากับการใช้ไฟฟ้าในบ้าน

กลยุทธ์ย่อยที่ 7.3 ส่งเสริมเทคโนโลยีด้านสมาร์ทกริด เพื่อเชื่อมโยงและบริหารจัดการการประจุไฟฟ้าแบบบูรณาการ อาทิ นโยบายโครงสร้างพื้นฐานมิเตอร์อัจฉริยะการพัฒนาแพลตฟอร์มบูรณาการและเชื่อมโยงข้อมูลการเชื่อมโยงสถานีอัดประจุและยานยนต์ไฟฟ้าเพื่อบริหารจัดการระบบไฟฟ้า

<u>กลยุทธ์ที่ 8</u> การปรับปรุงและจัดทำกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องให้เอื้อกับการเติบโตอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า และให้ความสำคัญกับการบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐและเอกชน

*กลยุทธ์ย่อยที่ 8.1 จัดทำและปรับปรุงกฎหมายหรือกฎระเบียบให้เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์*ไฟฟ้า สถานีอัดประจุไฟฟ้า เช่น กฎระเบียบเพื่อการสื่อสารและความปลอดภัย กฎระเบียบการติดตั้งและการพัฒนาพื้นที่ และกฎระเบียบและมาตรฐานการใช้งานแบตเตอรี่ใช้แล้ว เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 8.2 ผ่อนคลายกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนในห่วงโซ่อุปทาน ของชิ้นส่วนที่เป็นเทคโนโลยีสำคัญของยานยนต์ไฟฟ้าในระยะเริ่มต้น เพื่อผลักดันให้เกิดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 8.3 ปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง (โดยเฉพาะการจดทะเบียน) เพื่อสนับสนุนและช่วยอำนวยความสะดวกในการดัดแปลงเป็นยานยนต์ไฟฟ้า

<u>กลยุทธ์ที่ 9</u> การผลิตและพัฒนาทักษะแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 9.1 พัฒนาบุคลากรรองรับยานยนต์ไฟฟ้า เยียวยากำลังคนรองรับการเปลี่ยนผ่านไปสู่ยานยนต์ไฟฟ้า รวมทั้งส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

กลยุทธ์ย่อยที่ 9.2 ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการและสถานศึกษา เพื่อให้เกิดการถ่ายทอดองค์ความรู้ของเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้าระหว่างผู้ประกอบการและสถานศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ด้านเทคโนโลยีแบตเตอรี่ และระบบเซ็นเซอร์และระบบอิเล็กทรอนิกส์ในยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 9.3 กำหนดแนวทางดึงดูดผู้เชี่ยวชาญที่มีทักษะสูงทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยการให้สิทธิประโยชน์ในช่วงเริ่มต้น เช่น สิทธิประโยชน์ด้านภาษีสำหรับการจ้างแรงงานทักษะสูงในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การให้วีซ่า สิทธิการอยู่ ภาษี และการย้ายถิ่นฐาน สำหรับผู้เชี่ยวชาญชาวต่างชาติ เป็นต้น

<u>กลยุทธ์ที่ 10</u> มาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัย

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.1 กำหนดและพัฒนามาตรฐานให้ครอบคลุมยานยนต์ ชิ้นส่วน และอุปกรณ์สำหรับการใช้งานยานยนต์ไฟฟ้า ให้สอดคล้องมาตรฐานและข้อกำหนดของประเทศที่ส่งออก รวมทั้งยกระดับห้องปฏิบัติการเพื่อตรวจสอบและรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.2 กำหนดมาตรฐานสำคัญเพื่อส่งเสริมให้เกิดการดัดแปลงยานยนต์ไฟฟ้า การผลิตแบตเตอรี่ สถานีอัดประจุไฟฟ้า และอุปกรณ์ไฟฟ้าสำหรับยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.3 จัดทำแผนพัฒนาด้านมาตรฐานให้กับสถานประกอบการยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.4 พัฒนาและต่อยอดศูนย์ทดสอบและยางล้อแห่งชาติ ในการทดสอบยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วนที่ครอบคลุมข้อกำหนดตามมาตรฐานสากล

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.5 กำหนดมาตรฐานและหน่วยงานให้การตรวจสอบรับรองสำหรับยานยนต์ที่ดัดแปลงเป็นยานยนต์ไฟฟ้า

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.6 ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนศูนย์ทดสอบในประเทศ ในระดับมาตรฐานอุตสาหกรรมและระดับมาตรฐานผู้ผลิตยานยนต์ ความรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดจากสินค้า และการบริหารคุณภาพ ผ่านความร่วมมือกับหน่วยงานรับรองมาตรฐานระดับโลก

กลยุทธ์ย่อยที่ 10.7 จัดทำมาตรฐานที่สำคัญ ได้แก่ มาตรการการติดตั้ง และมาตรฐานแบตเตอรี่สำหรับการดัดแปลงยานยนต์เก่าเป็นยานยนต์ไฟฟ้า เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในระบบความปลอดภัยของยานยนต์ดัดแปลง และปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะการจดทะเบียนเพื่อสนับสนุนและช่วยอำนวยความสะดวกในการดัดแปลงเป็นยานยนต์ไฟฟ้า

<u>กลยุทธ์ที่ 11</u> การสนับสนุนเงินทุนให้กับผู้ประกอบการที่ลงทุนในอุตสาหกรรมยานยนต์พลังงานสะอาด

กลยุทธ์ย่อยที่ 11.1 สนับสนุนเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ เพื่อสนับสนุนผู้ประกอบการด้านยานยนต์ไฟฟ้าและชิ้นส่วน

กลยุทธ์ย่อยที่ 11.2 สนับสนุนการจัดตั้งกองทุนเพื่อลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานยานยนต์ไฟฟ้าและการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจสีเขียวและธุรกิจหมุนเวียน

หมุดหมายที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

การให้บริการทางการแพทย์ชาวต่างชาติเพิ่มขึ้น แต่ต้องคำนึงผลกระทบต่อโอกาสในการเข้าถึงบริการสุขภาพของคนไทย ปี 2562 โดยมีชาวต่างชาติมาใช้บริการทางการแพทย์ 3.6 ล้านคนครั้ง สร้างรายได้ 41,000 ล้านบาท จากราคาค่าบริการและชื่อเสียงของบุคลากรทางการแพทย์ที่ดีกว่ากว่าประเทศอื่นเมื่อเทียบบริการในระดับเดียวกัน แต่เมื่อพิจารณาถึงการกระจายบุคลากรทางการแพทย์ในประเทศยังคงมีความเหลื่อมล้ำกันในระหว่างภาค และเมื่อเปรียบกับประเทศอื่น ๆ พบว่าประเทศไทยยังมีสัดส่วนแพทย์ต่อประชากร 1,000 คน เพียง 0.5 เทียบกับเกาหลีใต้ 2.4 และสิงคโปร์ 1.9 ขณะที่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพที่มุ่งเน้นการสร้างรายได้และการให้บริการชาวต่างชาติอาจทำให้มีการไหลออกของบุคลากรภาครัฐสู่ภาคเอกชน ส่งผลกระทบต่อการเข้าถึงบริการสุขภาพของประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มผู้มีรายได้น้อยหรืออาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกล ถึงแม้ ปัจจุบันมีการนำนวัตกรรมและเทคโนโลยีสมัยใหม่มาให้บริการทางการแพทย์เพิ่มมากขึ้น ซึ่งช่วยอำนวยความสะดวกและลดภาระงานของบุคลากร แต่ยังคงต้องคำนึงถึงผลกระทบทางลบที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยีดังกล่าว

การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพของไทยมีมูลค่าการตลาดสูงเป็นอันดับ 4 ของเอเชียแปซิฟิก แต่ยังมีปัญหาความเชื่อมั่นด้านคุณภาพมาตรฐานของสถานบริการ ในปี 2562 ไทยมีอัตราการใช้บริการด้านการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ 12.6 ล้านคนครั้ง สร้างรายได้ 409,200 ล้านบาท และเกิดการจ้างงาน 530,000 คน อีกทั้งมีสถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่ขึ้นทะเบียน 4,352 แห่ง โดยเฉพาะสปาไทยและนวดแผนไทยเป็นเอกลักษณ์ความเป็นไทยที่ได้รับความนิยมในต่างประเทศ แต่ยังคงต้องปรับปรุงในเรื่องคุณภาพมาตรฐาน ทั้งด้านภาพลักษณ์และราคาเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการมาใช้บริการ

ประเทศไทยส่งออกเครื่องมือและอุปกรณ์ทางการแพทย์มูลค่าต่ำ แต่นำเข้าสินค้าที่มีมูลค่าสูง โดยผลิตภัณฑ์ส่งออกร้อยละ 88 เป็นวัสดุสิ้นเปลืองทางการแพทย์ ขณะที่ผลิตภัณฑ์นำเข้าร้อยละ 42 เป็นครุภัณฑ์ทางการแพทย์ อาทิ เครื่องอัลตราซาวด์ เครื่องเอกซเรย์ เครื่องตรวจคลื่นไฟฟ้าในสมอง และร้อยละ 40 เป็นวัสดุสิ้นเปลืองทางการแพทย์ เช่น ผลิตภัณฑ์ทางจักษุวิทยา เป็นต้น ทั้งนี้ การสนับสนุนภาคเอกชนหรือผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งในด้านการวิจัยพัฒนาผลิตภัณฑ์ การส่งเสริมการใช้ในประเทศยังมีจำกัด ส่งผลให้ผู้ใช้เครื่องมือแพทย์นำเข้าจากต่างประเทศเพราะต้นทุนที่ถูกกว่า

การผลิตยาและวัคซีนส่วนใหญ่เป็นการผลิตขั้นปลายโดยนำเข้าวัตถุดิบเพื่อผลิตยาและวัคซีนสำเร็จรูป ปี 2562 ตลาดยาในประเทศไทยมีมูลค่า 1.84 แสนล้านบาท โดยร้อยละ 90 ผลิตเพื่อการบริโภคในประเทศ แต่ส่วนใหญ่เป็นการผลิตยาสำเร็จรูปที่นำเข้าวัตถุดิบมาจากต่างประเทศ แม้ว่าในช่วงปี 2557-2561 การส่งออกยาจะมีอัตราการเติบโตเฉลี่ยร้อยละ 8 ต่อปี แต่คิดเป็นสัดส่วนเพียงร้อยละ 0.2 ของมูลค่าส่งออกสินค้าทั้งหมด เนื่องจากยาที่ส่งออกเป็นยาสามัญที่มีมูลค่าต่ำ ขณะที่ปัจจุบัน มีการผลิตวัคซีนหลายชนิดแบบปลายน้ำ โดยนำเข้ามาผสมหรือแบ่งบรรจุ แต่ที่ผลิตได้เองตั้งแต่ต้นน้ำมีเพียง 2 ชนิด คือวัคซีนบีซีจีและวัคซีนไอกรนชนิดไร้เซลล์ เนื่องจากต้องมีการวิจัยและใช้เทคโนโลยีสูง อย่างไรก็ตาม การแพร่ระบาดของโควิด–19 ส่งผลให้มีการวิจัยและพัฒนาวัคซีนเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยคาดการณ์ว่าตลาดวัคซีนโลกจะมีมูลค่าสูงถึง 83.5 พันล้านเหรียญสหรัฐในปี 2570

ประเทศไทยมีศักยภาพในเรื่องสมุนไพร แต่การส่งออกส่วนใหญ่อยู่ในรูปวัตถุดิบ ที่มีราคาและมูลค่าเพิ่มต่ำ และนำเข้าในรูปสารสกัดซึ่งมีราคาสูง ขณะเดียวกันมีข้อจำกัดในเรื่องคุณภาพที่ยังไม่ได้มาตรฐาน รวมถึงขาดงานวิจัยเพื่อเป็นหลักฐานข้อมูลด้านวิทยาศาสตร์ที่จะรองรับคุณประโยชน์สมุนไพร สะท้อนได้จากข้อมูลการขึ้นทะเบียนผลิตภัณฑ์สมุนไพรไทยในปัจจุบันที่ยังมีจำนวนน้อย นอกจากนี้ การกำหนดพิกัดศุลกากรแอลกอฮอล์ที่ใช้ในกระบวนการสกัดสารสำคัญของสมุนไพรยังไม่เหมาะสม ทำให้อัตราการเก็บภาษีแอลกฮอล์ค่อนข้างสูง ซึ่งส่งผลต่อต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์สมุนไพร อย่างไรก็ตาม การแพร่ระบาดของโควิด-19 ทำให้เกิดการเร่งวิจัยและพบว่าสมุนไพรไทยหลายชนิดมีส่วนช่วยในการป้องกัน/รักษาโควิด-19 อาทิ ฟ้าทะลายโจร กระชายขาว ซึ่งเป็นโอกาสสำคัญในการพัฒนาสมุนไพรไทย

ศักยภาพทางด้านวิชาการและวิจัยทางการแพทย์ของไทยยังไม่สามารถนำไปสู่การพึ่งพาตนเองได้ แม้ว่าในปี 2564 ไทยจะมีมหาวิทยาลัยติดอันดับการจัดอันดับมหาวิทยาลัยทั่วโลก ในสาขาชีววิทยาศาสตร์และด้านการแพทย์ จำนวน 4 แห่ง และมีมหาวิทยาลัย 1 แห่ง ติดอยู่ใน 150 อันดับแรกของโลก ซึ่งในภูมิภาคอาเซียนมีเพียงไทยและสิงคโปร์เท่านั้นที่สามารถติดอยู่ใน 150 อันดับแรกของโลกได้ แต่เมื่อพิจารณาถึงผลงานด้านการวิจัยทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ จากดัชนีผลงานวิจัยที่ได้รับการอ้างอิง กลับพบว่าประเทศไทยอยู่ในลำดับที่ 42 ของโลก ต่ำกว่ามาเลเซีย โดยนอกจากไทยจะมีช่องว่างในการพัฒนางานวิจัยให้เป็นที่ยอมรับแล้ว ยังมีปัญหาในการนำงานวิจัยและนวัตกรรมมาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ เนื่องจากระบบนิเวศการวิจัยที่ไม่เอื้อและยังขาดโครงสร้างพื้นฐานสำคัญในการรองรับ อาทิ ศูนย์ทดสอบและห้องปฏิบัติการที่ได้มาตรฐานสากล บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะ ส่งผลให้อุตสาหกรรมการแพทย์ของไทยยังจำเป็นต้องพึ่งพาการนำเข้าผลิตภัณฑ์จากต่างประเทศ

การเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพและโลกาภิวัตน์ส่งผลต่อความเสี่ยงในการรับมือกับโรคระบาดอุบัติใหม่อุบัติซ้ำเพิ่มขึ้น ในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาประเทศไทยประสบปัญหาการแพร่ระบาดของโรคติดต่ออุบัติใหม่จากต่างประเทศมาเป็นระยะ อาทิ โรคซาร์ส โรคไข้หวัดนก โรคไข้ซิก้า โรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 โรคเมอร์ส และล่าสุด โควิด-19 ที่มีการแพร่ระบาดทั่วประเทศอย่างต่อเนื่อง ส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อภาคการท่องเที่ยวและการส่งออกของไทย ส่งผลให้ปี 2563 เศรษฐกิจไทยหดตัวอย่างรุนแรง จำนวนนักท่องเที่ยวต่างชาติในช่วงไตรมาสแรกของปี 2563 ลดลงจากช่วงเวลาเดียวกันของปี 2562 ร้อยละ 38.01 รวมทั้งยังส่งผลต่อการปรับเปลี่ยนวิถีการใช้ชีวิตของประชาชน และก่อให้เกิดวิกฤตในระบบสุขภาพ ดังนั้น ประเทศไทยจึงจำเป็นต้องมีการปรับโครงสร้าง ระบบ อุปกรณ์ และกำลังคนในการควบคุมและจัดการโรคระบาดให้มีประสิทธิภาพ เพื่อป้องกันความเสี่ยงที่อาจเกิดต่อระบบสาธารณสุข และเศรษฐกิจของประเทศ

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

การพัฒนาประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพสูงจะสอดรับกับเป้าหมาย 4 ประการของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ได้แก่ เป้าหมายที่ 1) **การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม** โดยการใช้นวัตกรรมในการผลิตสินค้าและจัดบริการทางการแพทย์และสุขภาพเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ เป้าหมายที่ 2) **การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่**ที่มีสมรรถนะสูงทางด้านการแพทย์และสาธารณสุขเพื่อไม่ให้เป็นอุปสรรคต่อการยกระดับขีดความสามารถบริการทางการแพทย์และสุขภาพ เป้าหมายที่ 3) **การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** ในการลดผลกระทบต่อการเข้าถึง

บริการของคนไทย และ เป้าหมายที่ 5) **การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่** ในการวางแนวทางการพัฒนาระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสุขภาพและระบบบริการสุขภาพ นอกจากนี้ ยังเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติที่สำคัญในด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ในประเด็นเป้าหมาย ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น ที่กำหนดอุตสาหกรรมการแพทย์แบบครบวงจรเป็นอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคตที่อาศัยความเชี่ยวชาญด้านการแพทย์ของไทยสร้างอุตสาหกรรมเกี่ยวเนื่องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการทางการแพทย์ การใช้เทคโนโลยีทางการแพทย์ใหม่ ๆ ยกระดับการให้บริการการแพทย์อย่างมีคุณภาพในระดับสากล รวมทั้งเชื่อมโยงอุตสาหกรรมทางการแพทย์และบริการท่องเที่ยวเพื่อสุขภาพ และเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ในประเด็นเป้าหมาย สร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ ที่มุ่งเน้นการสร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสาธารณสุข

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> ไทยมีศักยภาพในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจจากสินค้าและบริการสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนมูลค่าเพิ่มสินค้าและบริการสุขภาพต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศอยู่ที่ร้อยละ 1.7

<u>เป้าหมายที่ 2</u> องค์ความรู้ด้านการแพทย์และสาธารณสุขมีศักยภาพเอื้อต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มในสินค้าและบริการทางสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 2.1 มูลค่าการนำเข้าครุภัณฑ์ทางการแพทย์ลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 (20,000 ล้านบาท) เมื่อสิ้นสุดแผน

<u>เป้าหมายที่ 3</u> ประชาชนไทยได้รับความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสุขภาพ

ตัวชี้วัดที่ 3.1 สัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือนต่อค่าใช้จ่ายสุขภาพทั้งหมดไม่เกินร้อยละ 12

<u>เป้าหมายที่ 4</u> การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ 4.1 การประเมินผลสมรรถนะหลักในการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศทุกตัวชี้วัดมีค่าไม่ต่ำกว่า 4

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
1. การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
5. การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. ไทยมีศักยภาพในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจจากสินค้าและบริการสุขภาพ
2. องค์ความรู้ด้านการแพทย์และสาธารณสุข มีศักยภาพเอื้อต่อการสร้างมูลค่าเพิ่มในสินค้าและบริการทางสุขภาพ
3. ประชาชนไทยได้รับความเป็นธรรมในการเข้าถึงบริการสุขภาพ
4. ระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสุขภาพ มีความพร้อมรองรับภัยคุกคามสุขภาพ
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
สัดส่วนมูลค่าเพิ่มสินค้าและบริการสุขภาพต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศอยู่ที่ร้อยละ 1.7
มูลค่าการนำเข้าครุภัณฑ์ทางการแพทย์ ลดลงเฉลี่ยร้อยละ 5
สัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพของครัวเรือนต่อค่าใช้จ่ายสุขภาพทั้งหมดไม่เกินร้อยละ 12
การประเมินผลสมรรถนะหลักในการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศ ทุกตัวชี้วัดมีค่าไม่ต่ำกว่า 4
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การส่งเสริมบริการทางการแพทย์ที่มีศักยภาพในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ
กลยุทธ์ที่ 2 การผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพระดับโลก
กลยุทธ์ที่ 3 การสร้างมูลค่าเพิ่มให้อุตสาหกรรมทางการแพทย์และสุขภาพ
กลยุทธ์ที่ 4 การสร้างเสริมขีดความสามารถทางวิชาการด้านการศึกษา วิจัย และเทคโนโลยีทางการแพทย์
กลยุทธ์ที่ 5 การบริหารจัดการระบบบริการสุขภาพบนพื้นฐานความสมดุลทางเศรษฐกิจและสุขภาพของคนไทย
กลยุทธ์ที่ 6 การยกระดับศักยภาพระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขเพื่อลดผลกระทบต่อบริการทางเศรษฐกิจและสุขภาพ
1.1 สนับสนุนให้ภาคเอกชนยกระดับบริการทางการแพทย์บนฐานนวัตกรรมและเทคโนโลยีชั้นสูง โดยภาครัฐกำหนดมาตรฐาน สนับสนุนและกำกับดูแล
1.2 ปรับปรุงแก้ไขกฎระเบียบให้เอื้อต่อการเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพ
2.1 สร้างนวัตกรรมในบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพบนฐานความโดดเด่นของเอกลักษณ์ความเป็นไทย
2.2 ยกระดับมาตรฐานสถานบริการส่งเสริมสุขภาพให้สามารถแข่งขันได้
2.3 พัฒนาบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพรูปแบบใหม่ที่นำไปสู่การสร้างสังคมสูงวัยที่มีสุขภาวะ
3.1 ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานบนฐานเทคโนโลยีดิจิทัลให้รองรับการยกระดับอุตสาหกรรม
3.2 ปฏิรูประบบกำกับดูแลผลิตภัณฑ์สุขภาพ
3.3 ส่งเสริมการลงทุนและการนำผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์และสุขภาพออกสู่ตลาด
3.4 ส่งเสริมแนวคิดการซื้อและการใช้ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศ
4.1 ส่งเสริมการเป็นศูนย์กลางการศึกษาทางการแพทย์
4.2 พัฒนาต่อยอดประโยชน์ของการจัดประชุมวิชาการทางการแพทย์นานาชาติ
4.3 พัฒนาบุคลากรด้านการวิจัย
4.4 สร้างระบบนิเวศการวิจัยให้เอื้อต่อการนำเทคโนโลยีนวัตกรรมมาต่อยอดในเชิงพาณิชย์
4.5 สร้างเครือข่ายความร่วมมือการวิจัยและพัฒนาระหว่างประเทศ
5.1 บริหารจัดการบุคลากรทางการแพทย์ให้สอดคล้องกับระบบบริการสุขภาพ
5.2 พัฒนากลไกกำกับดูแลและบริหารจัดการค่าบริการทางการแพทย์
5.3 พัฒนาระบบเทคโนโลยีดิจิทัลและสารสนเทศเพื่อสนับสนุนบริการทางการแพทย์
6.1 ปฏิรูประบบเฝ้าระวังและบริหารจัดการโรคระบาดและภัยคุกคามสุขภาพ
6.2 วางระบบการเตรียมความพร้อมด้านความมั่นคงด้านสุขภาพในการจัดการภาวะฉุกเฉิน

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การส่งเสริมบริการทางการแพทย์ที่มีศักยภาพในการสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 สนับสนุนให้ภาคเอกชนยกระดับบริการทางการแพทย์บนฐานนวัตกรรมและเทคโนโลยีขั้นสูง โดยภาครัฐกำหนดมาตรฐาน สนับสนุนและกำกับดูแล

1) ยกระดับบริการทางการแพทย์ที่มุ่งเน้นรูปแบบการแพทย์แม่นยำ เวชศาสตร์ป้องกันก่อนเกิดโรคและการดูแลสุขภาพแบบเจาะจงเฉพาะบุคคล และจัดทำฐานข้อมูลกลุ่มเป้าหมายเพื่อต่อยอดไปสู่การให้บริการรักษาและดูแลผู้ป่วยในลักษณะเฉพาะบุคคล การรักษาโดยพันธุกรรมบำบัด เซลล์ต้นกำเนิดรวมทั้งนำบริการส่งเสริมสุขภาพมาหนุนเสริมการจัดบริการทางการแพทย์ อาทิ เวชศาสตร์ชะลอวัย ที่มีหลักฐานทางการวิจัยมารองรับ ตลอดจนส่งเสริมให้มีการเชื่อมโยงกับคู่ค้าทางธุรกิจในการจัดหาผู้ป่วยต่างชาติให้มารับบริการในไทย โดยเฉพาะผู้ป่วยในกลุ่มประเทศที่มีระบบประกันสุขภาพครอบคลุมค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพในประเทศไทย

2) พัฒนาระบบกำกับควบคุมคุณภาพมาตรฐานการจัดบริการทางการแพทย์ขั้นสูงโดยต้องคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นในทุกมิติ อาทิ การให้บริการที่มีคุณภาพมาตรฐานในราคาที่สมเหตุสมผล การกำกับดูแลปัญหาทางจริยธรรมทางการแพทย์จากการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการแพทย์ที่ทันสมัยมาใช้ อาทิ แม่อุ้มบุญ การใช้เซลล์ต้นกำเนิด

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ปรับปรุงแก้ไขระเบียบให้เอื้อต่อการเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพ

1) ศึกษาความเป็นไปได้ในการออกกฎหมายเฉพาะเพื่อรองรับการเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพที่ครอบคลุมข้อจำกัดในการดำเนินการ อาทิ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีดิจิทัลทางการแพทย์ การใช้ระบบประกันภัยสุขภาพและสวัสดิการจากต่างประเทศ การอนุญาตด้านการลงตรา ตลอดจนการกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบหลักในการดำเนินการ

2) ปรับแก้กฎหมายการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจด้านบริการส่งเสริมสุขภาพและบริการทางการแพทย์ให้เป็นแบบใบอนุญาตเดียว ที่ครอบคลุมการดำเนินการเกี่ยวกับสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ สถานพยาบาล และธุรกิจโรงแรม รวมทั้งปรับแก้กฎหมายอนุญาตให้วิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการส่งเสริมสุขภาพที่ยังไม่มีหลักสูตรการสอนในประเทศไทย มาช่วยสนับสนุนการแพทย์แผนปัจจุบันภายใต้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพนั้น ๆ ได้สะดวกขึ้น อาทิ การแพทย์ธรรมชาติบำบัด

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การผลักดันให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพระดับโลก

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 พัฒนานวัตกรรมในบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพบนฐานความโดดเด่นของเอกลักษณ์ความเป็นไทย

1) ผสานความโดดเด่นของอัตลักษณ์ความเป็นไทยกับบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ โดยสนับสนุนทุกภาคส่วนในพื้นที่ร่วมกันพัฒนาเมืองสุขภาพแบบครบวงจร บนฐานการนำภูมิปัญญาการดูแลรักษาสุขภาพด้านการแพทย์แผนไทย การแพทย์ทางเลือก และการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพของชุมชนท้องถิ่นมาพัฒนาต่อยอดบริการและผลิตภัณฑ์ส่งเสริมสุขภาพ เพื่อสร้างแบรนด์ความเป็นไทยที่สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล

2) *ผลักดันให้มีผู้บริหารจัดการธุรกิจบริการส่งเสริมสุขภาพระดับโลก* ในการสร้างชื่อเสียงให้กลุ่มธุรกิจบริการส่งเสริมสุขภาพระดับสูงในการให้บริการชาวต่างชาติ และการร่วมลงทุนในการจัดบริการในต่างประเทศ ซึ่งอาจช่วยให้เกิดการมาใช้บริการส่งเสริมสุขภาพในระดับกลางและระดับล่างเพิ่มขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ยกระดับมาตรฐานสถานบริการส่งเสริมสุขภาพให้สามารถแข่งขันได้ โดยพัฒนามาตรฐานอาชีพแก่ผู้ประกอบธุรกิจบริการส่งเสริมสุขภาพให้มีกระบวนการบริหารจัดการธุรกิจที่มีคุณภาพ รวมทั้งสร้างมาตรการจูงใจให้ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมาขึ้นทะเบียนภายใต้ พ.ร.บ. สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 เพื่อยกระดับมาตรฐานบริการส่งเสริมสุขภาพให้มีคุณภาพสามารถดำเนินธุรกิจในตลาดโลกได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 พัฒนาบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพรูปแบบใหม่ที่นำไปสู่การสร้างสังคมสูงวัยที่มีสุขภาวะ โดยส่งเสริมการสร้างพื้นที่ชุมชนดิจิทัลเพื่อสร้างเสริมสุขภาวะบนฐานนวัตกรรมบริการและผลิตภัณฑ์ที่เอื้อต่อรูปแบบวิถีชีวิตปกติใหม่ อาทิ การให้คำปรึกษาทางไกลด้านสุขภาพ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ชีวิตอย่างเหมาะสมโดยการใช้อาหารบำบัดและการบำบัดทางจิตด้วยการทำสมาธิ รวมทั้งการศึกษาพฤติกรรมผู้บริโภคในแต่ละช่วงวัยหรือเชื้อชาติเพื่อนำมาวิเคราะห์แรงจูงใจในการมาใช้บริการ ตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้เป็นอารยสถาปัตย์ เพื่อรองรับการใช้บริการส่งเสริมสุขภาพในระยะยาว การพัฒนาที่อยู่อาศัยสำหรับเป็นชุมชนคนสูงวัย การพัฒนาพื้นที่ด้านกีฬาและการออกกำลังกาย เพื่อดึงดูดกลุ่มผู้ใช้บริการให้สามารถรับบริการส่งเสริมสุขภาพได้ยาวนานขึ้น อาทิ กลุ่มผู้สูงอายุที่มีพฤฒิพลัง กลุ่มนักท่องเที่ยวแบบเที่ยวไปทำงานไป

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> การสร้างมูลค่าเพิ่มให้อุตสาหกรรมทางการแพทย์และสุขภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานบนฐานเทคโนโลยีดิจิทัลให้รองรับการยกระดับอุตสาหกรรม

1) *พัฒนาระบบการประเมินเทคโนโลยีทางการแพทย์และมาตรฐานการทดสอบผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ให้ได้มาตรฐานสากล* อาทิ เอกสารวิชาการสำหรับการยื่นคำขอขึ้นทะเบียนผลิตภัณฑ์ให้ได้มาตรฐานความปลอดภัยทั้งในเอเชีย อเมริกา และยุโรป เพื่อให้เกิดความสะดวกและมีมาตรฐานในการทดสอบผลิตภัณฑ์ ตลอดจนสร้างโอกาสให้ประเทศสามารถรับจ้างวิจัย วิเคราะห์ และรับรองมาตรฐานของผลิตภัณฑ์จากต่างประเทศ

2) *ยกระดับศูนย์ทดสอบศักยภาพการผลิต* โดยสร้างความร่วมมือกับภาคเอกชนในการพัฒนาและยกระดับ ทั้งศูนย์ทดสอบผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์แบบเบ็ดเสร็จ ได้แก่ ศูนย์ผลิตสารต้นแบบ ศูนย์สัตว์ทดลอง ศูนย์ทดสอบทางคลินิกในมนุษย์ให้ได้มาตรฐานสากล รวมทั้งเพิ่มจำนวนห้องปฏิบัติการชีวนิรภัยระดับที่ 3 ที่สามารถทำการทดสอบผลิตภัณฑ์กับเชื้ออันตรายได้ เพื่อสนับสนุนการวิจัยพัฒนาและการผลิตตั้งแต่ต้นน้ำภายในประเทศ

3) *พัฒนาฐานการผลิตและสนับสนุนการจัดตั้งโรงงานต้นแบบเภสัชชีวภัณฑ์ ยา สมุนไพร และวัคซีนที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล* โดยเฉพาะการผลิตวัคซีนสำหรับการป้องกันโรคอุบัติใหม่และอุบัติซ้ำ เพื่อให้มีเพียงพอต่อความต้องการใช้ในประเทศ ลดการนำเข้า และสร้างความมั่นคงของระบบสาธารณสุขในระยะยาว

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ปฏิรูประบบกำกับดูแลผลิตภัณฑ์สุขภาพ โดยปรับโครงสร้างหน่วยงานที่มีหน้าที่กำกับดูแลผลิตภัณฑ์สุขภาพให้มีความเป็นอิสระและคล่องตัวในการดำเนินงาน ทั้งในเรื่องของการจัดหางบประมาณ บุคลากร การพัฒนาเครือข่าย เพื่อให้สามารถกำกับดูแลผลิตภัณฑ์สุขภาพได้มาตรฐานสูงเทียบเท่าประเทศที่พัฒนาแล้ว ควบคู่กับการอำนวยความสะดวกรวดเร็วแก่ผู้ประกอบการให้สามารถขึ้นทะเบียนและนำผลิตภัณฑ์สุขภาพเข้าสู่ตลาด โดยไม่ให้เกิดการสูญเสียโอกาสและความสามารถในการแข่งขัน

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 ส่งเสริมการลงทุนและการนำผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์และสุขภาพออกสู่ตลาด โดยปรับแก้กฎหมาย กฎระเบียบ และมาตรการต่าง ๆ ในการร่วมทุนระหว่างภาครัฐและผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมที่จะเอื้อให้เกิดการผลิตในประเทศ การใช้กลไกทางภาษีส่งเสริมการลงทุน พร้อมทั้งส่งเสริมการผลิตผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากลและเป็นที่ต้องการในตลาด โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการตรวจสอบย้อนกลับของวัตถุดิบที่นำมาใช้ในการผลิต รวมทั้งการสร้างความน่าเชื่อถือบนหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ให้แก่ผลิตภัณฑ์ที่ครอบคลุมตลอดห่วงโซ่อุปทาน ตลอดจนสร้างดิจิทัลแพลตฟอร์มให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างอุปสงค์และอุปทานในการนำผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ออกสู่ตลาดทั้งในและต่างประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 ส่งเสริมแนวคิดการซื้อและการใช้ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศ

1) *ปรับปรุงบัญชีนวัตกรรมไทยให้เกิดความสะดวกและเอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมทางการแพทย์* โดยให้มีการบังคับใช้ในภาครัฐอย่างจริงจังและเข้มงวดยิ่งขึ้น พร้อมทั้งแก้ไขรหัสครุภัณฑ์และวัสดุให้สอดคล้องกับบัญชีนวัตกรรม และจัดทำบัญชีรายการเครื่องมือแพทย์ไทยที่ได้มาตรฐานสากลในระบบจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ

2) *ปลูกฝังทัศนคติและสนับสนุนให้สถานพยาบาลเอกชนและสถาบันการศึกษาทางการแพทย์ใช้เครื่องมือแพทย์ที่ผลิตในประเทศที่มีคุณภาพ ปลอดภัย คุ้มค่า และมีประสิทธิภาพ* โดยการเพิ่มสิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับการจัดซื้อเครื่องมือแพทย์ไทย และการกำหนดให้มีรายการเครื่องมือแพทย์ไทยที่ได้มาตรฐานสากลอยู่ในระบบการเรียนการสอนและการบริการ

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> การสร้างเสริมขีดความสามารถทางวิชาการด้านการศึกษา วิจัย และเทคโนโลยีทางการแพทย์

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ส่งเสริมการเป็นศูนย์กลางการศึกษาทางการแพทย์ โดยพัฒนาหลักสูตรทางการแพทย์ในระดับนานาชาติและหลักสูตรฝึกอบรมให้แก่บุคลากรทางการแพทย์ในภูมิภาคเอเชียใต้และอาเซียน ผ่านรูปแบบทั้งการฝึกปฏิบัติในโรงพยาบาลภายในประเทศไทยและผ่านระบบออนไลน์ โดยสนับสนุนให้ได้รับทุนจากองค์กรระหว่างประเทศ ประเทศที่สาม หรือรัฐบาลไทย รวมทั้งการพัฒนาศักยภาพบุคลากรผู้สอนให้มีทักษะภาษาต่างประเทศ ทักษะในการสื่อสาร ทักษะการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผล ที่สอดรับกับการจัดการศึกษาและฝึกอบรมแก่บุคลากรทางการแพทย์จากต่างประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 พัฒนาต่อยอดประโยชน์ของการจัดประชุมวิชาการทางการแพทย์นานาชาติ โดยพัฒนามาตรการจูงใจและสิทธิประโยชน์แก่สถาบันวิชาการชั้นนำระดับนานาชาติและบุคลากรผู้เชี่ยวชาญต่างประเทศ ให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนามาตรฐานการวิจัยและพัฒนานวัตกรรมทางการแพทย์ของประเทศไทย อาทิ การสร้างความตกลงร่วมในการพัฒนางานวิจัย การนำผลงานที่นำเสนอมาต่อยอดในประเทศไทย

การแลกเปลี่ยนบุคลากรในการฝึกปฏิบัติงานที่สถาบันชั้นนำ การนำบุคลากรผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศมาเป็นวิทยากรหรืออาจารย์พิเศษ การนำผลงานวิจัยของประเทศไทยไปเผยแพร่แก่ประเทศต่าง ๆ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 พัฒนาบุคลากรด้านการวิจัย โดยสนับสนุนการสร้างบุคลากรที่มีองค์ความรู้ข้ามศาสตร์ มีทักษะการวิจัยด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม ดิจิทัลทางการแพทย์ และการประเมินเทคโนโลยีหรือนวัตกรรม มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และพัฒนาทักษะร่วมกันระหว่างนักวิจัยผ่านชุมชนแห่งวิชาชีพของนักวิจัย มีกิจกรรมบ่มเพาะนักนวัตกรรมทางการแพทย์อย่างต่อเนื่อง ส่งเสริมให้สถาบันการศึกษามีส่วนร่วมในการพัฒนาการวิจัย รวมทั้งดึงดูดผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศให้เข้ามาทำงานและถ่ายทอดองค์ความรู้มากยิ่งขึ้น ตลอดจนพัฒนากลไกธำรงรักษาบุคลากรด้านการสุขภาพโดยเฉพาะการกำหนดค่าตอบแทนให้บุคลากรด้านการวิจัยคงอยู่ปฏิบัติงานด้านการวิจัยอย่างต่อเนื่อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4 สร้างระบบนิเวศการวิจัยให้เอื้อต่อการนำเทคโนโลยีนวัตกรรมมาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ โดยสร้างความร่วมมือในการทำพื้นที่ทดลองวิจัยนวัตกรรมทางการแพทย์ระหว่างผู้พัฒนา ผู้ผลิต สถานพยาบาล และผู้ประเมินเทคโนโลยี ก่อนใช้งานจริงหรือออกสู่ตลาด เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพของนวัตกรรมนั้น ๆ ตลอดจนสนับสนุนเงินทุนในระยะเริ่มต้น และพัฒนากลไกที่ช่วยผลักดันงานวิจัยให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเป็นรูปธรรม อาทิ การส่งเสริมผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมให้เข้าถึงฐานข้อมูลงานวิจัย การจับคู่ทางธุรกิจระหว่างนักลงทุนกับนักวิจัยและพัฒนานวัตกรรม การมีมาตรการปกป้องทรัพย์สินทางปัญญาและบริหารจัดการลิขสิทธิ์ของผู้วิจัยเมื่องานวิจัยสำเร็จลุล่วง และให้หน่วยงานที่ควบคุมกำกับคุณภาพของผลิตภัณฑ์ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีความสะดวกรวดเร็วในการนำผลิตภัณฑ์สุขภาพที่ได้มาตรฐานออกสู่ตลาด

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.5 สร้างเครือข่ายความร่วมมือการวิจัยและพัฒนาระหว่างประเทศ โดยส่งเสริมความร่วมมือระหว่างสถาบันวิจัย ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษาในประเทศกับสถาบันวิจัยหรือภาคเอกชนต่างประเทศที่มีศักยภาพและเป็นที่ยอมรับในระดับสากลในการพัฒนางานวิจัยทางการแพทย์ เพื่อให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยีทางการแพทย์จากต่างประเทศ อาทิ การร่วมลงทุนพัฒนางานวิจัย การรับจ้างผลิต รวมทั้งยกระดับความช่วยเหลือทางวิชาการแก่ประเทศที่จะเป็นเครือข่ายในห่วงโซ่คุณค่าของการวิจัยและผลิตนวัตกรรมทางการแพทย์ผ่านรูปแบบการให้ทุนการศึกษาและฝึกอบรมนานาชาติที่สอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาด้านการแพทย์และสุขภาพของไทย

<u>กลยุทธ์ที่ 5</u> การบริหารจัดการระบบบริการสุขภาพบนพื้นฐานความสมดุลทางเศรษฐกิจและสุขภาพของคนไทย

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 บริหารจัดการบุคลากรทางการแพทย์ให้สอดคล้องกับระบบบริการสุขภาพ

1) สนับสนุนให้ภาคเอกชนเข้ามาร่วมผลิตและพัฒนาบุคลากรทางการแพทย์ โดยมีบทบาทในการกำหนดสาขาความต้องการ พัฒนาหลักสูตร และผลิตบุคลากร ทั้งการผลิตแพทย์เฉพาะทางหรือสหสาขาวิชาชีพต่าง ๆ ให้รองรับการให้บริการทางการแพทย์มูลค่าสูง ตลอดจนฝึกอบรมเพิ่มพูนทักษะที่จำเป็น

2) สนับสนุนการนำเข้าบุคลากรทางการแพทย์ โดยพัฒนารูปแบบการสอบใบอนุญาตประกอบวิชาชีพที่เอื้อต่อการเปิดรับบุคลากรจากต่างประเทศ รวมถึงส่งเสริมการใช้บุคลากรร่วมกันระหว่างภาครัฐและ

เอกชน โดยเฉพาะบุคลากรในสาขาที่มีผู้เชี่ยวชาญระดับสูง เพื่อลดปัญหาการขาดแคลนบุคลากรและให้มีการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า

3) ส่งเสริมให้เกิดการกระจายกำลังคนด้านสุขภาพ โดยพัฒนากลไกระบบหมุนเวียนกำลังคนให้รองรับทั้งในเชิงพื้นที่ ภาระงาน และสาขาขาดแคลน พร้อมมีมาตรการจูงใจบุคลากรทางการแพทย์คงอยู่ในระบบสุขภาพ อาทิ การจัดทำเส้นทางความก้าวหน้าในอาชีพที่ชัดเจน อัตราความก้าวหน้าและโอกาสการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรพื้นที่ห่างไกล การปรับภาระงานของแพทย์เวชปฏิบัติทั่วไปให้เหมาะสม และการปรับปรุงระบบสวัสดิการพื้นฐานเพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 พัฒนากลไกกำกับดูแลและบริหารจัดการค่าบริการทางการแพทย์ โดยพัฒนากลไกและแนวทางกำกับดูแลค่าบริการทางการแพทย์ที่อาจได้รับผลกระทบจากนโยบายส่งเสริมการเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์ให้มีความเหมาะสม ตลอดจนพัฒนาระบบบริหารการจ่ายค่าบริการของระบบประกันสุขภาพ ให้มีความครอบคลุมเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริการทางการแพทย์ได้ตามความจำเป็นทางสุขภาพอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.3 พัฒนาระบบเทคโนโลยีดิจิทัลและสารสนเทศเพื่อสนับสนุนบริการทางการแพทย์

1) สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการเพิ่มประสิทธิภาพ ลดภาระงาน และแก้ปัญหาการขาดแคลนบุคลากร อาทิ การใช้ปัญญาประดิษฐ์ ตรวจคัดกรองเบื้องต้น การใช้ระบบการแพทย์ทางไกล โดยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีดิจิทัลให้ครอบคลุมทั่วถึง ปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง พัฒนากลไกการประเมินการใช้เทคโนโลยีทางการแพทย์ ตลอดจนมีแนวทางในการกำกับดูแลเพื่อป้องกันผลกระทบทางลบที่อาจเกิดขึ้น

2) จัดทำฐานข้อมูลกลางด้านสุขภาพของประเทศ โดยสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการทำข้อตกลงร่วมกันที่จะใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและแพลตฟอร์มกลางในการเชื่อมโยงข้อมูลพื้นฐานของหน่วยงานภาครัฐให้สามารถใช้ร่วมกันได้ โดยคำนึงถึงการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล อาทิ การเจ็บป่วย การตาย ความพิการ สิทธิการประกันสุขภาพ ข้อมูลด้านวิจัยและนวัตกรรม ข้อมูลบุคลากรทางการแพทย์และผู้เชี่ยวชาญที่ผลิตและปฏิบัติงานจริง เพื่อนำไปวิเคราะห์ต่อยอดการจัดบริการและการวางแผนด้านกำลังคนในอนาคต ตลอดจนเผยแพร่ข้อมูลแก่สาธารณะ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาสินค้าและบริการทางการแพทย์ให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและประชาชนแต่ละกลุ่ม

<u>กลยุทธ์ที่ 6</u> การยกระดับศักยภาพระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขเพื่อลดผลกระทบต่อบริการทางเศรษฐกิจและสุขภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.1 ปฏิรูประบบเฝ้าระวังและบริหารจัดการโรคระบาดและภัยคุกคามสุขภาพ

1) ปรับโครงสร้างการเฝ้าระวังและบริหารจัดการโรคระบาดและภัยคุกคามสุขภาพของประเทศที่เป็นเอกภาพ โดยให้มีหน่วยงานกลางกำหนดทิศทางสาธารณสุขระดับชาติ ในการบูรณาการการทำงานด้านการเฝ้าระวัง ป้องกัน เตรียมความพร้อม การตอบโต้ภาวะฉุกเฉิน และฟื้นฟูหลังเกิดภาวะฉุกเฉินอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งให้มีการจัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการภาวะฉุกเฉินและระบบบัญชาการเหตุการณ์ ที่เป็นกลไกสำคัญในการบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขโดยประสานความร่วมมือ และร่วมกันจัดสรรทรัพยากรให้สามารถตอบโต้

2) *พัฒนากลไกและระบบข้อมูลการเฝ้าระวังสุขภาพและสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการ* โดยมีกลไกในการบริหารจัดการด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อมที่บูรณาการในระดับนโยบายสู่ระดับปฏิบัติ และพัฒนาระบบการเชื่อมโยงข้อมูลภายใต้แนวคิดสุขภาพหนึ่งเดียว อาทิ ข้อมูลสุขภาพ ข้อมูลโรคจากสัตว์ ข้อมูลทางสิ่งแวดล้อม ข้อมูลทรัพยากรทางสาธารณสุขที่สำคัญ บนฐานการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการประมวลผล เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการรับมือและจัดการภัยคุกคามทางสุขภาพได้อย่างทันการณ์

กลยุทธ์ย่อยที่ 6.2 วางระบบการเตรียมความพร้อมด้านความมั่นคงด้านสุขภาพในการจัดการภาวะฉุกเฉิน โดยวางแผนอัตรากำลังคนด้านการเฝ้าระวัง ป้องกัน และควบคุมโรคและภัยคุกคามทางสุขภาพ อาทิ ผู้เชี่ยวชาญด้านระบาดวิทยาคลินิกและภาคสนาม นักวิทยาศาสตร์ข้อมูล นักวิจัย นักสร้างตัวแบบเชิงคณิตศาสตร์ นักเทคนิคที่ปฏิบัติงานในห้องปฏิบัติการ เจ้าหน้าที่สอบสวนโรคและปัจจัยเสี่ยงให้เหมาะสมกับสัดส่วนประชากรของประเทศ พร้อมค่าสนับสนุนค่าตอบแทน สวัสดิการ และความก้าวหน้าในวิชาชีพ รวมถึงการสนับสนุนให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมในการเฝ้าระวัง และป้องกัน เมื่อเกิดภาวะฉุกเฉิน ตลอดจนจัดทำแผนเตรียมความพร้อมด้านยาและเวชภัณฑ์ วัคซีน อุปกรณ์ทางการแพทย์ และวัสดุอุปกรณ์ด้านสาธารณสุขที่จำเป็น ให้พร้อมรองรับการบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หมุดหมายที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

แนวโน้มบริบทโลกจากสถานการณ์**การแข่งขันทางการค้าของสหรัฐอเมริกาและจีนที่ขยายวงกว้าง** ซึ่งมีผลกระทบต่อเนื่องถึงไทยและภูมิภาค โดยเฉพาะการจัดกลุ่มทางการเมืองและเศรษฐกิจ การปรับเปลี่ยนทิศทางการค้าการลงทุนในห่วงโซ่อุปทานโลก และไทยอยู่ในพื้นที่ความขัดแย้งซึ่งต้องรักษาความสัมพันธ์กับทั้งสองประเทศ ดังนั้น ทิศทางในอนาคต ไทยควรแสดงบทบาทนำในภูมิภาคอาเซียน โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง โดยเน้นความร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน และให้ไทยเป็นประตูและทางเชื่อม เพื่อสร้างดุลยภาพที่สร้างสรรค์ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและเศรษฐกิจระหว่างภูมิภาคและมหาอำนาจ เพื่อความก้าวหน้าและมั่นคงของภูมิภาค รวมถึงควรรักษาสมดุลของความสัมพันธ์ของไทยกับจีนและสหรัฐอเมริกาและประเทศตะวันตก โดยกำหนดความต้องการของไทยในระยะยาวที่ชัดเจน ทั้งในมิติทางเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม คุณภาพชีวิต และการพัฒนาเทคโนโลยีระดับสูง เพื่อสร้างความชัดเจนกับมิตรประเทศว่าไทยพร้อมร่วมมือในแนวทางดังกล่าว นอกจากนี้ เนื่องจากภูมิศาสตร์ของไทยมีความใกล้กับจีน จึงต้องมียุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่เชื่อมโยงของไทย สปป.ลาว และจีนที่ชัดเจน เพื่อสร้างประโยชน์จากเส้นทางการคมนาคมจากหนองคายและเชียงรายเข้าสู่ สปป.ลาว และจีน เพื่อให้เกิดการลงทุนสร้างเครือข่ายเศรษฐกิจและระบบการค้าที่คล่องตัวของทั้ง 3 ประเทศ โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือของไทย สปป.ลาว และมลฑลในจีนตอนใต้ให้เกิดเป็นการพัฒนาร่วมกัน

นอกจากนี้ จากสถานการณ์ที่มี**แนวโน้มการย้ายฐานการผลิต**จากการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ทำให้ทุกประเทศหันมาสร้างหลักประกันป้องกันความเสี่ยงจากการหยุดชะงักของอุปทาน และส่งผลให้เกิดการปรับห่วงโซ่อุปทานครั้งใหญ่ทั่วโลกจากการย้ายฐานการผลิตไปสู่ประเทศที่เป็นมิตรหรืออยู่ใกล้ตลาดและการขนส่งคล่องตัว ซึ่งไทยควรเร่งธุรกิจไทยในอุตสาหกรรมเป้าหมายให้เข้าสู่ห่วงโซ่คุณค่าของภูมิภาคและของโลก โดยรับและเข้าไปลงทุนในกลุ่มความร่วมมือที่จะเป็นโอกาสสร้างความเติบโตทางเศรษฐกิจ ขยายตลาดการค้าและการลงทุน และยกระดับเทคโนโลยีให้แก่ประเทศไทย อาทิ จีน ไต้หวัน อินเดีย ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง และควรมียุทธศาสตร์เชิงรุกรองรับการย้ายฐานการผลิตของอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อขยายประโยชน์การค้าการลงทุนกับจีน สหรัฐอเมริกา ยุโรป ญี่ปุ่น ในลักษณะมีผลประโยชน์ร่วมกันได้อย่างชัดเจนตรงความต้องการของไทย โดยดึงดูดการลงทุนจากทุกประเทศที่กำลังย้ายฐานการผลิต ซึ่งสามารถใช้เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก และฐานเศรษฐกิจอื่นๆ เป็นจุดเชื่อมโยงเข้าสู่จุดการผลิตหลักในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง จีนตอนใต้ และเอเชีย รวมถึงควรเปิดประตูการค้าการลงทุนกับประเทศอื่นๆ ในเอเชียที่มีตลาดขนาดใหญ่และเทคโนโลยีขั้นสูง โดยให้ความสำคัญกับอินเดีย ที่มีตลาดขนาดใหญ่ และมีศักยภาพในการเติบโต และ ไต้หวัน ที่มีเทคโนโลยีทันสมัยและมีมาตรฐานเป็นที่ยอมรับ และจาก**เงื่อนไขของการค้าการลงทุนตามมาตรฐานโลกใหม่** ที่มีแนวโน้มว่าประเทศต่างๆ โดยเฉพาะประเทศตะวันตก จะให้ความสำคัญมากยิ่งขึ้นต่อการสร้างมาตรฐานทางสังคม สิ่งแวดล้อม สุขอนามัยและคุณภาพชีวิต การลดความเหลื่อมล้ำ ความโปร่งใสและการบริหารจัดการที่ดี การปกป้องทรัพย์สินทางปัญญา สิทธิมนุษยชน ฯลฯ และใช้เป็นเงื่อนไขในการกำหนดกรอบความร่วมมือระหว่างประเทศในด้านการค้าและการลงทุน ไทยจึงต้องเตรียมการพัฒนากฎระเบียบและแนวปฏิบัติที่จะยกระดับไปสู่มาตรฐานระหว่างประเทศไว้ให้พร้อมกับสถานการณ์ดังกล่าว ซึ่งนอกจากจะสร้างภูมิคุ้มกันให้ไทยจากมาตรการ

กีดกันทางการค้า และช่วยสร้างความเชื่อมั่นของนักลงทุนทั่วโลกแล้ว ยังเป็นพื้นฐานสำคัญของไทยให้ก้าวสู่ประเทศที่พัฒนาแล้ว

จากสถานะของประเทศ ไทยจะต้อง**ลงทุนเพื่อชดเชยผลกระทบจากการจากการแพร่ระบาดของโควิด-19** ที่ทำให้ไทยสูญเสียรายได้ไปมากกว่า 3 ล้านล้านบาท ส่งผลให้เป้าหมายการยกระดับไปสู่การเป็นประเทศรายได้สูงต้องล่าช้าออกไป และประชากรประสบปัญหาความยากจนเพิ่มขึ้นเป็น 10 ล้านคน ซึ่งไทยต้องเร่งขยายการลงทุนใหม่เพิ่มเติมอีกไม่น้อยกว่าปีละ 6 แสนล้านบาท เพื่อให้หลุดพ้นจากกับดักรายได้ปานกลางโดยเร็ว และนำส่วนเกินจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจมาเร่งรัดการลดความเหลื่อมล้ำของประชาชนโดยเร็ว ผ่านการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมเพื่อเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน รวมถึงกระจายตัวศูนย์กลางทางเศรษฐกิจออกนอกกรุงเทพฯ ไปสู่ภาคต่างๆ ทั่วประเทศ รวมถึงเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทในการให้บริการมากขึ้น อันจะช่วยสนับสนุนให้มีการใช้ประโยชน์จากโครงการลงทุนด้านคมนาคมได้อย่างเต็มที่และมีประสิทธิภาพ

นอกจากการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานดังกล่าวแล้ว การเร่งจัดทำ**กรอบความตกลงเขตการค้าเสรี** จะเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ช่วยเพิ่มมูลค่าการค้าและการลงทุนให้กับประเทศ ซึ่งปัจจุบันไทยมีการจัดทำกรอบความตกลงเขตการค้าเสรีทั้งสิ้น 13 ฉบับ โดยเป็นการทำความตกลงกับ 18 ประเทศ คิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 63 ของการค้าไทยกับโลก ซึ่งไทยควรเร่งการเจรจาเปิดความตกลงความร่วมมือทางเศรษฐกิจ การค้าและการลงทุนกับประเทศพันธมิตรให้กว้างขวาง โดยเฉพาะข้อตกลงความครอบคลุมและความก้าวหน้าเพื่อหุ้นส่วนทางการค้าภาคพื้นเอเชียแปซิฟิก สหภาพยุโรป สหราชอาณาจักร และอื่นๆ เพื่อไม่ให้ภาคการผลิตและบริการไทยเสียเปรียบประเทศอื่นๆ ให้ได้เงื่อนไขที่เหมาะสม และสอดคล้องกับความต้องการของประเทศ รวมถึงให้มีการจัดตั้งกองทุนป้องกันและบรรเทาผลกระทบจากข้อตกลงความร่วมมือทางเศรษฐกิจ และควรมุ่งขยายความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศที่สามารถเป็นแหล่งองค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ไทยต้องการในการยกระดับอุตสาหกรรมเป้าหมาย

อย่างไรก็ดี ไทยยังมีข้อจำกัดใน**การอำนวยความสะดวกด้านการค้าการลงทุน** อาทิ กฎระเบียบการขนส่งสินค้าผ่านแดน ขีดความสามารถของผู้ขนส่งในการนำเทคโนโลยีมาใช้งาน ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการอำนวยความสะดวกด้านขนส่งโลจิสติกส์และการค้าการลงทุน ไทยจึงจำเป็นต้องเดินหน้าเร่งปรับปรุงกฎระเบียบเพื่อแก้ไขปัญหาอุปสรรคเหล่านั้นควบคู่ไปกับการเร่งดำเนินการลงทุนในโครงการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานและการ จัดทำกรอบความตกลงเขตการค้าเสรี อาทิ การปรับปรุงกฎระเบียบการผ่านแดนเพื่อขนส่งโลจิสติกส์และการค้า และควรพัฒนาธุรกิจการให้บริการโลจิสติกส์ธุรกิจระหว่างประเทศของไทย ทั้งขนาดใหญ่ กลาง และเล็ก ให้สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่ออำนวยความสะดวกและส่งเสริมการค้าการลงทุนทั้งในและระหว่างประเทศ

ทั้งนี้ จากการที่ไทยมี**ข้อได้เปรียบทางภูมิศาสตร์และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน**ทำให้มีศักยภาพที่จะพัฒนาเชื่อมเส้นทางขนส่งระหว่างมหาสมุทรอินเดียและแปซิฟิกและใช้ประโยชน์จากเส้นทางเชื่อมโลกของจีนและแผน “สร้างโลกที่ดีกว่าขึ้นมาใหม่” ที่สหรัฐอเมริกาสนับสนุนได้ รวมถึงสามารถเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง เพื่ออำนวยความสะดวกในการเชื่อมโยงการค้าไปยังจีน ซึ่งปัจจุบันไทยมีแผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ จึงควรบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางภูมิศาสตร์ และโครงสร้างพื้นฐานจากเส้นทางเชื่อมต่อในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงกับจีนตอนใต้ ให้เป็นหนึ่งเดียวกันและเชื่อมโยงกับ

เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกและพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ เพื่อให้เกิดรูปธรรมในการผลักดันการเปลี่ยนแปลงภาคการผลิตและบริการไทยสู่ระดับนานาชาติ โดยมีกลยุทธ์**ขับเคลื่อนความร่วมมือและกรอบความตกลงระหว่างประเทศเพื่อส่งเสริมการขนส่งและโลจิสติกส์ในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง** ที่มีคณะทำงานขับเคลื่อนโครงการลงทุนเพื่อเชื่อมโยงด้านคมนาคมกับประเทศในกลุ่มอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง และจีน และมีหน่วยงานรับผิดชอบภายใต้การกำกับของรองนายกรัฐมนตรี ทำหน้าที่ตัดสินใจเชิงยุทธศาสตร์ระดับสูงในการเจรจา และประสานงานให้มีการบูรณาการร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กระทรวงคมนาคมรับผิดชอบด้านการขนส่งสินค้า กรมศุลกากรรับผิดชอบระบบ การเชื่อมโยงข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ณ จุดเดียว และพิจารณาลดภาษีนำเข้าวัสดุเพื่อใช้ในการก่อสร้าง

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

หมุดหมายที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของประเทศ มีเป้าหมายหลักใน 1) **การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม** 2) **การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่** 3) **การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม และ** 4) **การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน** โดยทำให้ประเทศไทยมีระบบนิเวศที่สนับสนุนการค้าการลงทุนสามารถเป็นฐานการค้าการลงทุนที่สำคัญของภูมิภาค เพิ่มผลิตภาพและโอกาสของผู้ประกอบการไทยให้สามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่าระดับภูมิภาคและระดับโลก และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งภาคการผลิตและบริการสำคัญ ซึ่งมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ในยุทธศาสตร์ด้านความมั่งคง ในมิติความร่วมมือทางการพัฒนากับประเทศเพื่อนบ้าน ภูมิภาค โลก รวมถึงองค์กรภาครัฐและที่มิใช่ภาครัฐ รวมทั้งยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ในมิติการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเชื่อมไทย เชื่อมโลก ที่มุ่งเน้นเชื่อมโยงโครงข่ายคมนาคมและบริการโลจิสติกส์อย่างไร้รอยต่อ และการรักษาและเสริมเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมหภาค ที่มุ่งเน้นการเชื่อมโยงการค้าการลงทุนของไทยกับต่างประเทศและขยายความร่วมมือทางการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ในมิติการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ ที่มุ่งเน้นการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและสร้างสังคมคาร์บอนต่ำ

ในขณะเดียวกัน ยังมีความเชื่อมโยงกับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติในประเด็นสำคัญ ได้แก่ 1) การต่างประเทศ ในการขยายความร่วมมือในด้านเศรษฐกิจ การค้า การคมนาคม และทรัพยากรมนุษย์ทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคีกับนานาชาติโดยเฉพาะในกลุ่มอนุภูมิภาคและภูมิภาคเอเชีย 2) อุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ที่ให้ความสำคัญพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมเป้าหมายของประเทศไปสู่อุตสาหกรรมอ นาคตที่เติบโตเป็นเสาหลักของเศรษฐกิจไทยและการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาของอุตสาหกรรมและบริการ 3) โครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ และดิจิทัล โดยมุ่งเน้นการขยายขีดความสามารถ พัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพของโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมและระบบโลจิสติกส์ เพื่อยกระดับผลิตภาพของภาคการผลิตและบริการ ลดต้นทุนการผลิตและบริการที่แข่งขันได้ในระดับสากล สนับสนุนให้เกิดความเชื่อมโยงกับอนุภูมิภาคและภูมิภาคอย่างเป็นระบบ 4) การเติบโตอย่างยั่งยืน โดยมุ่งเน้นการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

ใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโตบนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการลงทุนที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐและภาคเอกชน

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนในภูมิภาค

ตัวชี้วัดที่ 1.1 อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ (โดยสถาบันนานาชาติเพื่อการพัฒนาการบริหารจัดการ) มีอันดับดีขึ้น

<u>เป้าหมายที่ 2</u> ไทยเป็นห่วงโซ่อุปทานของภูมิภาค

ตัวชี้วัดที่ 2.1 1) มูลค่าการลงทุนรวมในประเทศขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ต่อปี หรือ 2) สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลผลิตมวลรวมในประเทศเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 27 ต่อปี

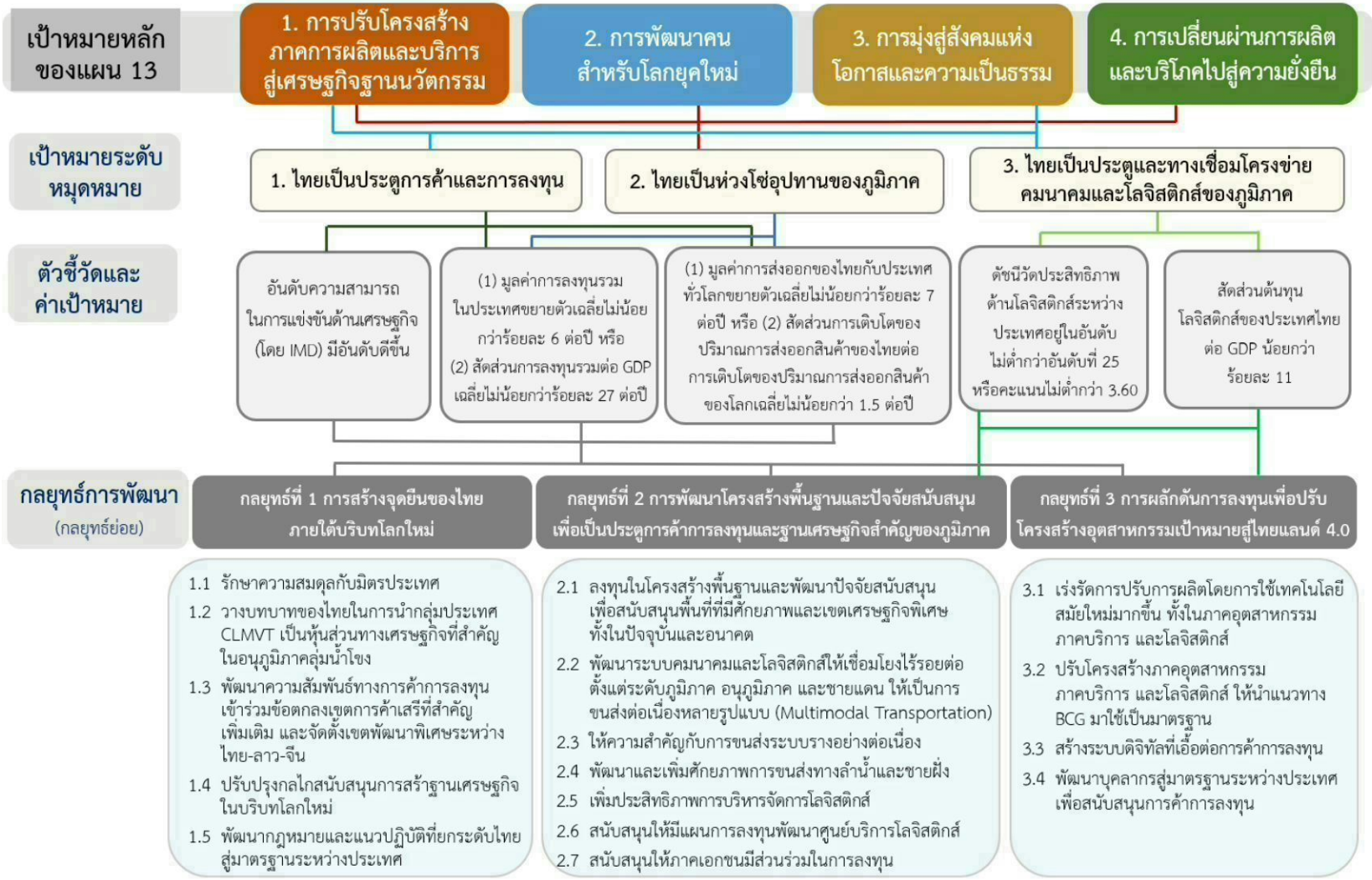
ตัวชี้วัดที่ 2.2 1) มูลค่าการส่งออกของไทยกับประเทศทั่วโลกขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ต่อปี หรือ 2) สัดส่วนการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของไทยต่อการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของโลกเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 1.5 ต่อปี

<u>เป้าหมายที่ 3</u> ไทยเป็นประตูและทางเชื่อมโครงข่ายคมนาคมและโลจิสติกส์ของภูมิภาค

ตัวชี้วัดที่ 3.1 ดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศของประเทศไทยอยู่ในอันดับไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 25 หรือคะแนนไม่ต่ำกว่า 3.60

ตัวชี้วัดที่ 3.2 สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศน้อยกว่าร้อยละ 11

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
1. การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
4. การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. ไทยเป็นประตูการค้าและการลงทุน
2. ไทยเป็นห่วงโซ่อุปทานของภูมิภาค
3. ไทยเป็นประตูและทางเชื่อมโครงข่ายคมนาคมและโลจิสติกส์ของภูมิภาค
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ (โดย IMD) มีอันดับดีขึ้น
(1) มูลค่าการลงทุนรวมในประเทศขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ต่อปี หรือ (2) สัดส่วนการลงทุนรวมต่อ GDP เฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 27 ต่อปี
(1) มูลค่าการส่งออกของไทยกับประเทศทั่วโลกขยายตัวเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 7 ต่อปี หรือ (2) สัดส่วนการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของไทยต่อการเติบโตของปริมาณการส่งออกสินค้าของโลกเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 1.5 ต่อปี
ดัชนีวัดประสิทธิภาพด้านโลจิสติกส์ระหว่างประเทศอยู่ในอันดับไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 25 หรือคะแนนไม่ต่ำกว่า 3.60
สัดส่วนต้นทุนโลจิสติกส์ของประเทศไทยต่อ GDP น้อยกว่าร้อยละ 11
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การสร้างจุดยืนของไทยภายใต้บริบทโลกใหม่
1.1 รักษาความสมดุลกับมิตรประเทศ
1.2 วางบทบาทของไทยในการนำกลุ่มประเทศ CLMVT เป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่สำคัญในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง
1.3 พัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้าการลงทุนเข้าร่วมข้อตกลงเขตการค้าเสรีที่สำคัญเพิ่มเติม และจัดตั้งเขตพัฒนาพิเศษระหว่างไทย-ลาว-จีน
1.4 ปรับปรุงกลไกสนับสนุนการสร้างฐานเศรษฐกิจในบริบทโลกใหม่
1.5 พัฒนากฎหมายและแนวปฏิบัติที่ยกระดับไทยสู่มาตรฐานระหว่างประเทศ
กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและปัจจัยสนับสนุนเพื่อเป็นประตูการค้าการลงทุนและฐานเศรษฐกิจสำคัญของภูมิภาค
2.1 ลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและพัฒนาปัจจัยสนับสนุนเพื่อสนับสนุนพื้นที่ที่มีศักยภาพและเขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งในปัจจุบันและอนาคต
2.2 พัฒนาระบบคมนาคมและโลจิสติกส์ให้เชื่อมโยงไร้รอยต่อตั้งแต่ระดับภูมิภาค อนุภูมิภาค และชายแดน ให้เป็นการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ (Multimodal Transportation)
2.3 ให้ความสำคัญกับการขนส่งระบบรางอย่างต่อเนื่อง
2.4 พัฒนาและเพิ่มศักยภาพการขนส่งทางลำน้ำและชายฝั่ง
2.5 เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์
2.6 สนับสนุนให้มีแผนการลงทุนพัฒนาศูนย์บริการโลจิสติกส์
2.7 สนับสนุนให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการลงทุน
กลยุทธ์ที่ 3 การผลักดันการลงทุนเพื่อปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมเป้าหมายสู่ไทยแลนด์ 4.0
3.1 เร่งรัดการปรับการผลิตโดยการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้น ทั้งในภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และโลจิสติกส์
3.2 ปรับโครงสร้างภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และโลจิสติกส์ ให้นำแนวทาง BCG มาใช้เป็นมาตรฐาน
3.3 สร้างระบบดิจิทัลที่เอื้อต่อการค้าการลงทุน
3.4 พัฒนาบุคลากรสู่มาตรฐานระหว่างประเทศเพื่อสนับสนุนการค้าการลงทุน

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การสร้างจุดยืนของไทยภายใต้บริบทโลกใหม่

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 รักษาความสมดุลกับมิตรประเทศ โดยกำหนดนโยบายที่ตรงกับความต้องการของประเทศอย่างชัดเจน และประสานความร่วมมือกับมิตรประเทศเพื่อการดำเนินงานอย่างเท่าเทียม

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 วางบทบาทของไทยในการเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่สำคัญในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง โดยเข้าสู่มิติของความร่วมมือและช่วยเหลือกันอย่างใกล้ชิดแทนที่การแข่งขัน เพื่อให้เป็นกำลังในการสร้างความสมดุลและพัฒนาภูมิภาคร่วมกันผ่านคณะกรรมการระดับชาติเพื่อบูรณาการแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในทุกระดับ ในการเจรจาความร่วมมือกับมิตรประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 พัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้าและการลงทุน โดยผลักดันการใช้ประโยชน์จากกรอบความตกลงเขตการค้าเสรีที่มีอยู่ และเพิ่มเติม กรอบความตกลงเขตการค้าเสรีที่สำคัญ รวมถึงจัดตั้งและผลักดันความร่วมมือระหว่างเขตพัฒนาพิเศษระหว่างไทย สปป.ลาว และจีน เพื่อสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจและสังคมจากการเชื่อมโยงระบบโลจิสติกส์ที่จุดเชื่อมต่อบริเวณจังหวัดหนองคายและจังหวัดเชียงราย

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 ปรับปรุงกลไกสนับสนุนการสร้างฐานเศรษฐกิจในบริบทโลกใหม่ จัดให้มีกลไกหรือคณะกรรมการระดับชาติเพื่อบูรณาการแนวทางการปรับเปลี่ยนและปรับปรุงการส่งเสริมการลงทุนใหม่ รวมถึงการลงทุนในเศรษฐกิจสาขาใหม่ เพื่อรองรับการจัดห่วงโซ่การผลิตและการย้ายฐานการผลิตทั่วเอเชียที่กำลังเกิดขึ้น ทั้งด้านสิทธิประโยชน์ ภาษีและไม่ใช่ภาษี และอื่นๆ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.5 พัฒนากฎหมายและแนวปฏิบัติที่ยกระดับไทยสู่มาตรฐานระหว่างประเทศ โดยเร่งยกระดับมาตรฐานทางสังคม สิ่งแวดล้อม สุขอนามัย คุณภาพชีวิต การลดความเหลื่อมล้ำ การเคลื่อนย้ายแรงงาน ความโปร่งใส การบริหารจัดการที่ดี และธรรมาภิบาลในภาคธุรกิจ ให้อยู่ระดับนานาชาติ เพื่อป้องกันการกีดกันทางการค้า และก้าวพ้นกับดักรายได้ปานกลาง

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและปัจจัยสนับสนุนเพื่อเป็นประตูการค้าการลงทุนและฐานเศรษฐกิจสำคัญของภูมิภาค

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 ลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและพัฒนาปัจจัยสนับสนุนเพื่อสนับสนุนพื้นที่ที่มีศักยภาพและเขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งในปัจจุบันและอนาคต อาทิ โครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่ง บริการขนส่งและเครือข่ายโลจิติกส์ตามเส้นทางสำคัญและการเชื่อมโยงสู่ประเทศเพื่อนบ้าน สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการลงทุนและการค้าชายแดน ท่าเรือและสะพานเศรษฐกิจ ในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคใต้ เพื่อให้ไทยเป็นประตูการค้าที่สำคัญ รวมถึงการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการพัฒนาและรองรับการท่องเที่ยวและบริการในกลุ่มจังหวัดที่มีศักยภาพ อาทิ การท่องเที่ยวอันดามันบริเวณจังหวัดภูเก็ต กระบี่ พังงา ตรัง และสตูล ให้เชื่อมโยงกันเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล 1 ใน 5 ของโลก

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 พัฒนาระบบคมนาคมและโลจิสติกส์ให้เชื่อมโยงไร้รอยต่อตั้งแต่ระดับภูมิภาค อนุภูมิภาค และชายแดน ให้เป็นการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ โดยบูรณาการแผนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ที่ใช้ประโยชน์ทางภูมิศาสตร์ และโครงสร้างพื้นฐานจากเส้นทาง

เชื่อมต่อในภูมิภาค อนุภูมิภาค และชายแดน โดยเฉพาะในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงกับจีนตอนใต้ และเชื่อมโยงกับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกและเขตเศรษฐกิจพิเศษอื่นๆ ให้เป็นหนึ่งเดียวกันอย่างเป็นรูปธรรมที่สามารถผลักดันการเปลี่ยนแปลงภาคการผลิตและบริการไทยสู่ระดับนานาชาติ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 ให้ความสำคัญกับการขนส่งระบบรางอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เป็นโครงข่ายการขนส่งหลักของประเทศ และเชื่อมต่อกับเครือข่ายโลจิสติกส์ในระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาค เพื่อลดต้นทุนโลจิสติกส์ โดยเฉพาะสนับสนุนจุดเชื่อมระหว่างไทย สปป.ลาว และจีน ที่จังหวัดหนองคายและเชียงราย ทั้งระบบรถไฟความเร็วสูง รถไฟทางคู่ และท่าเรือบก รวมถึงสนับสนุนการเชื่อมต่อกับพื้นที่เศรษฐกิจภายในประเทศทั้งภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออก ให้สามารถเข้าจีนและกลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงได้โดยสะดวก

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 พัฒนาและเพิ่มศักยภาพการขนส่งทางลำน้ำและชายฝั่ง โดยให้ความสำคัญกับการเดินเรือในแม่น้ำสายสำคัญ อาทิ แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำน่าน และแม่น้ำป่าสัก ให้มีความสะดวก ทันสมัย มีมาตรฐานความปลอดภัย โดยเฉพาะการเดินเรือในแม่น้ำเจ้าพระยาสู่ท่าเรือแหลมฉบัง ตลอดจนการพัฒนาร่องน้ำเศรษฐกิจ เพื่อสนับสนุนการขนส่งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.5 เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการโลจิสติกส์ เพื่ออำนวยความสะดวกและลดอุปสรรคในการค้าการลงทุน รวมถึงสอดรับกับรูปแบบการค้าในอนาคต โดยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการบริหารจัดการ อาทิ การนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้งาน การพัฒนาระบบ การพัฒนาซอฟแวร์เชื่อมโยงการขนส่งทุกรูปแบบ และการพัฒนา การปรับปรุง หรือการผ่อนคลายกฎระเบียบและแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการด้านการค้าและการลงทุน และผู้ประกอบการการให้บริการขนส่ง มีบทบาทในการให้บริการมากขึ้น รวมทั้งสามารถเข้าถึงและเชื่อมโยงกับระบบได้โดยสะดวก

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.6 สนับสนุนให้มีแผนการลงทุนพัฒนาศูนย์บริการโลจิสติกส์ อาทิ ย่านเก็บกองตู้สินค้า ท่าเรือบก และศูนย์เปลี่ยนถ่ายสินค้า โดยการพัฒนาให้เป็นระบบเดียวกันและสอดคล้องกันทั่วประเทศ และสามารถเชื่อมต่อกับกลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง จีน และภูมิภาคอาเซียน

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.7 สนับสนุนให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการลงทุน โดยเฉพาะการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็นและอาจจะมีข้อจำกัดทางการเงินของภาครัฐ โดยการดำเนินการจะต้องมีความโปร่งใส ตรวจสอบได้ และมีการประเมินประสิทธิภาพและความสำเร็จที่ชัดเจน

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> ผลักดันการลงทุนเพื่อปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมเป้าหมายสู่ไทยแลนด์ 4.0

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 เร่งรัดการปรับการผลิตโดยการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้น ทั้งในภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และโลจิสติกส์ โดยเฉพาะการปรับสู่ระบบอัตโนมัติและเร่งใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าของเทคโนโลยี 5G ในประเทศไทยให้มากที่สุด

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ปรับโครงสร้างภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ และโลจิสติกส์ ให้นำแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว มาใช้เป็นมาตรฐาน โดยสนับสนุนให้มีการลงทุนด้านการใช้พลังงานสะอาด การนำปัจจัยการผลิตมาใช้แบบหมุนเวียน และการลดปริมาณคาร์บอนไดออกไซด์ในทุกโครงการ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 สร้างระบบดิจิทัลที่เอื้อต่อการค้าการลงทุน โดยพัฒนาแพลตฟอร์มการค้าแห่งชาติ เพื่อส่งเสริมการค้าในรูปแบบธุรกิจกับธุรกิจด้วยกัน พัฒนาระบบการเงินของไทยสู่การให้บริการธุรกรรมทางการเงินดิจิทัล เพื่อเอื้อต่อการลงทุน และปรับปรุง แก้ไข และพัฒนากฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการค้าที่เป็นธรรมและอำนวยความสะดวกการค้าการลงทุน รวมถึงเร่งพัฒนากฎหมายด้านธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์และการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 พัฒนาบุคลากรสู่มาตรฐานระหว่างประเทศเพื่อสนับสนุนการค้าการลงทุน โดยปรับระบบการพัฒนาบุคลากรและหลักสูตรให้เป็นไปตามความต้องการของตลาดแรงงานและภาคธุรกิจ ที่ให้ภาคธุรกิจมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรและร่วมจ่ายในการพัฒนาบุคลากร และปรับวิธีการเรียนการสอนเข้าสู่ยุคดิจิทัลที่เน้นการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองและนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ในการหารายได้และสร้างธุรกิจ รวมถึงยกระดับมาตรฐานฝีมือแรงงานและระดับการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาต่างๆ ให้เทียบเท่ากับระดับนานาชาติหรือสถาบันชั้นนำของโลก เพื่อให้สามารถใช้ในการประกอบอาชีพได้จริง

หมุดหมายที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์เป็นอุตสาหกรรมสำคัญของประเทศไทยมายาวนานกว่า 50 ปี และมีความสำคัญอย่างมากต่อเศรษฐกิจของประเทศ โดยปัจจุบันประเทศไทยส่งออกเครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เป็นอันดับที่ 13 ของโลก และเป็นอันดับที่ 4 ของอาเซียน มีมูลค่าการส่งออก 1.9 ล้านล้านบาท (หรือคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 24.3 ของมูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมดของประเทศ) และก่อให้เกิดการจ้างงานรวมทั้งสิ้นมากกว่า 750,000 คน อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของไทยส่วนใหญ่ยังคงพึ่งพาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และผู้ประกอบการไทยเป็นเพียงผู้รับจ้างประกอบที่ไม่มีเทคโนโลยีเป็นของตนเอง และขาดความเชื่อมโยงระหว่างการวิจัยและพัฒนากับการผลิตเชิงพาณิชย์ อีกทั้งยังมีโครงสร้างการผลิตที่พึ่งพาแรงงานสูงและใช้เงินลงทุนต่ำ ส่งผลให้อุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ของไทยยังไม่สามารถก้าวเป็นผู้นำตลาดของอาเซียน และไม่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศได้เท่าที่ควร

ในขณะที่ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบันได้มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และมีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม รูปแบบธุรกิจ และนวัตกรรมใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง ประกอบกับสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 เมื่อต้นปี 2563 โครงสร้างประชากรไทยที่จะเข้าสู่สังคมผู้สูงวัยอย่างสมบูรณ์ภายในปี 2566 และความพร้อมของโครงสร้างพื้นฐานทางดิจิทัลของประเทศที่มีคุณภาพและมีความครอบคลุมพื้นที่ทั่วประเทศตลอดจนราคาโทรศัพท์อัจฉริยะและเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่สามารถเข้าถึงได้ง่าย เร่งให้เกิดการใช้งานด้านเทคโนโลยีดิจิทัลในภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน โดยเฉพาะบริการข้อมูลและทำธุรกรรมต่าง ๆ ผ่านระบบออนไลน์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้มูลค่าอุตสาหกรรมดิจิทัลในประเทศไทยเติบโตอย่างรวดเร็ว แม้ว่าจะได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจไทยและเศรษฐกิจโลกที่หดตัวก็ตาม

อุตสาหกรรมดิจิทัลของประเทศ ส่วนใหญ่เป็นการนำเข้าจากต่างประเทศโดยเฉพาะในส่วนของอุตสาหกรรมฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์ และดิจิทัลคอนเทนต์ อาทิ อุปกรณ์อัจฉริยะ เกมส์ และแอปพลิเคชัน (เช่น เฟซบุ๊ก ไลน์ กูเกิล ทวิตเตอร์ ช้อปปี้ ลาซาด้า และแกร็บ เป็นต้น) โดยผู้ประกอบการไทยสามารถผลิตได้เองเพียงบางส่วน อาทิ ซอฟต์แวร์ทางบัญชีที่ยังมีส่วนแบ่งตลาดอยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากผู้ใช้งานซอฟต์แวร์ของไทยส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีกำลังซื้อค่อนข้างต่ำ และมีการส่งออกผลิตภัณฑ์ดิจิทัล อาทิ เกมไปยังกลุ่มประเทศกัมพูชา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เมียนมาร์ และเวียดนาม ความล่าช้าในการพัฒนาด้านดิจิทัลในภาพรวม เป็นผลมาจากความพร้อมด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมและทักษะดิจิทัลขั้นสูงของประชากรไทยที่ยังอยู่ในระดับต่ำ รวมถึงกฎหมายและระเบียบที่ไม่เอื้อต่อการดึงดูดการลงทุนจากผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีชั้นนำจากต่างประเทศ และการสนับสนุนสตาร์ทอัพอย่างจริงจัง ทำให้ประเทศไทยสูญเสียโอกาสในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดิจิทัล โดยเฉพาะการใช้ประโยชน์จากข้อมูลขนาดใหญ่ที่เกิดขึ้นจากการทำธุรกรรมทางดิจิทัลของคนไทย เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์หรือบริการที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการหรือพฤติกรรมของผู้ใช้งานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ประเทศไทยจำเป็นต้องเร่งสร้างความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมดิจิทัลของไทยให้สามารถแข่งขันได้ ควบคู่ไปกับ

การยกระดับอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศให้เป็นฐานการผลิตอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่สำคัญของโลก และการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทยให้เป็นดิจิทัลที่มีภูมิคุ้มกันอย่างเต็มรูปแบบ ตลอดจนพัฒนาระบบนิเวศที่เอื้อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัล ให้ประเทศไทยสามารถใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

หมุดหมายที่ 6 มุ่งตอบสนองต่อเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จำนวน 3 เป้าหมาย ได้แก่ 1) **การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม** โดยการพัฒนาต่อยอดฐานอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ของประเทศไทยในปัจจุบัน เป็นอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่มุ่งเน้นการผลิตชิ้นส่วนประกอบที่สำคัญในห่วงโซ่อุปทานอาเซียน เป็นที่ต้องการของตลาดในอนาคต และมีมูลค่าสูง รวมถึงการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมดิจิทัล 2) **การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่** โดยการพัฒนากำลังคนที่มีทักษะที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมและบริการฯ ในอนาคต รวมถึงอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลของประเทศ และ 3) **การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่** โดยการส่งเสริมการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ประโยชน์ในหลากหลายภาคส่วนและหลากหลายมิติ ซึ่งมีความสอดคล้องกับเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ในประเด็นยุทธศาสตร์ด้านความมั่งคง ในมิติการพัฒนาคน เครื่องมือ เทคโนโลยี และระบบฐานข้อมูลขนาดใหญ่ให้มีความพร้อมสามารถรับมือภัยคุกคาม ควบคู่กับการป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคงและความปลอดภัยทางไซเบอร์ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ในมิติการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคตที่ให้ความสคัญพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมเป้าหมายของประเทศไปสู่อุตสาหกรรมอนาคตที่เติบโตเป็นเสาหลักของเศรษฐกิจไทยและการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออานวยต่อการพัฒนาของอุตสาหกรรมและบริการ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีที่มีคุณภาพ ครอบคลุม เพียงพอและเข้าถึงได้ทั้งในด้านพื้นที่ และราคา และยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ในมิติการสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ โดยเป็นการใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในการประกอบธุรกิจและดำเนินชีวิตเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและสร้างสังคมคาร์บอนต่ำ

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> เศรษฐกิจดิจิทัลภายในประเทศมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30 ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.2 มูลค่าของค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและพัฒนาด้านนวัตกรรมเพิ่มขึ้นเป็นอย่างน้อยร้อยละ 5 ของปีฐานภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.3 มีบริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงที่สามารถเข้าถึงและพร้อมใช้แก่ประชาชนโดยครอบคลุมพื้นที่ทุกหมู่บ้าน พื้นที่ชุมชน และสถานที่ท่องเที่ยว

<u>เป้าหมายที่ 2</u> การส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัดส่วนการส่งออกในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะในประเทศคิดเป็นร้อยละ 60 ของมูลค่าการส่งออกอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.2 มีบุคลากรที่มีทักษะด้าน “ผู้บูรณาการระบบอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ” เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ จำนวน 400,000 ราย ภายในปี 2570

<u>เป้าหมายที่ 3</u> อุตสาหกรรมดิจิทัลและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศมีความเข้มแข็งขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกลงทุนในประเทศไทยอย่างน้อย 3 ราย ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยีเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 6,000 แห่ง ในปี 2570 โดย 1 ใน 3 เป็นผู้ประกอบการที่ย้ายมาจากต่างประเทศ

ตัวชี้วัดที่ 3.3 มีแรงงานที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางดิจิทัล (ระดับ 4) ไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ของจำนวนประชากรไทย ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.4 มีจุดเชื่อมต่อและแลกเปลี่ยนข้อมูลจราจรอินเทอร์เน็ตระหว่างประเทศที่ทำให้บริการดิจิทัลของไทยสามารถแข่งขันได้ภายในปี 2570

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
1. การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่
5. การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. มูลค่าเศรษฐกิจดิจิทัลภายในประเทศมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น
2. การส่งออกของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศพิ่มขึ้น
3. มูลค่าอุตสาหกรรมดิจิทัลและอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะของประเทศมีการขยายตัวเพิ่มขึ้น
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
สัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีดิจิทัลต่อ GDP เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 30 ภายในปี 2570
มีกระดานข้อมูลดิจิทัลของภาครัฐที่สามารถติดตามจำนวนธุรกรรมงานบริการภาครัฐที่ปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลได้ภายในปี 2566 และงานบริการประชาชนของภาครัฐต้องปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลทั้งหมดในปี 2570
มูลค่าของค่าใช้จ่ายทางการวิจัยและพัฒนาด้านนวัตกรรมเพิ่มขึ้นเป็นอย่างน้อยร้อยละ 5 ของปีฐานภายในปี 2570
มีบริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงที่สามารถเข้าถึงและพร้อมใช้แก่ประชาชนโดยครอบคลุมพื้นที่ทุกหมู่บ้าน พื้นที่ชุมชน และสถานที่ท่องเที่ยว
การส่งออกในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะมีสัดส่วนร้อยละ 60 ของมูลค่าการส่งออกอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดภายในปี 2570
มีบุคลากรที่มีทักษะด้าน "ผู้บูรณาการระบบอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ" เพื่อรองรับการขยายตัวของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ จำนวน 400,000 รายภายในปี 2570
จำนวนผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกลงทุนในไทยอย่างน้อย 3 รายภายในปี 2570
สตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยีเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 6,000 แห่ง ในปี 2570 โดย 1 ใน 3 เป็นผู้ประกอบการที่ย้ายมาจากต่างประเทศ
มีแรงงานที่เป็นผู้เชี่ยวชาญทางดิจิทัล (Level 4) ไม่น้อยกว่าร้อยละ 6 ของจำนวนประชากรภายในปี 2570
มีจุดเชื่อมต่อและแลกเปลี่ยนข้อมูลจราจรอินเทอร์เน็ตระหว่างประเทศ ที่ทำให้บริการดิจิทัลของไทยสามารถแข่งขันได้ภายในปี 2570
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การขับเคลื่อนสังคมและเศรษฐกิจไทยด้วยดิจิทัล
1.1 พัฒนาบริการและแพลตฟอร์มดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการปรับระบบการบริหารจัดการภาครัฐให้เป็นรัฐบาลดิจิทัลเต็มรูปแบบ
1.2 ส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการในประเทศให้ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล รวมถึงนำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะมาใช้ในการผลิตสินค้าและบริการ เพื่อเพิ่มผลิตภาพและ ความสามารถในการทำกำไรให้แก่ผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น
1.3 พัฒนาให้เกิดการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐเพิ่มขึ้น
1.4 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดิจิทัลในการดำรงชีพ
กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนาต่อยอดฐานอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์
2.1 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ พัฒนาการผลิตจากรูปแบบการรับจ้างผลิตตามสูตรของลูกค้า (OEM) ไปสู่การผลิตที่มีการพัฒนาสูตรผลิตภัณฑ์ (ODM) และนำนวัตกรรมการผลิตสมัยใหม่มาปรับใช้
2.2 ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการปรับรูปแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะให้เป็นฐานการผลิตอุปกรณ์และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่สำคัญของอาเซียน
2.3 ส่งเสริมให้มีการพัฒนาและสร้างตราสินค้าของตนเอง รวมทั้งส่งออกผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ
2.4 ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีขั้นสูงของอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และพัฒนาสุดยอดผลิตภัณฑ์
2.5 พัฒนามาตรฐานและเงื่อนไขการข้าถึงข้อมูลที่เกิดจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่เป็นสากล รองรับการแลกเปลี่ยน และเชื่อมโยงข้อมูลภายในหน่วยงานภาครัฐ และระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนภายในประเทศและภูมิภาค
2.6 ดึงดูดและพัฒนาให้เกิดการลงทุนจากต่างประเทศ
กลยุทธ์ที่ 3 อุตสาหกรรมดิจิทัลในประเทศที่สามารถแข่งขันได้
3.1 ดึงดูดให้ผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกลงทุนในอุตสาหกรรมที่จะเอื้อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ประกอบการไทยตลอดห่วงโซ่อุปทาน
3.2 ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางดิจิทัลที่จะสนับสนุนให้ไทยสามารถใช้ประโยชน์จากความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์ เพื่อยกระดับให้บริการดิจิทัลของไทยสามารถแข่งขันได้ภายในปี 2570
3.3 พัฒนาและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ผลิต ผู้พัฒนา ผู้ออกแบบ และสร้างระบบในอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลภายในประเทศ
3.4 ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาซอฟต์แวร์พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์และการสร้างดิจิทัลคอนเทนต์สร้างสรรค์ที่มีการนำศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิต แหล่งท่องเที่ยวไทย ฯลฯ ไปใช้ประโยชน์ในเชิงสร้างสรรค์
3.5 ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล (รวมถึงการวิจัยและพัฒนา) ในประเทศ เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการทั้งภายในประเทศและภูมิภาคอาเซียน
กลยุทธ์ที่ 4 การพัฒนาระบบนิเวศเพื่อสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรม และบริการดิจิทัล
4.1 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีที่มีคุณภาพ ครอบคลุม เพียงพอและเข้าถึงได้ทั้งในด้านพื้นที่ และราคา
4.2 พัฒนากำลังคนของประเทศเพื่อรองรับกับการปรับตัวทางเทคโนโลยีในอนาคตของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมและบริการต่าง ๆ รวมถึงอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลของประเทศ
4.3 ผลักดันและแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล
4.4 ส่งเสริมให้มีการใช้เครื่องมือทางนโยบายทางการเงินและการคลังที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของแต่ละอุตสาหกรรม
4.5 ผลักดันให้มีการขับเคลื่อนด้านนโยบายความเป็นเจ้าของอธิปไตยทางข้อมูลจากเทคโนโลยีและแพลตฟอร์มที่ทำธุรกิจจากคนไทย

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การขับเคลื่อนสังคมและเศรษฐกิจไทยด้วยดิจิทัล

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 พัฒนาบริการและแพลตฟอร์มดิจิทัลเพื่อสนับสนุนการปรับระบบการบริหารจัดการภาครัฐให้เป็นรัฐบาลดิจิทัลเต็มรูปแบบ โดยสนับสนุนหน่วยงานภาครัฐมีการนำเทคโนโลยีและอุปกรณ์ดิจิทัลมาใช้สนับสนุนการปฏิบัติงานด้วยเทคโนโลยีดิจิทัลที่เหมาะสม อาทิ การใช้ระบบออนไลน์สำหรับกระบวนการเอกสาร การชำระเงินอิเล็กทรอนิกส์ การจัดเก็บข้อมูลของภาครัฐในคลาวด์ การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ระหว่างประชาชนกับภาครัฐ รวมทั้งการบูรณาการและเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานภาครัฐโดยสมบูรณ์

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการในประเทศให้สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล รวมถึงนำอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะมาใช้ในการผลิตสินค้าและบริการ เพื่อเพิ่มผลิตภาพและ ความสามารถในการทำกำไรให้แก่ผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น โดยการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล เพื่อสร้างโอกาสให้ผู้ประกอบการในประเทศโดยเฉพาะวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในการประยุกต์ใช้ประโยชน์จากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และดิจิทัล โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาแฟลตฟอร์มดิจิทัลเพื่อสนับสนุนตลาดสินค้าภาคการเกษตรและการส่งเสริมผู้ประกอบการธุรกิจการเกษตรให้สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลและสนับสนุนอุตสาหกรรมเกษตรในประเทศได้อย่างครบวงจร และสามารถรับมือกับภัยพิบัติและฤดูกาลได้อีกทั้ง สนับสนุนให้มีการขยายจากภาคการเกษตรไปสู่การผลิต เช่น โรงงานอัจฉริยะ และ การแพทย์อัจฉริยะ รวมทั้งการทำธุรกรรมบริการต่าง ๆ ผ่านแพลตฟอร์มดิจิทัลของไทย อาทิ ตลาดการเกษตร การท่องเที่ยว การแพทย์และสุขภาพ และการเงิน

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 พัฒนาให้เกิดการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการบริหารจัดการโครงสร้างพื้นฐานและการให้บริการสาธารณะของภาครัฐเพิ่มขึ้น โดยส่งเสริมการสร้างแพลตฟอร์มดิจิทัลเพื่อรองรับการพัฒนาในมิติต่าง ๆ อาทิ การพัฒนาแพลตฟอร์มซื้อขายพลังงาน การพัฒนาตลาดคาร์บอน การพัฒนาเมืองอัจฉริยะ การให้บริการการแพทย์ทางไกล การจัดการศึกษาออนไลน์

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดิจิทัลในการดำรงชีพ อาทิ การเรียนรู้บนแพลตฟอร์มดิจิทัล การใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งการรู้เท่าทันถึงภัยที่มากับสื่อสมัยใหม่ และทักษะพื้นฐานที่จะไม่ตกเป็นเหยื่อของข่าวลวง

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การพัฒนาต่อยอดฐานอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 สนับสนุนให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ พัฒนาการผลิตจากรูปแบบการรับจ้างผลิตตามสูตรของลูกค้า ไปสู่การผลิตที่มีการพัฒนาสูตรผลิตภัณฑ์เพื่อนำเสนอแก่ลูกค้า และให้มีการนำนวัตกรรมการผลิตสมัยใหม่ มาปรับใช้เพื่อเร่งรัดการพัฒนาอุตสาหกรรมไปสู่อุตสาหกรรม 4.0 และอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์สีเขียว ผ่านการใช้เครื่องมือทางการเงินและการคลัง และนโยบายสนับสนุนทางนวัตกรรมต่าง ๆ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการปรับรูปแบบการพัฒนาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะให้เป็นศูนย์กลางการผลิตอุปกรณ์และชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่สำคัญของอาเซียน โดยมุ่งเน้น

การผลิตชิ้นส่วนประกอบที่สำคัญในห่วงโซ่อุปทานอาเซียน เป็นที่ต้องการของตลาดในอนาคต และมีมูลค่าสูง เข้าสู่การเป็นอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ขั้นสูง อาทิ กลุ่มโมดูลการตรวจจับ กลุ่มตัวกระตุ้นการทำงาน กลุ่ม อิเล็กทรอนิกส์กำลัง และกลุ่มโมดูลการคำนวณ พร้อมทั้งพิจารณาส่งเสริมให้ภาคอุตสาหกรรมให้ใช้วัสดุจากผู้ผลิตภายในประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 ส่งเสริมให้มีการพัฒนาและสร้างตราสินค้าของตนเอง รวมทั้งส่งออกผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ โดยมุ่งเน้นไปยังกลุ่มประเทศที่ไทยมีศักยภาพ อาทิ ประเทศในกลุ่มอาเซียน ยุโรป และทวีปอเมริกา

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีขั้นสูง ในอุตสาหกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และพัฒนาสุดยอดผลิตภัณฑ์ อาทิ การพัฒนาระบบเซ็นเซอร์และระบบอิเล็กทรอนิกส์ในยานยนต์ไฟฟ้า และการจูงใจให้มีผู้ประกอบการด้านชิ้นส่วนและผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะเพิ่มขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.5 พัฒนามาตรฐานและเงื่อนไขการเข้าถึงข้อมูลที่เกิดจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่เป็นสากล รองรับการแลกเปลี่ยนและเชื่อมโยงข้อมูลภายในหน่วยงานภาครัฐ และระหว่างหน่วยงานภาครัฐและเอกชนภายในประเทศและภูมิภาค เพื่อให้มีข้อมูลขนาดใหญ่ นำไปสู่การวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการที่เกี่ยวข้อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.6 ดึงดูดและพัฒนาให้เกิดการลงทุนจากต่างประเทศ โดยบูรณาการความร่วมมือกับผู้ประกอบการไทยหรือกิจการร่วมค้า ควบคู่กับการให้สิทธิประโยชน์ในการลงทุนที่สนับสนุนหรือผลักดันให้ผู้ร่วมค้าที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านถ่ายทอดองค์ความรู้และความเชี่ยวชาญให้ผู้ประกอบการไทย โดยมุ่งเน้นอุตสาหกรรมต้นน้ำที่มีเทคโนโลยีการผลิตขั้นสูงและเป็นพื้นฐานของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> อุตสาหกรรมดิจิทัลในประเทศที่สามารถแข่งขันได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ดึงดูดให้ผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีขนาดใหญ่ของโลกลงทุนในอุตสาหกรรมที่จะเอื้อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ประกอบการไทยตลอดห่วงโซ่อุปทาน อาทิ การลงทุนจัดตั้งศูนย์ข้อมูลคลาวด์ที่หลากหลายเพื่อประชากรอาเซียน โดยดึงดูดให้บริษัทต่างชาติมาลงทุนโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลในประเทศ เช่น ศูนย์ข้อมูล ระบบภาครัฐอิเล็กทรอนิกส์ คลาวด์ และแพลตฟอร์มข้ามชาติ เป็นต้น โดยกำหนดรูปแบบการลงทุนและสิทธิประโยชน์ที่จะก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจภายในประเทศ อาทิ การจับคู่ธุรกิจในไทยและการจ้างแรงงานไทย

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางดิจิทัลที่จะสนับสนุนให้ไทยสามารถใช้ประโยชน์จากความได้เปรียบทางภูมิศาสตร์เพื่อยกระดับให้บริการดิจิทัลของไทยสามารถแข่งขันได้ภายในปี 2570 อาทิ การขยายอินเตอร์เน็ตแบนด์วิดธ์ระหว่างประเทศ การเชื่อมต่อโครงข่ายระหว่างประเทศที่ช่วยลดต้นทุนและระยะเวลาการสร้างศูนย์ข้อมูล และพัฒนาการให้บริการคลาวด์สาธารณะในประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 พัฒนาและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ผลิต ผู้พัฒนา ผู้ออกแบบและสร้างระบบในอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลภายในประเทศ ให้เป็นผู้นำด้านบริการดิจิทัลโซลูชั่นที่เป็นมิตรต่อผู้ใช้ และตอบสนองต่อความต้องการใช้งานภายในประเทศหรืออาเซียน โดยนำร่องจากสาขาเกษตร การแพทย์และสุขภาพ การท่องเที่ยว ศิลปวัฒนธรรม และการบริหารจัดการภาครัฐในระดับท้องถิ่น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาซอฟต์แวร์พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และการสร้างดิจิทัลคอนเทนต์สร้างสรรค์ที่มีการนำศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิต แหล่งท่องเที่ยวไทย ฯลฯ ไปใช้ประโยชน์ในเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งจะช่วยเพิ่มมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจในทุกมิติ อาทิ การพัฒนาพิพิธภัณฑ์เสมือนจริง การสร้างเวทีการแสดงทางศิลปวัฒนธรรมเสมือนจริง คอนเสิร์ตเสมือนจริง หรือตัวละครภาพยนตร์เสมือนจริง เป็นต้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.5 ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล รวมถึงการวิจัยและพัฒนาในประเทศ เพื่อให้สามารถตอบสนองความต้องการทั้งภายในประเทศและภูมิภาคอาเซียน โดยดึงดูดและพัฒนาผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีทุกขนาดตั้งแต่สตาร์ทอัพจนถึงบรรษัทข้ามชาติ และสร้างระบบนิเวศเพื่อเพิ่มโอกาสแก่ผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีของไทย ดึงดูดและพัฒนาผู้มีความสามารถเพื่อให้เกิดการพัฒนากำลังคนและอุตสาหกรรมไทยอย่างก้าวกระโดด โดยการกำหนดรูปแบบการให้สิทธิประโยชน์ที่เหมาะสม อาทิ ยกเว้นหรือลดการจัดเก็บภาษีกำไรจากการขายหลักทรัพย์ของธุรกิจเงินร่วมลงทุน เพื่อให้เกิดการลงทุนในกิจการของสตาร์ทอัพด้านดิจิทัลเพิ่มขึ้น

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> การพัฒนาระบบนิเวศเพื่อสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีที่มีคุณภาพ ครอบคลุม เพียงพอและเข้าถึงได้ทั้งในด้านพื้นที่ และราคา เพื่อให้ประชาชนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม สามารถเข้าถึงการศึกษา สาธารณสุข บริการภาครัฐ และโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคมอื่น ๆ รวมทั้งรองรับกับปริมาณความต้องการใช้งานทางดิจิทัลในอนาคต ทั้งในเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 พัฒนากำลังคนเพื่อรองรับกับการปรับตัวทางเทคโนโลยีในอนาคตของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมและบริการต่าง ๆ รวมถึงอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ และอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลของประเทศ โดยเร่งผลิตกำลังคนที่มีทักษะที่สอดคล้องกับความต้องการของอุตสาหกรรมและบริการฯ ในอนาคต ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาผ่านการส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และมหาวิทยาลัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ เร่งยกระดับทักษะแรงงานที่มีอยู่ พัฒนามาตรฐานวิชาชีพของแรงงานในอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยี และดึงดูดบุคลากรจากต่างชาติในสาขาที่ขาดแคลน อาทิ ผู้พัฒนาซอฟต์แวร์และผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีที่สร้างความพลิกผัน

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 ผลักดันและแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจดิจิทัล เช่น กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค และการบังคับใช้กฎหมายลิขสิทธิ์อย่างจริงจัง การกำจัดขยะอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น *รวมทั้งเร่งพัฒนาและปรับปรุงกฎระเบียบต่าง ๆ ของภาครัฐที่ยังคงเป็นอุปสรรคต่อการลงทุน การดึงดูดแรงงานทักษะสูง การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมดิจิทัล รวมถึงการเติบโตของอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัล* อาทิ ผลักดันให้มีเงื่อนไขการถ่ายทอดเทคโนโลยีไว้ในการจัดซื้อจัดจ้างในโครงการขนาดใหญ่ของภาครัฐ เพื่อให้สามารถพัฒนาอุปกรณ์ส่วนประกอบของโครงสร้างพื้นฐานภายในประเทศได้ *พร้อมทั้งส่งเสริมให้มีการดำเนินการในรูปแบบแซนด์บ็อกซ์ เพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหากฎหมายและระเบียบดังกล่าว* การจัดตั้งระบบที่ใช้ในการตรวจสอบและกำกับดูแลการให้บริการด้านดิจิทัล โดยเฉพาะในส่วนของธุรกรรมที่เกิดขึ้นบนแพลตฟอร์มต่างประเทศ เพื่อสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการจัดเก็บภาษี

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4 ส่งเสริมให้มีการใช้เครื่องมือทางนโยบายทางการเงินและการคลังที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของแต่ละอุตสาหกรรม เพื่อสนับสนุนให้เกิดการลงทุน วิจัยและพัฒนานวัตกรรมและสร้างความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ อุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลของประเทศ อาทิ ลดการจัดเก็บภาษีการนำเข้าเทคโนโลยีในอุตสาหกรรมดิจิทัล การตรวจสอบ ติดตาม และคุ้มครองผู้บริโภคในอุตสาหกรรมดิจิทัล และการคุ้มครองผู้บริโภค

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.5 ผลักดันให้มีการพัฒนาระบบป้องกันความเสี่ยงด้านไซเบอร์ของประเทศที่สอดคล้องกับหลักสากล พร้อมทั้งขับเคลื่อนด้านนโยบายความเป็นเจ้าของอธิปไตยทางข้อมูลจากเทคโนโลยีและแพลตฟอร์มที่ทำธุรกิจจากคนไทย โดยกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการรักษาอธิปไตยทางข้อมูล

หมุดหมายที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นผู้ประกอบการส่วนใหญ่ที่มีจำนวนมากกว่าร้อยละ 99 ของจำนวนวิสาหกิจภายในประเทศ สร้างการจ้างงานสัดส่วนกว่าร้อยละ 70 ของจำนวนการจ้างงานรวม ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มแก่ระบบเศรษฐกิจโดยวัดจากผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ณ ปี 2563 มีมูลค่ารวม 5.38 ล้านล้านบาท คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 34.2 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ หากพิจารณาการเติบโตมีอัตราการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ 3.2 ต่อปี ในช่วง 4 ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 อย่างไรก็ดี การแพร่ระบาดของโควิด-19 ตั้งแต่ในช่วงปลายปี 2562 ได้ส่งผลให้รายได้ในหลายสาขาธุรกิจลดลง ทำให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เผชิญปัญหาการขาดสภาพคล่องอย่างรุนแรง นำไปสู่การชะลอการจ้างงาน หยุดกิจการชั่วคราว หรือแม้กระทั่งยุติกิจการแบบถาวร

ที่ผ่านมา ภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาผู้ประกอบการ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มาอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาศักยภาพในการประกอบธุรกิจ ด้วยการฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับทัศนคติและทักษะการเป็นผู้ประกอบการ ความรู้ด้านการเงิน การผลิตและบริการ การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ และการตลาด ซึ่งส่วนใหญ่ยังมีลักษณะเป็นการอบรมพื้นฐานทั่วไปในภาพรวม ไม่เฉพาะเจาะจงตามความต้องการและรูปแบบที่หลากหลายของธุรกิจ ทำให้ผู้ประกอบการนำความรู้ไปใช้ประโยชน์และต่อยอดการทำธุรกิจได้ไม่มากนัก นอกจากนี้ภาครัฐยังให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินธุรกิจ อาทิ การสนับสนุนแหล่งเงินทุนที่เหมาะสม การส่งเสริมด้านตลาด การมาตรฐาน การวิจัยพัฒนาและนวัตกรรมโดยหลายหน่วยงานที่เกี่ยวข้องผ่านการจัดทำงบประมาณในลักษณะบูรณาการด้านการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม แต่อาจมีช่องว่างในการส่งต่อการให้ความช่วยเหลือ รวมทั้งการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ อีกทั้งยังมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม อยู่นอกระบบ เป็นจำนวนมาก ทำให้ภาครัฐไม่มีข้อมูลของผู้ประกอบการที่ชัดเจนเพียงพอ เป็นข้อจำกัดต่อการวางนโยบายและการจัดทำมาตรการส่งเสริมและช่วยเหลือเยียวยาผู้ประกอบการให้ทั่วถึงและมุ่งเป้าตอบโจทย์ความต้องการของผู้ประกอบการที่มีความแตกต่างกันทั้งขนาด ประเภทกิจการ และระดับการเติบโต

บริบทของโลกและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง ส่งผลให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต้องเผชิญความท้าทายจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอก และต้องเร่งปรับตัวให้เท่าทันเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของธุรกิจ โดยเฉพาะการเติบโตอย่างรวดเร็วไร้ขีดจำกัดของเทคโนโลยี กระตุ้นให้ผู้ประกอบการต้องเปลี่ยนผ่านโมเดลธุรกิจไปสู่ธุรกิจที่พึ่งพาเทคโนโลยีมากขึ้น การเข้าสู่สังคมสูงวัย ส่งผลต่อการลดลงของจำนวนแรงงานและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้บริโภคโดยหันไปใช้จ่ายเพื่อบริโภคสินค้าและบริการเกี่ยวกับสุขภาพเพิ่มมากขึ้น ในขณะที่การเปลี่ยนแปลงของสภาพอากาศอย่างฉับพลันทำให้ผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติไม่สม่ำเสมอ ส่งผลให้ผู้บริโภคมีความตื่นตัวและบริโภคสินค้าและบริการที่ยั่งยืนเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผลกระทบอย่างรุนแรงจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 ยังเป็นปัจจัยผลักดันผู้ประกอบการให้เพิ่มความยืดหยุ่นในการทำธุรกิจและเปลี่ยนผ่านไปสู่การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เครื่องจักรและระบบอัตโนมัติ ผลงานวิจัยพัฒนา และนวัตกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและผลิตภาพ เชื่อมโยงธุรกิจเข้ากับห่วงโซ่คุณค่าโลกและลดการพึ่งพา ตลาดใดตลาดหนึ่งเป็นหลักอันเป็นการเพิ่มโอกาสทางธุรกิจและกระจายความเสี่ยง ในขณะที่ภาครัฐต้องเร่งปรับปรุงและ

ยกระดับประสิทธิภาพระบบการส่งเสริมและพัฒนา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้มีลักษณะมุ่งเป้าตอบโจทย์ผู้ประกอบการบนฐานความเข้าใจธุรกิจที่มีความหลากหลาย จูงใจให้ผู้ประกอบการเข้าระบบและรับการพัฒนาอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม สามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างเข้มแข็งจนถึงขยายขนาดธุรกิจ

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

การส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ไทยให้เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้ เป็นแนวทางการพัฒนาที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี โดยเฉพาะในยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขันใน 2 เป้าหมาย ได้แก่ ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน และประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น ในประเด็นการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ ผ่านการสร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะยุคใหม่ที่มีทักษะและจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการที่มีความสามารถในการแข่งขันและมีอัตลักษณ์ชัดเจนสามารถปรับตัวและประยุกต์ใช้เครื่องมือและประโยชน์ของเทคโนโลยีดิจิทัลและนวัตกรรมในการประกอบธุรกิจและได้รับการส่งเสริมให้เข้าถึงแหล่งเงินทุนและแหล่งเงินทุนทางเลือกด้วยการใช้ประโยชน์จากข้อมูลทั้งด้านการเงินและ ที่มิใช่การเงิน รวมทั้งสามารถเข้าถึงตลาดทั้งในและต่างประเทศ ออนไลน์และออฟไลน์ ที่เหมาะสมตามศักยภาพของผู้ประกอบการ โดยมีโอกาสเข้าถึงข้อมูลและได้รับการอำนวยความสะดวกและสนับสนุนให้สามารถเข้าถึงข้อมูลระบบคลังข้อมูลและความรู้กลางของภาครัฐอย่างเท่าเทียมและทั่วถึง พร้อมทั้งยังสอดคล้องตามยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ในเป้าหมายสังคมไทยมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อและสนับสนุนต่อการพัฒนาคนตลอดช่วงชีวิต ในประเด็นการกระตุ้นให้ภาคธุรกิจมีการบริหารจัดการอย่างมีธรรมาภิบาลโดยคำนึงถึงต้นทุนทางสังคมและกระตุ้นให้เกิดการประกอบธุรกิจเพื่อสังคม รวมทั้งยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ใน 2 เป้าหมาย ได้แก่ การกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามาเป็นกำลังของการพัฒนาประเทศในทุกระดับ และการเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการตนเองเพื่อสร้างสังคมคุณภาพในประเด็นการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจฐานรากเพื่อยกระดับเกษตรกรสู่การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการเกษตรอีกด้วย

นอกจากนี้ แนวทางการพัฒนาตามหมุดหมายที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้ ยังสอดคล้องกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ในเป้าหมายที่ 1) **การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม** ในประเด็นภาคการผลิตและบริการสำคัญได้รับการยกระดับให้มีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น เศรษฐกิจท้องถิ่นและผู้ประกอบการรายย่อยสามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่า และประเทศไทยมีระบบนิเวศที่สนับสนุนการค้าการลงทุนและการพัฒนานวัตกรรม ผ่านการสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในแต่ละภาคธุรกิจของประเทศให้สามารถแข่งขันได้ อีกทั้งเชื่อมโยงผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับห่วงโซ่มูลค่าโลก โดยมีระบบนิเวศในการประกอบธุรกิจที่เหมาะสมสำหรับผู้ประกอบการในแต่ละประเภทและสาขาธุรกิจ เป้าหมายที่ 2) **การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่** ในประเด็นพัฒนาให้คนไทยมีทักษะและคุณลักษณะที่เหมาะสมกับโลกยุคใหม่ ทั้งทักษะในด้านความรู้ ทักษะทางพฤติกรรม และคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดี

ของสังคม และเป้าหมายที่ 3) **การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** ในประเด็นความเหลื่อมล้ำเชิงรายได้ ความมั่งคั่ง และโอกาสในการแข่งขันของภาคธุรกิจ ผ่านการส่งเสริมการแข่งขันที่เป็นธรรมและเปิดกว้างสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้สามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตและแข่งขันได้

ตัวชี้วัดที่ 1.1 สัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม (มาตรา 30) ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวมเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 สัดส่วน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนนิติบุคคลต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และสัดส่วน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวมเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 5 ในปี 2570 รวมทั้งสัดส่วนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียนพาณิชย์ต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมรวม เพิ่มขึ้นร้อยละ 20 ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.2 มูลค่าการระดมทุนผ่านตลาดทุน ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 12 ต่อปี และสัดส่วนการเข้าถึงสินเชื่อของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อสินเชื่อรวม เพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.3 อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านกฎระเบียบทางการค้า ไม่ต่ำกว่าลำดับที่ 40 ในปี 2570 มีการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 จำนวนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 2 ฉบับต่อปี และจำนวนเรื่องร้องเรียนที่พิจารณาแล้วเสร็จต่อจำนวนเรื่องที่มีการร้องเรียนรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 80 - 90 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.4 ระบบฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่รัฐบาลและผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ใช้ได้อย่างเป็นปัจจุบันและทั่วถึง

<u>เป้าหมายที่ 2</u> วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีศักยภาพสูงในการดำเนินธุรกิจ สามารถยกระดับและปรับตัวเข้าสู่การแข่งขันใหม่

ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัดส่วนผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และสัดส่วนมูลค่าการส่งออกของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมต่อการส่งออกทั้งประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.2 สัดส่วนมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ต่อมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของประเทศ เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 จากปีฐาน (ปี 2565)

ตัวชี้วัดที่ 2.3 วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่เป็นผู้ส่งออกรายใหม่เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 2,000 รายต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 2.4 ส่วนแบ่งตลาดภายในประเทศของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 25 ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.5 มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ของภาครัฐขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 2.6 มูลค่าการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ต่อปี

<u>เป้าหมายที่ 3</u> วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงและได้รับการส่งเสริมอย่างมีประสิทธิผลจากภาครัฐ

ตัวชี้วัดที่ 3.1 จำนวนสตาร์ทอัพ ซีรีย์ซี ขึ้นไป เพิ่มขึ้นเป็น 20 รายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.2 จำนวนการจดทะเบียนวิสาหกิจเพื่อสังคม เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ต่อปี

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
1. การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. SME มีสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเติบโตและแข่งขันได้
2. SME มีศักยภาพสูงในการดำเนินธุรกิจสามารถยกระดับและปรับตัวเข้าสู่การแข่งขันใหม่
3. SME สามารถเข้าถึงและได้รับการส่งเสริมอย่างมีประสิทธิผลจากภาครัฐ
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
1.1 สัดส่วน SME ที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม (มาตรา 30) ต่อ SME รวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 สัดส่วน SME ที่จดทะเบียนนิติบุคคลต่อ SME รวมเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และสัดส่วน SME ที่จดทะเบียน VAT ต่อ SME รวมเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 5 ในปี 2570 รวมทั้งสัดส่วน SME ที่จดทะเบียนพาณิชย์ต่อ SME รวม เพิ่มขึ้นร้อยละ 20 ในปี 2570
1.2 มูลค่าการระดมทุนผ่านตลาดทุน ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 12 ต่อปี และสัดส่วนการเข้าถึงสินเชื่อของ SME ต่อสินเชื่อรวม เพิ่มขึ้นเป็นไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ภายในปี 2570
1.3 อันดับความสามารถในการแข่งขันด้านกฎระเบียบทางการค้า ไม่ต่ำกว่าลำดับที่ 40 ในปี 2570 มีการออกกฎหมายลำดับรองภายใต้พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 จำนวนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 2 ฉบับต่อปี และจำนวนเรื่องร้องเรียนที่พิจารณาแล้วเสร็จต่อจำนวนเรื่องที่มีการร้องเรียนรวม เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 80 90 ต่อปี
1.4 ระบบฐานข้อมูล SME ที่รัฐบาลและผู้ประกอบการ SME ใช้ได้อย่าง Real Time และทั่วถึง
2.1 สัดส่วน GDP SME ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 40 และสัดส่วนมูลค่าการส่งออกของ SME ต่อการส่งออกทั้งประเทศ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 20 ภายในปี 2570
2.2 สัดส่วนมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของ SME ต่อมูลค่าพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของประเทศ เพิ่มขึ้นจากปีฐาน (ปี 2565) เฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ต่อปี ในปี 2570
2.3 SME ที่เป็นผู้ส่งออกรายใหม่เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 2,000 รายต่อปี
2.4 ส่วนแบ่งตลาดภายในประเทศของ SME เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 25 ภายในปี 2570
2.5 มูลค่าการจัดซื้อจัดจ้างจาก SME ของภาครัฐ ขยายตัวไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ต่อปี
2.6 มูลค่าการจัดเก็บภาษี VAT จาก SME ขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 10 ต่อปี
• จำนวน Startup ซีรีย์ซี ขึ้นไป เพิ่มขึ้นเป็น 20 รายในปี 2570
• จำนวนการจดทะเบียนวิสาหกิจเพื่อสังคม เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ต่อปี
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาระบบนิเวศให้เอื้ออำนวยต่อการทำธุรกิจและการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของ SME
1.1 เร่งปรับปรุงกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจและสร้างให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมระหว่าง SME และรายใหญ่
1.2 เพิ่มความสะดวกในทุกขั้นตอนการประกอบธุรกิจของ SMEs (SME Ease of Doing Business)
1.3 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลและระบบมาตรฐานให้ SME สามารถเข้าถึงได้ด้วยต้นทุนต่ำ
กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนาแพลตฟอร์มเชื่อมโยงฐานข้อมูล SME และส่งเสริมให้ SME เข้าสู่ระบบ
2.1 จัดให้มีระบบไอดีเดียวของ SME และส่งเสริมให้ใช้การทำธุรกรรมผ่านระบบดิจิทัล
2.2 พัฒนาพอร์ทัลกลางเชื่อมโยงข้อมูลของ SME เข้ากับระบบการให้บริการภาครัฐสนับสนุนให้มีการแชร์ข้อมูลระหว่างหน่วยงาน และเปิดโอกาสให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงข้อมูลขนาดใหญ่ ที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นปัจจุบัน โดยให้สิทธิประโยชน์และบริการที่เป็นประโยชน์กับธุรกิจเพื่อจูงใจให้ SME เข้าสู่ระบบฐานข้อมูล
2.3 พัฒนาระบบคลังข้อมูลและความรู้สำหรับให้บริการ SME ให้เป็นระบบออนไลน์และระบบบริการอิเล็กทรอนิกส์ครบวงจร
กลยุทธ์ที่ 3 การจัดให้มีกลไกทางการเงินที่เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของ SME เพื่อให้ SME ทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงแหล่งทุนได้อย่างทั่วถึง
3.1 ส่งเสริมให้สถาบันการเงินหรือธนาคารและผู้ให้บริการที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน ใช้ข้อมูลธุรกิจและ Digital Footprint ในการพิจารณาปล่อยสินเชื่อให้กับ SME
3.2 กำหนดบทบาทของสถาบันการเงินเฉพาะกิจให้มีมาตรการสินเชื่อและการค้ำประกันสินเชื่อที่ชัดเจนสำหรับแต่ละประเภทของ SME โดยเฉพาะสำหรับวิสาหกิจรายเล็กและวิสาหกิจรายย่อย
3.3 ส่งเสริมให้ SME ระดมทุนผ่านตลาดทุนหรือแหล่งทางเลือกที่หลากหลายสอดรับกับโมเดลธุรกิจของ SME
กลยุทธ์ที่ 4 การส่งเสริมการพัฒนา SME ให้เป็นผู้ประกอบการในยุคดิจิทัล
4.1 เสริมสร้างความรู้พื้นฐานทางธุรกิจ ในยุคดิจิทัล โดยเฉพาะความรู้และทักษะของเยาวชนและผู้ประกอบการด้านดิจิทัล การเงิน การตลาดยุคใหม่ การเข้าถึงตลาดส่งออก รูปแบบธุรกิจต่าง ๆ ความรู้ แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ทักษะเชิงลึกตามความต้องการเฉพาะด้าน รวมทั้งแนวคิดการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืนที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม สังคม และธรรมาภิบาล (ESG)
4.2 ให้สิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจให้ SMEs มีการลงทุนและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เครื่องจักรกลและระบบอัตโนมัติในการบริหารจัดการธุรกิจ การยกระดับประสิทธิภาพการผลิตและการให้บริการ
4.3 พัฒนาแพลตฟอร์มการค้าระดับประเทศให้ SME ทั่วไปเข้าถึงได้
4.4 ส่งเสริมความร่วมมือระหว่าง SME ภายในสาขาและกับรายใหญ่ภายในห่วงโซ่อุปทาน โดยเฉพาะอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันทั้งห่วงโซ่อุปทาน
กลยุทธ์ที่ 5 การยกระดับประสิทธิภาพกระบวนการส่งเสริม SME ของภาครัฐ
5.1 ขยายการให้บริการพัฒนาธุรกิจที่ตรงกับความต้องการเฉพาะของธุรกิจ และพัฒนาระบบส่งต่อการให้ความช่วยเหลือ
5.2 สนับสนุน สสว. ในฐานะหน่วยนโยบายให้ทำหน้าที่เป็นผู้บูรณาการการให้ความช่วยเหลือและส่งเสริม SME อย่างครบวงจร รวมทั้งจัดสรรงบประมาณ เพื่อการส่งเสริม SME ให้เพียงพอและต่อเนื่อง ผ่านกองทุนส่งเสริม SME
5.3 ปรับกลไกแลกระบวนการติดตามประเมินผล โดยกำหนดให้มีตัวชี้วัดร่วมระหว่างหน่วยงาน และให้ผู้แทน SME ผู้แทนภาคเอกชน และภาควิชาการมีส่วนร่วมในกระบวนการมากขึ้น
กลยุทธ์ที่ 6 การพัฒนาระบบนิเวศให้เอื้อต่อการสร้างธุรกิจ Startup รวมทั้งให้เข้าถึงแหล่งเงินทุนที่เหมาะสม และเชื่อมโยงเข้าสู่เครือข่ายระดับโลก และยกระดับสู่ตลาดต่างประเทศ
6.1 ปรับปรุงกฎหมายและความยากง่ายในการประกอบธุรกิจ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับ Startup เช่น การสรรหาบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในระดับโลก และการจัดตั้งบริษัท
6.2 ผ่อนคลายข้อจำกัดด้านการระดมทุน โดยร่วมลงทุนกับภาคเอกชน พัฒนากองทุน Seeding และธุรกิจเงินร่วมลงทุนส่วนบุคคล
6.3 ส่งเสริมการเชื่อมโยงธุรกิจ Startup สู่ตลาดโลก โดยส่งเสริมให้เข้าสู่โครงการบ่มเพาะ โดยเฉพาะในต่างประเทศ
กลยุทธ์ที่ 7 การยกระดับประสิทธิภาพกระบวนการส่งเสริม SME ของภาครัฐ
7.1 เร่งออกกฎหมายลำดับรองภายใต้ พ.ร.บ.ส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคม พ.ศ. 2562
7.2 ส่งเสริมการพัฒนาโมเดลธุรกิจที่เฉพาะเจาะจงและยั่งยืนของวิสาหกิจเพื่อสังคม
7.3 ให้สิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจให้เกิดการร่วมทุนกับวิสาหกิจเพื่อสังคม

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การพัฒนาระบบนิเวศให้เอื้ออำนวยต่อการทำธุรกิจและการยกระดับความสามารถในการแข่งขันของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

กลยุทธ์ย่อย 1.1 เร่งปรับปรุงกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินธุรกิจและสร้างให้เกิดการแข่งขันที่เป็นธรรมระหว่างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และรายใหญ่ โดยพัฒนาเครื่องมือตรวจจับพฤติกรรมจำกัดการแข่งขัน เพื่อนำไปใช้กำหนดมาตรการแก้ไข ควบคุมการมีอำนาจเหนือตลาดและกำหนดแนวปฏิบัติทางการธุรกิจที่เหมาะสมและเป็นธรรมในการแข่งขันระหว่างผู้ประกอบการ พร้อมทั้งการบังคับใช้ที่เข้มแข็ง ตลอดจนทบทวนกฎหมายกฎระเบียบที่ไม่จำเป็น

กลยุทธ์ย่อย 1.2 เพิ่มความสะดวกในทุกขั้นตอนการประกอบธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยลดขั้นตอนและระยะเวลาในการจดทะเบียนจัดตั้งธุรกิจและการพิจารณาอนุมัติอนุญาต พัฒนาแพลตฟอร์มการให้บริการภาครัฐในทุกกระบวนการผ่านช่องทางออนไลน์เพิ่มประสิทธิภาพศูนย์ให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการในการเริ่มต้นและการดำเนินธุรกิจ ตลอดจนจัดทำและเผยแพร่คู่มือการประกอบธุรกิจรายสาขาที่ผู้ประกอบการเข้าถึงได้

กลยุทธ์ย่อย 1.3 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านดิจิทัลและระบบมาตรฐานให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงได้ด้วยต้นทุนต่ำ โดยสนับสนุนค่าใช้จ่ายบางส่วน สำหรับการใช้เทคโนโลยีและซอฟต์แวร์พื้นฐานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการทำธุรกิจ และการพัฒนามาตรฐาน โดยเฉพาะการวิเคราะห์ ทดสอบ รับรอง เพื่อลดภาระต้นทุนในการพัฒนาสินค้าและบริการ การตรวจสอบและรับรองมาตรฐานระดับประเทศและระดับสากล รวมถึงขยายผลการให้บริการของศูนย์บ่มเพาะที่มีความเชี่ยวชาญในธุรกิจเฉพาะสำหรับการพัฒนาและยกระดับสินค้าและบริการของของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีคุณภาพ นวัตกรรม และแข่งขันได้ในตลาดสากล

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การพัฒนาแพลตฟอร์มเชื่อมโยงฐานข้อมูลวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าสู่ระบบ

กลยุทธ์ย่อย 2.1 จัดให้มีระบบไอดีเดียวของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใช้ในการทำธุรกรรมผ่านระบบดิจิทัล ลดขั้นตอนและปริมาณเอกสารที่ผู้ประกอบการต้องใช้ในการติดต่อธุรกรรมกับภาครัฐ

กลยุทธ์ย่อย 2.2 พัฒนาพอร์ทัลกลางเชื่อมโยงข้อมูลของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เข้ากับระบบการให้บริการภาครัฐ สนับสนุนให้มีการแชร์ข้อมูลระหว่างหน่วยงานและเปิดโอกาสให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถเข้าถึงข้อมูลขนาดใหญ่ ที่เกิดขึ้นได้อย่างเป็นปัจจุบัน โดยให้สิทธิประโยชน์และบริการที่เป็นประโยชน์กับธุรกิจเพื่อจูงใจให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเข้าสู่ระบบฐานข้อมูล พร้อมทั้งพัฒนากระบวนการขอรับการยินยอมจากผู้ประกอบการในการส่งต่อข้อมูลระหว่างหน่วยงานสำหรับการจัดทำนโยบายและมาตรการส่งเสริมแบบมุ่งเป้า

กลยุทธ์ย่อย 2.3 พัฒนาระบบคลังข้อมูลและความรู้สำหรับให้บริการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เป็นระบบออนไลน์ และระบบบริการอิเล็กทรอนิกส์ครบวงจร โดยสร้างแพลตฟอร์มการให้บริการผ่านช่องทาง

ดิจิทัลที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงฐานข้อมูลความรู้ ใช้ประโยชน์ในวิเคราะห์ตลาดและพัฒนาหรือปรับปรุงประสิทธิภาพสินค้า บริการ และกระบวนการผลิตได้ด้วยตนเอง

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> จัดให้มีกลไกทางการเงินที่เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงแหล่งทุนได้อย่างทั่วถึง

กลยุทธ์ย่อย 3.1 ส่งเสริมให้สถาบันการเงินหรือธนาคารและผู้ให้บริการที่ไม่ใช่สถาบันการเงินใช้ข้อมูลธุรกิจและร่องรอยดิจิทัล ในการพิจารณาปล่อยสินเชื่อให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้ข้อมูลธุรกรรม หรือ ข้อมูลสำคัญทางการค้าของธุรกิจในรูปแบบดิจิทัลในการยืนยันสถานภาพการดำเนินธุรกิจและเป็นหลักประกันที่เหมาะสม โดยไม่ต้องใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันรูปแบบปกติ

กลยุทธ์ย่อย 3.2 กำหนดบทบาทสถาบันการเงินเฉพาะกิจ ให้มีมาตรการสินเชื่อและการค้ำประกันสินเชื่อที่ชัดเจนสำหรับแต่ละเซกเมนต์ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยเฉพาะสำหรับวิสาหกิจรายเล็กและวิสาหกิจรายย่อย รวมทั้งกำหนดแนวทางและหลักเกณฑ์ในการจัดทำมาตรการสินเชื่อพิเศษที่แตกต่างจากสถาบันการเงินทั่วไป มุ่งให้ผู้ประกอบการวิสาหกิจรายเล็กและรายย่อยเข้าถึงได้

กลยุทธ์ย่อย 3.3 ส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมระดมทุนผ่านตลาดทุนหรือแหล่งทางเลือกที่หลากหลายสอดรับกับโมเดลธุรกิจของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นอกเหนือจากการให้สินเชื่อผ่านสถาบันการเงินทั่วไป เช่น การระดมทุนผ่านตลาด เอ็ม เอ ไอ การระดมทุนจากบุคคลทั่วไป สินเชื่อแบบบุคคลถึงบุคคล ธุรกิจเงินร่วมลงทุน รวมทั้งเปิดโอกาสให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หรือ สตาร์ทอัพในสาขาด้านการเงินมีโอกาสในการขยายและต่อยอดธุรกิจในการเป็นแหล่งเงินทุนทางเลือกที่เหมาะสมสอดคล้องกับศักยภาพและครอบคลุมรูปแบบของธุรกิจสำหรับผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมด้วยกัน

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> การส่งเสริมการพัฒนา วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้เป็นผู้ประกอบการในยุคดิจิทัล

กลยุทธ์ย่อย 4.1 เสริมสร้างความรู้พื้นฐานทางธุรกิจ โดยเฉพาะความรู้และทักษะของเยาวชนและผู้ประกอบการด้านดิจิทัล การเงิน การตลาดยุคใหม่ การเข้าถึงตลาดส่งออก รูปแบบธุรกิจต่าง ๆ รวมทั้งความรู้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ และทักษะเชิงลึกตามความต้องการเฉพาะด้านของสาขาและประเภทธุรกิจ ตลอดจนเตรียมความพร้อมให้ผู้ประกอบการสามารถรับมือกับสภาพการแข่งขันของตลาดยุคใหม่ที่รวดเร็วและรุนแรง รวมถึงการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืนที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม สังคม และธรรมาภิบาล เพื่อให้สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล

กลยุทธ์ย่อย 4.2 ให้สิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีการลงทุนและประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัล เครื่องจักรกลและระบบอัตโนมัติในการบริหารจัดการ การยกระดับประสิทธิภาพการผลิต และการให้บริการ โดยให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีหรือสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำในการลงทุนเทคโนโลยีหรือเครื่องจักร และสนับสนุนค่าใช้จ่ายบางส่วน สำหรับค่าจ้างที่ปรึกษาและค่าฝึกอบรมการใช้งาน

กลยุทธ์ย่อย 4.3 พัฒนาแพลตฟอร์มการค้าระหว่างระดับประเทศให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั่วไปเข้าถึงได้ โดยเปิดโอกาสให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภายในประเทศสามารถใช้ช่องทางแพลตฟอร์มของประเทศที่มีความมั่นคงปลอดภัยเป็นแต้มต่อและอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงตลาดที่มีศักยภาพในต่างประเทศได้ พร้อมทั้งเร่งส่งเสริมให้ผู้ประกอบการที่มีศักยภาพในการส่งออกใช้สิทธิประโยชน์

ทางการค้า รวมถึงเตรียมความพร้อมและเยียวยาผู้ที่ได้รับผลกระทบจากความตกลงการค้าเสรีในกรอบความร่วมมือต่าง ๆ

กลยุทธ์ย่อย 4.4 ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภายในสาขาและกับรายใหญ่ภายในห่วงโซ่อุปทาน โดยเฉพาะอุตสาหกรรมเป้าหมาย เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันทั้งห่วงโซ่อุปทาน โดยส่งเสริมการสร้างเครือข่ายและพันธมิตรธุรกิจ จับคู่และสนับสนุนการให้ความช่วยเหลือของผู้ประกอบการรายใหญ่ที่มีศักยภาพให้กับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในห่วงโซ่อุปทานอย่างครบวงจร รวมถึงเปิดพื้นที่พบปะแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ธุรกิจเพื่อพัฒนาความร่วมมือที่ยั่งยืนและขยายผลไปสู่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในทุกระดับ

<u>กลยุทธ์ที่ 5</u> การยกระดับประสิทธิภาพกระบวนการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของภาครัฐ

กลยุทธ์ย่อย 5.1 ขยายการให้บริการพัฒนาธุรกิจที่ตรงกับความต้องการเฉพาะของธุรกิจ และพัฒนาระบบส่งต่อการให้ความช่วยเหลือ โดยขยายผลคูปองภาครัฐ พัฒนาระบบการขึ้นทะเบียนและระบบการประเมินศักยภาพผู้ให้บริการพัฒนาธุรกิจภาคเอกชน เพื่อให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เลือกใช้บริการพัฒนาธุรกิจที่ได้คุณภาพมาตรฐานผ่านการรับรองจากภาครัฐ

กลยุทธ์ย่อย 5.2 สนับสนุนสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในฐานะหน่วยงานนโยบายให้ทำหน้าที่เป็นผู้บูรณาการการให้ความช่วยเหลือและส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมอย่างครบวงจร รวมทั้งจัดสรรงบประมาณเพื่อการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เพียงพอและต่อเนื่อง ผ่านกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

กลยุทธ์ย่อย 5.3 ปรับกลไกและกระบวนการติดตามประเมินผล โดยกำหนดให้มีตัวชี้วัดร่วมระหว่างหน่วยงาน และให้ผู้แทนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้แทนภาคเอกชนและภาควิชาการมีส่วนร่วมในกระบวนการมากขึ้น เพื่อสร้างความเป็นเจ้าของนโยบายร่วมกันระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน

<u>กลยุทธ์ที่ 6</u> การพัฒนาระบบนิเวศให้เอื้อต่อการสร้างธุรกิจสตาร์ทอัพ และผู้ประกอบการที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม รวมทั้งให้เข้าถึงแหล่งเงินทุนที่เหมาะสม และเชื่อมโยงเข้าสู่เครือข่ายระดับโลก และยกระดับสู่ตลาดต่างประเทศ

กลยุทธ์ย่อย 6.1 ปรับปรุงกฎหมายและความยากง่ายในการประกอบธุรกิจโดยเฉพาะที่เกี่ยวกับสตาร์ทอัพ เช่น การสรรหาบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยีในระดับโลก และการจัดตั้งบริษัท เพื่อพัฒนาระบบนิเวศและผลักดันสตาร์ทอัพ ซึ่งต้องการระบบนิเวศเพื่อการเริ่มต้นและการประกอบธุรกิจที่ต่างจากธุรกิจปกติ สามารถเติบโตสู่การยกระดับในระยะต่อไป

กลยุทธ์ย่อย 6.2 ผ่อนคลายข้อจำกัดด้านการระดมทุน โดยร่วมลงทุนกับภาคเอกชนพัฒนากองทุนซีดดิ้ง และธุรกิจเงินร่วมลงทุนส่วนบุคคล ที่เอื้ออำนวยให้สตาร์ทอัพมีพี่เลี้ยงในการสร้างธุรกิจ เข้าสู่แหล่งเงินทุน และสามารถระดมทุนได้อย่างต่อเนื่อง สร้างเครือข่ายกับแหล่งทุนในต่างประเทศ และดึงดูดผู้มีความสามารถให้เข้ามาเริ่มต้นธุรกิจสตาร์ทอัพในประเทศเพิ่มขึ้น

กลยุทธ์ย่อย 6.3 ส่งเสริมการเชื่อมโยงธุรกิจสตาร์ทอัพสู่ตลาดโลก โดยส่งเสริมให้สตาร์ทอัพสู่โครงการบ่มเพาะ โดยเฉพาะโครงการบ่มเพาะในต่างประเทศ ร่วมงานกับพื้นที่พัฒนาพิเศษสำหรับสตาร์ทอัพและมหาวิทยาลัยชั้นนำในต่างประเทศ เพื่อเพิ่มโอกาสให้สตาร์ทอัพรุ่นเยาว์ก้าวไปถึง ซีรีย์ ซี ขึ้นไป

<u>กลยุทธ์ที่ 7</u> การส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคมให้มีศักยภาพการดำเนินการในเชิงธุรกิจ

กลยุทธ์ย่อย 7.1 เร่งออกกฎหมายลำดับรองภายใต้ พ.ร.บ. ส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคม พ.ศ. 2562 เพื่อลดข้อจำกัดการจดทะเบียนวิสาหกิจเพื่อสังคมสำหรับวิสาหกิจที่ยังไม่เป็นนิติบุคคลให้สามารถขึ้นทะเบียนได้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น รวมทั้งเร่งรัดการจัดตั้งกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจเพื่อสังคม

กลยุทธ์ย่อย 7.2 ส่งเสริมการพัฒนาโมเดลธุรกิจที่เฉพาะเจาะจงและยั่งยืนของวิสาหกิจเพื่อสังคม โดยใช้กลไกความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และสมาคมธุรกิจเพื่อสังคม พร้อมทั้งส่งเสริมความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญในต่างประเทศ

กลยุทธ์ย่อย 7.3 ให้สิทธิประโยชน์และสิ่งจูงใจให้เกิดการร่วมทุนกับวิสาหกิจเพื่อสังคม เพื่อดึงดูดบริษัทเอกชนรายใหญ่ให้ดำเนินการตามแนวทางความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร ในการสนับสนุนการเติบโตของวิสาหกิจเพื่อสังคมในประเทศ

หมุดหมายที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

ผลการพัฒนาที่ผ่านมาตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ภายใต้ยุทธศาสตร์ที่ 9 ซึ่งให้ความสำคัญกับการกระจายความเจริญและยกระดับรายได้ของประชาชน และลดการกระจุกตัวของการพัฒนาในกรุงเทพฯ ภาคกลาง และภาคตะวันออกไปสู่ภาคอื่น ๆ ของประเทศ ปรากฏว่าการพัฒนายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร โดย**การพัฒนาภาค** แม้ว่าส่วนใหญ่แต่ละภาคจะสามารถลดความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ลงได้ แต่การพัฒนายังคงกระจุกตัวอยู่ในพื้นที่กรุงเทพฯ ภาคกลาง และภาคตะวันออก โดยกรุงเทพฯ มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัดต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศสูงที่สุด และเป็นพื้นที่เดียว ซึ่งมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 32.7 ในปี 2560 เป็นร้อยละ 33.8 ในปี 2562 ในขณะที่ภาคอื่น ๆ มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์ภาคต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศลดลง โดยภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคใต้ชายแดน มีสัดส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์ต่อประเทศเพียงร้อยละ 7.7 9.4 7.9 และ 0.8 ตามลำดับ ในส่วน**การพัฒนาในระดับพื้นที่** มีความก้าวหน้าการดำเนินงานในทุกพื้นที่ โดยเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดน 10 พื้นที่ ในปี 2558-ปัจจุบัน มีมูลค่าการลงทุนที่ได้รับการส่งเสริมจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (สกท.) รวม 8,658 ล้านบาท มีการจัดตั้งธุรกิจใหม่ในพื้นที่ จำนวน 4,975 ราย มูลค่าทุนจดทะเบียนรวม 9,823.03 ล้านบาท มีการจ้างงานแรงงานต่างด้าวในปี 2560-ปัจจุบัน จำนวนทั้งสิ้น 456,052 คน และมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานตั้งแต่ปี 2559-ปัจจุบัน วงเงินรวม 47,223.45 ล้านบาท เช่น ทางหลวง อาคารท่าอากาศยาน สะพาน และด่านพรมแดน เป็นต้น สำหรับเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก มีมูลค่าการลงทุนที่ได้รับการส่งเสริมจาก สกท. ในปี 2559-2563 รวม 1,455,121 ล้านบาท และ **การพัฒนาในระดับเมือง** พบว่าประเทศไทยมีความเป็นเมืองเพิ่มมากขึ้น โดยในปี 2563 ประชากรในเขตเมือง (เทศบาล) มีประมาณ 23 ล้านคน (ร้อยละ 34.47) เพิ่มขึ้นจากปี 2554 ซึ่งมีประชากรในเมืองประมาณ 21 ล้านคน (ร้อยละ 33.91)

ปัจจุบันการพัฒนาประเทศทุกระดับได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจโลกชบเซา และการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างรุนแรง ส่งผลให้***ในแต่ละภาค*** มีภาวะเศรษฐกิจหดตัวจากการหยุดหรือชะลอการดำเนินกิจกรรมของสาขาการผลิตและบริการ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก มีผลต่อการลดและเลิกจ้างแรงงานจำนวนมาก ประชาชนมีรายได้ลดลงและบางส่วนขาดรายได้ การว่างงานเพิ่มขึ้น และแรงงานบางส่วนเคลื่อนย้ายกลับภูมิลำเนาเดิม เพื่อประกอบอาชีพด้านการเกษตร ดังนั้น การพัฒนาในระยะต่อไปการผลิตและการบริการต้องปรับตัว โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจฐานราก เน้นการผลิตและบริการเพื่อการบริโภคภายในประเทศตามความต้องการของผู้บริโภคที่เปลี่ยนไป โดยเฉพาะความต้องการสินค้าประเภทสุขอนามัยมากขึ้น **ในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษ** แม้ว่าจะได้รับผลกระทบจากการชะลอตัวของการลงทุน แต่บางกิจการยังได้รับความสนใจจากนักลงทุนและมีการลงทุนอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะกิจการเป้าหมายในพื้นที่ ดังนั้นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้มีความพร้อม และการทบทวนและปรับมาตรการให้พร้อมรองรับการลงทุน ซึ่งเมื่อสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 คลี่คลายจะทำให้พื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษเป็นที่สนใจและสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุน ซึ่งจะกระตุ้นให้เกิดการลงทุนในพื้นที่มากขึ้น และ**ในพื้นที่เมือง** ประสบผลกระทบเช่นเดียวกับในระดับภาค โดยการค้าและบริการต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินการให้สอดคล้องกับภาวะวิถีความเป็น

ปกติใหม่ ประชาชนต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการบริโภคและการเดินทาง การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวอาจสร้างผลกระทบเชิงลบตามมา โดยเฉพาะต่อมิติสิ่งแวดล้อมและสังคมของเมือง ดังนั้น ในระยะต่อไปจึงจำเป็นต้องเร่งแก้ปัญหาดังกล่าว เพื่อให้การพัฒนาเมืองนำไปสู่ความยั่งยืน ความยืดหยุ่นพร้อมรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนประชาชนทุกกลุ่มสามารถเข้าถึงบริการและมีคุณภาพชีวิตที่ดี

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 หมุดหมายที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน มีความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. 2561-2580) 3 ด้านหลัก ได้แก่ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ในเป้าหมาย ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ในเป้าหมาย การกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามาเป็นกำลังของการพัฒนาประเทศในทุกระดับ และ การเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการตนเองเพื่อสร้างสังคมคุณภาพ และยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ในเป้าหมาย การใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโต บนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุล ภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ นอกจากนั้น แผนกลยุทธ์ของหมุดหมายที่ 8 ยังสนับสนุน 5 เป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ดังนี้ เป้าหมายที่ 1) **การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม** โดยสร้างเศรษฐกิจท้องถิ่นและยกระดับผู้ประกอบการให้สามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่าของภาคการผลิตระดับประเทศ กระจายผลประโยชน์สู่เศรษฐกิจฐานราก เป้าหมายที่ 2) **การพัฒนาคนสู่โลกยุคใหม่** โดยมุ่งเน้นการพัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพสอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและส่งเสริมความมั่นคงในชีวิตของประชาชนผ่านการพัฒนาพื้นที่และเมือง เป้าหมายที่ 3) **การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** โดยมุ่งพัฒนาเมืองให้น่าอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดีสำหรับประชาชนทุกกลุ่มอย่างทั่วถึง โดยคำนึงถึงภูมินิเวศ เป้าหมายที่ 4) **การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน** โดยมุ่งเน้นให้เมืองใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดและมีประสิทธิภาพ ลดการสร้างขยะและมลพิษ เพื่อสุขภาพอนามัยของประชาชนทุกกลุ่ม และ เป้าหมายที่ 5) **การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่** โดยการส่งเสริมเมืองให้ยกระดับเป็นเมืองอัจฉริยะ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนผ่านไปสู่ภาครัฐดิจิทัลในระดับท้องถิ่น รวมทั้งผลักดันให้เมืองเตรียมความพร้อมในการรับมือกับภัยพิบัติและความสามารถในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ

2.3 เป้าหมายและผลลัพธ์ของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคและการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษขยายตัวเพิ่มขึ้น

ตัวชี้วัดที่ 1.1 อัตราการเติบโตของรายได้ต่อประชากรในภาคเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าอัตราการเติบโตของรายได้ต่อประชากรของประเทศ

ตัวชี้วัดที่ 1.2 มูลค่าการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษเพิ่มขึ้นตามเป้าหมายในแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561-2580 ประเด็น 9 เขตเศรษฐกิจพิเศษ โดยเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกมีมูลค่า

การลงทุน 500,000 ล้านบาท พื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคใต้มีมูลค่าการลงทุน 100,000 ล้านบาท และเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษชายแดนมีมูลค่า 10,000 ล้านบาท

<u>เป้าหมายที่ 2</u> ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาคลดลง

ตัวชี้วัดที่ 2.1 สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาคต่ำกว่า สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของประเทศ

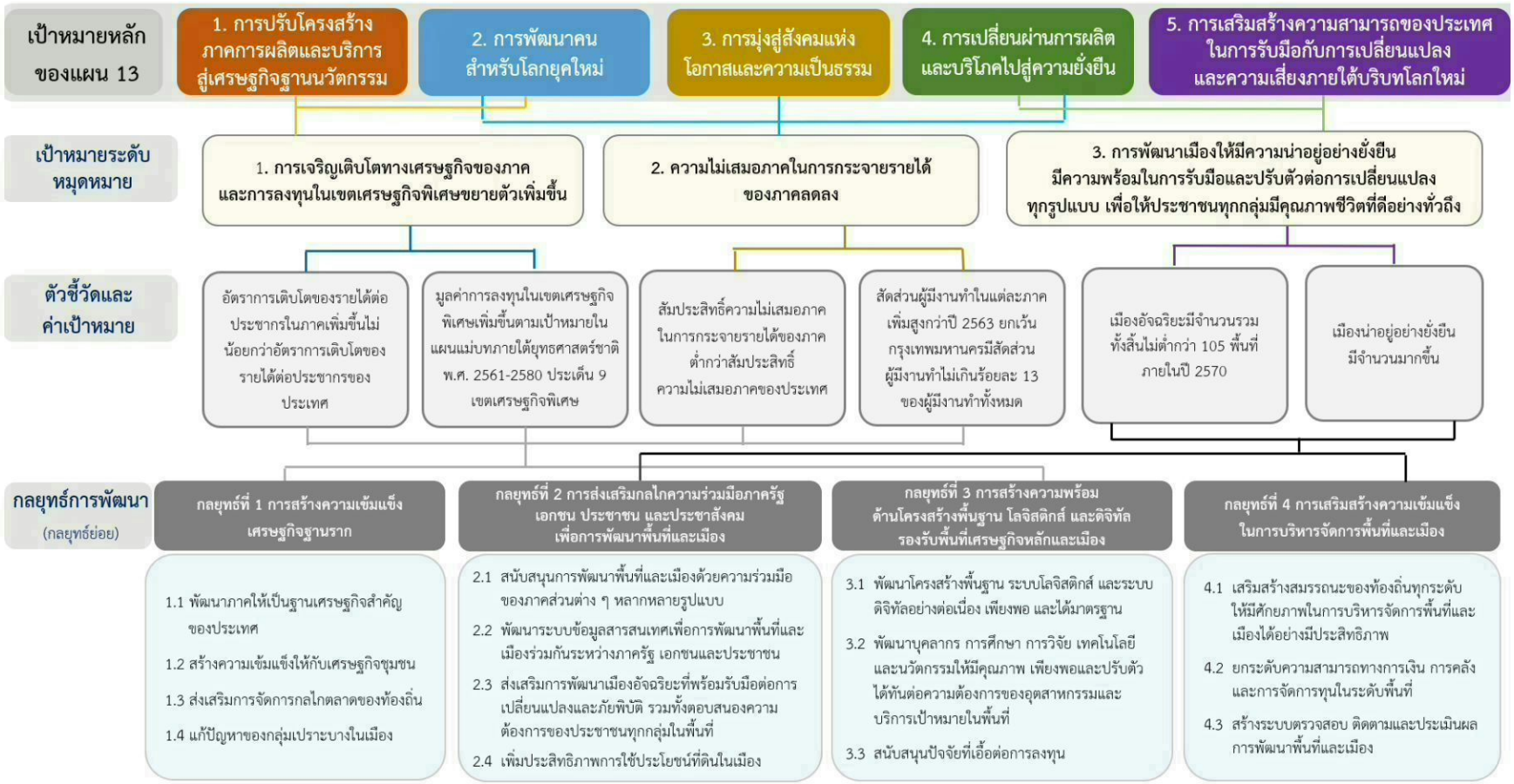
ตัวชี้วัดที่ 2.2 สัดส่วนผู้มีงานทำในแต่ละภาคเพิ่มสูงขึ้นกว่าสัดส่วนผู้มีงานทำของภาคในปี 2563 ยกเว้นกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนผู้มีงานทำไม่เกินร้อยละ 13 ของจำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด

<u>เป้าหมายที่ 3</u> การพัฒนาเมืองให้มีความน่าอยู่ อย่างยั่งยืน มีความพร้อมในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างทั่วถึง

ตัวชี้วัดที่ 3.1 เมืองอัจฉริยะมีจำนวนรวมทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่า 105 พื้นที่ ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.2 เมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนมีจำนวนมากขึ้น

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
1. การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
4. การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน
5. การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภาคและการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษขยายตัวเพิ่มขึ้น
2. ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาคลดลง
3. การพัฒนาเมืองให้มีความน่าอยู่อย่างยั่งยืน มีความพร้อมในการรับมือและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ เพื่อให้ประชาชนทุกกลุ่มมีคุณภาพชีวิตที่ดีอย่างทั่วถึง
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
อัตราการเติบโตของรายได้ต่อประชากรในภาคเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าอัตราการเติบโตของรายได้ต่อประชากรของประเทศ
มูลค่าการลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษเพิ่มขึ้นตามเป้าหมายในแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561-2580 ประเด็น 9 เขตเศรษฐกิจพิเศษ
สัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคในการกระจายรายได้ของภาคต่ำกว่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาคของประเทศ
สัดส่วนผู้มีงานทำในแต่ละภาคเพิ่มสูงกว่าปี 2563 ยกเว้นกรุงเทพมหานครมีสัดส่วนผู้มีงานทำไม่เกินร้อยละ 13 ของผู้มีงานทำทั้งหมด
เมืองอัจฉริยะมีจำนวนรวมทั้งสิ้นไม่ต่ำกว่า 105 พื้นที่ภายในปี 2570
เมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนมีจำนวนมากขึ้น
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก
1.1 พัฒนาภาคให้เป็นฐานเศรษฐกิจสำคัญของประเทศ
1.2 สร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจชุมชน
1.3 ส่งเสริมการจัดการกลไกตลาดของท้องถิ่น
1.4 แก้ปัญหาของกลุ่มเปราะบางในเมือง
กลยุทธ์ที่ 2 การส่งเสริมกลไกความร่วมมือภาครัฐ เอกชน ประชาชน และประชาสังคม เพื่อการพัฒนาพื้นที่และเมือง
2.1 สนับสนุนการพัฒนาพื้นที่และเมืองด้วยความร่วมมือของภาคส่วนต่าง ๆ หลากหลายรูปแบบ
2.2 พัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการพัฒนาพื้นที่และเมืองร่วมกันระหว่างภาครัฐ เอกชนและประชาชน
2.3 ส่งเสริมการพัฒนาเมืองอัจฉริยะที่พร้อมรับมือต่อการเปลี่ยนแปลงและภัยพิบัติ รวมทั้งตอบสนองความต้องการของประชาชนทุกกลุ่มในพื้นที่
2.4 เพิ่มประสิทธิภาพการใช้ประโยชน์ที่ดินในเมือง
กลยุทธ์ที่ 3 การสร้างความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน โลจิสติกส์ และดิจิทัล รองรับพื้นที่เศรษฐกิจหลักและเมือง
3.1 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ และระบบดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง เพียงพอ และได้มาตรฐาน
3.2 พัฒนาบุคลากร การศึกษา การวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรมให้มีคุณภาพ เพียงพอและปรับตัวได้ทันต่อความต้องการของอุตสาหกรรมและบริการเป้าหมายในพื้นที่
3.3 สนับสนุนปัจจัยที่เอื้อต่อการลงทุน
กลยุทธ์ที่ 4 การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการบริหารจัดการพื้นที่และเมือง
4.1 เสริมสร้างสมรรถนะของท้องถิ่นทุกระดับให้มีศักยภาพในการบริหารจัดการพื้นที่และเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ
4.2 ยกระดับความสามารถทางการเงิน การคลัง และการจัดการทุนในระดับพื้นที่
4.3 สร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลการพัฒนาพื้นที่และเมือง

3. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การสร้างความเข้มแข็งเศรษฐกิจฐานราก

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 พัฒนาภาคให้เป็นฐานเศรษฐกิจสำคัญของประเทศ โดยใช้แนวทางการพัฒนาภายใต้แผนพัฒนาภาค และการพัฒนาระเบียงเศรษฐกิจพิเศษ ได้แก่ ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคเหนือระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคกลาง–ตะวันตก และระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคใต้ การพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก เป็นเครื่องมือสำคัญในการกระจายความเจริญเติบโตไปสู่ภูมิภาคและการพัฒนาห่วงโซ่อุปทานเชื่อมโยงทั้งในพื้นที่และพื้นที่ใกล้เคียงและต่างประเทศ กำหนดสาขากิจการเป้าหมายในพื้นที่ฐานเศรษฐกิจใหม่ที่สอดคล้องกับศักยภาพของพื้นที่ รวมถึงเชื่อมโยงผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจชุมชนเข้ากับห่วงโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเป้าหมาย ซึ่งจะเป็นการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจ กระจายผลการพัฒนาสู่ประชาชน และสามารถพัฒนาเป็นฐานเศรษฐกิจหลักที่รองรับการลงทุนและการจ้างงาน พัฒนาพื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออกให้เติบโตอย่างสมดุลและยั่งยืน เพื่อเป็นฐานอุตสาหกรรมและบริการที่ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมขั้นสูง โดยส่งเสริมการลงทุนและการจ้างงานในพื้นที่ รวมทั้งการถ่ายทอดเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 สร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจชุมชน โดยใช้เครือข่ายที่มีอยู่ในชุมชนเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อน เช่น บวร (บ้าน วัด โรงเรียน) สร้างเสริมองค์ความรู้ให้กับชุมชน จากสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เพื่อสร้างความสามารถในการพัฒนาและเพิ่มมูลค่าของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับอัตลักษณ์ ทุนทางสังคมและวัฒนธรรม รวมถึงศักยภาพของพื้นที่ ส่งเสริมการพัฒนาการผลิตสินค้าและบริการที่มีคุณภาพ มาตรฐาน มีความปลอดภัย โดยใช้งานวิจัย เทคโนโลยี และนวัตกรรม รวมทั้งภูมิปัญญาท้องถิ่น รวมทั้งการจัดทำฐานข้อมูลและแพลตฟอร์มบริการดิจิทัลเพื่อการวางแผนการผลิตและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ยกระดับและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน ให้ชุมชนสามารถสร้างรายได้ด้วยตนเองอย่างยั่งยืน สนับสนุนการรวมกลุ่มและสร้างเครือข่ายที่เข้มแข็งเพื่อให้ชุมชนมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงในภาวะวิกฤตทุกรูปแบบ เช่น กลุ่มวิสาหกิจชุมชน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และกลุ่มเกษตรกร รวมทั้งส่งเสริมการถือหุ้นโดยสมาชิกในชุมชน สร้างความเข้มแข็งสถาบันการเงินในระดับชุมชน เพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงแหล่งทุนของผู้ประกอบการและธุรกิจในชุมชน โดยให้สถาบันการเงินในพื้นที่มีบทบาทในการทำหน้าที่ถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการบริหารเงินทุน สภาพคล่อง และการบริหารจัดการหนี้สินอย่างเป็นระบบ และพัฒนาสินเชื่อรูปแบบใหม่ ๆ ที่สอดคล้องกับความต้องการและศักยภาพของชุมชน รวมทั้งส่งเสริมการใช้แพลตฟอร์มเพื่อสร้างงานในชุมชนและโอกาสในการเข้าถึงงานอย่างเท่าเทียม

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 ส่งเสริมการจัดการกลไกตลาดของท้องถิ่น เพื่อสร้างสมดุลระหว่างการผลิตและการบริโภคในพื้นที่ รวมทั้งสร้างรายได้จากตลาดภายนอก โดย *ส่งเสริมนวัตกรรมการจัดการห่วงโซ่อุปทานในระดับพื้นที่* เพื่อลดความสูญเสียเนื่องจากการผลิตมากเกินความต้องการ ลดต้นทุนและระยะเวลาในการขนส่งสินค้าระหว่างพื้นที่และภูมิภาค รวมทั้งรักษาคุณภาพของผลผลิต *สนับสนุนการสร้างและจ้างงานคนในท้องถิ่นตลอดห่วงโซ่อุปทาน เพื่อรองรับประชากรวัยแรงงานในพื้นที่และที่กลับภูมิลำเนาเพราะผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการกระจายสินค้าและบริการให้หมุนเวียนในพื้นที่และเมือง* ในกลุ่มวิสาหกิจชุมชน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และกลุ่มเกษตรกร *กระตุ้นการบริโภคให้สอดคล้องและสมดุลกับการผลิตในท้องถิ่น* ตามแนวทางการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน *ปรับแก้กฎระเบียบและ*

*นโยบายของภาครัฐ*ที่ก่อให้เกิดการรวมศูนย์สินค้าเกษตรบางประเภท และเป็นอุปสรรคในการจัดซื้อจัดจ้างจากผู้ผลิตในพื้นที่เดียวกับการบริโภค

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 แก้ปัญหาของกลุ่มเปราะบางในเมือง โดยเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงระบบโครงสร้างพื้นฐานเมือง อาทิ การออกแบบเมืองตามหลักอารยสถาปัตย์ ความมั่นคงด้านที่อยู่อาศัย *จัดให้มีระบบสวัสดิการที่ครอบคลุมประชาชนทุกกลุ่มในเมือง* เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของกลุ่มเปราะบางให้มีสุขภาพกายและจิตใจที่สมบูรณ์ และ*ส่งเสริมศักยภาพเครือข่ายชุมชนเมือง* ในการช่วยเหลือและดูแลกลุ่มเปราะบางเบื้องต้น ทั้งในภาวะปกติและเมื่อเกิดภัยพิบัติ

<u>กลยุทธ์ที่</u> 2 การส่งเสริมกลไกความร่วมมือภาครัฐ เอกชน ประชาชน และประชาสังคมเพื่อการพัฒนาพื้นที่และเมือง

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 สนับสนุนการพัฒนาพื้นที่และเมืองด้วยความร่วมมือของภาคส่วนต่าง ๆ หลากหลายรูปแบบ โดย ส่งเสริมการพัฒนาเมืองด้วยรูปแบบต่าง ๆ อาทิ กฎบัตรการพัฒนาเมือง และบริษัทพัฒนาเมือง ด้วยการศึกษาความเหมาะสมในการยกระดับกลไกขับเคลื่อนกฎบัตรการพัฒนาเมืองให้เกิดความต่อเนื่องในการดำเนินงาน การถอดบทเรียนจากพื้นที่ซึ่งประสบความสำเร็จ อาทิ ขอนแก่นโมเดล ซึ่งสามารถดึงดูดการลงทุน พร้อมกับการจ้างงานในพื้นที่ ให้เป็นต้นแบบสำหรับขยายผลไปยังพื้นที่อื่น ๆ เสริมสร้างบทบาทของวิสาหกิจเพื่อสังคมในการพัฒนาพื้นที่และเมือง ในการพัฒนาธุรกิจใหม่ สร้างงานสร้างอาชีพ รองรับความเสี่ยงทางธุรกิจและการเงินในช่วงเริ่มต้น พร้อมกับถ่ายทอดทักษะและองค์ความรู้ให้ชุมชนสามารถดำเนินการต่อไปด้วยตนเอง เช่น วิสาหกิจสุขภาพเพื่อสังคม ซึ่งมุ่งเน้นเกษตรในเมือง และช่วยสร้างเมืองให้เป็นเขตอาหารปลอดภัย ขยายเครือข่ายเชื่อมโยงธุรกิจเพื่อสังคมในพื้นที่และเมือง เพื่อสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมในพื้นที่ได้อย่างยั่งยืน แก้ไขกฎระเบียบภาครัฐให้เอื้ออำนวยต่อการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคีการพัฒนาอื่น ๆ ได้แก่ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และภาคประชาสังคม ส่งเสริมให้เมืองที่มีพื้นที่ต่อเนื่องกันเชิงนิเวศร่วมวางแผนพัฒนาและดำเนินการได้อย่างสอดคล้องกับสภาพปัญหาในพื้นที่ มีความยืดหยุ่นและคล่องตัว

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 พัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการพัฒนาพื้นที่และเมืองร่วมกันระหว่างภาครัฐ เอกชนและประชาชน โดยปรับปรุงกฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคในการเข้าถึงข้อมูลสารสนเทศเพื่อสนับสนุนการสร้างความร่วมมือระหว่างภาคีการพัฒนา สนับสนุนการเปิดเผยและแบ่งปันข้อมูลสารสนเทศ ระหว่างภาครัฐ เอกชน และประชาชน เพื่อประโยชน์ในการวางแผนพัฒนาพื้นที่และเมือง ส่งเสริมการศึกษาวิจัยนวัตกรรมการรวบรวมและประมวลผลข้อมูลสารสนเทศ ที่เข้าถึงได้โดยสาธารณะ เพื่อใช้ประโยชน์ในการบริหารจัดการพื้นที่และเมือง เช่น ระบบจัดเก็บและบริหารข้อมูลเมือง ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงบประมาณและโครงการพัฒนาระดับพื้นที่ และทักษะดิจิทัล

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 ส่งเสริมการพัฒนาเมืองอัจฉริยะที่พร้อมรับมือต่อการเปลี่ยนแปลงและภัยพิบัติ รวมทั้งตอบสนองความต้องการของประชาชนทุกกลุ่มในพื้นที่ โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาเมืองอัจฉริยะที่คำนึงถึงคุณค่าดั้งเดิมของชุมชนตามเป้าหมายในแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561-2580 ด้วยความร่วมมือจากภาคเอกชน ประชาชน และประชาสังคมในพื้นที่ ประเมินความพร้อมด้านดิจิทัลของเมืองและเสริมสร้างความสามารถเมืองที่มีศักยภาพให้พร้อมยกระดับเป็นเมืองอัจฉริยะ ด้วยการสร้างความรู้ความเข้าใจด้านเทคโนโลยีและดิจิทัลที่เหมาะสม ออกแบบกลไกภาคประชาชน เพื่อร่วมวางแผนการใช้ประโยชน์เทคโนโลยีในการบริหารจัดการเมืองอย่างโปร่งใสและมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 เพิ่มประสิทธิภาพการใช้ประโยชน์ที่ดินในเมือง โดยคำนึงถึงการวางและจัดทำผังเมืองที่ครอบคลุมทุกมิติ ส่งเสริมกระบวนการจัดรูปที่ดินควบคู่ไปกับการวางแผนพัฒนาพื้นที่จัดรูปดังกล่าว โดยการมีส่วนร่วมของประชาตามแนวทางการพัฒนาเมืองให้น่าอยู่อย่างยั่งยืน สนับสนุนการศึกษาความเหมาะสมในการปรับปรุงการใช้ประโยชน์ที่ดินและอาคาร เพื่อรองรับการพัฒนาพื้นที่รอบสถานีขนส่งมวลชน และเพิ่มพื้นที่สีเขียวและพื้นที่สาธารณะของเมือง เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในเมือง และลดปัญหาเมืองที่เติบโตแบบไร้ระเบียบ

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> การสร้างความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐาน โลจิสติกส์ และดิจิทัลรองรับพื้นที่เศรษฐกิจหลักและเมือง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ และระบบดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง เพียงพอและได้มาตรฐาน เพื่อให้ครอบคลุมพื้นที่และเมือง สามารถรองรับการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและความต้องการของประชาชน โดยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมและโลจิสติกส์ เพื่อเชื่อมโยงการเดินทางและการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบโดยสะดวกและมีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบโทรคมนาคมพื้นฐาน ที่ทันสมัย ทั่วถึงและได้คุณภาพ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาต่อยอดขยายผลในเชิงพาณิชย์ รวมทั้ง ส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางธุรกิจ และส่งเสริมการพัฒนาผู้ประกอบการให้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำธุรกิจให้เป็นระบบดิจิทัล ตลอดจนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับการท่องเที่ยวและบริการที่เกี่ยวข้อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 พัฒนาบุคลากร การศึกษา การวิจัย เทคโนโลยีและนวัตกรรมให้มีคุณภาพเพียงพอและปรับตัวได้ทันต่อความต้องการของอุตสาหกรรมและบริการเป้าหมายในพื้นที่ เพื่อรองรับการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมและบริการได้อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะบุคลากรด้านเศรษฐกิจสร้างสรรค์ การท่องเที่ยว เกษตรและอุตสาหกรรมชีวภาพ และอุตสาหกรรมอนาคตที่ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมขั้นสูง โดยสนับสนุนให้สถาบันการศึกษาและสถาบันวิจัยร่วมกับภาครัฐและเอกชนผลิตบุคลากรด้านงานวิจัยและนวัตกรรม เพื่อตอบสนองการแก้ปัญหาและพัฒนาศักยภาพของพื้นที่ ทั้งด้านการออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์ต่างๆ ให้ตรงกับความต้องการของภาคธุรกิจ มีคุณภาพสูงเทียบเท่าระดับสากล ควบคู่ไปกับพัฒนาวิสาหกิจทุกระดับในพื้นที่ให้มีความสามารถในการแข่งขันและเชื่อมต่อกับห่วงโซ่อุปทานของธุรกิจภายนอก ยกระดับความสามารถเกษตรกร ผู้ประกอบการวิสาหกิจชุมชน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และวิสาหกิจเริ่มต้นสู่เกษตรกรอัจฉริยะ และสตาร์ทอัพด้านเทคโนโลยี ตลอดจนพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานรองรับบริการสร้างสรรค์

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 สนับสนุนปัจจัยที่เอื้อต่อการลงทุน เพื่อส่งเสริมการค้าและการลงทุนในพื้นที่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อสังคมอย่างต่อเนื่อง และส่งเสริมให้เอกชนมีบทบาทพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง โดยอำนวยความสะดวกในการประกอบธุรกิจ ด้วยการกำหนดมาตรการให้เกิดการรวมกลุ่มของอุตสาหกรรมและบริการ การกำหนดสิทธิประโยชน์ที่สามารถดึงดูดการลงทุน การดึงดูดผู้เชี่ยวชาญจากต่างชาติให้มาทำงานและอาศัยอยู่ในพื้นที่ อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและนวัตกรรมในการประกอบการและการลงทุนแบบเบ็ดเสร็จโดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ปรับปรุงกฎหมายให้เอื้อต่อการลงทุน โดยเฉพาะกลุ่มอุตสาหกรรมเป้าหมายที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและอุตสาหกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม รวมทั้งประชาสัมพันธ์เพื่อให้ข้อมูลแก่นักลงทุนและสร้างความรู้ความเข้าใจกับประชาชนในพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดการยอมรับและสนับสนุนการพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการบริหารจัดการพื้นที่และเมือง

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 เสริมสร้างสมรรถนะของท้องถิ่นทุกระดับ ให้มีศักยภาพในการบริหารจัดการพื้นที่และเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยส่งเสริมการวางแผนพัฒนาพื้นที่และเมืองในอนาคตให้น่าอยู่อย่างยั่งยืน ซึ่งกำหนดขอบเขตพื้นที่ตามผังภูมินิเวศ ใช้ระบบข้อมูลและตัวชี้วัดในการประเมินความยั่งยืนของเมือง และจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาด้วยกระบวนการมีส่วนร่วมจากทุกภาคีในพื้นที่ทุกขั้นตอน ทั้งนี้ พื้นที่และเมืองที่น่าอยู่อย่างยั่งยืนจะให้ความสำคัญกับการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ การลดการสร้างของเสียและมลพิษทุกรูปแบบ รวมทั้งลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การจัดการขยะมูลฝอยและน้ำเสียอย่างเบ็ดเสร็จครบวงจรด้วยเทคโนโลยีที่เหมาะสม ความปลอดภัยในเมือง และการเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติทุกรูปแบบ ผลักดันให้พื้นที่และเมืองจัดทำแผนการลงทุน สอดคล้องกับแผนพัฒนาเมืองที่จัดทำโดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน อาทิ แผนพัฒนาเมืองในอนาคตให้น่าอยู่อย่างยั่งยืน กฎบัตรการพัฒนาเมือง เพื่อให้เกิดการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม เช่น แผนการลงทุนฟื้นฟูเศรษฐกิจของเมืองในพื้นที่เฉพาะหรือย่านที่มีเศรษฐกิจมูลค่าสูง แผนการลงทุนพัฒนาระบบขนส่งมวลชนสาธารณะในเมืองให้เชื่อมต่อและรองรับการสัญจรของประชาชนทุกกลุ่ม เป็นต้น สนับสนุนการศึกษาวิจัยเรื่องเครื่องมือและอำนาจของท้องถิ่นในการบริหารจัดการพื้นที่และเมือง ให้สามารถรับมือกับความท้าทายของโลกยุคใหม่ที่มีความผันผวน ความไม่แน่นอน ความสลับซับซ้อน และความคลุมเครือ สร้างพื้นที่เรียนรู้ของเมือง สำหรับบ่มเพาะนวัตกรรมในการบริหารจัดการพื้นที่และแก้ไขปัญหาร่วมกัน ซึ่งอาจนำไปสู่การจัดทำแซนด์บ๊อกซ์ เพื่อทดสอบแนวทางดำเนินงานใหม่ ๆ เช่น การเปิดเผยและแบ่งปันข้อมูล สร้างความรู้ความเข้าใจ และความตระหนักของท้องถิ่น ด้านสุขอนามัย ระบบผลิตอาหาร และพฤติกรรมการบริโภค ที่เสริมสร้างสุขภาพผ่านเครือข่ายอาสาสมัครชุมชน เช่น อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) เพื่อพร้อมรับมือกับภัยพิบัติจากโรคระบาดและโรคอุบัติใหม่

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 ยกระดับความสามารถทางการเงิน การคลังและการจัดการทุนในระดับพื้นที่ โดยแก้ไขกฎระเบียบเพื่อเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นสามารถบริหารจัดการด้านการเงินได้อย่างคล่องตัว ทั้งการจัดหารายได้และการระดมทุนจากประชาชนในพื้นที่ ปรับปรุงมาตรการทางภาษี เพื่อสนับสนุนกิจกรรมการพัฒนาเมืองหรือการใช้ที่ดินในเมืองให้เกิดประโยชน์ต่อสาธารณะ ซึ่งดำเนินงานโดยวิสาหกิจเพื่อสังคม เช่น การเกษตรในเมือง ศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งกองทุนสำหรับส่งเสริมเมืองให้ริเริ่มดำเนินงานตามแนวทางใหม่ ๆ เช่น กองทุนพัฒนาอาคารและสภาพแวดล้อมสุขภาวะ ที่มุ่งเน้นการออกแบบปรับปรุงฟื้นฟูอาคารและสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจ การอยู่อาศัยและการป้องกันควบคุมโรคติดต่อ และศึกษาการออกแบบและทดลองใช้กลไกสร้างผลประโยชน์รูปแบบต่าง ๆ เพื่อการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมในพื้นที่และเมือง ได้แก่ พื้นที่เมืองเก่า กลุ่มอาคารประวัติศาสตร์ และชุมชนที่แวดล้อมหรืออยู่อาศัยร่วมกัน

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 สร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลการพัฒนาพื้นที่และเมือง ซึ่งมุ่งเน้นการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงและพัฒนานวัตกรรมสร้างสรรค์การพัฒนาท้องถิ่น โดยสนับสนุนทุนวิจัยเพื่อประเมินผลการพัฒนาพื้นที่และเมือง ซึ่งเน้นเป้าหมาย ผลลัพธ์ และผลกระทบ โดยเฉพาะโครงการที่มีความสำคัญในเชิงงบประมาณและความครอบคลุมของพื้นที่ สร้างการมีส่วนร่วมและการรับรู้ของประชาชนในกระบวนการประเมินผลการพัฒนาพื้นที่และเมือง โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถให้ข้อเสนอแนะ เพื่อสร้างภาระรับผิดชอบ ของท้องถิ่นต่อประชาชนในพื้นที่

หมุดหมายที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

ความยากจนข้ามรุ่นเป็นปัญหาเชิงโครงสร้างที่เรื้อรังมาตั้งแต่อดีต สืบเนื่องถึงปัจจุบัน และมีแนวโน้มทวีความรุนแรงขึ้นในอนาคต แม้ว่าสัดส่วนคนจนของไทยลดลงอย่างต่อเนื่อง แต่ยังคงมีคนจนจำนวนหนึ่งที่ติดอยู่ในกับดักความยากจนมาเป็นเวลานาน โดยขาดโอกาสที่จะได้รับผลประโยชน์จากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และต้องส่งต่อความยากจนไปสู่ลูกหลาน โดยในปี 2562 ครัวเรือนที่มีแนวโน้มจะตกอยู่ในความยากจนข้ามรุ่น หรือเรียกโดยย่อว่า ครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น[2] มีจำนวนถึงประมาณ 512,600 ครัวเรือน หรือร้อยละ 13.5 ของครัวเรือนที่มีเด็กและเยาวชนเป็นสมาชิก นอกจากนี้ จำนวนของครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นยังมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นจากผลของการแพร่ระบาดของโควิด-19 ซึ่งส่งผลให้คนจำนวนมากตกสู่ความยากจนอย่างเฉียบพลัน ในขณะเดียวกัน การระบาดของโควิด-19 ยังนำไปสู่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ตกต่ำต่อเนื่องยาวนาน อันจะส่งผลให้โอกาสของในการหลุดพ้นจากกับดักความยากจนยากยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์ลักษณะของครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นพบว่า ครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นส่วนใหญ่ไม่มีเงินออม การศึกษาต่ำ และอัตราการพึ่งพิงสูง โดยปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ครัวเรือนเข้าข่ายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น คือ การขาดความมั่นคงทางการเงินเนื่องจากไม่มีเงินออม (ร้อยละ 60.3) รองลงมาคือความขัดสนทางการศึกษาจากการที่เด็กอายุ 6-14 ปี ไม่ได้รับการศึกษาภาคบังคับครบ 9 ปี (ร้อยละ 36.4) โดยเด็กจำนวนมากต้องหลุดออกนอกระบบการศึกษาเนื่องจากครอบครัวไม่สามารถแบกรับภาระค่าใช้จ่ายทางการศึกษาได้ ในขณะเดียวกันยังพบว่าเกือบร้อยละ 70 ของหัวหน้าครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นมีการศึกษาเพียงระดับประถมหรือต่ำกว่า และเมื่อพิจารณาโครงสร้างประชากรภายในครัวเรือน พบว่า อัตราส่วนการพึ่งพิงของเด็กและผู้สูงอายุต่อวัยแรงงานสูงถึงร้อยละ 90 และสัดส่วนของสมาชิกวัยเรียนอายุ 6-14 ปี มีมากถึงร้อยละ 25.8 ทั้งนี้ อาชีพของหัวหน้าครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นส่วนใหญ่ คือ อาชีพเกษตรกรรม (ร้อยละ 55.4) รองลงมา คือ รับจ้างทั่วไป (ร้อยละ 24.8) โดยกว่าร้อยละ 30 ของครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นอยู่ในภาคใต้ รองลงมาคือภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ร้อยละ 27) และภาคเหนือ (ร้อยละ 21)

การขาดโอกาสในการเข้าถึงการศึกษาและการทักษะความรู้ที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพของเด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น ทำให้เด็กกลุ่มนี้ต้องเข้าสู่ตลาดแรงงานในฐานะแรงงานทักษะต่ำ หรือแรงงานกึ่งมีทักษะเท่านั้น ซึ่งนอกจากจะส่งผลกระทบต่อระดับรายได้และคุณภาพชีวิตของเด็กในอนาคต ยังเป็นปัจจัยเสี่ยงต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมของประเทศ โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่ประเทศต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างประชากรสู่สังคมสูงวัย ซึ่งเป็นผลให้ประชากรวัยเด็กในปัจจุบันต้องรับภาระ

[2] ครัวเรือนที่มีแนวโน้มกลายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น คือ ครัวเรือนที่มีเด็กและเยาวชนอายุ 0-18 ปี ซึ่งมีโอกาสที่จะส่งต่อความยากจนและความขัดสนไปยังรุ่นลูกหลาน ประเมินจากความขัดสนด้านรายได้ หรือ มิติอื่น ๆ ที่มิใช่รายได้ โดยมีความขัดสนอย่างน้อยอย่างใดอย่างหนึ่งจาก 4 มิติ ดังต่อไปนี้ ได้แก่ *มิติด้านสุขภาพ* (เด็กแรกเกิดมีน้ำหนักไม่ถึง 2,500 กรัม หรือเด็ก 0-12 ปี ได้รับวัคซีนไม่ครบ) *มิติด้านสภาพแวดล้อม* (ไม่มีความมั่นคงด้านที่อยู่อาศัย หรือขาดแคลนน้ำสะอาดสำหรับบริโภค) *มิติด้านการศึกษา* (เด็กขาดการเตรียมพร้อมก่อนวัยเรียน ไม่ได้รับการศึกษาภาคบังคับ หรือไม่ได้เรียนต่อชั้น ม.4 หรือเทียบเท่า หรือมีคนในครัวเรือนที่ไม่มีงานทำไม่ได้รับการฝึกอาชีพ หรือขาดทักษะในการอ่านเขียน และคิดเลขอย่างง่าย) และ*มิติด้านความมั่นคงทางการเงิน* (รายได้ครัวเรือนต่ำกว่า 38,000 บาท/คน/ปี หรือไม่มีเงินออม) โดยข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นมาจากระบบข้อมูลขนาดใหญ่สำหรับการพัฒนาคนตลอดช่วงชีวิต (TPMAP)

ที่เพิ่มขึ้นในการดูแลผู้สูงอายุเมื่อเข้าสู่วัยแรงงาน ดังนั้น การขจัดปัญหาความยากจนข้ามรุ่น เพื่อให้เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นมีโอกาสได้รับการศึกษาและพัฒนาทักษะได้อย่างเต็มศักยภาพ และครัวเรือนสามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้อย่างยั่งยืน จึงมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศในระยะของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13

นอกเหนือจากการแก้ปัญหาความยากจนข้ามรุ่น ประเทศไทยยังมีความจำเป็นต้องพัฒนาระบบความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอสำหรับกลุ่มคนในแต่ละช่วงวัย เพื่อให้สามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างประชากรและปัจจัยการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ **ระบบความคุ้มครองทางสังคมของไทยในปัจจุบันยังมีช่องว่างและระดับสิทธิประโยชน์ที่ได้รับยังไม่เพียงพอต่อความจำเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต** โดยในกรณีของความคุ้มครองทางสังคมสำหรับเด็กปฐมวัย การจ่ายเงินอุดหนุนเพื่อเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยยังมีปัญหาการตกหล่น ทำให้ครัวเรือนร้อยละ 30 ที่เข้าข่ายเป็นครัวเรือนมีสิทธิ์ยังไม่ได้รับเงินอุดหนุน ขณะที่จำนวนของเงินอุดหนุนที่ได้รับ (600 บาท) คิดเป็นเพียงร้อยละ 16 ของรายจ่ายเฉลี่ยของประชากรวัยนี้ อีกทั้งปัญหาการเข้าถึงสถานรับเลี้ยงเด็ก 0-2 ปี ยังเป็นอุปสรรคต่อครัวเรือนจำนวนมาก เนื่องจากในช่วงอายุ 3 เดือนถึง 2 ปี เป็นช่วงที่สิทธิ์ลาคลอดของแม่ครบกำหนดและสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยของรัฐยังไม่สามารถรับเด็กเข้าดูแลได้ ในขณะที่สถานรับเลี้ยงเด็กของเอกชนมีจำนวนน้อยและมีค่าบริการสูง ครัวเรือนจำนวนมากจึงต้องส่งลูกไปอยู่กับปู่ย่าตายายตามภูมิลำเนาเดิม ทำให้เด็กขาดโอกาสที่จะได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อแม่ ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ทำให้เด็กมีพัฒนาการล่าช้า โดยมีเด็กอายุ 0-4 ปี กว่าร้อยละ 22 ที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับพ่อแม่

ในส่วนของวัยแรงงาน **ยังคงมีแรงงานจำนวนมากที่ขาดหลักประกันทางรายได้ที่เหมาะสม** โดยในปี 2563 มีจำนวนแรงงานที่อยู่นอกระบบประกันสังคมหรือสวัสดิการพนักงานของรัฐจำนวน 22 ล้านคน หรือร้อยละ 57 ของแรงงานทั้งหมด ซึ่งแรงงานกลุ่มนี้ขาดแคลนหลักประกันทางรายได้เมื่อต้องเจ็บป่วย ทุพพลภาพ หรือว่างงาน ในขณะเดียวกัน แม้ว่าแรงงานนอกระบบจะมีทางเลือกในการเข้าร่วมระบบการออมเพื่อการเกษียณภาคสมัครใจที่ภาครัฐร่วมจ่ายสมทบ ซึ่งเป็นช่องทางที่จะช่วยสร้างหลักประกันทางรายได้ในวัยสูงอายุ แต่ยังคงมีจำนวนผู้เข้าร่วมเพียงประมาณร้อยละ 35 ของแรงงานนอกระบบทั้งหมด ยิ่งไปกว่านั้น การเปลี่ยนแปลงของตลาดแรงงานที่นำไปสู่การเติบโตอย่างรวดเร็วของแรงงานชั่วคราว โดยเฉพาะแรงงานในระบบเศรษฐกิจแพลตฟอร์ม ซึ่งเป็นการจ้างงานรูปแบบใหม่ที่ยังไม่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายแรงงาน ทำให้แรงงานกลุ่มนี้ขาดสวัสดิการขั้นพื้นฐานที่ควรได้รับและมีความเสี่ยงที่จะได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม

ในขณะเดียวกัน ผู้สูงอายุยังขาดสวัสดิการทางสังคมที่จำเป็นต่อการมีคุณภาพชีวิตที่ดี โดยในปี 2563 มีผู้สูงอายุที่ตกอยู่ในความยากจนเป็นสัดส่วนร้อยละ 8.30 ซึ่งผู้สูงอายุคนใดที่ไม่มีรายได้หรือหลักประกันในรูปแบบอื่นรองรับ จะมีเพียงเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเดือนละ 600-1,000 บาท เพื่อใช้สำหรับการดำรงชีพ นอกจากนี้ยังมีผู้สูงอายุที่อยู่ในภาวะพึ่งพิงอีกจำนวนหนึ่งที่ยังไม่ได้รับการดูแลที่เหมาะสม โดย ณ เดือนมกราคม 2565 มีผู้สูงอายุที่อยู่ในภาวะพึ่งพิงซึ่งสามารถเข้าถึงบริการดูแลระยะยาวด้านสาธารณสุข ในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติเพียงร้อยละ 54.20 ขณะที่สภาพแวดล้อมในการอยู่อาศัยถือเป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลต่อสวัสดิภาพของผู้สูงอายุ เนื่องจากความไม่พร้อมในสถานที่อาจก่อให้เกิดอันตรายจนนำไปสู่ภาวะพึ่งพิงได้

นอกจากความเพียงพอและครอบคลุมในแต่ละช่วงวัยแล้ว **ความคุ้มครองทางสังคมของไทยยังขาดการพัฒนาเชิงระบบ** เนื่องจากการจัดความคุ้มครองทางสังคมดำเนินงานโดยหลายหน่วยงาน โดยที่แต่ละหน่วยงานมีการดำเนินงานอย่างแยกส่วน ขาดการบูรณาการตั้งแต่ระดับนโยบาย ระดับปฏิบัติ จนถึงระดับฐานข้อมูล ส่งผลให้ระดับสิทธิประโยชน์ยังไม่เพียงพอในบางกลุ่มเป้าหมาย อีกทั้งยังขาดการติดตามประเมินผล ซึ่งอาจทำให้เกิดการสูญเสียงบประมาณไปกับโครงการที่มีผลกระทบต่ำ จนส่งผลต่อความยั่งยืนทางการคลัง นอกจากนี้ ยังขาดการเตรียมความพร้อมระบบการให้ความช่วยเหลือในภาวะวิกฤต ส่งผลให้การช่วยเหลือล่าช้า ไม่ตรงกลุ่มเป้าหมาย และไม่มีประสิทธิภาพ

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

หมุดหมายที่ 9 มุ่งตอบสนองต่อเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จำนวน 2 เป้าหมาย ได้แก่ เป้าหมายที่ 2) **การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่** ในด้านการสร้างหลักประกันและความคุ้มครองทางสังคม เพื่อให้คนไทยมีความมั่นคงในชีวิต และเป้าหมายที่ 3) **การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** โดยการสนับสนุนให้กลุ่มเปราะบางและผู้ด้อยโอกาสมีโอกาสในการเลื่อนชั้นทางเศรษฐกิจและสังคมสูงขึ้น นอกจากนี้ หมุดหมายที่ 9 ยังมีความสอดคล้องกับเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติใน 2 ด้าน ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ในประเด็นเป้าหมาย สังคมไทยมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อและสนับสนุนต่อการพัฒนาคนตลอดช่วงชีวิต และ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคมใน 2 ประเด็นเป้าหมาย คือ สร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ และกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามาเป็นกำลังของการพัฒนาประเทศในทุกระดับ

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> ครัวเรือนที่มีแนวโน้มกลายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น มีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม จนสามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้อย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ทุกครัวเรือนที่ถูกคัดกรองว่ามีแนวโน้มกลายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นในปี 2565 สามารถหลุดพ้นจากสถานะการมีแนวโน้มเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.2 อัตราการเข้าเรียนสุทธิแบบปรับของเด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 100 และระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70

ตัวชี้วัดที่ 1.3 เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น เติบโตไปเป็นแรงงานที่มีทักษะ หรือสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่า เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50

ตัวชี้วัดที่ 1.4 สัดส่วนของเด็กปฐมวัยในครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น มีปัญหาพัฒนาการไม่เป็นไปตามเกณฑ์ลดลงร้อยละ 20

<u>เป้าหมายที่ 2</u> คนไทยทุกช่วงวัยได้รับความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต

ตัวชี้วัดที่ 2.1 ดัชนีรวมของความคุ้มครองทางสังคมมีค่าไม่ต่ำกว่า 100 โดยดัชนีรวมของความคุ้มครองทางสังคมประกอบด้วย 3 มิติ โดยมีตัวชี้วัดในแต่ละมิติ ดังนี้

1) *ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับวัยเด็ก*
   (1) อัตราการเข้าถึงบริการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย (0-2 ปี) เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50

2) *ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับวัยแรงงาน*
   (1) แรงงานที่อยู่ในระบบประกันสังคมมีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ของกำลังแรงงานรวม
   (2) จำนวนผู้ที่อยู่ในระบบการออมเพื่อการเกษียณภาคสมัครใจที่ภาครัฐจ่ายสมทบ เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 100
   (3) แรงงานที่อยู่ภายใต้การจ้างงานทุกประเภทได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายแรงงาน

3) *ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงวัย*
   (1) สัดส่วนผู้สูงอายุที่ยากจนลดลงเหลือไม่เกินร้อยละ 4
   (2) สัดส่วนของผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงที่เข้าถึงบริการดูแลระยะยาวด้านสาธารณสุขในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ เพิ่มขึ้นเป็นไม่ต่ำว่าร้อยละ 70

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. ครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นมีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม
2. คนไทยทุกช่วงวัยได้รับความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
ครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นในปี 65 สามารถหลุดพ้นความยากจนข้ามรุ่นได้ภายในปี 70
อัตราการเข้าเรียนสุทธิแบบปรับของเด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น
• ม.ต้น ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 100
• ม.ปลายหรือเทียบเท่า ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นเป็นแรงงานที่มีทักษะ หรือสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่า เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50
สัดส่วนเด็กปฐมวัยในครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นมีปัญหาพัฒนาการไม่เป็นไปตามเกณฑ์ลดลงร้อยละ 20
อัตราการเข้าถึงบริการเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย (0-2 ปี) เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50
สัดส่วนแรงงานในระบบประกันสังคมไม่น้อยกว่าร้อยละ 60
จำนวนผู้ที่อยู่ในระบบการออมเพื่อการเกษียณภาคสมัครใจที่ภาครัฐจ่ายสมทบ เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ 100
แรงงานที่อยู่ภายใต้การจ้างงานทุกประเภทได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมายแรงงาน
สัดส่วนผู้สูงอายุที่ยากจนไม่เกินร้อยละ 4
สัดส่วนผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิงที่เข้าถึงบริการดูแลระยะยาวไม่ต่ำกว่าร้อยละ 70
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การแก้ปัญหาความยากจนข้ามรุ่นแบบมุ่งเป้า ให้ครัวเรือนหลุดพ้นความยากจนอย่างยั่งยืน
กลยุทธ์ที่ 2 การสร้างโอกาสที่เสมอภาคแก่เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น
กลยุทธ์ที่ 3 การยกระดับความคุ้มครองทางสังคมสำหรับคนทุกช่วงวัย
กลยุทธ์ที่ 4 การพัฒนาระบบความคุ้มครองทางสังคมให้มีประสิทธิภาพ
กลยุทธ์ที่ 5 การบูรณาการฐานข้อมูลเพื่อจัดความคุ้มครองทางสังคมและลดความยากจนข้ามรุ่น
1.1 ให้ความช่วยเหลือและพัฒนาศักยภาพของครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น ทั้งการให้ความช่วยเหลือทางสังคมแบบมุ่งเป้า และการสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพที่มีผลิตภาพและรายได้สูงขึ้น ถ่ายทอดทักษะทางการเงิน พร้อมทั้งจัดหาพี่เลี้ยงในการให้คำแนะนำช่วยเหลือตลอดกระบวนการ
1.2 พัฒนากลไกการแก้ปัญหาความยากจนข้ามรุ่นในระดับพื้นที่ มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพและบูรณาการการทำงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับพื้นที่ พร้อมทั้งใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลในการทำงานเพื่อลดความยากจนข้ามรุ่นอย่างยั่งยืน
2.1 สนับสนุนครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นให้สามารถเลี้ยงดูเด็ก ตั้งแต่ในครรภ์มารดาจนถึงปฐมวัย โดยการพัฒนาระบบการให้เงินอุดหนุนเพื่อสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2.2 ส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาและการพัฒนาทักษะอาชีพที่มีคุณภาพ ด้วยการจัดสรรเงินอุดหนุนและทรัพยากรที่จำเป็น รวมถึงติดตามช่วยเหลือเด็กที่หลุดออกนอกระบบให้กลับเข้าสู่ระบบการศึกษา หรือการพัฒนาทักษะอาชีพ
3.1 ยกระดับความคุ้มครองทางสังคมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก ด้วยการส่งเสริมการเข้าถึงและเร่งรัดพัฒนาคุณภาพสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย ทั่วประเทศให้ได้มาตรฐาน และเพิ่มการเข้าถึงบริการรับเลี้ยงเด็ก 0-2 ปี ที่มีคุณภาพ
3.2 ยกระดับความคุ้มครองทางสังคมเพื่อสร้างหลักประกันทางสังคมสำหรับวัยแรงงาน ด้วยการพัฒนาระบบประกันสังคมให้ตอบสนองความต้องการของแรงงานนอกระบบ เพื่อดึงดูดแรงงานนอกระบบเข้าสู่ระบบมากขึ้น ส่งเสริมการออมเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับวัยเกษียณอายุ และปรับปรุงระบบการคุ้มครองสวัสดิการแรงงานให้ครอบคลุมการจ้างงานรูปแบบใหม่
3.3 ยกระดับความคุ้มครองทางสังคมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ด้วยการสนับสนุนระบบสวัสดิการทางเลือกโดย อปท. และภาคีการพัฒนาต่าง ๆ รวมถึงดูแลสวัสดิภาพของผู้สูงอายุ ทั้งในด้านสุขภาพและที่อยู่อาศัย
4.1 บูรณาการความคุ้มครองทางสังคม เพื่อลดความซ้ำซ้อน เพิ่มความเพียงพอ และลดการตกหล่นของกลุ่มเปราะบาง
4.2 ปรับปรุงรูปแบบการจัดความคุ้มครองทางสังคม ให้ทุกกลุ่มคนได้รับสวัสดิการอย่างเหมาะสมบนฐานของความยั่งยืนทางการคลัง
4.3 จัดทำระบบการเตรียมพร้อมให้ความช่วยเหลือในภาววะวิกฤต ให้พร้อมช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบได้อย่างทันท่วงทีและมีประสิทธิภาพ
5.1 พัฒนาฐานข้อมูลรายบุคคล ที่ครอบคลุมประชากรจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นทุกคน เป็นปัจจุบัน และเชื่อมโยงฐานข้อมูลที่สำคัญ รวมถึงเป็นรากฐานของ Panel Data ระยะยาว
5.2 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูล ข้างต้นในการออกแบบนโยบาย/มาตรการ และการติดตามประเมินผล

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การแก้ปัญหาความยากจนข้ามรุ่นแบบมุ่งเป้าให้ครัวเรือนหลุดพ้นความยากจนอย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 ให้ความช่วยเหลือและพัฒนาศักยภาพของครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น เพื่อสร้างสภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมต่อการเติบโตของเด็ก โดยให้ความคุ้มครองทางสังคมอย่างเฉพาะเจาะจงในกลุ่มที่มีข้อจำกัดด้านศักยภาพ พร้อมทั้งมุ่งเน้นการสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพที่มีผลิตภาพและรายได้สูงขึ้นผ่านการพัฒนาทักษะแรงงาน การหางานที่เหมาะสมกับศักยภาพของครัวเรือน บริบทของพื้นที่ และทิศทางการพัฒนาประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและทรัพยากรที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ ถ่ายทอดความรู้และทักษะทางการเงิน พร้อมทั้งจัดหาพี่เลี้ยงในการให้คำแนะนำ สร้างแรงกระตุ้น แรงบันดาลใจ และให้การสนับสนุนช่วยเหลือตลอดกระบวนการ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 พัฒนากลไกการแก้ปัญหาความยากจนข้ามรุ่นในระดับพื้นที่ มุ่งเน้นการยกระดับศักยภาพ และเพิ่มบทบาทของหน่วยงานส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นในการแก้ปัญหาความยากจนข้ามรุ่น พร้อมทั้งบูรณาการความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในการขับเคลื่อนกลยุทธ์การพัฒนา โดยใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูลในการคัดกรองครัวเรือนที่มีแนวโน้มกลายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น พร้อมทั้งระบุปัญหา ความจำเป็น ความต้องการ แนวทางการดำเนินการปฏิบัติ และการติดตามประเมินผลอย่างใกล้ชิด ในการลดปัญหาความยากจนข้ามรุ่นอย่างยั่งยืน

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การสร้างโอกาสที่เสมอภาคแก่เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 สนับสนุนครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นให้สามารถเลี้ยงดูเด็กตั้งแต่ครรภ์มารดาจนถึงปฐมวัยได้อย่างมีคุณภาพ พัฒนาระบบการให้เงินอุดหนุนเพื่อสนับสนุนการเลี้ยงดูเด็กให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้วยการแก้ไขปัญหาผู้มีสิทธิ์ที่ตกหล่น ปรับใช้วิธีการจ่ายเงินอุดหนุนแบบมีเงื่อนไขที่สามารถจูงใจให้เกิดผลลัพธ์ตามที่มุ่งหวัง รวมทั้งปรับปรุงหลักเกณฑ์และสิทธิประโยชน์ให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคม

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาและการพัฒนาทักษะอาชีพที่มีคุณภาพ จัดสรรเงินอุดหนุนและทรัพยากรที่จำเป็นแก่เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่น เพื่อแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาในโรงเรียนและการเรียนรู้ภายนอกห้องเรียน ทั้งแหล่งเรียนรู้บนพื้นที่กายภาพและพื้นที่เสมือนจริงหรือออนไลน์ พร้อมทั้งพัฒนาระบบการเฝ้าระวัง และติดตามช่วยเหลือเด็กยากจนให้กลับเข้าสู่ระบบการศึกษาหรือการพัฒนาทักษะอาชีพตามความเหมาะสม

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> การยกระดับความคุ้มครองทางสังคมสำหรับคนทุกช่วงวัย

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ยกระดับความคุ้มครองทางสังคมเพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก ส่งเสริมการเข้าถึง และเร่งรัดพัฒนาคุณภาพสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย (ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก) ทั่วประเทศให้ได้มาตรฐาน พร้อมทั้งเพิ่มการเข้าถึงสถานรับเลี้ยงเด็ก 0-2 ปี ที่มีคุณภาพ โดยสนับสนุนให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ที่มีความพร้อมขยายการดำเนินงานของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยให้ครอบคลุมเด็กอายุ 0-2 ปี และส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์เลี้ยงเด็กที่มีคุณภาพในชุมชน สถานประกอบการ และหน่วยงานภาครัฐ เพื่อให้พ่อแม่หรือผู้ปกครองของเด็กสามารถกลับเข้าสู่ตลาดแรงงาน โดยที่เด็กยังอยู่อาศัยกับพ่อแม่ได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ยกระดับความคุ้มครองทางสังคมเพื่อสร้างหลักประกันสำหรับวัยแรงงาน พัฒนาระบบประกันสังคมให้สามารถตอบสนองความต้องการของแรงงานนอกระบบ โดยการปรับปรุงรูปแบบการจ่ายเงินสมทบและสิทธิประโยชน์ให้มีความหลากหลายและยืดหยุ่น พร้อมทั้งส่งเสริมการออมเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับวัยเกษียณอายุ ด้วยการจูงใจให้แรงงานนอกระบบเข้าร่วมระบบการออมภาคสมัครใจ ปรับปรุงเงื่อนไขด้านการออมและสิทธิประโยชน์เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมสามารถออมและได้ผลประโยชน์ในอัตราที่เพิ่มขึ้น รวมถึงพัฒนาระบบบริการข้อมูลทางการเงินเพื่อการเกษียณ เพื่อช่วยให้ผู้ออมสามารถวางแผนการออมของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนปรับปรุงหรือจัดทำกฎหมายเพื่อพัฒนาระบบการคุ้มครองสวัสดิการแรงงานให้ครอบคลุมการจ้างงานรูปแบบใหม่ ให้ผู้ที่อยู่ภายใต้การจ้างงานแบบชั่วคราวหรือการจ้างงานในระบบเศรษฐกิจ*แพลตฟอร์ม* สามารถได้รับความคุ้มครองที่เทียบเท่าหรือใกล้เคียงกับลูกจ้างตามกฎหมาย

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 ยกระดับความคุ้มครองทางสังคมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ มุ่งสนับสนุนระบบสวัสดิการทางเลือกที่จัดโดย อปท. และภาคีการพัฒนาต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการบูรณาการข้อมูลด้านสวัสดิการและเงินช่วยเหลือทั้งหมดของผู้สูงอายุ เพื่อป้องกันความซ้ำซ้อนและเอื้อต่อการให้ความช่วยเหลือผู้สูงอายุที่ยากจนแบบมุ่งเป้ามากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มการเข้าถึงบริการดูแลระยะยาวสำหรับผู้สูงอายุที่มีภาวะพึ่งพิง โดยการเพิ่มศักยภาพของบริการดูแลระยะยาวด้านสาธารณสุขในระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ และสนับสนุนบทบาทของ อปท. สถานบริการเอกชน ผู้ดูแลอิสระ และสมาชิกในครอบครัวที่ผ่านการฝึกอบรมทักษะที่จำเป็นและได้รับการรับรองมาตรฐานแล้ว ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้สูงอายุสามารถอยู่อาศัยในบ้านตนเอง ด้วยการสนับสนุนการปรับปรุงที่อยู่อาศัยให้เหมาะสม โดยเฉพาะในผู้สูงอายุที่ยากจน ควบคู่กับการสนับสนุนให้ผู้สูงอายุมีทางเลือกของที่อยู่อาศัยที่หลากหลาย ทั้งบ้านพักสำหรับผู้สูงอายุที่ต้องการการดูแลเป็นพิเศษ และที่อยู่อาศัยที่ออกแบบเพื่อผู้สูงอายุอย่างเพียงพอต่อความต้องการ

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> การพัฒนาระบบความคุ้มครองทางสังคมให้มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 บูรณาการระบบความคุ้มครองทางสังคม โดยเริ่มตั้งแต่การกำหนดเป้าประสงค์ของการจัดความคุ้มครองทางสังคมร่วมกัน การกำหนดโครงสร้างและบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นในการจัดความคุ้มครองทางสังคมให้ชัดเจน รวมถึงการเชื่อมโยงฐานข้อมูลให้ทุกหน่วยงานสามารถทำงานบนฐานข้อมูลเดียวกัน ทั้งนี้ เพื่อลดความทับซ้อนระหว่างโครงการ/มาตรการ เพิ่มความเพียงพอของสิทธิประโยชน์ และลดการตกหล่นของกลุ่มเปราะบาง ทั้งผู้พิการ คนไร้บ้าน ผู้ที่มีปัญหาซ้ำซ้อน และผู้ที่ประสบความเดือดร้อน

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 ปรับปรุงรูปแบบการจัดความคุ้มครองทางสังคม ให้ทุกกลุ่มคนได้รับสวัสดิการที่เหมาะสมบนฐานของความยั่งยืนทางการคลัง โดยการประเมินผลทุกโครงการ/มาตรการอย่างรัดกุม เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของโครงการ/มาตรการ พร้อมทั้งยกเลิกหรือลดทอนงบประมาณของโครงการ/มาตรการที่ไม่มีผลกระทบหรือมีผลกระทบต่ำ เพื่อให้การจัดสรรงบประมาณสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างแท้จริง ตลอดจนส่งเสริมการจัดความคุ้มครองทางสังคมแบบร่วมจ่ายโดยเฉพาะในกลุ่มที่มีศักยภาพสนับสนุนให้ อปท. มีส่วนร่วมในการจัดสวัสดิการให้แก่คนในพื้นที่ และจูงใจให้คนเข้าสู่ระบบภาษีมากขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 จัดทำระบบการเยียวยาช่วยเหลือในภาวะวิกฤต กำหนดระดับ แนวทาง และช่องทางการจัดสรรการเยียวยาช่วยเหลือ ทั้งในรูปแบบตัวเงินและไม่ใช่ตัวเงิน พร้อมทั้งจัดเตรียมฐานข้อมูล

ของกลุ่มเป้าหมาย แหล่งงบประมาณเบื้องต้น ตลอดจนบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ให้พร้อมช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากวิกฤตทางเศรษฐกิจ สังคม และภัยพิบัติต่าง ๆ อย่างทันท่วงทีและมีประสิทธิภาพ

<u>กลยุทธ์ที่ 5</u> การบูรณาการฐานข้อมูลเพื่อลดความยากจนข้ามรุ่นและจัดความคุ้มครองทางสังคม

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 พัฒนาฐานข้อมูลรายบุคคล ที่ครอบคลุมประชากรจากครัวเรือนที่มีแนวโน้มกลายเป็นครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นทุกคน เป็นปัจจุบัน และเชื่อมโยงข้อมูลที่สำคัญต่อการลดความยากจนข้ามรุ่นและการบูรณาการความคุ้มครองทางสังคม พร้อมทั้งวางรากฐานให้ข้อมูลชุดนี้เป็นข้อมูลตัวอย่างซ้ำในระยะยาวของประเทศที่มีการจัดเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปี

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 ส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากฐานข้อมูล ในการออกแบบนโยบาย/มาตรการ และการติดตามประเมินผล เพื่อช่วยเหลือกลุ่มคนยากจนข้ามรุ่นเป้าหมาย จัดสวัสดิการทางสังคมอย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงแบ่งปันข้อมูลต่อภาคส่วนอื่น ๆ ทั้งภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และภาควิชาการ เพื่อใช้ประโยชน์ในส่วนที่เกี่ยวข้อง

หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

การสร้างการขยายตัวทางเศรษฐกิจตลอดช่วงที่ผ่านมาพึ่งพิงการใช้วัตถุดิบและสินค้าขั้นกลางในเกณฑ์สูง ในขณะที่ประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรในการผลิตสินค้าและบริการยังอยู่ในระดับต่ำ โดยข้อมูลปี 2562 สัดส่วนค่าใช้จ่ายขั้นกลางต่อมูลค่าผลผลิตรวม ที่ร้อยละ 61.85 สูงกว่าสัดส่วนของประเทศญี่ปุ่นและสาธารณรัฐเกาหลี ที่มีค่าร้อยละ 46.38 (ปี 2559) และ 58.65 (ปี 2561) ตามลำดับ รวมถึงข้อมูลรายงานของคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมของเอเชียและแปซิฟิกแห่งสหประชาชาติ ได้ชี้ให้เห็นว่าปริมาณการใช้วัสดุภายในประเทศของประเทศไทยในปี 2559 (ค.ศ.2016) อยู่ที่ 2.06 กิโลกรัมต่อเหรียญสหรัฐ มีค่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มประเทศในเอเชียแปซิฟิคและค่าเฉลี่ยของกลุ่มองค์การเพื่อความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจแสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของการใช้ทรัพยากรพื้นฐาน (ชีวมวล โลหะ อโลหะ และพลังงานฟอสซิล) ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของไทยยังต่ำ มีการใช้อย่างสิ้นเปลือง และสร้างมูลค่าเพิ่มได้น้อยกว่าที่ควร

การใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่เกินขีดความสามารถของระบบนิเวศท่ามกลางข้อจำกัดด้านการบริหารจัดการทำให้ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรมในขณะที่ปัญหาสิ่งแวดล้อมมีความรุนแรงมากขึ้น การขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ยังพึ่งพิงการใช้วัตถุดิบและสินค้าขั้นกลาง และประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรที่ยังอยู่ในระดับต่ำ ทำให้ความต้องการทรัพยากรธรรมชาติเพิ่มสูงขึ้นเกินกว่าความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ ส่งผลให้ทรัพยากรธรรมชาติเสื่อมโทรม ในขณะที่ปัญหาของเสียและมลพิษมีความรุนแรงมากขึ้น ในด้านทรัพยากรทรัพยากรดินเสื่อมโทรม ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคาม ระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย ทรัพยากรน้ำไม่สามารถจัดสรรได้เพียงพอต่อความต้องการ ในขณะที่พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่ยังต่ำกว่าค่าเป้าหมาย ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 ที่กำหนดไว้ร้อยละ 40 ในด้านปัญหาของเสียและมลพิษ 1) **ขยะ** ปริมาณขยะเพิ่มขึ้นต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ 2 ต่อปีในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา (ปี 2553-2562) โดยขยะชุมชนประมาณร้อยละ 22 หรือ 6.4 ล้านตัน ในปี 2562 ยังไม่ได้รับการจัดการที่เหมาะสมและกลายเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพน้ำและสิ่งมีชีวิตในน้ำ ขยะในทะเลซึ่งส่วนใหญ่เป็นขยะพลาสติกเพิ่มขึ้นปีละ 21,700-32,600 ตัน ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ทางทะเลและชายฝั่ง ของเสียอันตรายจากชุมชนและภาคอุตสาหกรรม ในปี 2562 มีจำนวน 2.041 ล้านตัน และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ที่ยังไม่มีการบริหารจัดการที่ถูกวิธีหรือครบวงจร 2) **มลพิษทางอากาศ** ปัญหาฝุ่นละอองขนาดเล็กไม่เกิน 2.5 ไมครอน ($PM_{2.5}$) มีปริมาณเกินค่ามาตรฐานเป็นประจำทุกปี โดยเฉพาะในพื้นที่เขตอุตสาหกรรม และเมืองใหญ่ที่มีประชากรและการจราจรหนาแน่น 3) **มลพิษทางน้ำ** ในปี 2563 ยังมีปริมาณน้ำเสียชุมชนที่ไม่ได้รับการบำบัดอย่างถูกต้อง 1.7 ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 18 ของปริมาณน้ำเสียชุมชนที่เกิดขึ้นทั้งหมด และปัญหาการปนเปื้อนของไมโครพลาสติก ซึ่งข้อมูลจากการวิจัยพบว่า ร้อยละ 90 ของกุ้ง หอย และปะการังที่ได้รับการสำรวจมีการปนเปื้อนของไมโครพลาสติกสะสมอยู่ในเนื้อเยื่อ

การปล่อยก๊าซเรือนกระจกยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นต่อเนื่องท่ามกลางการแสดงเจตจำนงการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเป็นศูนย์ภายในปี 2593 ของ 173 ประเทศทั่วโลก (ข้อมูล ณ ธ.ค. 2563) โดยข้อมูลรายงานความก้าวหน้ารายสองปี ฉบับที่ 3 ปี 2559 แสดงให้เห็นว่าประเทศไทยมีปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจาก

กิจกรรมต่าง ๆ ทั้งหมด 354.36 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า เพิ่มขึ้นจากปี 2556 ที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจกจำนวน 342.11 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า โดยภาคพลังงานและขนส่งปล่อยก๊าซเรือนกระจกมากที่สุด 253.89 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า (ร้อยละ 71.65) ภาคเกษตร 52.16 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ภาคอุตสาหกรรมการผลิต 31.53 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และภาคของเสีย 16.77 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า เมื่อรวมภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดิน ซึ่งมีปริมาณการดูดกลับก๊าซเรือนกระจก 91.13 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า พบว่ามีปริมาณปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิทั้งหมด 263.22 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า

ความท้าทายในการขับเคลื่อนหมุดหมาย การลดลงของความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติ ปัญหาสิ่งแวดล้อมและมลพิษที่ทวีความรุนแรงมากขึ้น และแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอย่างต่อเนื่อง เป็นปัญหาท้าทายที่สำคัญต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่สังคมไทยและประชาคมโลกตระหนักและให้ความสำคัญมากขึ้น รวมทั้งเป็นปัจจัยกำหนดความสำเร็จที่สำคัญต่อการบรรลุวิสัยทัศน์ มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ของการพัฒนาภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี สอดคล้องกับการดำเนินงานของรัฐบาล ที่ได้ให้ความสำคัญกับการขับเคลื่อนโมเดลการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว เพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน การขับเคลื่อนการแก้ไขปัญหามลพิษด้านฝุ่นละออง การขับเคลื่อนแผนที่นำทางการจัดการขยะพลาสติก (พ.ศ.2561-2573) และแผนปฏิบัติการด้านการจัดการขยะพลาสติก ระยะที่ 1 (พ.ศ.2561-2565) รวมทั้งได้ระบุเป้าหมายการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในการมีส่วนร่วมลดก๊าซเรือนกระจกที่ประเทศกำหนดตามความตกลงปารีส ขั้นต่ำที่ร้อยละ 20-25 จากปริมาณก๊าซเรือนกระจกปกติที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในปี 2573 (ค.ศ.2030) นอกจากนั้น ประเทศไทยกำลังอยู่ในระหว่างการจัดทำยุทธศาสตร์ระยะยาวในการพัฒนาแบบปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำของประเทศไทยในการมุ่งสู่การปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ โดยคาดการณ์ประเทศไทยจะปล่อยก๊าซเรือนกระจกสูงสุด ในช่วงปี 2573-2583 (ค.ศ.2030-2040) อย่างไรก็ตาม การพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว ยังต้องการการขับเคลื่อนโดยการบูรณาการจากทุกภาคส่วนและในทุกระดับของแผนที่เกี่ยวข้อง ในขณะที่การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในระดับที่สูงขึ้นและสอดคล้องกับกระแสโลก ยังเป็นเรื่องที่มีความท้าทาย รวมทั้งต้องการแนวทางและการขับเคลื่อนอย่างเป็นรูปธรรมและมีความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาในด้านอื่น ๆ

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

หมุดหมายที่ 10 มีความสอดคล้องกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 จำนวน 4 เป้าหมาย ได้แก่ เป้าหมายที่ 1) **การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม** ที่มุ่งยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันให้สูงขึ้น ด้วยการใช้องค์ความรู้ ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม เป้าหมายที่ 3) **การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** เพื่อการสร้างโอกาสและการกระจายรายได้สู่ชุมชน เป้าหมายที่ 4) **การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน** โดยเน้นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติในการผลิตและบริโภคมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับขีดความสามารถในการรองรับของระบบนิเวศ และเป้าหมายที่ 5) **การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับความเสี่ยงและการเปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทโลกใหม่** โดยเฉพาะประเด็นการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

นอกจากนี้ หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำมีความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580) โดยสอดคล้องกับเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความมั่นคง ในด้านการรักษาความมั่นคงและผลประโยชน์ทางทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมทั้งทางบกและทางทะเล เพื่อให้มีความอุดมสมบูรณ์ และให้ผลประโยชน์ได้อย่างยั่งยืน ด้านการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ในการอุตสาหกรรมและบริการแห่งอนาคต ขับเคลื่อนประเทศไทยด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยีแห่งอนาคต สร้างระบบนิเวศอุตสาหกรรมและบริการที่เหมาะสม และสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการอย่างยั่งยืน และด้านการสร้างความเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและสร้างสังคมคาร์บอนต่ำ สนับสนุนการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนา และใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อลดมลพิษและผลกระทบสิ่งแวดล้อม

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> การเพิ่มมูลค่าจากเศรษฐกิจหมุนเวียน และการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดที่ 1.1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้วยเศรษฐกิจหมุนเวียนเพิ่มขึ้น สามารถสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.2 การบริโภควัสดุในประเทศมีปริมาณลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 1.3 ดัชนีการหมุนเวียนวัสดุสำหรับผลิตภัณฑ์เป้าหมาย (พลาสติก, วัสดุก่อสร้าง, เกษตร-อาหาร) เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในปี 2570

<u>เป้าหมายที่ 2</u> การอนุรักษ์ ฟื้นฟูและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ 2.1 คะแนนดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อมดีขึ้น ติดอันดับ 1 ใน 3 ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีคะแนนไม่น้อยกว่า 55 คะแนน ในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 2.2 พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น โดยเป็นป่าไม้ธรรมชาติ ร้อยละ 33 และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อการใช้ประโยชน์ ร้อยละ 12 ของพื้นที่ประเทศภายในปี 2570

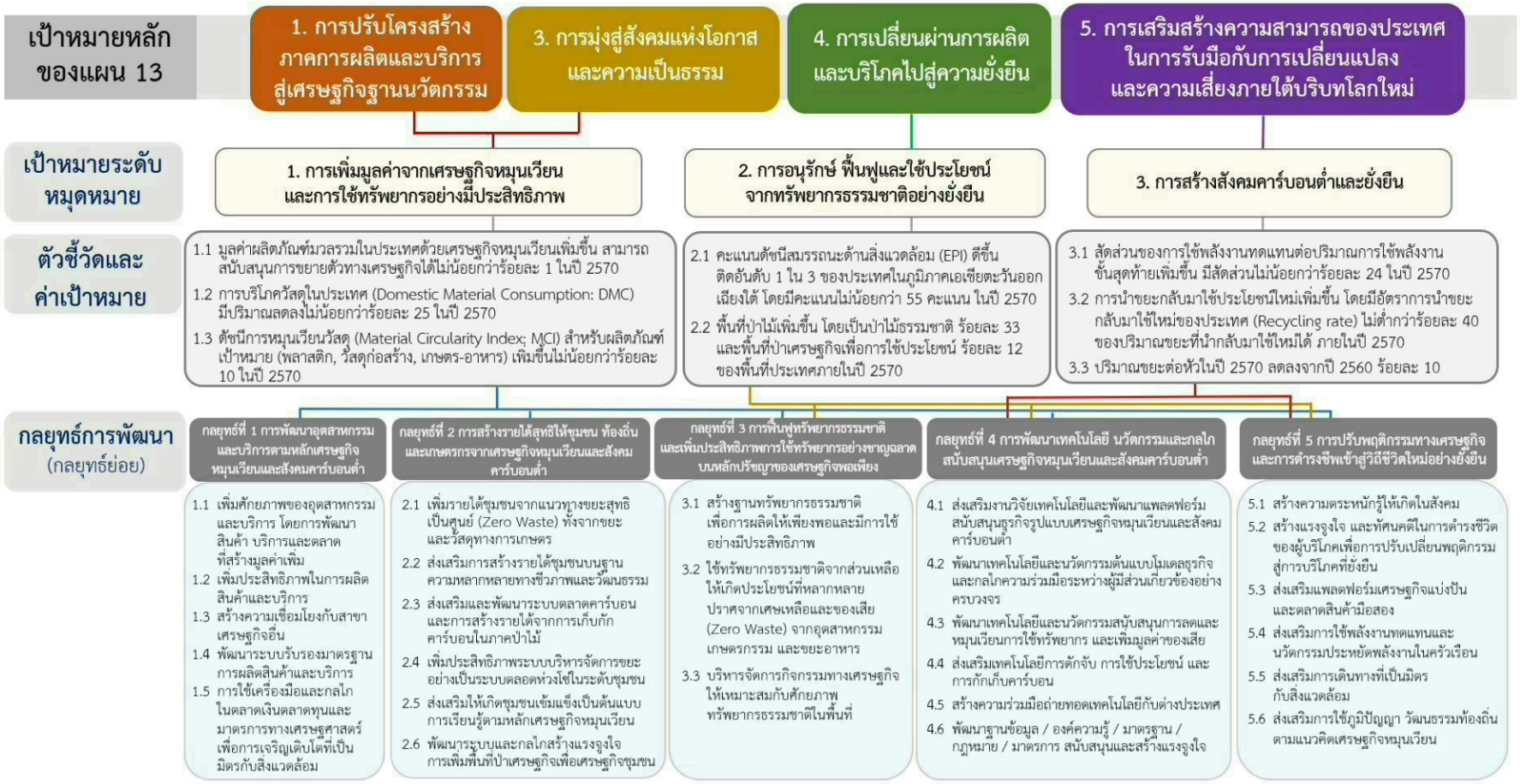
<u>เป้าหมายที่ 3</u> การสร้างสังคมคาร์บอนต่ำและยั่งยืน

ตัวชี้วัดที่ 3.1 สัดส่วนของการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเพิ่มขึ้น มีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 24 ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.2 การนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่เพิ่มขึ้น โดยมีอัตราการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ของประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40 ของปริมาณขยะที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ ภายในปี 2570

ตัวชี้วัดที่ 3.3 ปริมาณขยะต่อหัวในปี 2570 ลดลงจากปี 2560 ร้อยละ 10

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
1. การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
4. การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน
5. การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. การเพิ่มมูลค่าจากเศรษฐกิจหมุนเวียนและการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ
2. การอนุรักษ์ ฟื้นฟูและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน
3. การสร้างสังคมคาร์บอนต่ำและยั่งยืน
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
1.1 มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศด้วยเศรษฐกิจหมุนเวียนเพิ่มขึ้น สามารถสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 1 ในปี 2570
1.2 การบริโภควัสดุในประเทศ (Domestic Material Consumption: DMC) มีปริมาณลดลงไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ในปี 2570
1.3 ดัชนีการหมุนเวียนวัสดุ (Material Circularity Index: MCI) สำหรับผลิตภัณฑ์เป้าหมาย (พลาสติก, วัสดุก่อสร้าง, เกษตร-อาหาร) เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในปี 2570
2.1 คะแนนดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อม (EPI) ดีขึ้นติดอันดับ 1 ใน 3 ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีคะแนนไม่น้อยกว่า 55 คะแนน ในปี 2570
2.2 พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น โดยเป็นป่าไม้ธรรมชาติ ร้อยละ 33 และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อการใช้ประโยชน์ ร้อยละ 12 ของพื้นที่ประเทศภายในปี 2570
3.1 สัดส่วนของการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเพิ่มขึ้น มีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 24 ในปี 2570
3.2 การนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่เพิ่มขึ้น โดยมีอัตราการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ของประเทศ (Recycling rate) ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40 ของปริมาณขยะที่นำกลับมาใช้ใหม่ได้ ภายในปี 2570
3.3 ปริมาณขยะต่อหัวในปี 2570 ลดลงจากปี 2560 ร้อยละ 10
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
1.1 เพิ่มศักยภาพของอุตสาหกรรมและบริการ โดยการพัฒนาสินค้า บริการและตลาดที่สร้างมูลค่าเพิ่ม
1.2 เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าและบริการ
1.3 สร้างความเชื่อมโยงกับสาขาเศรษฐกิจอื่น
1.4 พัฒนาระบบรับรองมาตรฐานการผลิตสินค้าและบริการ
1.5 การใช้เครื่องมือและกลไกในตลาดเงินตลาดทุนและมาตรการทางเศรษฐศาสตร์เพื่อการเจริญเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
กลยุทธ์ที่ 2 การสร้างรายได้สุทธิให้ชุมชน ท้องถิ่นและเกษตรกรจากเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
2.1 เพิ่มรายได้ชุมชนจากแนวทางขยะสุทธิเป็นศูนย์ (Zero Waste) ทั้งจากขยะและวัสดุทางการเกษตร
2.2 ส่งเสริมการสร้างรายได้ชุมชนบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม
2.3 ส่งเสริมและพัฒนาระบบตลาดคาร์บอนและการสร้างรายได้จากการเก็บกักคาร์บอนในภาคป่าไม้
2.4 เพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการขยะอย่างเป็นระบบตลอดห่วงโซ่ในระดับชุมชน
2.5 ส่งเสริมให้เกิดชุมชนเข้มแข็งเป็นต้นแบบการเรียนรู้ตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน
2.6 พัฒนาระบบและกลไกสร้างแรงจูงใจการเพิ่มพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อเศรษฐกิจชุมชน
กลยุทธ์ที่ 3 การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรอย่างชาญฉลาดบนหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
3.1 สร้างฐานทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการผลิตให้เพียงพอและมีการใช้อย่างมีประสิทธิภาพ
3.2 ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจากส่วนเหลือให้เกิดประโยชน์ที่หลากหลาย ปราศจากเศษเหลือและของเสีย (Zero Waste) จากอุตสาหกรรม เกษตรกรรม และขยะอาหาร
3.3 บริหารจัดการกิจกรรมทางเศรษฐกิจให้เหมาะสมกับศักยภาพทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่
กลยุทธ์ที่ 4 การพัฒนาเทคโนโลยี นวัตกรรมและกลไกสนับสนุนเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
4.1 ส่งเสริมงานวิจัยเทคโนโลยีและพัฒนาแพลตฟอร์มสนับสนุนธุรกิจรูปแบบเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
4.2 พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมต้นแบบโมเดลธุรกิจและกลไกความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างครบวงจร
4.3 พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมสนับสนุนการลดและหมุนเวียนการใช้ทรัพยากร และเพิ่มมูลค่าของเสีย
4.4 ส่งเสริมเทคโนโลยีการดักจับ การใช้ประโยชน์ และการกักเก็บคาร์บอน
4.5 สร้างความร่วมมือถ่ายทอดเทคโนโลยีกับต่างประเทศ
4.6 พัฒนาฐานข้อมูล / องค์ความรู้ / มาตรฐาน / กฎหมาย / มาตรการ สนับสนุนและสร้างแรงจูงใจ
กลยุทธ์ที่ 5 การปรับพฤติกรรมทางเศรษฐกิจและการดำรงชีพเข้าสู่วิถีชีวิตใหม่อย่างยั่งยืน
5.1 สร้างความตระหนักรู้ให้เกิดในสังคม
5.2 สร้างแรงจูงใจ และทัศนคติในการดำรงชีวิตของผู้บริโภคเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสู่การบริโภคที่ยั่งยืน
5.3 ส่งเสริมแพลตฟอร์มเศรษฐกิจแบ่งปันและตลาดสินค้ามือสอง
5.4 ส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนและนวัตกรรมประหยัดพลังงานในครัวเรือน
5.5 ส่งเสริมการเดินทางที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
5.6 ส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญา วัฒนธรรมท้องถิ่นตามแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การพัฒนาอุตสาหกรรมและบริการตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 เพิ่มศักยภาพของอุตสาหกรรมและบริการ โดยการพัฒนาสินค้า บริการ และตลาดที่สร้างมูลค่าเพิ่ม พัฒนาเครื่องมือและกลไก รวมถึงสนับสนุนการวิจัย การใช้องค์ความรู้เพื่อต่อยอดการใช้วัสดุหมุนเวียนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อยกระดับผลิตภาพการผลิตสู่การเพิ่มมูลค่าเศรษฐกิจหมุนเวียน

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 เพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าและบริการตามแนวทางทางเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ นำหลักการขยายความรับผิดชอบของผู้ผลิตมาใช้ ผลักดันให้ภาคเอกชนมีการลงทุนเพื่อปรับปรุงกระบวนการผลิตและการบริการให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการส่งเสริมให้เกิดการใช้น้อย ใช้ซ้ำ นำกลับมาใช้ใหม่ และส่งเสริมให้นำหลักการลดของเสียให้เหลือน้อยที่สุดมาใช้ในขั้นตอนการผลิตและบริการ การใช้พลังงานสีเขียว ส่งเสริมให้เกิดความเชื่อมโยงกลไกสนับสนุนและสร้างแรงจูงใจในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตไปสู่การลดปริมาณการปล่อยคาร์บอน

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 สร้างความเชื่อมโยงกับสาขาเศรษฐกิจอื่น ได้แก่ ภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม และภาคการท่องเที่ยว โดยสร้างระบบการผลิตที่เชื่อมโยงกัน ตั้งแต่ภาคการผลิตต้นน้ำจนถึงภาคการผลิตและการบริโภคที่เป็นปลายน้ำตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 พัฒนาระบบรับรองมาตรฐานการผลิตสินค้าและบริการ จัดทำมาตรฐานกระบวนการผลิตสินค้าและบริการ ระบบรับรองมาตรฐานสินค้าและบริการ และแนวทางการปฏิบัติตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.5 การใช้เครื่องมือและกลไกในตลาดเงินตลาดทุนและมาตรการทางเศรษฐศาสตร์เพื่อการเจริญเติบโตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม สร้างกลไกความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชน ส่งเสริมมาตรการทางการเงินและการลงทุนสีเขียว ส่งเสริมและสนับสนุนการมาตรฐานการรายงานแห่งความยั่งยืน มาตรฐานทางบัญชีความยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมการลงทุนในกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การสร้างรายได้สุทธิให้ชุมชน ท้องถิ่นและเกษตรกรจากเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 เพิ่มรายได้ชุมชนจากแนวทางขยะสุทธิเป็นศูนย์ ทั้งจากขยะและวัสดุทางการเกษตร ส่งเสริมให้ชุมชนนำขยะและวัสดุเหลือใช้ทางการเกษตรในชุมชนมาพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่ ๆ ที่มีมูลค่า เพิ่มรายได้และลดรายจ่ายให้กับชุมชน สร้างความร่วมมือระหว่างชุมชนกับผู้ประกอบการในพื้นที่ในการนำของเหลือในกระบวนการผลิตมาพัฒนาใช้ประโยชน์ในชุมชน

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 ส่งเสริมการสร้างรายได้ชุมชนบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม ส่งเสริมแนวคิดการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม พัฒนาขีดความสามารถคนในท้องถิ่นให้มีองค์ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ สืบทอดอัตลักษณ์และวัฒนธรรมท้องถิ่น พัฒนาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 ส่งเสริมและพัฒนาระบบตลาดคาร์บอนและการสร้างรายได้จากการเก็บกักคาร์บอนในภาคป่าไม้ วิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ จัดทำฐานข้อมูลสำหรับการซื้อขายคาร์บอน ได้แก่

ข้อมูลการตรวจวัดปริมาณคาร์บอนในการผลิตสินค้าและปริการ การประเมินขีดความสามารถในการกักเก็บคาร์บอนของภาคป่าไม้ และกิจกรรมการกักเก็บคาร์บอนอื่น ๆ พัฒนาระบบการรับรองปริมาณการปล่อยและกักเก็บคาร์บอนให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล และส่งเสริมอำนวยความสะดวกในการเข้าซื้อขายในตลาดคาร์บอนข้องผู้ปล่อยและผู้กักเก็บคาร์บอน

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 เพิ่มประสิทธิภาพระบบบริหารจัดการขยะอย่างเป็นระบบตลอดห่วงโซ่ในระดับชุมชน สนับสนุนการลดและคัดแยกขยะอย่างเป็นระบบในชุมชน ส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะก่อนทิ้งเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ โดยให้ความสำคัญกับการนำมาเป็นวัสดุในการผลิตในชุมชนและเป็นวัตถุดิบให้โรงงาน ส่งเสริมการแปรรูปขยะมูลฝอยและวัตถุดิบที่เหลือจากกระบวนการผลิตเป็นพลังงาน สร้างชุมชนต้นแบบที่มีความสามารถในการคัดแยกขยะและนำไปแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์สร้างรายได้ โดยใช้นวัตกรรมและเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับพื้นที่

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.5 ส่งเสริมให้เกิดชุมชนแห่งการเรียนรู้ตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน สนับสนุนการสร้างชุมชนต้นแบบเศรษฐกิจหมุนเวียนที่ตอบรับกับวิถีชีวิตและภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อส่งเสริมให้เกิดการถ่ายทอดองค์ความรู้ไปสู่ชุมชนต่าง ๆ ให้ถอดบทเรียนจากชุมชนต้นแบบ รวมทั้งยังเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตและสร้างเครือข่ายชุมชนเพื่อขยายผลต่อไปอย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.6 พัฒนาระบบและกลไกสร้างแรงจูงใจการเพิ่มพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อเศรษฐกิจชุมชน สร้างกลไกจูงใจให้มีการปลูกป่าในพื้นที่ที่ถูกทำลายหรือพื้นที่ว่าง ดำเนินโครงการธนาคารต้นไม้ พัฒนาระบบตรวจสอบย้อนกลับการผลิต การแปรรูปและการค้าตลอดห่วงโซ่การผลิตของอุตสาหกรรมไม้ สนับสนุนการศึกษาวิจัย พัฒนาคุณภาพสายพันธุ์ พัฒนานวัตกรรมเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มจากไม้ และสร้างมาตรการจูงใจในการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจ

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรอย่างชาญฉลาดบนหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 สร้างฐานทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการผลิตให้เพียงพอและมีการใช้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติโดยคำนึงถึงขีดจำกัดและขีดความสามารถในการฟื้นตัว สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน แบ่งปันผลประโยชน์อย่างเท่าเทียมและเป็นธรรม ดำเนินการประเมินมูลค่าของทรัพยากรธรรมชาติเพื่อใช้ในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติที่มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจากส่วนเหลือให้เกิดประโยชน์ที่หลากหลายปราศจากเศษเหลือและของเสียจากอุตสาหกรรม เกษตรกรรม และขยะอาหาร เพื่อให้เกิดความคุ้มค่า ดำเนินการศึกษาวิเคราะห์การไหลของวัสดุ เพื่อบริหารจัดการของเหลือจากการผลิตและการบริโภคอย่างมีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบกลไกหมุนเวียนใช้ประโยชน์เศษเหลือในภาคอุตสาหกรรม เศษวัสดุการเกษตร ลดการสูญเสียที่เกิดขึ้นในขั้นตอนก่อนถึงผู้บริโภคและขยะอาหาร รวมถึงการพัฒนาแพลตฟอร์มเพื่อเชื่อมโยงผู้ประกอบการเศรษฐกิจหมุนเวียนให้สามารถเข้าถึงองค์ความรู้และนวัตกรรม ตลอดจนปรับปรุงกฎระเบียบให้สนับสนุนการนำของเสียจากอุตสาหกรรมที่ยังมีประโยชน์ให้สามารถนำกลับมาใช้ได้

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 บริหารจัดการกิจกรรมทางเศรษฐกิจให้เหมาะสมกับศักยภาพทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ บริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน แก้ปัญหาความขัดแย้งด้านรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กำหนดการใช้ประโยชน์พื้นที่อย่างเหมาะสมกับศักยภาพทรัพยากรธรรมชาติ พัฒนาและ ยกระดับมาตรฐานการบริหารจัดการพื้นที่ พัฒนาระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์กับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> การพัฒนาเทคโนโลยี นวัตกรรมและกลไกสนับสนุนเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ส่งเสริมงานวิจัยเทคโนโลยีและพัฒนาแพลตฟอร์มสนับสนุนธุรกิจรูปแบบเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ นำเทคโนโลยีนวัตกรรมที่ทันสมัย ความคิดสร้างสรรค์ ภูมิปัญญาและนวัตกรรมท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรและลดของเสียจากกระบวนการผลิต ส่งเสริมการพัฒนาแพลตฟอร์มบริหารจัดการข้อมูลและแพลตฟอร์มเสริมสร้างความสามารถในการเปลี่ยนผ่านไปสู่เศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ การบูรณาการเครือข่ายความร่วมมือพัฒนาเทคโนโลยีการออกแบบเชิงนิเวศ การจัดการของเสีย การพัฒนาธุรกิจ และการแลกเปลี่ยนวัสดุเหลือใช้ระหว่างธุรกิจและอุตสาหกรรม

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมต้นแบบโมเดลธุรกิจ และกลไกความร่วมมือระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างครบวงจร นำหลักการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐมาใช้ประกอบธุรกิจ ส่งเสริมผู้ประกอบการปรับรูปแบบธุรกิจตามหลักเศรษฐกิจหมุนเวียน สร้างธุรกิจใหม่ที่มีการออกแบบสินค้าและบริการที่มีอายุการใช้งานยาวนาน เลือกใช้วัสดุที่สามารถใช้รีไซเคิลได้ ธุรกิจบริการในรูปแบบเช่าหรือจ่ายเมื่อใช้งาน แทนการซื้อขาด ใช้และแบ่งปันทรัพยากรร่วมกัน

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 พัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมสนับสนุนการลดและหมุนเวียนการใช้ทรัพยากรและเพิ่มมูลค่าของเสีย ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมเกี่ยวกับบรรจุภัณฑ์ที่ใช้วัสดุชนิดเดียว การใช้วัสดุรอบสอง การอัพไซเคิล มาใช้ในการผลิตและใช้ประโยชน์ได้มากกว่าเดิม

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.4 ส่งเสริมเทคโนโลยีการดักจับ การใช้ประโยชน์ และการกักเก็บคาร์บอน ดักจับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในภาคพลังงานและภาคอุตสาหกรรม สนับสนุนเงินลงทุนด้านการวิจัยและการพัฒนา เพิ่มมาตรการจูงใจทั้งด้านการเงินและการคลังเพื่อดึงดูดการลงทุนจากภาคเอกชน พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการขนส่งกักเก็บคาร์บอน

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.5 สร้างความร่วมมือถ่ายทอดเทคโนโลยีกับต่างประเทศ พัฒนาเครือข่ายเพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ ส่งเสริมการแบ่งปัน แลกเปลี่ยนและพัฒนาองค์ความรู้ด้านนโยบายด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี นวัตกรรม ด้านการวิจัย และด้านการนำไปประยุกต์ใช้

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.6 พัฒนาฐานข้อมูล/องค์ความรู้/มาตรฐาน/กฎหมาย/มาตรการ สนับสนุนและสร้างแรงจูงใจ ปรับปรุงกฎหมายให้เอื้อต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจหมุนเวียนและลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในทุกภาคส่วน ใช้มาตรการทางการเงินและการคลัง เพื่อสนับสนุนกระบวนการผลิตให้ได้มาตรฐาน ลดมลพิษ และใช้ทรัพยากรให้เกิดประสิทธิภาพ พัฒนาระบบฐานข้อมูล องค์ความรู้และแนวปฏิบัติด้านเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำที่สอดคล้องกับมาตรฐานสากล เสริมสร้างศักยภาพบุคลากร

และหน่วยงานส่วนกลาง ท้องถิ่นและชุมชนในการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ลดการก่อมลพิษ และส่งเสริมการถ่ายทอดเทคโนโลยี นวัตกรรมที่ปล่อยคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

<u>กลยุทธ์ที่ 5</u> การปรับพฤติกรรมทางเศรษฐกิจและการดำรงชีพเข้าสู่วิถีชีวิตใหม่อย่างยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 สร้างความตระหนักรู้ให้เกิดในสังคม ดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างสมดุล ส่งเสริมการสร้างความตระหนัก จิตสำนึก ทัศนคติแก่ทุกภาคส่วนให้คำนึงถึงความสำคัญของการดำเนินการตามแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ เร่งผลักดันให้มีการนำไปใช้อย่างแพร่หลายในทุกภาคส่วน ส่งเสริมคุณลักษณะและพฤติกรรมของผู้บริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 สร้างแรงจูงใจ และทัศนคติในการดำรงชีวิตของผู้บริโภคเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสู่การบริโภคที่ยั่งยืน พัฒนากลไก เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และไม่ใช่เศรษฐศาสตร์เพื่อจูงใจและกระตุ้นให้ผู้บริโภคปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสู่วิถีชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม บนพื้นฐานข้อมูลที่ถูกต้อง เชื่อถือได้และมีความโปร่งใส ส่งเสริมแนวปฏิบัติการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการรีไซเคิลขยะและบรรจุภัณฑ์ในบ้านเรือน ส่งเสริมการติดฉลากผลิตภัณฑ์ อาทิ ฉลากสีเขียว ฉลากคาร์บอนฟุตพริ้นท์ และฉลากพลังงาน เพื่อเป็นข้อมูลในการตัดสินใจของผู้บริโภค

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.3 ส่งเสริมแพลตฟอร์มเศรษฐกิจแบ่งปันและตลาดสินค้ามือสอง จัดทำระเบียบข้อบังคับ กฎหมายเพื่อส่งเสริมและกำกับดูแลธุรกิจประเภทเศรษฐกิจแบ่งปันสร้างและพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้ผลิตและผู้บริโภค สร้างแพลตฟอร์มเชื่อมโยงระหว่างผู้ใช้บริการและผู้ให้บริการในการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการ เพื่อหมุนเวียนและใช้ทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.4 ส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนและนวัตกรรมประหยัดพลังงานในครัวเรือน พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน ข้อมูลการบริหารจัดการ การผลิตและการใช้พลังงานทดแทน สนับสนุนการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีพลังงานทดแทนที่มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมนวัตกรรมประหยัดพลังงานที่มีราคาที่เหมาะสมและผู้ใช้สามารถจ่ายได้ สร้างการรับรู้และให้ข้อมูลแก่ประชาชนเพื่อประกอบการตัดสินใจเลือกใช้เทคโนโลยีที่มีการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพและช่วยลดค่าใช้จ่ายในระยะยาว

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.5 ส่งเสริมการเดินทางที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการเดินทางด้วยระบบขนส่งมวลชน พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะที่ปล่อยคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมให้ครอบคลุมทั่วทั้งประเทศ และส่งเสริมการผลิตและการใช้ยานพาหนะที่ใช้พลังงานสะอาดและประหยัดพลังงาน

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.6 ส่งเสริมการใช้ภูมิปัญญา วัฒนธรรมท้องถิ่นตามแนวคิดเศรษฐกิจหมุนเวียน ส่งเสริมแนวคิดการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุดในระดับชุมชน สนับสนุนการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาต่อยอดการพัฒนาสินค้าและบริการจากนวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ และยึดการพึ่งพาตนเองเป็นสำคัญ ฟื้นฟู พัฒนา ถ่ายทอดองค์ความรู้ให้คนในสังคมได้รับรู้ เกิดความเข้าใจ ตระหนักในคุณค่า คุณประโยชน์ และรักษาภูมิปัญญาและวัฒนธรรมของชุมชน

หมุดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

การเพิ่มขึ้นของประชากร การขยายถิ่นฐานที่อยู่ และการพัฒนาทางกายภาพได้ทำลายความสมดุลของสิ่งแวดล้อม รวมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ส่งผลให้เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติทั่วโลกขึ้นบ่อยครั้ง สำหรับประเทศไทยเผชิญปัญหาภัยธรรมชาติหลากหลายประเภทและบ่อยครั้ง เช่น พายุหมุนเขตร้อน พายุฝนฟ้าคะนอง หรือพายุฤดูร้อน คลื่นพายุซัดฝั่ง ดินโคลนถล่ม อุทกภัย ภัยแล้ง ไฟป่าและหมอกควัน แผ่นดินไหว และคลื่นสึนามิ ข้อมูลจากรายงานความเสี่ยงด้านภูมิอากาศโลกปี 2020 ระบุว่า ประเทศไทยจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีความเสี่ยงสูงต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเป็นอันดับ 8 โดยในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ประเทศไทยได้เกิดภัยธรรมชาติจำนวนถึง 147 ครั้ง โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2547 เกิดเหตุการณ์คลื่นสึนามิซัดถล่มชายฝั่งอันดามันของประเทศไทย ปี พ.ศ. 2554 เกิดเหตุการณ์มหาอุทกภัย และปี พ.ศ. 2557 เกิดแผ่นดินไหวขนาดความรุนแรง 6.3 ที่จังหวัดเชียงราย ขณะเดียวกัน รายงานความเสี่ยงโลกปี 2020 จัดอันดับให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีความเสี่ยงในลำดับที่ 90 จากการประเมินทั้งหมด 181 ประเทศ โดยมีค่าดัชนีความเสี่ยงโดยรวมในระดับที่ 3 (ปานกลาง) จากความเสี่ยงทั้งหมด 5 ระดับ โดยในรายละเอียดพบว่าประเทศไทยมีความล่อแหลมอยู่ในระดับสูง มีความเปราะบาง อยู่ในระดับปานกลาง อันเนื่องมาจากจุดอ่อนด้านความสามารถในการปรับตัวอยู่ในเกณฑ์ต่ำ และความสามารถในการรับมือ อยู่ในระดับปานกลาง แม้ว่าความอ่อนไหว ต่อความเสี่ยงจะอยู่ในระดับต่ำก็ตาม

ภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นภัยที่เกิดขึ้นซ้ำเป็นประจำตามฤดูกาล สามารถคาดการณ์ได้ ขณะเดียวกันการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอันเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของปริมาณก๊าซเรือนกระจกในชั้นบรรยากาศ ทำให้อุณหภูมิโลกสูงขึ้น ส่งผลให้ภัยธรรมชาติที่ประเทศไทยเผชิญอยู่ในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะมีระดับความรุนแรงและมีความถี่เพิ่มมากขึ้น ตลอดจนประสบภัยธรรมชาติประเภทอื่นที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และมีภัยบางประเภทที่เกิดขึ้นโดยไม่เลือกช่วงเวลา เช่น ภัยจากแผ่นดินไหว และคลื่นสึนามิ ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดความเสียหายและความสูญเสียทั้งต่อชีวิตและทรัพย์สิน และทรัพยากรธรรมชาติ

ภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อประเทศไทยมากที่สุด คือ **อุทกภัย** โดยในปี พ.ศ. 2554 ได้เกิดเหตุการณ์มหาอุทกภัยก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายและความสูญเสียกว่า 1.4 ล้านล้านบาท (รายงานของธนาคารโลก) ส่งผลกระทบถึง 65 จังหวัด และกรุงเทพมหานครได้รับผลกระทบมากกว่า 13 ล้านครัวเรือน รวมทั้งมีผู้เสียชีวิต 813 คน ทั้งนี้ ประเทศไทยยังประสบกับปัญหาน้ำท่วมซึ่งเป็นปัญหาเรื้อรังอยู่อย่างสม่ำเสมอ โดยในปี พ.ศ. 2560 ซึ่งเป็นปีที่มีปริมาณฝนสะสมทั้งประเทศมีค่าสูงกว่าปกติมากที่สุดในรอบคาบเวลา 67 ปี ได้สร้างความเสียหายมูลค่าถึง 1,050.3 ล้านบาท มีผู้ได้รับผลกระทบจำนวน 3.6 ล้านคน ขณะเดียวกัน ประเทศไทยยังประสบปัญหา**ภัยแล้ง**อย่างต่อเนื่องและทวีความรุนแรงมากขึ้น โดยในปี พ.ศ. 2562 มูลค่าความเสียหายจากภัยแล้งสูงถึง 797.7 ล้านบาท ผู้ได้รับผลกระทบจำนวน 18.7 ล้านคน เพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. 2560 ซึ่งมีมูลค่าความเสียหายอยู่ที่ 73.5 ล้านบาท มีผู้ได้รับผลกระทบจำนวน 0.06 ล้านคน ภาคเกษตรได้รับผลกระทบมากที่สุดจากปัญหาอุทกภัยและภัยแล้ง เนื่องจากเป็นภาคการผลิตที่มีการใช้น้ำในสัดส่วนสูงถึงกว่าร้อยละ 70 ของปริมาณการใช้น้ำทั้งหมดของประเทศ โดยทุกปีจะมีพื้นที่การเกษตรจำนวนมากที่ได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจาก

อุทกภัยและภัยแล้ง และมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นแม้ว่าพื้นที่การเกษตรโดยรวมของประเทศมีแนวโน้มลดลงก็ตาม แต่หากพิจารณาในมิติของจำนวนครัวเรือนเกษตรไทยที่เกือบร้อยละ 40 ยังมีรายได้ต่อหัวต่ำกว่าเส้นความยากจนของประเทศ อาจสะท้อนให้เห็นได้ว่า ผลกระทบจากอุทกภัยและภัยแล้งในภาคเกษตรมีแนวโน้มที่จะส่งผลต่อปัญหาความเหลื่อมล้ำอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ภัยธรรมชาติอื่น ๆ ที่สร้างความเสียหายทั้งต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ได้แก่ **วาตภัย** โดยมีสาเหตุมาจากพายุฝนฟ้าคะนอง พายุฤดูร้อน พายุลมงวง และพายุหมุนเขตร้อน (ดีเปรสชั่น โซนร้อน ไต้ฝุ่น) ซึ่งหากมีกำลังแรงขึ้นอาจก่อให้เกิดอุทกภัย และคลื่นพายุซัดฝั่ง จากตัวเลขล่าสุดของกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ในปี พ.ศ. 2562 วาตภัยก่อให้เกิดความเสียหายไม่ต่ำกว่า 130 ล้านบาท และมีผู้เสียชีวิตเกือบ 900 คน **ดินโคลนถล่ม** ที่มักเกิดขึ้นพร้อมกันหรือเกิดหลังจากน้ำป่าไหลหลากอันเนื่องมาจากพายุฝนที่หนักอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันปัญหาดินโคลนถล่มเกิดบ่อยครั้งและมีความรุนแรงเพิ่มขึ้นอันเนื่องมาจากพฤติกรรมของมนุษย์ เช่น การตัดไม้ทำลายป่า การทำการเกษตรในพื้นที่ลาดชัน การทำลายหน้าดิน เป็นต้น นอกจากนี้ **ภัยแผ่นดินไหวและสึนามิ** ที่แม้เกิดขึ้นไม่บ่อย แต่สร้างความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก โดยเมื่อปลายปี พ.ศ. 2547 มี 6 จังหวัด ได้รับผลกระทบจากภัยคลื่นสึนามิ โดยมีผู้เสียชีวิต 5,395 คน บาดเจ็บ 8,457 คน สูญหายกว่า 2,187 คน อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตลอดชายฝั่งอันดามันได้รับความสูญเสียกว่า 30,000 ล้านบาท สำหรับภัยแผ่นดินไหว แม้ประเทศไทยไม่ได้ตั้งอยู่บนรอยเลื่อนขนาดใหญ่ แต่ยังคงรู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือนได้ประมาณปีละ 5-6 ครั้ง จากแผ่นดินไหวในประเทศพม่า ลาว อินโดนีเซีย และแผ่นดินไหวที่เกิดจากรอยเลื่อนขนาดเล็กลงมาในภาคตะวันตกและภาคเหนือ โดยในปี พ.ศ. 2557 เกิดแผ่นดินไหวขนาด 6.3 ซึ่งเป็นครั้งรุนแรงที่สุดที่เคยเกิดขึ้นในประเทศไทย มีจุดศูนย์กลางอยู่บริเวณรอยเลื่อนพะเยา ในเขต อ.พาน จ.เชียงราย

การจัดการและป้องกันสาธารณภัย มีการวางแนวทางเพื่อบริหารจัดการหรือป้องกันภัยพิบัติทางธรรมชาติอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุ ระหว่างเกิดเหตุ และหลังจากเกิดเหตุจนครบกระบวนการ แม้กระนั้นก็ตาม การช่วยเหลือและแก้ไขปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติของหน่วยงานต่าง ๆ ยังคงมีอุปสรรคและความท้าทายหลายมิติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขีดความสามารถในการจัดการกับภัยพิบัติทางธรรมชาติที่มีความรุนแรงสูงยังค่อนข้างจำกัด และแม้ว่าภัยธรรมชาติที่เกิดขึ้นในประเทศส่วนใหญ่เป็นภัยซึ่งคาดการณ์ล่วงหน้าได้ แต่หน่วยงานให้ความสำคัญกับมาตรการเชิงรับในการให้ความช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบและการฟื้นฟูตามบทบาทภารกิจภายใต้งบประมาณที่หน่วยงานได้รับ การจัดสรรงบประมาณของภาครัฐยังไม่ได้ให้ความสำคัญกับมาตรการในการจัดการเชิงรุก เช่น การเตรียมความพร้อม การป้องกันและลดผลกระทบล่วงหน้าก่อนที่จะเกิดภัยธรรมชาติ เป็นต้น เนื่องจากผลลัพธ์เชิงปริมาณที่เกิดจากมาตรการเชิงรุกค่อนข้างวัดได้ยาก ด้านการรับมือกับปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ บางภาคส่วนของสังคมไทยเริ่มมีความตื่นตัวมากขึ้น แต่การขับเคลื่อนหรือผลักดันมาตรการให้เกิดผลยังเป็นไปอย่างล่าช้า ท่ามกลางข้อมูลบ่งชี้ว่า ประเทศไทยมีความล่อแหลมต่อความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในเกณฑ์สูง ในขณะที่มีขีดจำกัดในด้านความสามารถในการรับมือกับภัยและการปรับตัวต่อสภาวการณ์และความเสี่ยง จึงมีความจำเป็นเร่งด่วนที่ประเทศไทยต้องลดความล่อแหลม รวมทั้งสร้างขีดความสามารถในการรับมือกับความเสี่ยง และเพิ่มความสามารถในการปรับตัวต่อภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งจะเป็นประเด็นการพัฒนาที่สำคัญในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 เพื่อลดและป้องกันผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่จะเกิดขึ้นกับเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และความมั่นคงของประเทศ โดยเฉพาะภายใต้

สภาพแวดล้อมที่การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยธรรมชาติมีแนวโน้มทวีความรุนแรงมากขึ้น ประกอบกับประเทศเศรษฐกิจหลักให้ความสำคัญกับการสร้างความร่วมมือในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและภาวะโลกร้อน และนำประเด็นการค้าการลงทุนระหว่างประเทศมาใช้เป็นเครื่องมือในการบรรลุเป้าหมายด้านการลดก๊าซเรือนกระจกมากขึ้น รวมทั้งการเข้าสู่สังคมสูงวัยและข้อจำกัดทางการคลังที่ทำให้ประชาชนและสังคมไทยมีความเปราะบางต่อผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศมากขึ้น

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

เป้าหมายการพัฒนาของหมุดหมายที่ 11 ได้เชื่อมโยงกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จำนวน 2 เป้าหมาย ได้แก่ เป้าหมายที่ 4) **การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน** และเป้าหมายที่ 5) **การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่** หากพิจารณาถึงความเชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติ พบว่าเป้าหมายการพัฒนาของหมุดหมายที่ 11 มีความสอดคล้องกับเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติใน 3 ด้าน ดังนี้ ด้านที่ 1 ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง ในเป้าหมายที่ 2 บ้านเมืองมีความมั่นคงในทุกมิติและทุกระดับ เพื่อบริหารจัดการสภาวะแวดล้อมของประเทศให้มีความมั่นคง ปลอดภัย และมีความสงบเรียบร้อยในทุกระดับ และเป้าหมายที่ 3 กองทัพ หน่วยงานด้านความมั่นคง ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน มีความพร้อมในการป้องกันและแก้ไขปัญหาความมั่นคง เพื่อให้มีความพร้อมสามารถรับมือกับภัยคุกคามและภัยพิบัติได้ทุกรูปแบบและทุกระดับความรุนแรง ด้านที่ 2 ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ในเป้าหมายที่ 1 ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน ในประเด็นอุตสาหกรรมความมั่นคงของประเทศ มีเนื้อหาด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการภัยพิบัติ ซึ่งรวมถึงระบบการเตือนภัย การเตรียมตัวรับมือภัยพิบัติ และการให้ความช่วยเหลือทั้งในระหว่างและหลังเกิดภัยพิบัติ ด้านที่ 5 ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ในเป้าหมายที่ 3 ใช้ประโยชน์และสร้างการเติบโตบนฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมดุล ภายในขีดความสามารถของระบบนิเวศ โดยสร้างการเติบโตอย่างยั่งยืนบนสังคมที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ มุ่งเน้นลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และสร้างสังคมคาร์บอนต่ำ ปรับปรุงการบริหารจัดการภัยพิบัติทั้งระบบ และการสร้างขีดความสามารถของประชาชนในการรับมือและปรับตัวเพื่อลดความสูญเสียและเสียหายจากภัยธรรมชาติและผลกระทบที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พร้อมทั้งสนับสนุนการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นมิตรต่อสภาพภูมิอากาศ และดูแลภัยพิบัติจากน้ำทั้งระบบ โดยมีการจัดระบบการจัดการน้ำในภาวะวิกฤติให้สามารถลดสูญเสีย ความเสี่ยง จากภัยพิบัติที่เกิดจากน้ำตามหลักวิชาการให้อยู่ในขอบเขตที่ควบคุมที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงการเพิ่มความร่วมมือในเรื่องการจัดการภัยพิบัติในภูมิภาคได้อย่างทั่วถึงและทันการณ์

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> ความเสียหายและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศลดลง

ตัวชี้วัดที่ 1.1 จำนวนประชาชนที่เสียชีวิต สูญหาย และได้รับผลกระทบโดยตรงจากภัยธรรมชาติลดลง เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12 ในแต่ละภัย

ตัวชี้วัดที่ 1.2 ความสูญเสียทางเศรษฐกิจจากภัยธรรมชาติโดยตรงต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (รวมถึงความเสียหายที่เกิดกับโครงสร้างพื้นฐานและการหยุดชะงักของการบริการขั้นพื้นฐานที่สำคัญ) ลดลงเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12

ตัวชี้วัดที่ 1.3 จำนวนพื้นที่และมูลค่าความเสียหายจากภัยธรรมชาติลดลงเมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12

<u>เป้าหมายที่ 2</u> ความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศลดลง

ตัวชี้วัดที่ 2.1 มีแผนที่แสดงพื้นที่เสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระดับพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่สำคัญด้านต่างๆ หรือระดับจังหวัดอย่างครอบคลุม เชื่อมโยงกับฐานข้อมูลของมิติทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ

ตัวชี้วัดที่ 2.2 การมีแผนจัดการป้องกันความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระดับพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่สำคัญ

ตัวชี้วัดที่ 2.3 การเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ (ครอบคลุมภัยสำคัญ สามารถเชื่อมโยงระดับพื้นที่ ระดับประเทศ และระดับโลก มีความแม่นยำ ทันต่อเวลา และสามารถเข้าถึงกลุ่มเปราะบางได้)

<u>เป้าหมายที่ 3</u> สังคมไทยมีภูมิคุ้มกันจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัดที่ 3.1 ชุมชน ท้องถิ่น อาสาสมัคร และเครือข่าย ที่สามารถการจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเบื้องต้นได้ด้วยตนเอง เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 80 ภายในปี 2570 และมีการจัดฝึกอบรมด้านการป้องกันและบรรเทาผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศครอบคลุมทุกพื้นที่ของประเทศ

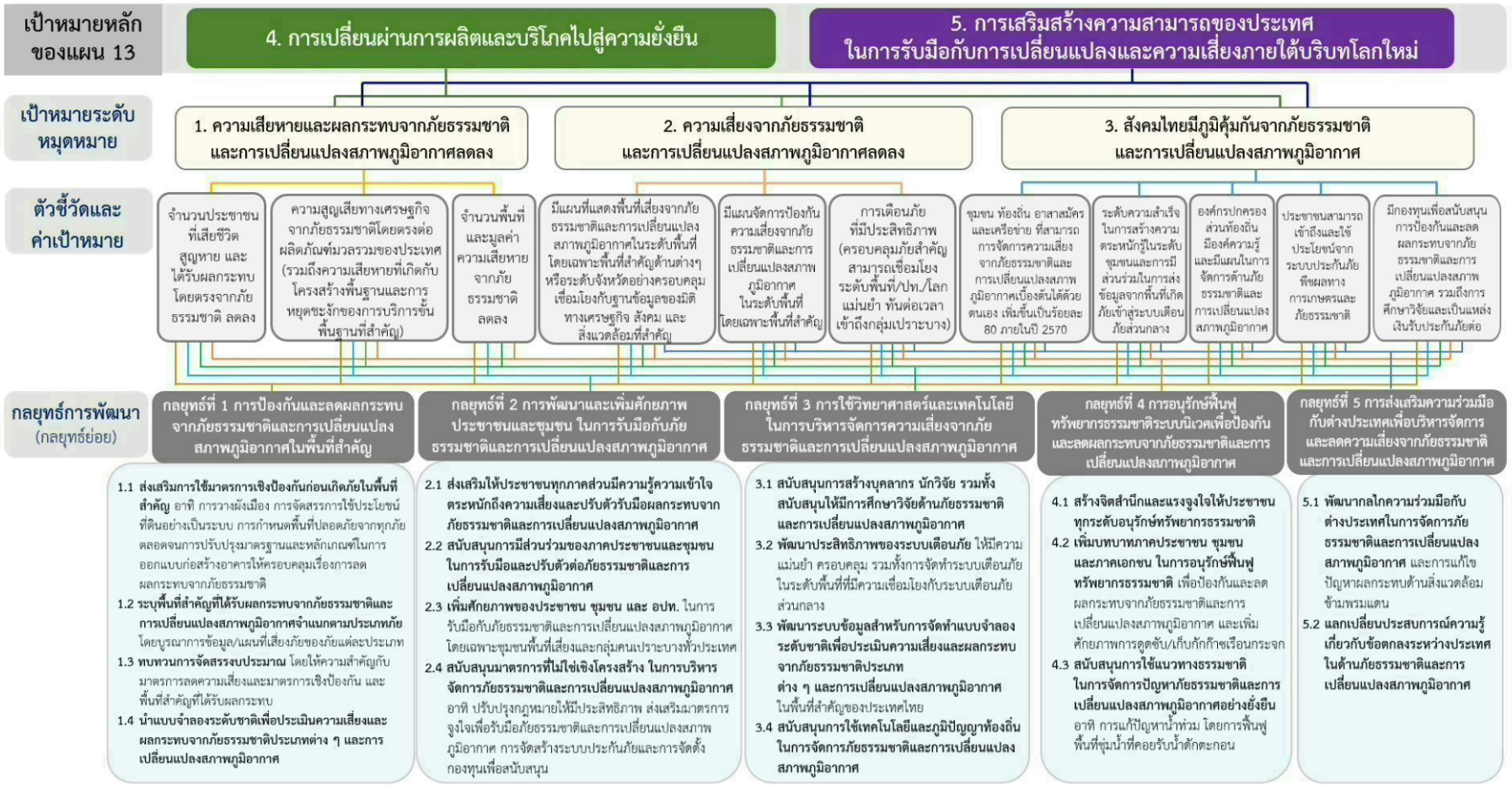
ตัวชี้วัดที่ 3.2 ระดับความสำเร็จในการสร้างความตระหนักรู้ในระดับชุมชนและและการมีส่วนร่วมในการส่งข้อมูลจากพื้นที่เกิดภัยเข้าสู่ระบบเตือนภัยส่วนกลาง

ตัวชี้วัดที่ 3.3 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีองค์ความรู้ และมีแผนในการจัดการด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ตัวชี้วัดที่ 3.4 ประชาชนสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากระบบประกันภัยพืชผลทางการเกษตรและภัยธรรมชาติ

ตัวชี้วัดที่ 3.5 มีกองทุนเพื่อสนับสนุนการป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รวมถึงการศึกษาวิจัยและเป็นแหล่งเงินรับประกันภัยต่อ

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
4. การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน
5. การเสริมสร้างความสามารถของประเทศ ในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. ความเสียหายและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศลดลง
2. ความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศลดลง
3. สังคมไทยมีภูมิคุ้มกันจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
จำนวนประชาชนที่เสียชีวิต สูญหาย และได้รับผลกระทบโดยตรงจากภัยธรรมชาติ ลดลง
ความสูญเสียทางเศรษฐกิจจากภัยธรรมชาติโดยตรงต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (รวมถึงความเสียหายที่เกิดกับโครงสร้างพื้นฐานและการหยุดชะงักของการบริการขั้นพื้นฐานที่สำคัญ)
จำนวนพื้นที่และมูลค่าความเสียหายจากภัยธรรมชาติลดลง
มีแผนที่แสดงพื้นที่เสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระดับพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่สำคัญด้านต่างๆ หรือระดับจังหวัดอย่างครอบคลุม เชื่อมโยงกับฐานข้อมูลของมิติทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ
มีแผนจัดการป้องกันความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ในระดับพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่สำคัญ
การเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ (ครอบคลุมภัยสำคัญ สามารถเชื่อมโยงระดับพื้นที่/ปท./โลก แม่นยำ ทันต่อเวลา เข้าถึงกลุ่มเปราะบาง)
ชุมชน ท้องถิ่น อาสาสมัคร และเครือข่าย ที่สามารถการจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศเบื้องต้นได้ด้วยตนเอง เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 80 ภายในปี 2570
ระดับความสำเร็จในการสร้างความตระหนักรู้ในระดับชุมชนและการมีส่วนร่วมในการส่งข้อมูลจากพื้นที่เกิดภัยเข้าสู่ระบบเตือนภัยส่วนกลาง
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีองค์ความรู้และมีแผนในการจัดการด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
ประชาชนสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากระบบประกันภัยพืชผลทางการเกษตรและภัยธรรมชาติ
มีกองทุนเพื่อสนับสนุนการป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รวมถึงการศึกษาวิจัยและเป็นแหล่งเงินรับประกันภัยต่อ
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในพื้นที่สำคัญ
1.1 ส่งเสริมการใช้มาตรการเชิงป้องกันก่อนเกิดภัยในพื้นที่สำคัญ อาทิ การวางผังเมือง การจัดสรรการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเป็นระบบ การกำหนดพื้นที่ปลอดภัยจากทุกภัย ตลอดจนการปรับปรุงมาตรฐานและหลักเกณฑ์ในการออกแบบก่อสร้างอาคารให้ครอบคลุมเรื่องการลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติ
1.2 ระบุพื้นที่สำคัญที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจำแนกตามประเภทภัย โดยบูรณาการข้อมูล/แผนที่เสี่ยงภัยของภัยแต่ละประเภท
1.3 ทบทวนการจัดสรรงบประมาณ โดยให้ความสำคัญกับมาตรการลดความเสี่ยงและมาตรการเชิงป้องกัน และพื้นที่สำคัญที่ได้รับผลกระทบ
1.4 นำแบบจำลองระดับชาติเพื่อประเมินความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติประเภทต่าง ๆ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนาและเพิ่มศักยภาพประชาชนและชุมชน ในการรับมือกับภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
2.1 ส่งเสริมให้ประชาชนทุกภาคส่วนมีความรู้ความเข้าใจ ตระหนักถึงความเสี่ยงและปรับตัวรับมือผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
2.2 สนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนและชุมชน ในการรับมือและปรับตัวต่อภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
2.3 เพิ่มศักยภาพของประชาชน ชุมชน และ อปท. ในการรับมือกับภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะชุมชนพื้นที่เสี่ยงและกลุ่มคนเปราะบางทั่วประเทศ
2.4 สนับสนุนมาตรการที่ไม่ใช่เชิงโครงสร้าง ในการบริหารจัดการภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อาทิ ปรับปรุงกฎหมายให้มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมมาตรการจูงใจเพื่อรับมือภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การจัดสร้างระบบประกันภัยและการจัดตั้งกองทุนเพื่อสนับสนุน
กลยุทธ์ที่ 3 การใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการบริหารจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
3.1 สนับสนุนการสร้างบุคลากร นักวิจัย รวมทั้งสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
3.2 พัฒนาประสิทธิภาพของระบบเตือนภัย ให้มีความแม่นยำ ครอบคลุม รวมทั้งการจัดทำระบบเตือนภัยในระดับพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงกับระบบเตือนภัยส่วนกลาง
3.3 พัฒนาระบบข้อมูลสำหรับการจัดทำแบบจำลองระดับชาติเพื่อประเมินความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติประเภทต่าง ๆ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในพื้นที่สำคัญของประเทศไทย
3.4 สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีและภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
กลยุทธ์ที่ 4 การอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติระบบนิเวศเพื่อป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
4.1 สร้างจิตสำนึกและแรงจูงใจให้ประชาชนทุกระดับอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ
4.2 เพิ่มบทบาทภาคประชาชน ชุมชน และภาคเอกชน ในการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และเพิ่มศักยภาพการดูดซับ/เก็บกักก๊าซเรือนกระจก
4.3 สนับสนุนการใช้แนวทางธรรมชาติในการจัดการปัญหาภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างยั่งยืน อาทิ การแก้ปัญหาน้ำท่วม โดยการฟื้นฟูพื้นที่ชุ่มน้ำที่คอยรับน้ำตักตะกอน
กลยุทธ์ที่ 5 การส่งเสริมความร่วมมือกับต่างประเทศเพื่อบริหารจัดการและลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
5.1 พัฒนากลไกความร่วมมือกับต่างประเทศในการจัดการภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการแก้ไขปัญหาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมข้ามพรมแดน
5.2 แลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เกี่ยวกับข้อตกลงระหว่างประเทศในด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> การป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในพื้นที่สำคัญ[3]

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 ส่งเสริมการใช้มาตรการเชิงป้องกันก่อนเกิดภัยในพื้นที่สำคัญ อาทิ การวางผังเมือง การจัดสรรการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเป็นระบบ การกำหนดพื้นที่ปลอดภัยจากทุกภัย ตลอดจนการ ปรับปรุงมาตรฐานและหลักเกณฑ์ในการออกแบบก่อสร้างอาคารให้ครอบคลุมเรื่องการลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติ การกำหนดรูปแบบและแนวทางการใช้พื้นที่ลุ่มต่ำเป็นพื้นที่รับน้ำนอง ระบบการระบายน้ำตามผังน้ำ และการพัฒนารูปแบบของสิ่งปลูกสร้างที่ใช้แนวคิดสถาปัตยกรรมที่สอดคล้องกับภูมิอากาศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ระบุพื้นที่สำคัญที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจำแนกตามประเภทภัย โดยการบูรณาการข้อมูลที่เกี่ยวข้องและแผนที่เสี่ยงภัยของภัยแต่ละประเภท เพื่อจัดทำแผนในการป้องกันและแก้ไขปัญหา บูรณาการความร่วมมือของประชาชน ชุมชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งการบูรณาการงบประมาณ และมีเจ้าภาพหลักในการดำเนินการตามแผนที่ชัดเจน

กลยุทธย่อยที่ 1.3 ทบทวนการจัดสรรงบประมาณ โดยให้ความสำคัญกับมาตรการลดความเสี่ยงและมาตรการเชิงป้องกัน มากกว่ามาตรการเผชิญเหตุฉุกเฉินและฟื้นฟู โดยมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบต้นทุนและผลประโยชน์ที่ได้รับจากการดำเนินมาตรการเชิงป้องกันและลดความเสี่ยงประกอบการจัดสรรงบประมาณ รวมทั้งการจัดสรรงบประมาณโดยให้ความสำคัญกับพื้นที่สำคัญที่ได้รับผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 นำแบบจำลองระดับชาติเพื่อประเมินความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติประเภทต่าง ๆ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่มีแผนแก้ไขปัญหาและเจ้าภาพที่ชัดเจน มาใช้ในพื้นที่สำคัญ เพื่อใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของมาตรการเชิงป้องกัน ให้สามารถจัดทำแผนบริหารจัดการได้อย่างเหมาะสม

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การพัฒนาและเพิ่มศักยภาพประชาชนและชุมชน ในการรับมือกับภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 ส่งเสริมให้ประชาชนทุกภาคส่วนมีความรู้ความเข้าใจตระหนักถึงความเสี่ยงและปรับตัวรับมือผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยให้ความสำคัญกับการบูรณาการองค์ความรู้ด้านการจัดการภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ การจัดตั้งศูนย์เรียนรู้ การสนับสนุนให้ประชาชนสามารถเข้าถึง รวมทั้งแจ้งเตือนภัย และใช้ประโยชน์จากข้อมูลเตือนภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

[3] พื้นที่สำคัญ ได้แก่ พื้นที่ชุมชนเมืองและสิ่งปลูกสร้าง พื้นที่ที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจและประวัติศาสตร์

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 สนับสนุนการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนและชุมชนในการรับมือและปรับตัวต่อภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 เพิ่มศักยภาพของประชาชน ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการรับมือกับภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยเฉพาะชุมชนพื้นที่เสี่ยงและกลุ่มคนเปราะบางทั่วประเทศ รวมทั้งสนับสนุนการพัฒนาเครือข่ายในการจัดการภัยพิบัติระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกับชุมชนและภาคประชาชน เพื่อให้ประชาชน และชุมชน สามารถป้องกันและบริหารจัดการผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้ด้วยตนเองมากขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 สนับสนุนมาตรการที่ไม่ใช่เชิงโครงสร้าง ในการบริหารจัดการภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อาทิ การปรับปรุงกฎหมายให้มีประสิทธิภาพและรวบรวมจัดหมวดหมู่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการภัยพิบัติทางธรรมชาติ การส่งเสริมมาตรการจูงใจเพื่อรับมือภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การจัดสร้างระบบประกันภัยและการจัดตั้งกองทุนเพื่อสนับสนุนการป้องกันและลดผลกระทบจากภัยพิบัติทางธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ รวมถึงการจัดทำแผนการบริหารความต่อเนื่องทางธุรกิจ เพื่อลดผลกระทบจากภัยพิบัติธรรมชาติ

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> การใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการบริหารจัดการความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 สนับสนุนการสร้างบุคลากร นักวิจัย รวมทั้งสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อย่างเป็นระบบ ต่อเนื่อง ครอบคลุมประเด็นสำคัญสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่และของประเทศ และนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 พัฒนาประสิทธิภาพของระบบเตือนภัย ให้มีความแม่นยำ ครอบคลุมภัยต่าง ๆ ที่ยังไม่มีระบบเตือนภัยในปัจจุบัน รวมทั้งการจัดทำระบบเตือนภัยในระดับพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงกับระบบเตือนภัยส่วนกลาง โดยให้ความสำคัญกับการปรับปรุงอุปกรณ์เครื่องมือ เทคโนโลยีให้รองรับกับระบบเตือนภัยในปัจจุบันและสามารถเชื่อมโยงกับต่างประเทศ ตลอดจนนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาสนับสนุนการให้ข้อมูลแจ้งเตือนภัยแก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทันต่อเวลา และสามารถเข้าถึงกลุ่มเปราะบางได้โดยง่าย

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.3 พัฒนาระบบข้อมูลสำหรับการจัดทำแบบจำลองระดับชาติเพื่อประเมินความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติประเภทต่าง ๆ และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ในพื้นที่สำคัญของประเทศไทย

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 สนับสนุนการใช้เทคโนโลยีและภูมิปัญญาท้องถิ่นในการจัดการภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> การอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติระบบนิเวศเพื่อป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 สร้างจิตสำนึกและแรงจูงใจให้ประชาชนทุกระดับอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ทั้งทางบกและทางทะเล ส่งเสริมและปลูกฝังจิตสำนึกให้ทุกภาคส่วนร่วมกันให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 เพิ่มบทบาทภาคประชาชน ชุมชน และภาคเอกชน ในการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และเพิ่มศักยภาพการดูดซับและเก็บกักก๊าซเรือนกระจก โดยเฉพาะป่าต้นน้ำ ป่าชายเลน แหล่งน้ำธรรมชาติ และพื้นที่ชุ่มน้ำ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.3 สนับสนุนการใช้แนวทางธรรมชาติในการจัดการปัญหาภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศอย่างยั่งยืน เช่น การแก้ปัญหาน้ำท่วม โดยการฟื้นฟูพื้นที่ชุ่มน้ำที่คอยรับน้ำดักตะกอน การแก้ปัญหาขาดแคลนน้ำ โดยการฟื้นฟูป่าต้นน้ำ สร้างระบบกักเก็บน้ำย่อยๆ ในระดับท้องถิ่น การปรับเปลี่ยนการใช้ที่ดิน และการแก้ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่ง โดยการฟื้นฟูระบบนิเวศชายฝั่งดั้งเดิมที่เป็นปราการทางธรรมชาติที่สำคัญ

<u>กลยุทธ์ที่ 5</u> การส่งเสริมความร่วมมือกับต่างประเทศเพื่อบริหารจัดการ และลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 พัฒนากลไกความร่วมมือกับต่างประเทศในการจัดการภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการแก้ไขปัญหาผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมข้ามพรมแดน เช่น การบริหารจัดการทรัพยากรน้ำลุ่มน้ำโขง การแก้ไขปัญหาหมอกควันข้ามพรมแดน ทั้งในรูปแบบทวิภาคีและพหุภาคี โดยการจัดทำบันทึกความเข้าใจ ความร่วมมือทางวิชาการด้านการลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีชายแดนติดกัน ตลอดจนการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมร่วมกัน

กลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 แลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เกี่ยวกับข้อตกลงระหว่างประเทศในด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ โดยให้มีการจัดการองค์ความรู้ แนวทางปฏิบัติที่ดีจากต่างประเทศมาประมวล และประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมของประเทศไทย

หมุดหมายที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

การพัฒนากำลังคนของไทยเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างที่สำคัญ ได้แก่ การเป็นสังคมสูงวัย ส่งผลให้ประเทศจะขาดกำลังคนในเชิงปริมาณ ประกอบกับผลิตภาพแรงงานที่ลดลงในช่วงโควิด-19 เพิ่มปัญหาด้านกำลังคนเชิงคุณภาพ จนอาจเป็นข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การเติบโตของนวัตกรรมแหล่งความรู้ระดับโลกออนไลน์ที่มีต้นทุนและราคาต่ำ วงจรชีวิตของความรู้สั้นลงโดยเฉพาะด้านดิจิทัลและเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงเร็ว และแนวโน้มความต้องการเรียนรู้ตามความสนใจรายบุคคล รวมถึงภาคเอกชนที่เริ่มให้ความสำคัญกับการสรรหาและการจ้างงานตามสมรรถนะในการทำงานมากกว่าคุณวุฒิทางการศึกษา อีกทั้งสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคอุบัติใหม่ ส่งผลต่อวิถีการดำรงชีวิตและพฤติกรรมของคน และสะท้อนถึงบทบาทของเครือข่ายภาคประชาสังคมที่มีความเข้มแข็งในการร่วมแก้ไขปัญหาต่าง ๆ แต่ยังขาดการสนับสนุนที่มีประสิทธิภาพจากภาครัฐ จึงต้องเร่งขยายผลและต่อยอดประเด็นการพัฒนาเพื่อนำไปสู่การพลิกโฉมกำลังคนสมรรถนะสูงที่มีภาวะผู้นำสูง สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงและเพิ่มขีดความสามารถของประเทศได้

การพัฒนาทุนมนุษย์ทุกช่วงวัยที่ผ่านมาได้มีความพยายามปรับปรุงคุณภาพการศึกษาทุกระดับ ทั้งการยกระดับมาตรฐานการศึกษา การพัฒนากระบวนการเรียนรู้ การใช้เทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมการเรียน รวมถึงการพัฒนาพื้นที่นวัตกรรมที่เป็นแบบอย่างด้านการศึกษา ทำให้สถานศึกษามีความเป็นอิสระควบคู่กับมีความรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้น รวมถึงการส่งเสริมภาคีการพัฒนาเข้ามามีส่วนร่วมจัดการศึกษาและการเรียนรู้มากขึ้น โดยเฉพาะการจัดการอาชีวศึกษาและการอุดมศึกษาในหลายรูปแบบ อาทิ การจัดการศึกษาทวิภาคี สหกิจศึกษา รวมถึงความพยายามในการลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา โดยค้นหาเด็กและผู้เรียนที่ด้อยโอกาส และจัดสรรเงินอุดหนุนผ่านกลไกของกองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา ตลอดจนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 ได้กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการให้เด็กทุกคนได้รับการศึกษาเป็นเวลาสิบสองปีตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับอย่างมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย รวมถึงรัฐพึงให้ความช่วยเหลือเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ยากไร้ และผู้ด้อยโอกาสให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ ส่งผลให้มีการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา เอื้อให้การจัดการศึกษามีความคล่องตัวและสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงมากยิ่งขึ้น อาทิ พระราชบัญญัติปฐมวัย พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติการอุดมศึกษา พ.ศ. 2562 และร่างพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.

อย่างไรก็ตาม การพัฒนาทุนมนุษย์ทุกช่วงวัยยังคงต้องมีการยกระดับการพัฒนาในแต่ละช่วงวัย ได้แก่ **เด็กตั้งแต่ในครรภ์ถึงปฐมวัยมีแนวโน้มพัฒนาการดีขึ้น** แต่ยังคงต้องสร้างทักษะด้านอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กับพัฒนาการของสมอง รวมถึงพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้ได้มาตรฐานมากขึ้น **ช่วงวัยเรียน** ใน*ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน* ยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาขั้นพื้นฐานต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มประเทศที่มีระดับการพัฒนาที่ใกล้เคียงกัน การเรียนรู้ในระบบยังไม่เชื่อมโยงกับวิถีชีวิต เด็กและเยาวชนส่วนหนึ่งขาดความเชื่อถือในระบบการศึกษา จึงต้องสร้างโอกาสให้ได้รับการพัฒนาความรู้ตามแนวทางพหุปัญญาพร้อมทั้งสร้างทัศนคติเชิงบวกต่อการศึกษา เพื่อสร้างการเติบโตของความคิด และการพัฒนาตนเองให้ทำสิ่งใหม่ ๆ *ระดับการอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา* พบว่าการผลิต

กำลังคนยังมีสมรรถนะไม่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดงาน ถึงแม้ว่าการอาชีวศึกษาจะมีการปรับหลักสูตรอาชีวศึกษาให้สอดคล้องกับอุตสาหกรรมเป้าหมาย พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนเพื่อดึงดูดคนเก่งเข้ามาเรียน อาทิ อาชีวศึกษาฐานวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี แต่ยังมีข้อจำกัดในการเรียนต่อในระดับ ปวส. อีกทั้งค่าจ้างที่จ่ายตามคุณวุฒิการศึกษายังไม่สามารถดึงดูดให้มีผู้เรียนเพิ่มขึ้นได้ ในขณะที่มหาวิทยาลัยประสบปัญหานักศึกษาน้อยลง และมีความท้าทายจากการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี ทำให้การจัดการเรียนรู้ผ่านช่องทางออนไลน์บนแพลตฟอร์มต่าง ๆ มีต้นทุนการดำเนินงานต่ำและตอบสนองความต้องการได้เป็นรายบุคคล มหาวิทยาลัยจึงไม่สามารถมุ่งเฉพาะกลุ่มนักศึกษาในระบบได้อีกต่อไป ต้องเปลี่ยนเป็นการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพ เน้นประสบการณ์สำหรับคนทุกช่วงวัยให้เข้าถึงได้จากทุกที่และทุกเวลา รวมทั้งมีต้นทุนที่ไม่สูงเกินไปจนเป็นอุปสรรคในการเข้าถึง นอกจากนี้ การแพร่ระบาดของโควิด-19 ทำให้ต้อง ปิดโรงเรียนเป็นเวลานาน มีผลกระทบต่อคุณภาพของผู้เรียนทุกระดับชั้น เกิดภาวการณ์ถดถอยของการเรียนรู้ที่มีแนวโน้มการเกิดขึ้นซ้ำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ **วัยแรงงาน** เผชิญความท้าทายจากการขาดกำลังคนทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ โดยเฉพาะความสามารถในงานหรือขีดความสามารถตามตำแหน่งงาน ทักษะในการใช้ชีวิต การแก้ปัญหา การมีแนวคิดของผู้ประกอบการมากขึ้น รวมถึงความสามารถในการบริหารตัวเอง และการบริหารคนเพื่อทำงานร่วมกันการนำทักษะของสมาชิกทีมที่หลากหลายมาประสานพลังรวมกัน ในการปฏิบัติงานได้อย่างสร้างสรรค์ นอกจากนั้น แรงงานนอกระบบมีสัดส่วนที่สูงถึงร้อยละ 53.7 ของแรงงานทั้งหมด และมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นจากการเปลี่ยนรูปแบบการทำงาน และผู้ที่ทำงานอิสระเป็นช่วงเวลาสั้นๆ เป็นครั้งคราว หรือแรงงานแบบกิ๊ก มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ที่ต้องสร้างแรงจูงใจให้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง **ผู้สูงวัย** ยังมีศักยภาพในการทำงานและต้องการพัฒนาตนเองหลังเกษียณ

การพัฒนากำลังคนสมรรถนะสูงเพื่อพลิกโฉมประเทศไปสู่การขับเคลื่อนที่ใช้นวัตกรรมเป็นฐาน มีหลายปัจจัยที่สนับสนุน ทั้งความก้าวหน้าของเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่มีบทบาทในการเรียนรู้และเสริมสร้างสมรรถนะมากขึ้น มีสถาบันการศึกษาและแพลตฟอร์มฝึกอบรมจำนวนมาก รวมถึงคนไทยมีความคุ้นเคยกับการใช้เทคโนโลยีมากขึ้นที่สามารถฝึกอบรมทั้งการฝึกซ้ำและการฝึกยกระดับเพื่อเพิ่มสมรรถนะ อย่างไรก็ตาม ยังขาดระบบฐานข้อมูลอุปสงค์และอุปทานกำลังคนของประเทศ และข้อมูลสมรรถนะที่จำเป็นในการทำงานของแต่ละอาชีพ เพื่อการวางแผนจัดการเรียนและการอบรม

ทั้งนี้ **การเรียนรู้ตลอดชีวิต** เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคนในสังคมสูงวัยที่มีช่วงชีวิตที่หลากหลายมากขึ้น ซึ่งจะกระทบต่อระบบการเรียนรู้ที่ต้องปรับเปลี่ยนให้สามารถเรียนรู้และพัฒนาสมรรถนะให้ได้ตลอดเวลา รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงและเทียบโอนสมรรถนะอย่างมีคุณภาพและไร้รอยต่อ ในขณะที่คนไทยยังขาดทักษะชีวิตในหลายด้าน อาทิ ความรอบรู้ด้านการเงินที่ทำให้บางคนเข้าไปอยู่ในวงจรของหนี้นอกระบบและในระบบ ความรอบรู้ด้านดิจิทัลที่รวมความสามารถในรับมือกับข้อมูลข่าวสารที่ผิดพลาด และการรู้เท่าทันสื่อ รวมถึงระบบนิเวศควรเอื้อต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตให้กับประชากรทุกกลุ่มอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพทั้งบนพื้นที่กายภาพ และบนพื้นที่เสมือนจริง ขณะที่กลุ่มเข้าไม่ถึงจะต้องมีมาตรการกำจัดอุปสรรคต่าง ๆ ให้สามารถเข้ามาเรียนรู้และพัฒนาทักษะได้อย่างทั่วถึงมากขึ้น

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

หมุดหมายที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต มุ่งตอบสนองเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จำนวน 2 เป้าหมาย ได้แก่ เป้าหมายที่ 2) **การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่** โดยคนทุกช่วงวัยได้รับการพัฒนาในทุกมิติ การพัฒนากำลังคนสมรรถนะสูงสอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมาย สามารถสร้างงานอนาคต และสร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะที่มีความสามารถในการสร้างและใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม รวมทั้ง เป้าหมายที่ 3) **การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** ด้วยการส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ทั้งการพัฒนาระบบนิเวศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต และพัฒนาทางเลือกในการเข้าถึงการเรียนรู้สำหรับผู้ที่ไม่สามารถเรียนในระบบการศึกษาปกติ

นอกจากนี้ หมุดหมายที่ 12 ยังมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติใน 3 ด้าน ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ในประเด็นเป้าหมาย ประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ในประเด็นเป้าหมาย คนไทยเป็นคนดี คนเก่งมีคุณภาพพร้อมสำหรับวิถีชีวิตในศตวรรษที่ 21 และสังคมไทยมีสภาพแวดล้อมที่เอื้อและสนับสนุนต่อการพัฒนาคนตลอดช่วงชีวิต และด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ในประเด็นเป้าหมาย สร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ และกระจายศูนย์กลางความเจริญทางเศรษฐกิจและสังคม เพิ่มโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามาเป็นกำลังของการพัฒนาประเทศในทุกระดับ

2.2 เป้าหมายและผลลัพธ์ของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

<u>เป้าหมายที่ 1</u> คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพในทุกช่วงวัย มีสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับโลกยุคใหม่ มีคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม มีคุณธรรม จริยธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกโฉมฉับพลันของโลก สามารถดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ดัชนีพัฒนาการเด็กสมวัยเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 88 ณ เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.2 ร้อยละของนักเรียนที่มีสมรรถนะไม่ถึงระดับพื้นฐานของทั้ง 3 วิชาในแต่ละกลุ่มโรงเรียนลดลงร้อยละ 8 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.3 ทุนชีวิตเด็กและเยาวชนไทยเพิ่มขึ้นร้อยละ 3 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 1.4 จำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วมการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตฐานสมรรถนะเพิ่มเป็นร้อยละ 30

ตัวชี้วัดที่ 1.5 ผลิตภาพแรงงานไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4 ต่อปี

ตัวชี้วัดที่ 1.6 จำนวนผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความยากจนหลายมิติลดลงร้อยละ 20 ของจำนวนผู้สูงอายุที่ยากจนต่อปี

<u>เป้าหมายที่ 2</u> กำลังคนมีสมรรถนะสูง สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมาย และสามารถสร้างงานอนาคต

ตัวชี้วัดที่ 2.1 ดัชนีความสามารถในการแข่งขันของสภาเศรษฐกิจโลก 6 ด้านทักษะ คะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 20 เมื่อสิ้นสุดแผน

ตัวชี้วัดที่ 2.2 การจัดอันดับในด้านบุคลากรผู้มีความสามารถสถาบันการศึกษาด้านการบริหารธุรกิจมีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 3 ต่อปี

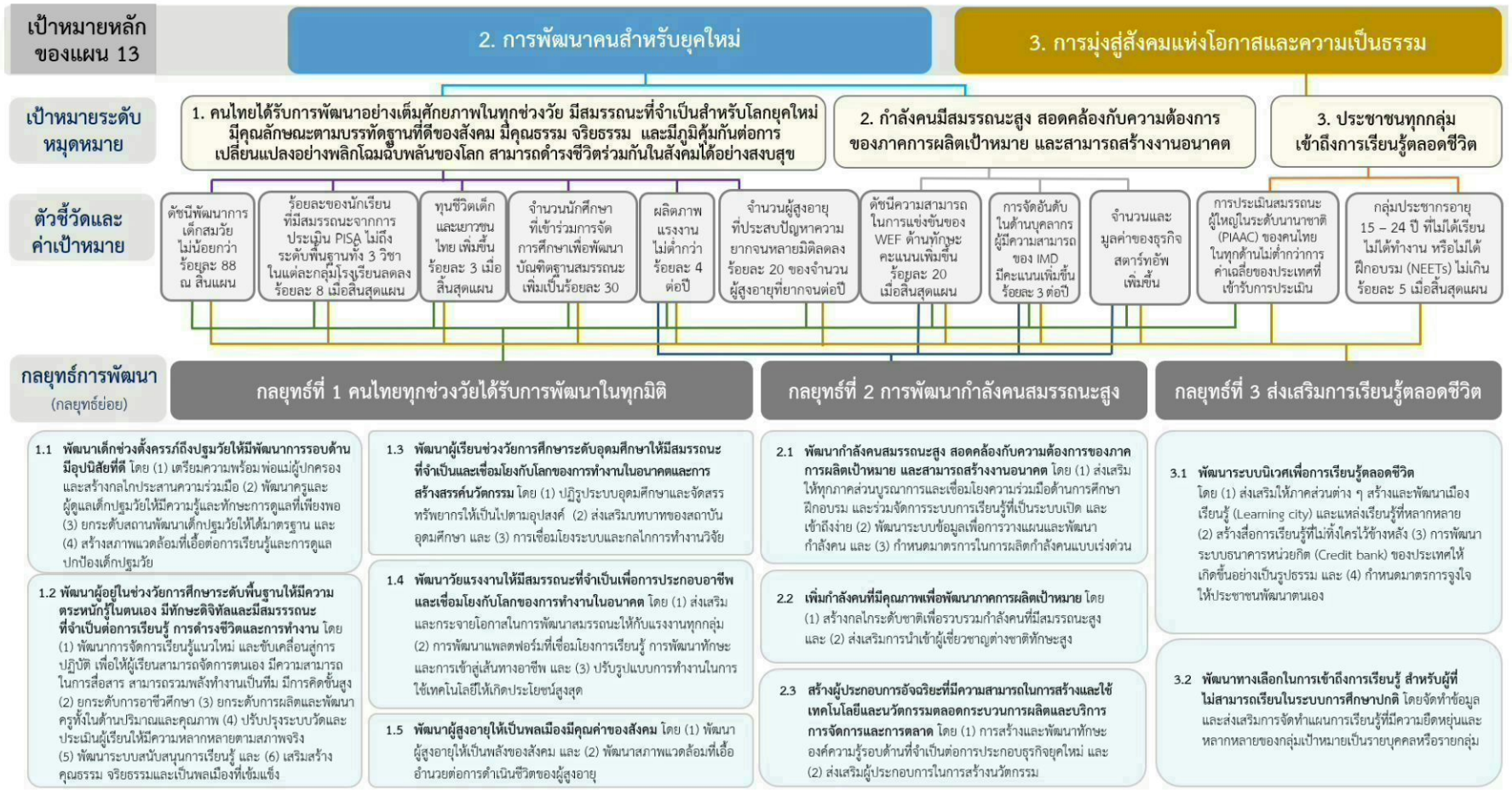
ตัวชี้วัดที่ 2.3 จำนวนและมูลค่าของธุรกิจสตาร์ทอัพเพิ่มขึ้น

<u>เป้าหมายที่ 3</u> ประชาชนทุกกลุ่มเข้าถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ตัวชี้วัดที่ 3.1 การประเมินสมรรถนะผู้ใหญ่ในระดับนานาชาติของคนไทยในทุกด้านไม่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศที่เข้ารับการประเมิน

ตัวชี้วัดที่ 3.2 กลุ่มประชากรอายุ 15-24 ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้ฝึกอบรม ไม่เกินร้อยละ 5 เมื่อสิ้นสุดแผน

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
2. การพัฒนาคนสำหรับยุคใหม่
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพในทุกช่วงวัย มีสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับโลกยุคใหม่ มีคุณลักษณะตามบรรทัดฐานที่ดีของสังคม มีคุณธรรม จริยธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกโฉมฉับพลันของโลก สามารถดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมได้อย่างสงบสุข
2. กำลังคนมีสมรรถนะสูง สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมาย และสามารถสร้างงานอนาคต
3. ประชาชนทุกกลุ่มเข้าถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
ดัชนีพัฒนาการเด็กสมวัยไม่น้อยกว่าร้อยละ 88 ณ สิ้นแผน
ร้อยละของนักเรียนที่มีสมรรถนะจากการประเมิน PISA ไม่ถึงระดับพื้นฐานทั้ง 3 วิชา ในแต่ละกลุ่มโรงเรียนลดลงร้อยละ 8 เมื่อสิ้นสุดแผน
ทุนชีวิตเด็กและเยาวชนไทย เพิ่มขึ้นร้อยละ 3 เมื่อสิ้นสุดแผน
จำนวนนักศึกษาที่เข้าร่วมการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาบัณฑิตฐานสมรรถนะเพิ่มเป็นร้อยละ 30
ผลิตภาพแรงงานไม่ต่ำกว่าร้อยละ 4 ต่อปี
จำนวนผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาความยากจนหลายมิติลดลงร้อยละ 20 ของจำนวนผู้สูงอายุที่ยากจนต่อปี
ดัชนีความสามารถในการแข่งขันของ WEF ด้านทักษะคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 20 เมื่อสิ้นสุดแผน
การจัดอันดับในด้านบุคลากรผู้มีความสามารถของ IMD มีคะแนนเพิ่มขึ้นร้อยละ 3 ต่อปี
จำนวนและมูลค่าของธุรกิจสตาร์ทอัพเพิ่มขึ้น
การประเมินสมรรถนะผู้ใหญ่ในระดับนานาชาติ (PIAAC) ของคนไทยในทุกด้านไม่ต่ำกว่าการค่าเฉลี่ยของประเทศที่เข้ารับการประเมิน
กลุ่มประชากรอายุ 15 – 24 ปี ที่ไม่ได้เรียน ไม่ได้ทำงาน หรือไม่ได้ฝึกอบรม (NEETs) ไม่เกินร้อยละ 5 เมื่อสิ้นสุดแผน
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 คนไทยทุกช่วงวัยได้รับการพัฒนาในทุกมิติ
กลยุทธ์ที่ 2 การพัฒนากำลังคนสมรรถนะสูง
กลยุทธ์ที่ 3 ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต
1.1 พัฒนาเด็กช่วงตั้งครรภ์ถึงปฐมวัยให้มีพัฒนาการรอบด้านมีอุปนิสัยที่ดี โดย (1) เตรียมความพร้อมพ่อแม่ผู้ปกครองและสร้างกลไกประสานความร่วมมือ (2) พัฒนาครูและผู้ดูแลเด็กปฐมวัยให้มีความรู้และทักษะการดูแลที่เพียงพอ (3) ยกระดับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยให้ได้มาตรฐาน และ (4) สร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการดูแลปกป้องเด็กปฐมวัย
1.2 พัฒนาผู้อยู่ในช่วงวัยการศึกษาระดับพื้นฐานให้มีความตระหนักรู้ในตนเอง มีทักษะดิจิทัลและมีสมรรถนะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ การดำรงชีวิตและการทำงาน โดย (1) พัฒนาการจัดการเรียนรู้แนวใหม่ และขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจัดการตนเอง มีความสามารถในการสื่อสาร สามารถรวมพลังทำงานเป็นทีม มีการคิดขั้นสูง (2) ยกระดับการอาชีวศึกษา (3) ยกระดับการผลิตและพัฒนาครูทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ (4) ปรับปรุงระบบวัดและประเมินผู้เรียนให้มีความหลากหลายตามสภาพจริง (5) พัฒนาระบบสนับสนุนการเรียนรู้ และ (6) เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมและเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง
1.3 พัฒนาผู้เรียนช่วงวัยการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้มีสมรรถนะที่จำเป็นและเชื่อมโยงกับโลกของการทำงานในอนาคตและการสร้างสรรค์นวัตกรรม โดย (1) ปฏิรูประบบอุดมศึกษาและจัดสรรทรัพยากรให้เป็นไปตามอุปสงค์ (2) ส่งเสริมบทบาทของสถาบันอุดมศึกษา และ (3) การเชื่อมโยงระบบและกลไกการทำงานวิจัย
1.4 พัฒนาวัยแรงงานให้มีสมรรถนะที่จำเป็นเพื่อการประกอบอาชีพและเชื่อมโยงกับโลกของการทำงานในอนาคต โดย (1) ส่งเสริมและกระจายโอกาสในการพัฒนาสมรรถนะให้กับแรงงานทุกกลุ่ม (2) การพัฒนาแพลตฟอร์มที่เชื่อมโยงการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะและการเข้าสู่เส้นทางอาชีพ และ (3) ปรับรูปแบบการทำงานในการใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์สูงสุด
1.5 พัฒนาผู้สูงอายุให้เป็นพลเมืองมีคุณค่าของสังคม โดย (1) พัฒนาผู้สูงอายุให้เป็นพลังของสังคม และ (2) พัฒนาสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินชีวิตของผู้สูงอายุ
2.1 พัฒนากำลังคนสมรรถนะสูง สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมาย และสามารถสร้างงานอนาคต โดย (1) ส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนบูรณาการและเชื่อมโยงความร่วมมือด้านการศึกษาฝึกอบรม และร่วมจัดการระบบการเรียนรู้ที่เป็นระบบเปิด และเข้าถึงง่าย (2) พัฒนาระบบข้อมูลเพื่อการวางแผนและพัฒนากำลังคน และ (3) กำหนดมาตรการในการผลิตกำลังคนแบบเร่งด่วน
2.2 เพิ่มกำลังคนที่มีคุณภาพเพื่อพัฒนาภาคการผลิตเป้าหมาย โดย (1) สร้างกลไกระดับชาติเพื่อรวบรวมกำลังคนที่มีสมรรถนะสูง และ (2) ส่งเสริมการนำเข้าผู้เชี่ยวชาญต่างชาติทักษะสูง
2.3 สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะที่มีความสามารถในการสร้างและใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมตลอดกระบวนการผลิตและบริการ การจัดการและการตลาด โดย (1) การสร้างและพัฒนาทักษะองค์ความรู้รอบด้านที่จำเป็นต่อการประกอบธุรกิจยุคใหม่ และ (2) ส่งเสริมผู้ประกอบการในการสร้างนวัตกรรม
3.1 พัฒนาระบบนิเวศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดย (1) ส่งเสริมให้ภาคส่วนต่าง ๆ สร้างและพัฒนาเมืองเรียนรู้ (Learning city) และแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย (2) สร้างสื่อการเรียนรู้ที่ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง (3) การพัฒนาระบบธนาคารหน่วยกิต (Credit bank) ของประเทศให้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม และ (4) กำหนดมาตรการจูงใจให้ประชาชนพัฒนาตนเอง
3.2 พัฒนาทางเลือกในการเข้าถึงการเรียนรู้ สำหรับผู้ที่ไม่สามารถเรียนในระบบการศึกษาปกติ โดยจัดทำข้อมูลและส่งเสริมการจัดทำแผนการเรียนรู้ที่มีความยืดหยุ่นและหลากหลายของกลุ่มเป้าหมายเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> คนไทยทุกช่วงวัยได้รับการพัฒนาในทุกมิติ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 พัฒนาเด็กช่วงตั้งครรภ์ถึงปฐมวัยให้มีพัฒนาการรอบด้าน มีอุปนิสัยที่ดี โดย

1) *การเตรียมความพร้อมพ่อแม่ผู้ปกครองและสร้างกลไกประสานความร่วมมือ* เพื่อดูแลหญิงตั้งครรภ์ให้ได้รับบริการที่มีคุณภาพ และดูแลเด็กให้มีพัฒนาการสมวัย ตั้งแต่อยู่ในครรภ์ – 6 ปี

2) *การพัฒนาครูและผู้ดูแลเด็กปฐมวัยให้มีความรู้และทักษะการดูแลที่เพียงพอ* มีจิตวิทยาการพัฒนาการของเด็กปฐมวัย สามารถทำงานร่วมกับพ่อแม่ผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการด้านการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยให้มีพัฒนาการสมวัยตามหลักการพัฒนาสมองและกระบวนการเรียนรู้แก่เด็ก ควบคู่กับการพัฒนาการด้านร่างกาย สาธารณสุข และโภชนาการ เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีพัฒนาการที่ดีอย่างรอบด้านก่อนเข้าสู่วัยเรียน

3) *การยกระดับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยให้ได้มาตรฐาน* และจัดสรรทรัพยากรที่เพียงพอสำหรับการดำเนินงาน เพื่อให้เป็นกลไกการพัฒนาเด็กปฐมวัยรายพื้นที่ที่มีคุณภาพ

4) *การสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการดูแลปกป้องเด็กปฐมวัย* ให้มีพัฒนาการที่ดีรอบด้าน สติปัญญาสมวัย โดยการมีส่วนร่วมของครอบครัว ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคประชาสังคม และภาคเอกชน รวมถึงพัฒนาระบบสารสนเทศเด็กรายบุคคลเพื่อการส่งต่อไปยังสถานศึกษาและการพัฒนาที่ต่อเนื่อง

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 พัฒนาผู้อยู่ในช่วงวัยการศึกษาระดับพื้นฐานให้มีความตระหนักรู้ในตนเอง มีทักษะดิจิทัลและมีสมรรถนะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ การดำรงชีวิตและการทำงาน โดย

1) *การพัฒนาการจัดการเรียนรู้แนวใหม่ และขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติ* เพื่อให้ผู้เรียนสามารถจัดการตนเอง มีความสามารถในการสื่อสาร สามารถรวมพลังทำงานเป็นทีม มีการคิดขั้นสูงด้วยการจัดการเรียนรู้เชิงรุกและขับเคลื่อนสู่การปฏิบัติโดยนำร่องกับสถานศึกษาที่มีความพร้อม และมีมหาวิทยาลัยในพื้นที่สนับสนุนความรู้และความเชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ

2) *การยกระดับการอาชีวศึกษา* โดยการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ร่วมกับกลุ่มอาชีพผู้ประกอบการ และสถาบันอุดมศึกษาสายปฏิบัติการ เพื่อให้ผู้เรียนมีสมรรถนะตามความต้องการของตลาดงาน มีงานทำและมีรายได้ตามสมรรถนะ และเป็นผู้ประกอบการใหม่ได้

3) *การยกระดับการผลิตและพัฒนาครูทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพ* โดยวางแผนจำนวนความต้องการครูในแต่ละสาขา พัฒนาหลักสูตรการผลิตครูที่มีการเตรียมความพร้อมด้านวิชาการและด้านทักษะการจัดการเรียนรู้ การใช้เทคโนโลยี นวัตกรรมผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ต่าง ๆ พัฒนาระบบการคัดกรองที่สะท้อนสมรรถนะวิชาชีพครู ปรับบทบาทของครูจาก “ผู้สอน” เป็น “โค้ช” ที่อำนวยการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และมุ่งสู่การยกระดับครูสู่วิชาชีพชั้นสูง

4) *การปรับปรุงระบบวัดและประเมินผู้เรียนให้มีความหลากหลายตามสภาพจริง* ตลอดจนมีการประเมินการเรียนรู้เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนเป็นรายบุคคล ที่เชื่อมโยงสู่การทำงานในอนาคต

5) การพัฒนาระบบสนับสนุนการเรียนรู้ (1) การแก้ไขภาวะการถดถอยของความรู้ในวัยเรียน โดยสถานศึกษาพัฒนาแนวปฏิบัติและระบบสนับสนุนที่เหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมการจัดการเรียนรู้แบบผสมผสานและการเรียนรู้ที่บ้านในสถานการณ์ฉุกเฉิน (2) *การพัฒนาระบบแนะแนวให้มีประสิทธิภาพ* โดยพัฒนาครูและผู้ประกอบอาชีพแนะแนวให้สามารถร่วมวางแผนเส้นทางการเรียนรู้ การประกอบอาชีพ และการดำเนินชีวิตของผู้เรียนได้ตามความสนใจ ความถนัด (3) *พัฒนาสถานศึกษาให้เป็นพื้นที่ปลอดภัยของผู้เรียนทุกคน* โดยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ สร้างความรู้ความเข้าใจแก่ครู บุคลากรทางการศึกษาและผู้เรียน ถึงแนวทางการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุขบนหลักของการเคารพความหลากหลายทั้งทางความคิด มุมมองของคนระหว่างรุ่น และอัตลักษณ์ส่วนบุคคลเพื่อการวางอนาคตในการพัฒนาประเทศร่วมกัน การส่งเสริมการเรียนรู้วิชาชีวิตในโรงเรียน ให้หลีกเลี่ยงยาเสพติด การพนัน และมีแนวปฏิบัติในการคุ้มครองสวัสดิภาพของผู้เรียน โดยเฉพาะจากการถูกกระทำโดยวิธีรุนแรงทั้งกายวาจา และการกลั่นแกล้ง (4) *การปรับปรุงระบบการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรทางการศึกษา* ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนเป็นสำคัญ และอยู่บนหลักความเสมอภาคและเป็นธรรม รวมถึงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีและดิจิทัลให้มีความครอบคลุมในทุกพื้นที่ (5) *การกระจายอำนาจ* ไปสู่สถานศึกษาและเพิ่มบทบาทของภาคเอกชน และภาคประชาสังคมในการสนับสนุนการจัดการศึกษา โดยปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ ที่เอื้อให้สถานศึกษามีความเป็นอิสระในการบริหารด้านการจัดการศึกษา ด้านวิชาการ ด้านงบประมาณ และด้านบุคลากร รวมทั้งขับเคลื่อนการสร้างนวัตกรรมทางการศึกษาตามบริบทของโรงเรียนและพื้นที่ ตลอดจนส่งเสริมบทบาทของภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและภาคประชาสังคมในการจัดการเรียนรู้ และการร่วมลงทุนเพื่อการศึกษา (6) *การส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษ* โดยพัฒนาระบบเสาะหาและกลไกการการบริหารจัดการและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษตามแนวคิดพหุปัญญาอย่างเป็นระบบ อาทิ การสนับสนุนทุนการศึกษาต่อ ฝึกประสบการณ์ทำงานวิจัยในองค์กรชั้นนำ ตลอดจนส่งเสริมการทำงานที่ใช้ความสามารถพิเศษอย่างเต็มศักยภาพ (7) *ผู้มีความต้องการพิเศษได้รับโอกาสและเข้าถึงการศึกษาและแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย* โดยสถานศึกษาจัดการศึกษาที่หลากหลายและเหมาะสมเฉพาะกลุ่มให้เป็นทางเลือกแก่ผู้เรียนเพื่อยุติการออกกลางคัน และพัฒนากลไกสนับสนุนรวมถึงการปรับกฎระเบียบให้เอื้อต่อภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และองค์การที่ไม่แสวงหากำไรในการดูแลกลุ่มผู้มีความต้องการพิเศษ อาทิ การวางแนวทางให้เอกชนสามารถจัดตั้งสถานฝึกอบรมหรือมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการพัฒนาผู้ต้องคำพิพากษา

6) การเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมและเป็นพลเมืองที่เข้มแข็ง รวมถึงการรักษาขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ค่านิยมไทยให้สอดคล้อง เหมาะสมกับบริบทในปัจจุบัน เพื่อให้เป็นพื้นฐานของสังคมไทยและเป็น “ซอฟต์พาวเวอร์”ในการสื่อสารภาพลักษณ์ของประเทศไทยและนำเสนอความเป็นไทยสู่สากล

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 พัฒนาผู้เรียนช่วงวัยการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้มีสมรรถนะที่จำเป็นและเชื่อมโยงกับโลกของการทำงานในอนาคตและการสร้างสรรค์นวัตกรรม โดย

1) ปฏิรูประบบอุดมศึกษาและการจัดสรรทรัพยากรให้เป็นไปตามอุปสงค์ โดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน มีการปรับระบบประกันคุณภาพอุดมศึกษา และส่งเสริมการมีส่วนร่วมรับผิดชอบและระดมทรัพยากรจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา

2) ส่งเสริมบทบาทของสถาบันอุดมศึกษา ในการแก้ปัญหาภาวการณ์ถดถอยของการเรียนรู้จากการแพร่ระบาดของโควิด-19 เชื่อมโยงโลกของการเรียนและการทำงานตลอดชีวิตด้วยการจัดการเรียนรู้ตาม

ความสนใจรายบุคคล สร้างและขยายความร่วมมือในการจัดการศึกษาระหว่างภาครัฐและเอกชนให้เข้มแข็งและส่งเสริมนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยกลไกนวัตกรรมการศึกษาขั้นสูง เพื่อผลิตกำลังคนตามความต้องการของประเทศ รวมทั้งส่งเสริมสถาบันอุดมศึกษาในพื้นที่พัฒนาคุณภาพการศึกษาและพัฒนาบุคลากร รองรับการพัฒนาที่เข้าใจบริบทสังคมและชุมชนในท้องถิ่น

3) การเชื่อมโยงระบบและกลไกการทำงานวิจัย ของเครือข่ายวิจัยกับศูนย์ความเป็นเลิศทั้งในต่างประเทศ เพื่อรวมนักวิจัยและนักเทคโนโลยีชั้นแนวหน้าในระดับโลกทำงานพัฒนาและต่อยอดงานวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศ ส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาทำงานร่วมกับนักวิจัยและผู้ประกอบการสตาร์ทอัพในรูปแบบบริษัทโฮลดิ้งเพื่อการพัฒนาธุรกิจฐานนวัตกรรม รวมถึงผลักดันให้สถาบันอุดมศึกษาทำงานวิจัยร่วมกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในภาคการผลิตและบริการให้สามารถปรับสู่เศรษฐกิจฐานความรู้ นวัตกรรม เพื่อยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ และเรียนรู้เทคโนโลยีเสมือน เพื่อการเตรียมพร้อมสำหรับโลกอนาคต

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 พัฒนาวัยแรงงานให้มีสมรรถนะที่จำเป็นเพื่อการประกอบอาชีพและเชื่อมโยงกับโลกของการทำงานในอนาคต โดย

1) ส่งเสริมและกระจายโอกาสในการพัฒนาสมรรถนะให้กับแรงงานทุกกลุ่ม ทั้งการเพิ่มพูนและพัฒนาทักษะความรู้ใหม่ เพื่อให้มีทักษะตรงกับงานและอาชีพที่เปลี่ยนแปลงไป และการพัฒนาทักษะเดิมเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการทำงาน โดยให้สถาบันการศึกษาร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม และหน่วยงานพัฒนาของรัฐ วางแผนสำรวจข้อมูลและจัดทำหลักสูตรระยะสั้น เพื่อพัฒนาทักษะพื้นฐานและทักษะที่จำเป็นในการทำงานและการใช้ชีวิต โดยมีการปรับกฎ ระเบียบให้มีความยืดหยุ่นเพื่อสนับสนุนการดำเนินการในรูปแบบที่หลากหลายได้ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีและรูปแบบการทำงานในอนาคต และประชาชนควรได้รับเครดิตในทักษะอนาคต เพื่อใช้พัฒนาทักษะในหลักสูตรที่ได้รับการรับรองและสนับสนุนจากภาครัฐ

2) การพัฒนาแพลตฟอร์มที่เชื่อมโยงการเรียนรู้ การพัฒนาทักษะ และการเข้าสู่เส้นทางอาชีพ เข้าด้วยกันอย่างเบ็ดเสร็จ และมีหน่วยงานรับผิดชอบที่ชัดเจน เพื่อให้เกิดความสะดวกแก่ผู้ที่ต้องการพัฒนาทักษะสามารถต่อยอดสู่การทำงาน และเชื่อมโยงการเรียนรู้ในรูปแบบต่าง ๆ โดยมีการรับรองมาตรฐาน รวมถึงการเสริมสร้างผู้ประกอบการที่เชื่อมโยงกับภาคการผลิตและบริการในพื้นที่

3) ปรับรูปแบบการทำงาน ในการใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์สูงสุด มีความคล่องตัวในการทำงานได้ทุกที่ และสร้างวัฒนธรรมการทำงานในทุกองค์กรที่ส่งเสริมให้คนเก่งได้แสดงความสามารถและแข่งขันอย่างเป็นธรรม เพื่อขจัดปัญหาทุจริตคอรัปชั่นและเพิ่มขีดความสามารถขององค์กร รวมถึงการเคารพสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะสิทธิด้านแรงงาน เพื่อให้แรงงานมีความมั่นคงและปลอดภัย

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.5 พัฒนาผู้สูงอายุให้เป็นพลเมืองมีคุณค่าของสังคม โดย

1) พัฒนาผู้สูงอายุให้เป็นพลังของสังคม ให้ผู้สูงอายุเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ ภูมิปัญญาที่สั่งสมมาตลอดช่วงชีวิตสู่คนรุ่นหลัง เพื่อให้เกิดการสืบสานและต่อยอดการพัฒนาสังคมและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับคนต่างวัย และส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ผู้สูงอายุได้ทำงานตามศักยภาพ รวมทั้งพัฒนาสื่อการเรียนรู้

ที่ทันสมัย และหลักสูตรระยะสั้น เพื่อพัฒนาความรู้ สมรรถนะทางดิจิทัลทักษะทางธุรกิจ และการใช้ชีวิตที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุแต่ละกลุ่ม

2) พัฒนาสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการดำเนินชีวิตของผู้สูงอายุ ให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข และการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของผู้สูงอายุแก่คนวัยอื่น ๆ รวมทั้งพัฒนานวัตกรรมรองรับการดำเนินชีวิตของผู้สูงอายุ

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> การพัฒนากำลังคนสมรรถนะสูง

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 พัฒนากำลังคนสมรรถนะสูง สอดคล้องกับความต้องการของภาคการผลิตเป้าหมาย และสามารถสร้างงานอนาคต โดย

1) ส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนบูรณาการและเชื่อมโยงความร่วมมือด้านการศึกษาฝึกอบรม และร่วมจัดการระบบการเรียนรู้ที่เป็นระบบเปิด และเข้าถึงง่าย รวมทั้งพัฒนาและยกระดับระบบรองรับ และสภาพแวดล้อมที่สามารถดึงดูดและเก็บรักษาบุคลากรที่มีศักยภาพสูง ตามโลกสมัยใหม่ที่ครอบคลุมทั้งความสามารถในงาน ทักษะในการใช้ชีวิต สมรรถนะดิจิทัลเพื่อการประกอบอาชีพ การดำเนินชีวิตประจำวัน และการใช้สิทธิในการเข้าถึงบริการพื้นฐานภาครัฐและสินค้าบริการได้อย่างเท่าทัน การแก้ปัญหา การมีแนวคิดของผู้ประกอบการ รวมถึงความสามารถในการบริหารตัวเอง และการบริหารคนเพื่อนำทักษะของสมาชิกทีมที่หลากหลายมาประสานพลังรวมกัน การปฏิบัติงานได้อย่างสร้างสรรค์ รวมทั้งกำหนดมาตรการจูงใจ และกลไกการสนับสนุนการฝึกอบรมและร่วมจัดการเรียนรู้

2) พัฒนาระบบข้อมูลเพื่อการวางแผนและพัฒนากำลังคน ทั้งข้อมูลอุปสงค์ อุปทานของแรงงาน และการเชื่อมโยงกับสมรรถนะตลอดห่วงโซ่การผลิตและห่วงโซ่คุณค่าตามรายอุตสาหกรรมของการผลิตและบริการเป้าหมาย รวมถึงการเชื่อมโยงระบบสมรรถนะกับค่าจ้าง

3) กำหนดมาตรการในการผลิตกำลังคนแบบเร่งด่วน โดยจัดการศึกษารูปแบบจำลองในสาขาที่จำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ อาทิ ด้านปัญญาประดิษฐ์ และด้านการวิเคราะห์ข้อมูล

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 เพิ่มกำลังคนที่มีคุณภาพเพื่อพัฒนาภาคการผลิตเป้าหมาย โดย

1) สร้างกลไกระดับชาติเพื่อรวบรวมกำลังคนที่มีสมรรถนะสูง ทั้งคนไทยและคนต่างชาติที่กำเนิด ในประเทศไทย และสนับสนุนให้ได้แสดงศักยภาพและใช้ความสามารถในการทำประโยชน์ให้กับประเทศทั้งในภาครัฐและเอกชน มีรูปแบบการทำงานที่เอื้อให้ทำงานข้ามพรมแดนกับสถาบันชั้นนำทั้งภาครัฐและเอกชนในระดับโลกได้ ให้มีการให้ลาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ มาผสานใช้กับการเพิ่มพูนความรู้และศักยภาพของแรงงานที่มีสมรรถนะสูง ควบคู่กับสร้างวัฒนธรรมการทำงาน วัฒนธรรมองค์กร และสภาพแวดล้อมการทำงานที่เอื้อให้กำลังคนคุณภาพทำงานหรือแสดงศักยภาพได้อย่างเต็มที่และทำงานอย่างมีความสุข

2) ส่งเสริมการนำเข้าผู้เชี่ยวชาญต่างชาติทักษะสูง โดยกำหนดมาตรการจูงใจเพื่อดึงดูดกลุ่มผู้เชี่ยวชาญต่างชาติให้เข้ามาทำงานด้านเทคโนโลยี และนวัตกรรม รวมถึงการดึงนักศึกษาต่างชาติที่จบการศึกษาในไทยให้สามารถอยู่ต่อในประเทศเพื่อพัฒนานวัตกรรม

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 สร้างผู้ประกอบการอัจฉริยะที่มีความสามารถในการสร้างและใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมตลอดกระบวนการผลิตและบริการ การจัดการและการตลาด โดย

1) การสร้างและพัฒนาทักษะองค์ความรู้รอบด้านที่จำเป็นต่อการประกอบธุรกิจยุคใหม่ โดยการสร้างความเชื่อใหม่ที่ส่งผลต่อการปรับพฤติกรรม ให้ตระหนักรู้ รับรู้องค์ความรู้ใหม่ ฝึกทักษะ สามารถนำไปวิเคราะห์และใช้ประโยชน์จากข้อมูลเพื่อการวางแผนธุรกิจ และสามารถบริหารจัดการความเสี่ยงทางธุรกิจได้ โดยมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ง่าย กระชับ และรวดเร็ว ตอบสนองการเรียนรู้ที่แตกต่างของแต่ละ บุคคลผ่านการเรียนรู้ในระบบและการเรียนรู้ตามอัธยาศัย ด้วยเทคโนโลยีที่ส่งเสริมการเรียนรู้ให้เป็นเรื่องง่าย รวมถึงการสร้างชุมชนผู้ประกอบการแบ่งปันการเรียนรู้และแรงบันดาลใจเพื่อสร้างการเปลี่ยนแปลง

2) ส่งเสริมผู้ประกอบการในการสร้างนวัตกรรม เพื่อต่อยอดสนับสนุนการสร้างมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรมในอนาคต โดยการสร้างพื้นที่ให้ผู้ประกอบการได้แข่งขันทดลองความคิด ส่งเสริมการลงทุนสำหรับการสร้างนวัตกรรม การจับคู่ทางธุรกิจ รวมถึงสนับสนุนด้านเงินทุน

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> ส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 พัฒนาระบบนิเวศเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดย

1) ส่งเสริมให้ภาคส่วนต่าง ๆ สร้างและพัฒนาเมืองเรียนรู้ และแหล่งเรียนรู้ ที่หลากหลาย โดยกำหนดมาตรการจูงใจที่เหมาะสมเพื่อให้สถาบันการศึกษา หน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่น องค์กรพัฒนาเอกชน ภาคประชาสังคม ภาคเอกชนโดยเฉพาะผู้ประกอบการสตาร์ทอัพสร้างและพัฒนาแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายมีสาระที่ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนทุกกลุ่ม ครอบคลุมทุกพื้นที่ เข้าถึงได้ง่ายทั้งพื้นที่กายภาพ และพื้นที่เสมือนจริง

2) สร้างสื่อการเรียนรู้ที่ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง โดยการสร้างสื่อที่ใช้ภาษาถิ่นเพื่อให้ประชาชนที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษาหลักเข้าถึงได้ สื่อทางเลือกสำหรับผู้พิการทางสายตาและผู้พิการทางการได้ยิน รวมถึงสนับสนุนกลุ่มประชากรที่มีข้อจำกัดทางเศรษฐกิจให้เข้าถึงสื่อในราคาที่เข้าถึงได้

3) การพัฒนาระบบธนาคารหน่วยกิตของประเทศให้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม ที่สามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้ในทุกระดับและประเภททั้งในระบบสายสามัญ สายอาชีพ การศึกษานอกระบบและตามอัธยาศัย ตั้งแต่มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา และนอกระบบ เพื่อสร้างความคล่องตัว และเปิดทางเลือกในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนทุกระดับ

4) กำหนดมาตรการจูงใจ ให้ประชาชนพัฒนาตนเองด้วยการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยจัดให้มีแหล่งเงินทุนเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต อาทิ การพัฒนาเครดิตการฝึกอบรมสำหรับคนทุกกลุ่ม การจัดสรรสิทธิพิเศษในการเข้ารับบริการฝึกอบรม การเข้าชมแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ส่งเสริมให้เอกชนที่ผลิตนวัตกรรมทางการศึกษา จัดทำกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร โดยกำหนดเงื่อนไขการให้ใช้ผลิตภัณฑ์โดยไม่มีค่าใช้จ่าย

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 พัฒนาทางเลือกในการเข้าถึงการเรียนรู้สำหรับผู้ที่ไม่สามารถเรียนในระบบการศึกษาปกติ โดยจัดทำข้อมูลและส่งเสริมการจัดทำแผนการเรียนรู้ที่มีความยืดหยุ่นและหลากหลายของกลุ่มเป้าหมายเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม เพื่อให้ผู้เรียนสามารถวางเส้นทางการเรียนรู้ที่ตอบสนองต่อจุดมุ่งหมายในอนาคตของตนเอง และสามารถเทียบโอนประสบการณ์ได้ ทั้งนี้ ให้มีการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องในทุกระดับให้มีความเข้าใจและมีสมรรถนะในการพัฒนาผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายพิเศษที่มีความต้องการที่ซับซ้อน

หมุดหมายที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

1. สถานการณ์การพัฒนาที่ผ่านมา

ภาครัฐเป็นกลไกหลักกลไกหนึ่งในการดูแลประชาชนให้กินดีอยู่ดี สามารถประกอบอาชีพได้ และขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ โดยมีหน้าที่และบทบาทสำคัญในการให้บริการประชาชน และการนำนโยบายสาธารณะ แผนการพัฒนาประเทศ และกฎหมาย สู่การปฏิบัติให้เกิดผลเป็นรูปธรรม โดยปัจจัยสำคัญของความสำเร็จของภาครัฐในการดำเนินการดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยภาครัฐที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับตัวให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว สถานการณ์ความไม่แน่นอนและมีความซับซ้อนเพิ่มมากขึ้น

ภาครัฐไทยยังคงมีข้อจำกัดในหลายประเด็นที่เป็นอุปสรรคต่อการตอบโจทย์ประชาชนได้อย่างเต็มศักยภาพ โดยเฉพาะการที่**โครงสร้างภาครัฐยังมีขนาดใหญ่ มีส่วนราชการและหน่วยงานของรัฐจำนวนมากที่มีการทำงานซ้ำซ้อนกัน ขาดการบูรณาการการทำงานร่วมกัน ในขณะที่การมีส่วนร่วมของภาคีพัฒนาอื่น ๆ ในการบริการภาครัฐยังมีข้อจำกัด** ส่งผลให้การทำงานและการให้บริการของภาครัฐมักเกิดปัญหาความล่าช้า ไม่ตอบโจทย์ความต้องการของประชาชน การให้บริการไม่ครอบคลุมพื้นที่อย่างทั่วถึง ซึ่งสะท้อนจากมิติด้านความมีประสิทธิผลของภาครัฐ ของดัชนีชี้วัดธรรมาภิบาลโลก พบว่า ปี 2562 ค่าดัชนีของไทยมีค่าที่ 65.87 คะแนน ลดลงจาก 66.83 คะแนน ในปี 2561 และน้อยกว่าประเทศสิงคโปร์ บรูไน และมาเลเซีย รวมถึงการที่**ภาครัฐยังขาดการมุ่งเน้นให้มีการประสานการดำเนินงานกับทุกภาคส่วนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน** สะท้อนจากสถานการณ์การบรรลุเป้าหมายแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ที่ยังมีสัดส่วนของเป้าหมายแผนแม่บทย่อยภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติที่ยังอยู่ในสถานการณ์บรรลุเป้าหมายต่ำกว่าค่าเป้าหมาย ณ ปี 2563 เป็นสัดส่วนมากถึงร้อยละ 80.71 นอกจากนี้ สัดส่วนการลงทุนของภาคเอกชนต่อการลงทุนรวมในการจัดบริการสาธารณะในปี 2563 อยู่ที่เพียงร้อยละ 10.7 เท่านั้น เทียบกับค่าเป้าหมายของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ที่ร้อยละ 20 ในปี 2565 ซึ่งรวมถึงการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคส่วนต่าง ๆ ในการติดตาม ตรวจสอบการดำเนินงานภาครัฐอาจยังมีข้อจำกัด และไม่สามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อจำกัดที่สำคัญอีกประการ คือ การที่**โครงสร้างพื้นฐานและกระบวนการทำงานของหน่วยงานของรัฐยังไม่สนับสนุนการทำงานรัฐบาลดิจิทัลแบบครบวงจร** โดยหน่วยงานของรัฐขาดการจัดเก็บและการเชื่อมโยงข้อมูลในรูปแบบดิจิทัลที่เป็นระบบและบูรณาการ ส่งผลให้การจัดเก็บข้อมูลมีความซ้ำซ้อน กระจัดกระจาย ไม่มีการจัดกลุ่ม จัดหมวดหมู่ ข้อมูลไม่มีคุณภาพ ไม่มีมาตรฐาน ไม่ถูกต้องครบถ้วน ไม่เป็นปัจจุบัน และไม่อยู่ในรูปแบบที่พร้อมต่อการใช้งานโดยเฉพาะกระบวนการขอใช้ข้อมูลซับซ้อนและใช้เวลานาน รวมถึง**ข้อมูลทรัพยากรต่าง ๆ ของภาครัฐเพื่อการพัฒนาประเทศยังขาดการบูรณาการและการบริหารอย่างเป็นระบบ** ขาดการนำมาวิเคราะห์และใช้งานในการตัดสินใจ ซึ่งสามารถสะท้อนได้จากผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ปี 2563 ซึ่งประกอบด้วย ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ที่ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ 57 และมีค่าคะแนน 0.7565 เทียบกับประเทศสิงคโปร์ที่ได้รับการจัดอันดับที่ 11 และมีค่าคะแนน 0.9150 ดัชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ มีค่าคะแนน 0.7738 ดัชนีทุนมนุษย์ มีค่าคะแนน 0.7751 และดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ มีค่าคะแนน 0.7941

ในขณะเดียวกัน บุคลากรภาครัฐยังคุ้นชินกับวิถีการทำงานในรูปแบบเดิม ขาดทักษะด้านดิจิทัลและการคิดสร้างสรรค์ ขาดการสร้างแรงจูงใจเพื่อกระตุ้นให้บุคลากรภาครัฐพัฒนาตนเองให้ทันต่อบริบทปัจจุบัน **บุคลากรไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเทคโนโลยีดิจิทัล** ขาดวัฒนธรรมของภาครัฐ และบางกรณีเป็นเหตุผลสำคัญในการขัดขวางการนำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการภาครัฐ ซึ่งปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง คือ การที่**ระบบการจ้างงานภาครัฐไม่ดึงดูดคนรุ่นใหม่ที่มีศักยภาพ** ทั้งในมิติระบบการสรรหา ค่าตอบแทน การบริหารผลการทำงาน ความก้าวหน้าในอาชีพ หรือการประเมินศักยภาพ รวมทั้งวัฒนธรรมองค์กรที่ไม่ทันสมัยและไม่เป็นมืออาชีพ ทำให้ไม่ส่งเสริมให้บุคลากรภาครัฐพัฒนาตนเองและเกิดความผูกพันต่อองค์กร ไม่เอื้อให้เกิดกรอบความคิดที่ต้องการจะพัฒนาตนเอง และความผูกพันต่อองค์กร ส่งผลให้ส่วนราชการไม่สามารถใช้ประโยชน์จากกำลังคนได้เต็มศักยภาพ

นอกจากนั้น **กฎหมายไทยจำนวนมากมีความล้าสมัย ไม่เอื้อต่อการทำงานและการปรับตัวของภาครัฐให้สอดคล้องกับสถานการณ์ รวมถึงการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนและภาคเอกชน** กระบวนการแก้ไขกฎหมายมีระยะเวลานานทำให้ไม่สามารถปรับปรุงกฎหมายให้รองรับการเปลี่ยนแปลงและขาดการนำเครื่องมือและเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาช่วยในการแก้ไขปรับปรุง พัฒนากฎหมาย หรือยกเลิกกฎหมาย **ขาดฐานข้อมูลด้านกฎหมายของประเทศ** เพื่อรองรับการเข้าถึงกระบวนการของกฎหมาย ให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการกำหนดกฎหมาย **ขาดความตระหนักถึงการปฏิบัติตามกฎหมายและผลที่จะได้รับอย่างเคร่งครัด** ส่งผลให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันของการบังคับใช้กฎหมาย โดยสะท้อนได้จากประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทย เทียบเคียงจากมิติด้านการบังคับใช้กฎหมายของดัชนีนิติธรรม พบว่า ในปี 2563 ประเทศไทยมีคะแนน 0.47 คะแนน จัดอยู่ลำดับที่ 83 จาก 128 ประเทศทั่วโลก ทั้งนี้ คะแนนในการบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทยมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง จาก 0.50 คะแนนในปี 2561 เป็น 0.48 คะแนนในปี 2562 และ 0.47 คะแนน

2. เป้าหมายการพัฒนา

2.1 ความเชื่อมโยงของหมุดหมายกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และยุทธศาสตร์ชาติ

ภาครัฐจำเป็นต้องเร่งพัฒนาและปรับตัวเพื่อลดช่องว่างของการปฏิบัติงานให้มีศักยภาพที่เหมาะสม ในฐานะที่เป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศบนหลักการบริหารงานภาครัฐแนวใหม่ คือ การปรับเปลี่ยนการบริหารจัดการภาครัฐ โดยนำหลักการเพิ่มประสิทธิภาพของระบบราชการและ การแสวงหาประสิทธิภาพในการปฏิบัติราชการที่มุ่งการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาประเทศ โดยมีประเด็นที่ต้องดำเนินการเพื่อรับมือกับแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงและเสริมสร้างความสามารถของภาครัฐ ประกอบด้วย 1) พัฒนาการให้บริการภาครัฐที่ตอบโจทย์ สะดวก ประหยัด แก่ประชาชนและผู้ประกอบการ โดยพัฒนาคุณภาพการให้บริการและเปิดโอกาสให้ภาคส่วนอื่นเข้ามามีส่วนร่วม 2) ปรับเปลี่ยนการบริหารจัดการและโครงสร้างของภาครัฐให้ยืดหยุ่น เชื่อมโยง เปิดกว้าง และมีประสิทธิภาพเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ 3) ปรับเปลี่ยนภาครัฐเป็นรัฐบาลดิจิทัลที่ใช้ข้อมูลในการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาประเทศ และสร้างระบบบริหารจัดการ และ 4) การสร้างระบบบริหารภาครัฐที่ส่งเสริมการปรับเปลี่ยนและพัฒนาบุคลากร ให้มีทักษะที่จำเป็นในการให้บริการภาครัฐดิจิทัลและปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ มาตรการภาครัฐให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ ซึ่งตอบสนองต่อเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จำนวน 2 เป้าหมาย ได้แก่ เป้าหมายที่ 3) **การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม** โดยมีบริการสาธารณะทั่วถึง เท่าเทียม และ

เป้าหมายที่ 5) **การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับความเสี่ยงและการเปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทโลกใหม่**

การพัฒนาตามหมุดหมายฯ จะสามารถส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติใน 4 ด้าน ได้แก่ 1) ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ในประเด็นเป้าหมาย ประชาชนอยู่ดี กินดี และมีความสุข 2) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ใน 2 ประเด็นเป้าหมาย คือ ประเทศไทยเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว เศรษฐกิจเติบโตอย่างมีเสถียรภาพและยั่งยืน และประเทศไทยมีขีดความสามารถในการแข่งขันสูงขึ้น 3) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม 2 ประเด็นเป้าหมาย คือ สร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในทุกมิติ และเพิ่มขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนา การพึ่งตนเองและการจัดการตนเองเพื่อสร้างสังคมคุณภาพ 4) ยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ 2 ประเด็นเป้าหมาย คือ ภาครัฐมีวัฒนธรรมการทำงานที่มุ่งผลสัมฤทธิ์และผลประโยชน์ส่วนรวม ตอบสนองความต้องการของประชาชนได้อย่างสะดวก รวดเร็ว โปร่งใส และภาครัฐมีขนาดที่เล็กลง พร้อมปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ หมุดหมายที่ 13 ยังมีความเชื่อมโยงกับเป้าหมายแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติใน 4 ประเด็น ได้แก่ ประเด็นที่ 17 ความเสมอภาคและหลักประกันทางสังคม ประเด็นที่ 20 การบริการประชาชนและประสิทธิภาพภาครัฐ ประเด็นที่ 21 การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ ประเด็นที่ 22 กฎหมายและกระบวนการยุติธรรม

2.2 เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

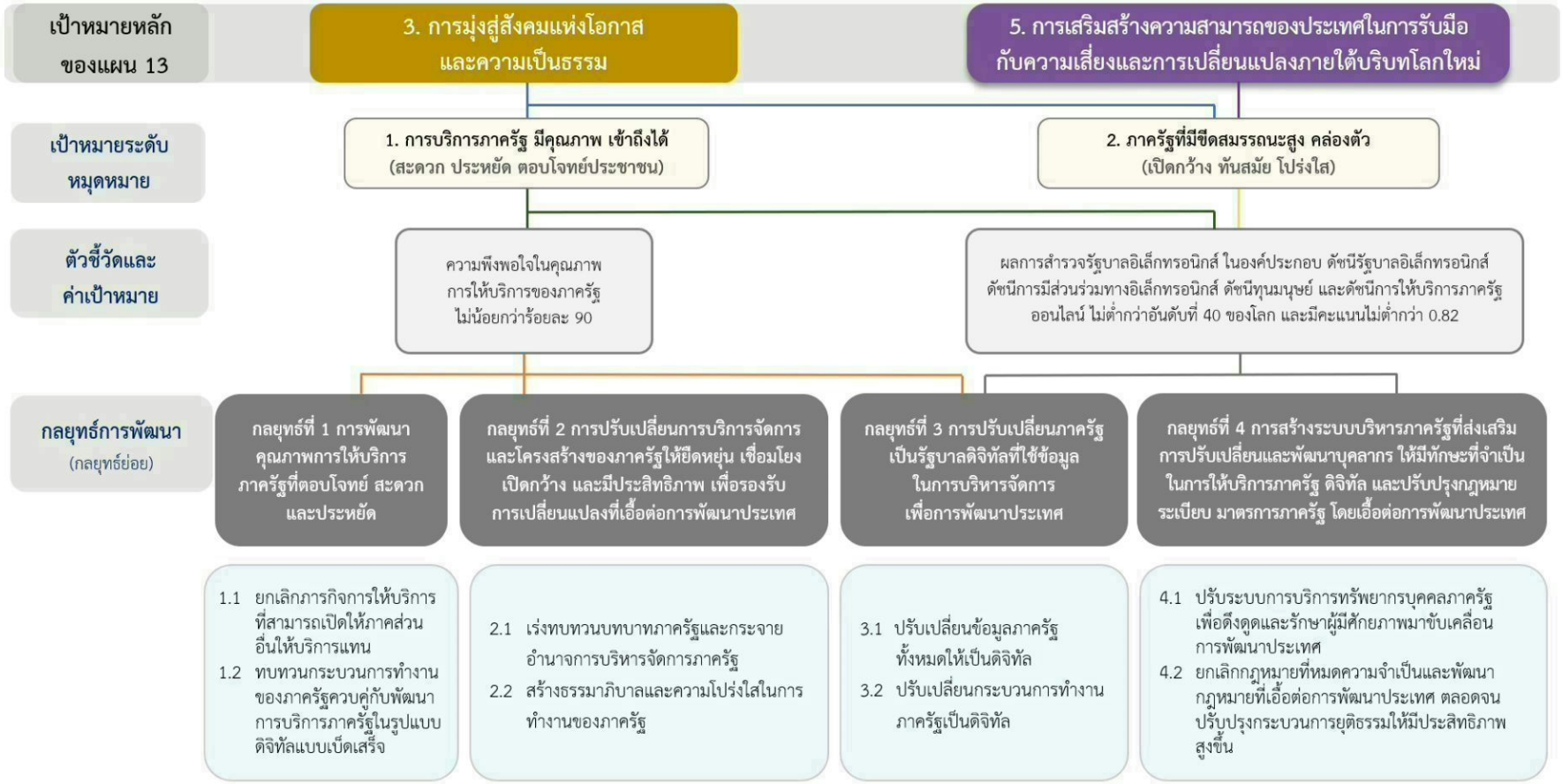
<u>เป้าหมายที่ 1</u> การบริการภาครัฐ มีคุณภาพ เข้าถึงได้

ตัวชี้วัดที่ 1.1 ความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90

<u>เป้าหมายที่ 2</u> ภาครัฐที่มีขีดสมรรถนะสูง คล่องตัว

ตัวชี้วัดที่ 2.1 ผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ในองค์ประกอบ ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีทุนมนุษย์ และดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ ไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 40 ของโลก และมีคะแนนไม่ต่ำกว่า 0.82

3. แผนที่กลยุทธ์

เป้าหมายหลักของแผน 13
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
5. การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับความเสี่ยงและการเปลี่ยนแปลงภายใต้บริบทโลกใหม่
เป้าหมายระดับหมุดหมาย
1. การบริการภาครัฐ มีคุณภาพ เข้าถึงได้ (สะดวก ประหยัด ตอบโจทย์ประชาชน)
2. ภาครัฐที่มีขีดสมรรถนะสูง คล่องตัว (เปิดกว้าง ทันสมัย โปร่งใส)
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมาย
ความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ 90
ผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ในองค์ประกอบ ดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีทุนมนุษย์ และดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ ไม่ต่ำกว่าอันดับที่ 40 ของโลก และมีคะแนนไม่ต่ำกว่า 0.82
กลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย)
กลยุทธ์ที่ 1 การพัฒนาคุณภาพการให้บริการภาครัฐที่ตอบโจทย์ สะดวก และประหยัด
กลยุทธ์ที่ 2 การปรับเปลี่ยนการบริการจัดการและโครงสร้างของภาครัฐให้ยืดหยุ่น เชื่อมโยง เปิดกว้าง และมีประสิทธิภาพ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ
กลยุทธ์ที่ 3 การปรับเปลี่ยนภาครัฐเป็นรัฐบาลดิจิทัลที่ใช้ข้อมูลในการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาประเทศ
กลยุทธ์ที่ 4 การสร้างระบบบริหารภาครัฐที่ส่งเสริมการปรับเปลี่ยนและพัฒนาบุคลากร ให้มีทักษะที่จำเป็นในการให้บริการภาครัฐ ดิจิทัล และปรับปรุงกฎหมายระเบียบ มาตรการภาครัฐ โดยเอื้อต่อการพัฒนาประเทศ
1.1 ยกเลิกภารกิจการให้บริการที่สามารถเปิดให้ภาคส่วนอื่นให้บริการแทน
1.2 ทบทวนกระบวนการทำงานของภาครัฐควบคู่กับพัฒนาการบริการภาครัฐในรูปแบบดิจิทัลแบบเบ็ดเสร็จ
2.1 เร่งทบทวนบทบาทภาครัฐและกระจายอำนาจการบริหารจัดการภาครัฐ
2.2 สร้างธรรมาภิบาลและความโปร่งใสในการทำงานของภาครัฐ
3.1 ปรับเปลี่ยนข้อมูลภาครัฐทั้งหมดให้เป็นดิจิทัล
3.2 ปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงานภาครัฐเป็นดิจิทัล
4.1 ปรับระบบการบริการทรัพยากรบุคคลภาครัฐเพื่อดึงดูดและรักษาผู้มีศักยภาพมาขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ
4.2 ยกเลิกกฎหมายที่หมดความจำเป็นและพัฒนากฎหมายที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ ตลอดจนปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

4. กลยุทธ์การพัฒนา

<u>กลยุทธ์ที่ 1</u> พัฒนาคุณภาพการให้บริการภาครัฐที่ตอบโจทย์ สะดวก และประหยัด

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.1 ยกเลิกภารกิจการให้บริการที่สามารถเปิดให้ภาคส่วนอื่นให้บริการแทน โดยยกเลิกภารกิจการให้บริการของภาครัฐที่มีต้นทุนสูง เมื่อเทียบกับเอกชน หรือไม่มีความจำเป็นที่ภาครัฐต้องดำเนินการ โดยพัฒนากลไกและสร้างแรงจูงใจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน วิสาหกิจเพื่อสังคม องค์การนอกภาครัฐ และภาคีการพัฒนาอื่น ๆ เข้ามาดำเนินการหรือร่วมดำเนินการในลักษณะนวัตกรรมการให้บริการในการตอบสนองความต้องการของประชาชนและการพัฒนาประเทศที่มีการร่วมรับผลประโยชน์และความเสี่ยงในการดำเนินการ

กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ทบทวนกระบวนการทำงานของภาครัฐควบคู่กับพัฒนาการบริการภาครัฐในรูปแบบดิจิทัลแบบเบ็ดเสร็จ โดยปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงานของภาครัฐจากการควบคุมมาเป็นการกำกับดูแลหรือเกิดความสะดวก รวดเร็ว โดยเฉพาะขั้นตอนการอนุมัติ อนุญาตต่าง ๆ พร้อมทั้งปรับกระบวนการทำงานภาครัฐโดยลดขั้นตอนที่ไม่จำเป็นและให้มีการเชื่อมโยงการให้บริการระหว่างหน่วยงานให้เกิดการทำงานแบบบูรณาการ โดยกำหนดเป้าหมายการบริการภาครัฐแบบเบ็ดเสร็จในทุกบริการที่ภาครัฐยังต้องดำเนินการให้เกิดการบูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นรูปธรรมตั้งแต่ระดับนโยบาย แผนงบประมาณ กำลังคน และการติดตามประเมินผล ให้เป็นเอกภาพและมุ่งเป้าหมายร่วมกัน

<u>กลยุทธ์ที่ 2</u> ปรับเปลี่ยนการบริหารจัดการและโครงสร้างของภาครัฐให้ยืดหยุ่น เชื่อมโยง เปิดกว้าง และมีประสิทธิภาพเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 เร่งทบทวนบทบาทภาครัฐและกระจายอำนาจการบริหารจัดการภาครัฐ โดยปรับบทบาทและภารกิจใหม่ให้รองรับแนวทางการพัฒนาประเทศและสถานการณ์ในอนาคต ส่งเสริมการกระจายอำนาจการบริหารจัดการภาครัฐ โดยเฉพาะในเรื่องโครงสร้างภาครัฐ อัตรากำลัง งบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้างให้เกิดความยืดหยุ่น คล่องตัว มีประสิทธิภาพในการบริหารของส่วนราชการและจังหวัด และแก้ไขปรับปรุง พัฒนากฎหมาย กฎระเบียบ ให้เอื้อต่อการกระจายอำนาจของส่วนราชการและการบูรณาการการทำงานร่วมกันของหน่วยงานของรัฐ รวมทั้งส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีศักยภาพพร้อมรับภารกิจจากส่วนกลางไปดำเนินการได้ ทั้งนี้ ควรมีการกำหนดกลไกที่สามารถให้หน่วยงานของรัฐสามารถปรับเปลี่ยนการทำงานหรือสร้างนวัตกรรมโดยไม่ติดอยู่ภายใต้กรอบเงื่อนไขของกฎระเบียบเดิมโดยเร็วเป็นอันดับแรก

กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 สร้างความโปร่งใสและธรรมาภิบาลภาครัฐ โดยเปิดเผยข้อมูลผ่านเทคโนโลยีต่าง ๆ ให้ประชาชน องค์กร เครือข่าย และภาคีการพัฒนาต่าง ๆ สามารถเข้าถึงข้อมูลและมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูล ข้อเท็จจริง ความคิดเห็น และตรวจสอบการดำเนินงานของหน่วยงานรัฐผ่านช่องทางการติดต่อสื่อสารระหว่างกันที่หลากหลาย มีการบูรณาการการบริหารจัดการและนำไปประกอบการตัดสินใจของหน่วยงานของรัฐในการแก้ปัญหาและการพัฒนาร่วมกัน เพื่อลดการทุจริตคอรัปชั่น

<u>กลยุทธ์ที่ 3</u> ปรับเปลี่ยนภาครัฐเป็นรัฐบาลดิจิทัลที่ใช้ข้อมูลในการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 ปรับเปลี่ยนข้อมูลภาครัฐทั้งหมดให้เป็นดิจิทัล โดยจัดทำข้อมูลสำหรับการบริหารจัดการทรัพยากรของประเทศทั้งในด้านงบประมาณ ทรัพยากรบุคคล และข้อมูลอื่นของหน่วยงานของรัฐทั้งหมดอย่างบูรณาการให้เป็นดิจิทัลที่มีมาตรฐาน ถูกต้อง ปลอดภัย พร้อมใช้งาน มีการจัดเก็บที่ไม่ซ้ำซ้อน ไม่เป็นภาระ

กับผู้ให้ข้อมูล มีการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานของรัฐกับภาคเอกชน เพื่อให้เกิดการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูลประกอบการตัดสินใจเชิงนโยบายและการบริการภาครัฐให้สอดคล้องกับบริบทการพัฒนาได้อย่างเป็นปัจจุบัน พร้อมทั้งเปิดเผยข้อมูลที่จำเป็นต่อสาธารณะในการใช้ประโยชน์ร่วมกันในการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้ เร่งพัฒนาระบบที่บูรณาการข้อมูลสำหรับการบริหารจัดการทรัพยากรภาครัฐในภาพรวมที่สำคัญต่อการตัดสินใจในเชิงนโยบายให้แล้วเสร็จเป็นอันดับแรก

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 ปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงานภาครัฐเป็นดิจิทัล โดยออกแบบกระบวนการทำงานใหม่ ยกเลิกการใช้เอกสารและขั้นตอนการทำงานที่หมดความจำเป็นหรือมีความจำเป็นน้อย นำเทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้ตลอดกระบวนการทำงาน ตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติงาน และการติดตามประเมินผล โดยเฉพาะการให้บริการประชาชนและผู้ประกอบการให้มีความคล่องตัว สะดวก รวดเร็ว มีช่องทางและรูปแบบการให้บริการที่หลากหลายที่สอดคล้องกับการทำงานแบบดิจิทัล

<u>กลยุทธ์ที่ 4</u> สร้างระบบบริหารภาครัฐที่ส่งเสริมการปรับเปลี่ยนและพัฒนาบุคลากร ให้มีทักษะที่จำเป็นในการให้บริการภาครัฐดิจิทัล และปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ มาตรการภาครัฐให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 ปรับระบบการบริหารทรัพยากรบุคคลภาครัฐเพื่อดึงดูดและรักษาผู้มีศักยภาพมาขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงแผนกลยุทธ์องค์กรและกลยุทธ์การบริหารทรัพยากรบุคคลที่สามารถดำเนินการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในทางปฏิบัติได้อย่างแท้จริง โดยจะต้องทบทวนแนวทางการขับเคลื่อนภารกิจเพื่อให้ภาครัฐมีขนาดและต้นทุนที่เหมาะสม ตลอดจนปรับเปลี่ยนตำแหน่งงานที่สามารถถ่ายโอนภารกิจมาเป็นตำแหน่งงานหลักที่มีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ อีกทั้งปรับปรุงรูปแบบการจ้างงานภาครัฐให้หลากหลาย ยืดหยุ่น ครอบคลุมให้มีประเภทการจ้างงานในรูปแบบสัญญา หรือรูปแบบการทำงานไม่ตลอดชีพมากขึ้นและลดการจ้างงานแบบตลอดชีพ เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อบริบทและเงื่อนไขการจ้างงานในปัจจุบันและดึงดูดผู้มีความรู้ความสามารถเข้ามาปฏิบัติงานในภาครัฐเพื่อผลักดันภารกิจได้อย่างทันการณ์และมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งให้ความสำคัญกับการสร้างพื้นที่นวัตกรรมรูปแบบการจ้างงานเพื่อให้การขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงเป็นไปอย่างรวดเร็วเป็นรูปธรรมและเหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรภาครัฐด้านดิจิทัลแบบองค์รวม ตลอดจนพัฒนาทัศนคติ จริยธรรม องค์ความรู้ และทักษะ พร้อมทั้งพัฒนาระบบการประเมินผลบุคลากรภาครัฐที่สามารถส่งเสริมและสะท้อนศักยภาพในการร่วมขับเคลื่อนเป้าหมายของประเทศอย่างเป็นระบบ ทั้งในระดับองค์กร ระดับทีม และระดับบุคคล ตลอดจนระบบการบริหารจัดการทรัพยากรบุคคลที่สามารถยกระดับการใช้ทรัพยากรบุคคลทุกคนให้เกิดความคุ้มค่าและประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ

กลยุทธ์ย่อยที่ 4.2 ยกเลิกกฎหมายที่หมดความจำเป็นและพัฒนากฎหมายที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ ตลอดจนปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น โดยภาครัฐต้องให้ความสำคัญกับการบังคับใช้กฎหมายที่จริงจัง การปรับเปลี่ยนบทบาทมาเป็นผู้อำนวยความสะดวกแก่ภาคเอกชนและประชาชนในการพัฒนาและปฏิรูปกฎหมายที่มีเป้าหมายที่วัดได้ในการให้เกิดความอยู่ดีมีสุขของคนไทยและการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ รวมทั้งปรับปรุงกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้นและมีการทำงานระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างบูรณาการ เพื่อให้เกิดกระบวนการทำงานที่รวดเร็วเป็นธรรมต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนได้อย่างทั่วถึง รวมทั้งกำหนดให้มีหน่วยงานกลางดำเนินการเร่งรัดการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายล้าสมัย ยกเลิกกฎหมายที่หมดความจำเป็นซ้ำซ้อน หรือเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานและการปรับตัวให้ทันการณ์ของภาครัฐ โดยเฉพาะกฎหมาย

ที่ขัดกับการพัฒนารัฐบาลดิจิทัลในทุกระดับและกฎหมายที่เกี่ยวกับการตรวจสอบการดำเนินการของภาครัฐที่ต้องมุ่งเป้าร่วมกันในการพัฒนาประเทศ พร้อมทั้ง จัดให้มีการพัฒนาและบูรณาการฐานข้อมูลกลางด้านกฎหมายของประเทศที่มี ความปลอดภัยสูง สะดวก เข้าถึงได้ง่าย จำแนกประเภทตามการใช้งานของผู้ใช้บริการ

ส่วนที่ 5

การขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ

การบรรลุเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ต้องอาศัยการดำเนินงานจากทุกภาคส่วนที่เชื่อมประสานกันอย่างเป็นระบบ ครอบคลุมตั้งแต่กระบวนการขับเคลื่อนที่สามารถถ่ายทอดเป้าหมายและกลยุทธ์ของแผนไปสู่การดำเนินงานในระดับมาตรการ แผนงาน และโครงการ ได้อย่างสอดคล้องเชื่อมโยงและสามารถสะท้อนถึงเป้าหมายการพัฒนาได้อย่างแท้จริง รวมถึงการผลักดันให้เกิดการทำงานอย่างบูรณาการในประเด็นการพัฒนาที่ครอบคลุมภารกิจของหลายหน่วยงาน และการประสานความร่วมมือกับภาคส่วนอื่น ๆ ที่เป็นภาคีการพัฒนาเพื่อผนึกกำลังในการที่จะขับเคลื่อนการพัฒนาให้สัมฤทธิ์ผล ในขณะเดียวกัน การขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ให้ประสบผลสำเร็จยังต้องอาศัยกลไกการจัดสรรงบประมาณที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตลอดจนกระบวนการติดตามประเมินผลที่มีประสิทธิภาพและอยู่บนพื้นฐานของการมีส่วนร่วมเพื่อสนับสนุนให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแผนงานและวิธีการดำเนินงานให้สามารถตอบสนองต่อเป้าหมายได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยให้การขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติบรรลุผลสำเร็จ และสนับสนุนการพัฒนาให้บรรลุตามวิสัยทัศน์ **“ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้วด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”**ต่อไป

5.1 หลักการขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ

5.1.1 การใช้วงจรการบริหารงานคุณภาพเป็นกรอบแนวทาง เพื่อให้เกิดกระบวนการทำงานที่เป็นระบบและมีการพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง โดยครอบคลุมการดำเนินงาน 4 ขั้นตอนที่มีความเชื่อมโยงกัน ซึ่งได้แก่ การวางแผน ปฏิบัติตามแผน การติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลการดำเนินงาน และการปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานตามผลการตรวจสอบ

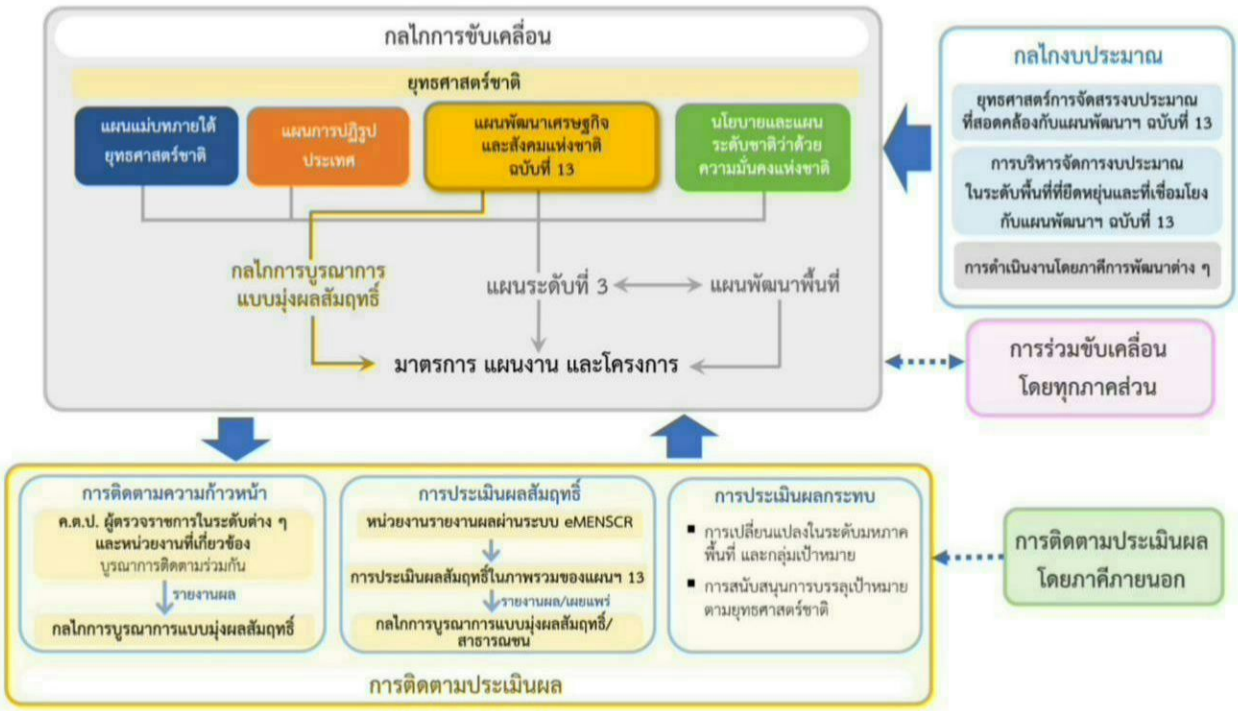
5.1.2 การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ โดยให้ความสำคัญกับการวัดผลสำเร็จของการดำเนินงานด้วยเป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายที่เป็นรูปธรรม ทั้งในเชิงประสิทธิภาพและประสิทธิผล ในทุกกระบวนการของวงจรการบริหารงานคุณภาพ

5.1.3 การผสมผสานกลไกในหลากหลายมิติ ทั้งกลไกในเชิงยุทธศาสตร์ ซึ่งมุ่งเน้นการสร้างปัจจัยที่จะเป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่เป้าหมาย พร้อมทั้งมีการจัดลำดับการดำเนินงานตามความสำคัญและความเร่งด่วน **กลไกตามภารกิจ** ที่เป็นการดำเนินงานตามหน้าที่ความรับผิดชอบตามกฎหมายและความเชี่ยวชาญของหน่วยงาน และ**กลไกในเชิงพื้นที่** ที่เป็นการแปลงแผนพัฒนาฯ ไปสู่การปฏิบัติ ผ่านการมองภาพเชิงองค์รวมในระดับภาคและจังหวัด โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับสภาพภูมิสังคมของพื้นที่

5.1.4 การดำเนินงานโดยอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน เพื่อสร้างการยอมรับและลดข้อจำกัดที่เกิดจากการดำเนินงานโดยหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง หรือการดำเนินงานโดยภาครัฐแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยให้ความสำคัญกับการดำเนินงานที่เชื่อมประสานกันและมีเป้าหมายร่วมกัน

5.2 แนวทางการขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ

กระบวนการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 สู่การปฏิบัติ

5.2.1 กลไกการขับเคลื่อน

ประกอบด้วยการดำเนินงานผ่านกลไก 2 ส่วนที่คู่ขนานกัน ได้แก่ **กลไกการบูรณาการแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์** ซึ่งเป็นกลไกที่มีจุดมุ่งหมายในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมาย ผ่านการบูรณาการทำงานของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องและการสร้างความร่วมมือกับภาคส่วนอื่น ๆ และ **กลไกตามภารกิจ และกลไกในระดับพื้นที่** ซึ่งเป็นการขับเคลื่อนผ่านการดำเนินงานตามภารกิจประจำของหน่วยงานและการดำเนินงานในระดับพื้นที่ โดยสาระสำคัญของการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ผ่านกลไกทั้งสองส่วน มีดังนี้

1) **กลไกการบูรณาการแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์** เป็นกลไกการดำเนินงานในเชิงยุทธศาสตร์ที่มุ่งเน้นให้เกิดการบูรณาการการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และเชื่อมโยงการทำงานกับคณะกรรมการระดับชาติที่มีอยู่ รวมถึงสร้างความร่วมมือในการขับเคลื่อนระหว่างภาครัฐกับภาคส่วนอื่น ๆ ทั้งภาคเอกชน ภาคประชาสังคม ภาควิชาการ ประชาชน และภาคีการพัฒนาต่าง ๆ เพื่อผลักดันให้การขับเคลื่อนหมุดหมายต่าง ๆ บรรลุเป้าหมายได้ตามที่กำหนดอย่างเป็นรูปธรรม โดยจะ**ให้ความสำคัญกับการจัดทำหรือขับเคลื่อนมาตรการ แผนงาน และโครงการ ที่มีความสำคัญในระดับสูงต่อการบรรลุเป้าหมายของแต่ละหมุดหมาย โดยเฉพาะการดำเนินงานที่มีความเกี่ยวข้องกับหลายหน่วยงาน การดำเนินงานที่เป็นการริเริ่มขึ้นใหม่ หรืออยู่นอกเหนือจากภารกิจปกติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง** นอกจากนี้ กลไกนี้จะมีบทบาทในการกำกับและติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินงาน รวมถึงให้ข้อเสนอแนะแก่หน่วยงานในระดับปฏิบัติ

2) **กลไกตามภารกิจ** เป็นการ**เชื่อมโยงการดำเนินงานตามภารกิจของหน่วยงานให้สามารถสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13** โดยหน่วยงานภาครัฐพิจารณาดำเนินการจัดทำแผนระดับที่ 3 มาตรการ แผนงาน และโครงการ ในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 สู่การปฏิบัติ ผ่านกลไกของหน่วยงานที่เป็นภาคีการพัฒนาต่าง ๆ

3) **กลไกในระดับพื้นที่** โดยจัดทำแผนพัฒนาภาค แผนพัฒนาจังหวัด และแผนระดับพื้นที่ต่าง ๆ ให้สนับสนุนการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ในการกำหนดแนวทางการพัฒนาและแผนงานโครงการที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 และแผนระดับที่ 2 อื่น ๆ พร้อมกับการแก้ปัญหาของพื้นที่และการพัฒนาพื้นที่โดยสอดคล้องกับศักยภาพ ตลอดจนสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ

5.2.2 กลไกงบประมาณ

กลไกงบประมาณเป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ให้สามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยประกอบด้วย

1) **การบูรณาการการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 เข้ากับการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี** เพื่อให้ระบบงบประมาณสามารถสนับสนุนการบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 โดยผนวกประเด็นการพัฒนาภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ที่ต้องมุ่งเน้นในแต่ละปีเข้ากับยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณ

2) **การสนับสนุนให้หน่วยงานในระดับพื้นที่สามารถบริหารจัดการงบประมาณได้อย่างยืดหยุ่น และสอดคล้องเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13** เพื่อขับเคลื่อนประเด็นการพัฒนาสำคัญที่เหมาะสมกับบริบท ศักยภาพ และความต้องการที่แตกต่างกันของแต่ละพื้นที่ได้อย่างแท้จริง

3) **การส่งเสริมการดำเนินงานของภาคีการพัฒนาต่าง ๆ** โดยสนับสนุนให้ภาคเอกชนและภาคีการพัฒนาต่าง ๆ ที่มีศักยภาพเข้ามาลงทุนในภาคการผลิตและบริการเป้าหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 รวมถึงดำเนินงานในกิจกรรมการพัฒนาที่เอกชนมีความเชี่ยวชาญ ภายใต้การกำหนดมาตรฐานและการกำกับดูแลที่โปร่งใส และสามารถสนับสนุนให้การลงทุนเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

5.2.3 การเสริมสร้างบทบาทของทุกภาคส่วนในการร่วมขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13

โดยสนับสนุนการประสานกำลังของ **“บวร”** (บ้าน วัด โรงเรียน) ซึ่งครอบคลุมถึงชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ศาสนสถาน สถาบันทางศาสนา บุคลากรและองค์กรทางการศึกษา อาสาสมัคร จิตอาสา และภาคีการพัฒนาต่าง ๆ เพื่อแปลงกลยุทธ์ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ไปสู่การแก้ไขปัญหาและการพัฒนาของชุมชนท้องถิ่น รวมทั้งสร้างแพลตฟอร์มหรือช่องทางให้ทุกภาคีมีโอกาสแสดงความคิดเห็น เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาของชุมชน และร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานในระดับพื้นที่อื่น ๆ ในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ซึ่งจะช่วยฟื้นฟูให้ชุมชนเข้มแข็งและสนับสนุนให้ชุมชนเป็นกำลังที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ ตลอดจนการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ผ่านการเสริมสร้างความร่วมมือกับประชาคมและองค์การระหว่างประเทศ โดยเฉพาะประเด็นการพัฒนาที่มีความสำคัญในระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาค

5.3 การติดตามและประเมินผล

การติดตามและประเมินผลการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ครอบคลุมทั้งการติดตามประเมินผลในระดับของแผนงานและโครงการ โดยเฉพาะแผนงานและโครงการที่มีความสำคัญในระดับสูงต่อการบรรลุเป้าหมายของแต่ละหมุดหมาย เพื่อส่งข้อมูลย้อนกลับให้แก่หน่วยงานและภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้องนำไปทบทวนและปรับปรุงแผนและวิธีการดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าหมาย รวมไปถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ของการพัฒนาในภาพรวมของหมุดหมายและเป้าหมายหลักตามตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในแผน ทั้งนี้ ในการติดตามและประเมินผลในทุกระดับต้องผลักดันให้มีการบูรณาการและการมีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและความโปร่งใส โดยการติดตามและประเมินผลการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ประกอบด้วยการดำเนินงานใน 3 ส่วน ดังนี้

5.3.1 การติดตามความก้าวหน้า เป็นการติดตามประเมินผลในระหว่างที่แผนงานโครงการต่าง ๆ อยู่ระหว่างการดำเนินการ เพื่อตรวจติดตามว่าการดำเนินการเป็นไปตามวัตถุประสงค์ เป้าหมาย กรอบระยะเวลา และการสำรวจปัญหาอุปสรรคที่อาจส่งผลให้การดำเนินการล่าช้าและไม่สามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์ตามที่กำหนด โดยอาศัยกลไกและหน่วยงานในทุกระดับที่มีภารกิจในการติดตามการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ อาทิ คณะกรรมการตรวจสอบและประเมินผลภาคราชการ (ค.ต.ป.) ผู้ตรวจราชการในระดับต่าง ๆ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผ่านการบูรณาการการทำงานร่วมกัน และจัดให้มีการรายงานผลการติดตามและประเมินผลต่อกลไกการบูรณาการแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ตามรอบระยะเวลาที่เหมาะสม

5.3.2 การประเมินผลสัมฤทธิ์ เป็นการประเมินผลว่าแผนงานและโครงการที่ดำเนินการแล้วเสร็จสามารถบรรลุเป้าหมาย ผลผลิต และผลลัพธ์ตามที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด รวมถึงการประเมินความสำเร็จตามตัวชี้วัดในระดับของหมุดหมายและเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ทั้งในระหว่างและหลังจากสิ้นสุดแผน โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานในส่วนกลางและหน่วยงานในระดับพื้นที่ รายงานความก้าวหน้าและผลสัมฤทธิ์การดำเนินงานตามแผนปฏิบัติราชการในระบบติดตามและประเมินผลแห่งชาติ โดยแสดงผลให้เห็นถึงการบรรลุเป้าหมายตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ทั้งโดยตรงและโดยอ้อม เพื่อนำไปสู่กระบวนการประมวลข้อมูล และนำเสนอผลการประเมินผลสัมฤทธิ์ในภาพรวมของการขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ต่อกลไกการบูรณาการแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ เผยแพร่ให้สาธารณชนได้รับทราบ พร้อมทั้งจัดให้มีช่องทางในการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน

5.3.3 การประเมินผลกระทบ เป็นการศึกษาวิเคราะห์ถึงการเปลี่ยนแปลงในทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ที่เกิดเนื่องมาจากการดำเนินงานที่สำคัญภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ทั้งการเปลี่ยนแปลงในระดับมหภาค การเปลี่ยนแปลงในระดับพื้นที่ และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนความสามารถในการสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๓

QR Code (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓
(พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

ด่วนที่สุด
ที่ กห ๐๒๐๗/๑๕๒๖

กระทรวงกลาโหม
ถนนสนามไชย กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๒๐ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง การเสนอความเห็น เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามที่ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ขอให้กระทรวงกลาโหม พิจารณาเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้อง เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เสนอ เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี รายละเอียดตามอ้างถึงนั้น

กระทรวงกลาโหม พิจารณาแล้วเห็นว่า (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ เป็นแผนที่ใช้สำหรับกำหนดทิศทางและเป้าหมายการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศให้สอดคล้องกับแนวทางของยุทธศาสตร์ชาติ ทั้ง ๖ ด้าน ในระยะ ๕ ปีต่อไป (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ซึ่งทุกภาคส่วนจะต้องร่วมมือกันตามความรับผิดชอบ เพื่อให้การพัฒนาประเทศในภาพรวม บรรลุเป้าหมายได้อย่างเป็นรูปธรรมและยั่งยืนต่อไป โดยในส่วนของกระทรวงกลาโหมพร้อมให้การสนับสนุนการดำเนินการ ดังนั้น กระทรวงกลาโหมจึงเห็นชอบตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ

จึงเรียนมาเพื่อกรุณาทราบ

ขอแสดงความนับถือ

พลเอก
(ชัยชาญ ช้างมงคล)
รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ ทำการแทน
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม

สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม
สำนักนโยบายและแผนกลาโหม
โทร. ๐ ๒๒๒๕ ๘๐๓๐
โทรสาร ๐ ๒๒๒๕ ๘๐๓๐

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววัลภา สุขยง)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๒๐/๔/๖๕

ด่วนที่สุด
ที่ กค ๐๒๐๔.๒ /๕๔๐๕

กระทรวงการคลัง
ถนนพระรามที่ ๖ กทม. ๑๐๔๐๐

๒ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง ร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้กระทรวงการคลังเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) (ร่างแผนพัฒนาฯ) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เสนอ เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า เห็นด้วยในหลักการของร่างแผนพัฒนาฯ ตามที่ สศช. เสนอ เนื่องจากสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติและแนวนโยบายแห่งรัฐ อีกทั้งมีความชัดเจนในการกำหนดทิศทางและเป้าหมายการพัฒนาประเทศที่มีความครอบคลุม และเหมาะสมกับความท้าทายในบริบทปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของประเทศภายหลังการฟื้นตัวจากสถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) อันจะช่วยสร้างโอกาสในการเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่องและยั่งยืนท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงที่ไม่แน่นอนและซับซ้อนได้อย่างเท่าทัน และเกิดการกระจายประโยชน์ที่เกิดขึ้นไปยังภาคส่วนต่าง ๆ ในประเทศได้อย่างเท่าเทียมเป็นรูปธรรม อย่างไรก็ดี ในการกำหนดให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรภายใต้กลยุทธ์ในหมุดหมายต่าง ๆ กระทรวงการคลังเห็นว่าจำเป็นต้องพิจารณาอย่างรอบด้าน โดยคำนึงถึงเหตุผลความจำเป็น ความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจและสังคม ฐานะการคลัง ตลอดจนต้องดำเนินการให้สอดคล้องตามพระราชบัญญัติวินัยการเงินการคลังของรัฐ พ.ศ. ๒๕๖๑

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอาคม เติมพิทยาไพสิฐ)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววัลภา สุขผล)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๓ / พค. / ๖๕

สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง
สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์
โทร. ๐ ๒๑๒๖ ๕๘๐๐ ต่อ ๒๖๕๐

ด่วนที่สุด
ที่ กต ๐๒๐๖/๒๘๖๓

กระทรวงการต่างประเทศ
ถนนศรีอยุธยา กทม. ๑๐๔๐๐

๒๕ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง ความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกระทรวงการต่างประเทศ ด่วนที่สุด ที่ กต ๐๒๐๖/๑๐๒๑๐ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๔

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอรับความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เพื่อรวบรวมประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ความแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการต่างประเทศขอเรียน ดังนี้

๑. ในภาพรวม (ร่าง) แผนพัฒนาฯ รวมถึงเป้าหมายหลักของแผน สอดคล้องกับแนวโน้มการพัฒนาของโลกและแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นการต่างประเทศ ในฐานะแผนระดับที่ ๒ เช่นเดียวกัน นอกจากนี้ ยังครอบคลุมประเด็นที่ไทยควรเร่งพัฒนาเพื่อปรับโครงสร้างประเทศให้สามารถรับมือกับพลวัตความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของโลกได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เพื่อรักษาและส่งเสริมบทบาทของไทยในเวทีระหว่างประเทศ

๒. ในประเด็นเฉพาะเกี่ยวกับสาระสำคัญของเป้าหมายหลักและหมุดหมายการพัฒนาต่าง ๆ กระทรวงการต่างประเทศได้ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะโดยตรงแก่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติแล้ว รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายดอน ปรมัตถ์วินัย)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

สำนักงานปลัดกระทรวง
สำนักนโยบายและแผน
โทร. ๐ ๒๒๐๓ ๕๐๐๐ ต่อ ๑๓๒๐๕/๐๘๕-๘๔๘-๓๕๘๙
โทรสาร ๐ ๒๖๔๓ ๕๒๖๔

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววัลภา สุขผล)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๓ / ๓๑ / ๒๕๖๕

สิ่งที่ส่งมาด้วย

ด่วนที่สุด
ที่ กต ๐๒๐๖/๑๐๒๑๐

กระทรวงการต่างประเทศ
ถนนศรีอยุธยา กทม. ๑๐๔๐๐

๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

อ้างถึง หนังสือสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๑๒๖/ ว ๖๘๒๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๔

สิ่งที่ส่งมาด้วย ความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

ตามหนังสือสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่อ้างถึง ขอให้กระทรวงการต่างประเทศพิจารณาให้ความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ทั้งในส่วนภาพรวมของแผนและกลยุทธ์การพัฒนา และ/หรือส่วนที่เชื่อมโยงกับภารกิจของกระทรวงฯ ตามแบบฟอร์มการให้ความเห็นและส่งให้สำนักงานฯ เพื่อใช้ประกอบการปรับปรุง (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ให้มีความครบถ้วน สมบูรณ์ก่อนนำเสนอต่อคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ และคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการต่างประเทศขอนำส่งความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ในส่วนที่เกี่ยวข้องดังปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไปด้วย จักขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นายธานี ทองภักดี)
ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ

สำนักงานปลัดกระทรวง
สำนักนโยบายและแผน
โทร. ๐ ๒๒๐๓ ๕๐๐๐ ต่อ ๑๓๒๐๕/๐๘๕-๘๔๘-๓๕๘๙
โทรสาร ๐ ๒๖๔๓ ๕๒๖๔

สิ่งที่ส่งมาด้วย

แบบฟอร์มการให้ความเห็นต่อ
(ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

๑. กระทรวงที่ให้ความเห็น กระทรวงการต่างประเทศ

๒. ความเห็นต่อภาพรวม สาระสำคัญ และตัวชี้วัดของเป้าหมายหลัก ๕ ประการของแผนพัฒนาฯ

๒.๑ ในภาพรวม (ร่าง) แผนพัฒนาฯ และเป้าหมายหลัก ๕ ประการสอดคล้องกับบริบทการพัฒนาของโลกและสะท้อนถึงประเด็นที่ไทยควรเร่งพัฒนาเพื่อปรับโครงสร้างภายในประเทศให้สามารถรับมือกับพลวัตความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อคงความสำคัญของไทยในเวทีโลกผ่านการเสริมสร้างศักยภาพในการแข่งขันในด้านต่าง ๆ และการต่อยอดจุดแข็งและแก้ไขจุดอ่อนของประเทศ รวมถึงสอดคล้องกับบริบทการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ของสหประชาชาติ

๒.๒ ขอเสนอให้พิจารณาเพิ่มหมุดหมายที่ ๑๔ : การส่งเสริมความร่วมมือเพื่อการพัฒนากับต่างประเทศ เนื่องจากจะเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ โดยเฉพาะด้านการวิจัยและพัฒนาเพื่อช่วยสนับสนุนการบรรลุหมุดหมายสำคัญอื่น ๆ เช่น เศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ/การเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญ/การมีกำลังคนสมรรถนะสูง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต/การมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะ ในขณะเดียวกัน ควรส่งเสริมบทบาทของไทยในเวทีระหว่างประเทศในฐานะประเทศผู้ให้ความร่วมมือเพื่อการพัฒนารายใหม่ด้วย ซึ่งความร่วมมือระหว่างประเทศเป็นจะเป็นหนึ่งในพลังสำคัญขับเคลื่อนด้านการพัฒนาของไทย

๒.๓ มีข้อสังเกตว่า ตัวชี้วัดของเป้าหมายหลักที่ ๕ (การเปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน) ซึ่งใช้ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกลดลงจากการปล่อยในกรณีปกติอย่างน้อยร้อยละ ๑๕ เป็นตัวชี้วัดเพียงตัวชี้วัดเดียว ไม่ครอบคลุมบริบทของการเปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน ซึ่งจะต้องมีการพิจารณามิติด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างรอบด้าน สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) จึงอาจพิจารณาการประมวลผลตัวชี้วัดในลักษณะของ Country Sustainability Index โดยสามารถพัฒนาตัวชี้วัดดังกล่าวจากผลการจัดทำรายงาน "ความก้าวหน้า SDGs ของประเทศไทย" ที่มีการรวบรวมข้อมูลอยู่แล้วเป็นระยะได้

๒.๔ ในแง่การขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ มีข้อเสนอแนะ ดังนี้

๒.๔.๑ โดยที่เป้าหมาย ๕ ประการ และหมุดหมาย ๑๓ ประการมีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน โดยแต่ละหมุดหมายเป็นปัจจัยที่เอื้อให้บรรลุเป้าหมายของกันและกัน ไม่มีหมุดหมายใดจะบรรลุเป้าหมายได้โดยลำพัง ในการนี้ จึงควรพิจารณากำหนดเป้าหมายของแต่ละหมุดหมายในแต่ละปีที่แตกต่างกันตามระดับความสำคัญของหมุดหมายนั้น ๆ ต่ออีกหมุดหมายหนึ่ง เพื่อให้หมุดหมายที่ควรเร่งดำเนินการในปีแรก ๆ เป็นพื้นฐานที่สำคัญของการบรรลุหมุดหมายอื่นในปีต่อ ๆ ไป อาทิ หมุดหมายที่ ๑๒ ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มีความสามารถในการแข่งขัน ควรมีความคืบหน้าที่มีนัยสำคัญในปีแรก ๆ เพราะเป็นพื้นฐานของการบรรลุเป้าหมายของหมุดหมายอื่นๆ หมุดหมาย ๑๐ ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ ควรมีความคืบหน้าที่สำคัญในปีแรกๆ เพราะเป็นหมุดหมายที่ช่วยเอื้อต่อการขับเคลื่อนหมุดหมายที่ ๑ – ๖ และ ๑๑

๒.๔.๒ ในการขับเคลื่อนแต่ละหมุดหมาย ควรให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างหรือปรับเปลี่ยน "ระบบนิเวศ" (ecosystem) ของหมุดหมายนั้น ๆ ด้วย เช่น การสร้างหมุดหมายที่ ๒ การท่องเที่ยวเชิงคุณภาพ และหมุดหมายที่ ๓ การผลิตรถยนต์ไฟฟ้า ควรให้ความสำคัญกับการปรับปรุงแนวปฏิบัติหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องที่จะช่วยทำให้เกิดหมุดหมายนั้น ๆ ด้วย อาทิ การมีกฎหมาย/มติ

คณะรัฐมนตรีห้ามใช้การงดเว้นการเก็บค่าธรรมเนียมการตรวจลงตราเพื่อกระตุ้น "ปริมาณ" นักท่องเที่ยว และการไม่ต่ออายุรถยนต์เครื่องยนต์สันดาปที่มีอายุเกินยี่สิบปี เป็นต้น

๒.๔.๓ โดยคำนึงถึงระบบราชการไทยในปัจจุบันซึ่งส่วนราชการต่าง ๆ ล้วนมีภารกิจภายใต้กฎหมายที่เกี่ยวข้องและระบบบริหารจัดการงบประมาณและบุคลากรที่แยกส่วนจากกัน เพื่อมิให้เกิดปัญหาการขับเคลื่อนหมุดหมายต่าง ๆ ในลักษณะเดียวกับการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติและแผนแม่บทด้านต่าง ๆ ภายใต้แผนยุทธศาสตร์ชาติ ควรหากลไกที่จะสามารถขับเคลื่อนแต่ละหมุดหมายได้อย่างแท้จริง โดยไม่ควรมอบให้หน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเป็น "เจ้าภาพหลัก" ในหมุดหมายนั้น ๆ เนื่องจากไม่น่าจะเกิดผลจริงในทางปฏิบัติ

๒.๔.๔ ในการรายงานการดำเนินการและความคืบหน้าของแต่ละหมุดหมาย ควรจัดทำระบบที่เชื่อมโยงกับการรายงานผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติ แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ รวมถึงการรายงานผลการขับเคลื่อน SDGs ของไทย ทั้งในด้านงบประมาณ และการประเมินผลความสำเร็จตามตัวชี้วัดของหมุดหมายและกลยุทธ์ต่าง ๆ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง การรายงานผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาฯ ต้องไม่เป็นการเพิ่มภาระการรายงาน (reporting burden) ให้ส่วนราชการ มิเช่นนั้นแล้วส่วนราชการก็จะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับการรายงานผลตัวชี้วัดของเป้าหมายต่าง ๆ โดยไม่เหลือเวลาที่เพียงพอในการผลักดันให้เกิดความคืบหน้าตามนโยบายและหมุดหมายเพื่อประโยชน์ของประชาชน

๓. ความเห็นต่อเป้าหมาย ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ของหมุดหมายการพัฒนาทั้ง ๑๓ ประการ

๓.๑ หมุดหมายที่ ๔ ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง

<u>๓.๑.๑ ความเห็นต่อเป้าหมายและตัวชี้วัด</u>

สำหรับเป้าหมายที่ ๔ ระบบบริหารจัดการภาวะฉุกเฉินด้านสุขภาพมีความพร้อมรองรับภัยคุกคามสุขภาพ ตัวชี้วัดที่ ๔.๑ การประเมินผลสมรรถนะหลักในการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศทุกตัวชี้วัดมีค่าไม่ต่ำกว่า ๔ นั้น โดยที่ปัจจุบัน มีการหารือในกรอบองค์การอนามัยโลกทั้งในเรื่องการจัดทำตราสารระหว่างประเทศฉบับใหม่ด้านโรคระบาดเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งในการป้องกัน เตรียมพร้อมและรับมือกับโรคระบาด และการปรับปรุงกฎอนามัยระหว่างประเทศให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงเห็นว่า อาจพิจารณากำหนดตัวชี้วัดเพิ่มเติมนอกเหนือจากการปฏิบัติตามกฎอนามัยระหว่างประเทศ โดยให้ครอบคลุมถึงการเสริมสร้างระบบเฝ้าระวัง ตรวจจับ ป้องกัน รักษา และเยียวยา รวมถึงการเตรียมการด้านงบประมาณสำหรับภาวะฉุกเฉินทางสาธารณสุข เพื่อให้สามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพและทันท่วงทีกับการแพร่ระบาด

<u>๓.๑.๒ ความเห็นต่อกลยุทธ์</u>

สำหรับ*กลยุทธ์ที่ ๓ การสร้างมูลค่าเพิ่มให้อุตสาหกรรมทางการแพทย์และสุขภาพ กลยุทธ์ย่อยที่ ๓.๑ ส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานบนฐานเทคโนโลยีดิจิทัลให้รองรับการยกระดับอุตสาหกรรม (๓) พัฒนาฐานการผลิตและสนับสนุนการจัดตั้งโรงงานต้นแบบเภสัชชีวภัณฑ์ ยา สมุนไพร และวัคซีนที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานสากล โดยเฉพาะการผลิตวัคซีนสำหรับการป้องกันโรคอุบัติใหม่และอุบัติซ้ำ เพื่อให้มีเพียงพอต่อความต้องการใช้ในประเทศ ลดการนำเข้า และสร้างความมั่นคงของระบบสาธารณสุขในระยะยาวนั้น* เห็นว่า ไทยอาจกำหนดกลยุทธ์ให้ครอบคลุมถึงความเป็นไปได้ของการเป็นผู้ผลิตวัคซีน ยา เวชภัณฑ์ทางการแพทย์ เพื่อการส่งออกในระดับภูมิภาคและระดับโลก ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างรายได้ให้กับประเทศ และสามารถใช้เป็นอำนาจนุ่มนวล (soft power) ในการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศได้ด้วย

๓.๒ หมุดหมายที่ ๕ ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

๓.๒.๑ <u>ความเห็นต่อเป้าหมายและตัวชี้วัด</u>

(๑) การเข้าสู่ยุคดิจิทัล การอุบัติขึ้นของข้อริเริ่มแถบและเส้นทาง (Belt and Road Initiative: BRI) และห่วงโซ่อุปทานที่สั้นลงจากผลกระทบของโควิด-๑๙ ส่งผลให้ข้อได้เปรียบทางภูมิรัฐศาสตร์ของไทยมีแนวโน้มลดความสำคัญลง หากในหมุดหมายนี้ ไทยต้องการเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค ไทยควรมีจุดยืนที่ (๑) มองกว้างไปกว่าอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงหรือภูมิภาคอาเซียน เพราะปัจจุบันมีประเทศนอกภูมิภาคพยายามแสดงบทบาทต่อ/ในภูมิภาคนี้อย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ไทยมิอาจดำเนินเศรษฐสัมพันธ์โดยมองเป้าหมายในอนุภูมิภาคหรือภูมิภาคอย่างเป็นเอกเทศจากบทบาทของตัวแสดงภายนอกได้อีก (๒) มอง "ความเชื่อมโยง (connectivity)" ในลักษณะที่กว้างกว่าความเชื่อมโยงทางคมนาคมขนส่ง และมองกว้างกว่าความเชื่อมโยงทางคมนาคมขนส่งทางบก ไปสู่มิติทางทะเลด้วย และ (๓) มองกว้างไปกว่า "ความเชื่อมโยง (connectivity)" "การใช้จุดแข็งด้านภูมิศาสตร์" "การวางตัวเป็นสะพาน" เนื่องจากบริบททางเศรษฐสัมพันธ์ที่เปลี่ยนไปจากปัจจัยต่าง ๆ อาทิ

(๒) ในประเด็นการสร้าง "ความเชื่อมโยง (connectivity)" ควรพิจารณาระบุให้ชัดเจนว่า ไทยจะเป็น "ประตู" หรือ "สะพานเชื่อม" ให้กับใคร และพิจารณาระบุการสร้างความเชื่อมโยงให้ทั่วถึงกับทุกภูมิภาคที่มีศักยภาพ อาทิ เชื่อมโยงกับอินเดียด้วย นอกเหนือจากจีน รวมถึงพิจารณาว่าไทยจะได้ประโยชน์จากการเป็น "ประตู" หรือ "สะพานเชื่อม" อย่างยั่งยืนได้อย่างไร

(๓) ภายใต้บริบทที่เปลี่ยนไป ไทยควรปรับมุมมองจากการวางบทบาทเป็น "สะพานเชื่อม" ไปสู่การพัฒนาศักยภาพของคนไทยให้เป็น "เจ้าของ/ผู้ผลิตสิ่งที่ต้องการจะเชื่อม" (อาทิ สินค้า บริการ ธุรกิจ กิจกรรมทางเศรษฐกิจ) รวมทั้งเป็น "ผู้เชื่อม" (อาทิ เป็นผู้ประกอบการธุรกิจโลจิสติกส์) ที่สามารถแข่งขันได้เป็นหลัก ซึ่งจะส่งผลให้จุดเน้นยุทธศาสตร์ของไทยเปลี่ยนแปลงจากการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและกฎระเบียบให้เชื่อมโยงกัน (connectivity) ไปสู่การส่งเสริมให้กฎระเบียบหรือระบบที่แม้จะแตกต่างกันแต่สามารถสอดคล้องไปด้วยกันได้ (compatibility)

(๔) ประเด็นที่ระบุใน*ส่วนที่ ๑ แนวโน้มบริบทโลกและสถานะของประเทศ* ภายใต้หมุดหมายที่ ๕ อาทิ แนวโน้มการย้ายฐานการผลิตและเงื่อนไขการค้าการลงทุนตามมาตรฐานโลกใหม่นั้นเป็น "อาการ" หรือ "ผลต่อเนื่อง" ของบริบทโลกที่เปลี่ยนไป แต่มิใช่บริบทของโลก ในการวิเคราะห์บริบทที่สำคัญของโลกและผลกระทบเพื่อกำหนดหมุดหมายที่ ๕ จึงเห็นควรพิจารณาวิเคราะห์จากประเด็นที่เป็นพื้นฐานของการค้า การลงทุน และโลจิสติกส์ ใน ๓ ประการ ได้แก่ (๑) ความสามารถของไทยในการเข้าถึงและพัฒนาเทคโนโลยีและเข้าสู่โลกยุคดิจิทัลเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (๒) การปรับตัวสู่สังคมคาร์บอนต่ำและผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการเตรียมพร้อมรับมือวิกฤตและ disruption ต่าง ๆ และ (๓) การบริหารจัดการและการมีส่วนร่วมในระบบบริหารจัดการทางเศรษฐกิจ (economic governance)

(๕) แนวคิดพื้นฐานของการบรรลุหมุดหมายที่ ๕ คือการที่ไทยต้องเข้าไปมีส่วนร่วมกำหนดและใช้ประโยชน์จากกลไกระหว่างประเทศได้ ทั้งกลไกที่เป็นข้อตกลงต่าง ๆ อาทิ ความตกลงการค้าเสรี (Free Trade Agreement: FTA) ในกรอบต่าง ๆ และมาตรฐานการประกอบธุรกิจระหว่างประเทศ เช่น มาตรฐานขององค์การความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ (Organisation for Economic Co-operation and Development: OECD) และกลไกในลักษณะนโยบาย อาทิ ข้อริเริ่มแถบและเส้นทางของจีน ข้อริเริ่ม Build Back Better World (B3W) ของสหรัฐอเมริกา และยุทธศาสตร์ Global Gateway ของสหภาพยุโรป

(๖) ควรเปลี่ยนถ้อยคำที่กล่าวถึงประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงจาก "CLMVT" เป็น "ประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง" ซึ่งเป็นการเรียกตามข้อเท็จจริงตามที่ตั้งเชิงภูมิศาสตร์ เนื่องจาก "CLMVT" เป็นถ้อยคำที่มีความละเอียดอ่อนและอาจทำให้เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนได้ว่า การกล่าวถึง "CLMVT" มีนัยถึงกรอบความร่วมมือใดกรอบความร่วมมือหนึ่งเป็นการเฉพาะ รวมทั้งอาจพิจารณาหลีกเลี่ยงถ้อยคำที่มีแนวโน้มจะมีนัยสื่อถึงวาระหรือบทบาทที่ประเทศในอนุภูมิภาคต้องการมีบทบาทนำประเทศเพื่อนบ้านอื่น ๆ

(๗) อาจพิจารณาเพิ่มเนื้อหาที่สะท้อนให้เห็นแนวโน้มของการเติบโตทางเศรษฐกิจและการขยายตัวของชนชั้นกลางและกำลังซื้อของประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงซึ่งทำให้กลุ่มประเทศดังกล่าวมีความสำคัญต่อไทยในทางเศรษฐกิจมากขึ้น ทั้งในด้านการเป็นตลาดส่งออกและการเป็นจุดหมายปลายทางด้านการลงทุนของไทย และในส่วนของกลยุทธ์นั้น น่าจะมีการกล่าวถึงการส่งเสริมการลงทุนของไทยในประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมที่ไทยไม่สามารถแข่งขันได้แล้ว เพื่อสนับสนุนการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมในประเทศให้ขยับไปสู่ส่วนที่สูงขึ้นของห่วงโซ่มูลค่า

๓.๒.๒ ความเห็นต่อกลยุทธ์

(๑) *กลยุทธ์ย่อยที่ ๑.๑ รักษาความสมดุลกับมิตรประเทศ* อาจปรับแก้คำว่า "อย่างเท่าเทียม" เป็น "เพื่อบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ" เพื่อให้สะท้อนความเป็นจริงในการดำเนินเศรษฐสัมพันธ์ที่มีการเลือกปฏิบัติเป็นธรรมชาติ

(๒) *กลยุทธ์ย่อยที่ ๑.๒ วางบทบาทของไทยในการนำกลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง*

(๒.๑) ไม่ควรระบุข้อความที่ว่า "*วางบทบาทของไทยในการนำกลุ่มประเทศในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง*" โดยอาจระบุเป็น "การวางบทบาทของไทยในการเป็นหุ้นส่วนทางเศรษฐกิจที่สำคัญกับประเทศเป้าหมาย"

(๒.๒) เพื่อความชัดเจนในการดำเนินการและเพื่อให้สะท้อนนโยบายเศรษฐกิจไทยที่มุ่งเปิดเสรีและสร้างบูรณาการทางเศรษฐกิจ อาจระบุว่า "เพื่อให้เป็นกำลังในการสร้างความสมดุลและพัฒนาภูมิภาคร่วมกัน เพื่อมุ่งไปสู่การเป็นเศรษฐกิจที่มีความสอดคล้องใกล้ชิด มีความสามารถในการแข่งขันและความพร้อมในการรับมือความท้าทายใหม่"

(๒.๓) โดยที่รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศได้เห็นชอบการเตรียมการจัดตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐและเอกชนด้านการทูตเศรษฐกิจ (กรอ.กต.) แล้ว จึงอาจระบุเพิ่มในส่วนนี้ว่า "...กลไกหรือคณะกรรมการระดับชาติเพื่อบูรณาการแนวทางการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในทุกระดับ ในการขับเคลื่อนการทูตเศรษฐกิจและการเจรจาความร่วมมือกับมิตรประเทศ" โดยอาจใช้ กรอ.กต. เป็นพื้นฐานเพื่อนำไปสู่การจัดตั้งกลไกหรือคณะกรรมการระดับชาติดังกล่าวต่อไป

(๓) *กลยุทธ์ย่อยที่ ๑.๓ พัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้าและการลงทุน* ควรระบุเพิ่มเรื่องการใช้ประโยชน์จากกรอบความตกลงเขตการค้าเสรีที่มีอยู่ รวมถึงการเข้าร่วมและปรับใช้กฎระเบียบด้านเศรษฐกิจและธุรกิจระหว่างประเทศ เช่น กฎระเบียบของ OECD ด้วย

(๔) *กลยุทธ์ย่อยที่ ๑.๔ ปรับปรุงกลไกสนับสนุนการสร้างฐานเศรษฐกิจในบริบทโลกใหม่* ควรระบุเพิ่มเติมให้กลไกหรือคณะกรรมการระดับชาติที่จะตั้งขึ้นบูรณาการแนวทางการปรับเปลี่ยนและปรับปรุงการส่งเสริมการลงทุนในเศรษฐกิจสาขาใหม่ ๆ ด้วย อาทิ platform economy blue economy และ Bio-Circular-Green (BCG) economy

(๕) *กลยุทธ์ย่อยที่ ๑.๕ พัฒนากฎหมายและแนวปฏิบัติที่ยกระดับไทยสู่มาตรฐานระหว่างประเทศ* ควรเพิ่มประเด็นการยกระดับมาตรฐานของประเทศด้านการเคลื่อนย้ายแรงงานอย่างถูกกฎหมาย และประเด็นธรรมาภิบาลในภาคธุรกิจ

(๖) *กลยุทธ์ที่ ๒ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อเป็นประตูการค้าการลงทุนและฐานเศรษฐกิจสำคัญของภูมิภาค* (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงระบบคมนาคมและโลจิสติกส์ภาคพื้นทวีปในด้านตะวันออก/ตะวันออกเฉียงเหนือระหว่างไทย กัมพูชา ลาว เมียนมา เวียดนาม และจีน อย่างไรก็ดี ยังขาดมิติการเชื่อมโยงทางตะวันตกและทางใต้ เช่น เมียนมา อินเดีย และบังกลาเทศ ซึ่งมีกรอบความร่วมมือระดับอนุภูมิภาคที่สำคัญ เช่น กรอบความริเริ่มแห่งอ่าวเบงกอลสำหรับความร่วมมือหลากหลายสาขาทางวิชาการและเศรษฐกิจ (Bay of Bengal Initiative for Multi-Sectoral Technical and Economic Cooperation: BIMSTEC) นอกจากนี้ ยังมิได้มีการระบุถึงการเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านทางใต้ของไทย โดยเฉพาะมาเลเซีย และเชื่อมต่อไปยังสิงคโปร์ ทั้งนี้ (ร่าง) แผนฯ ควรให้ความสำคัญกับความเชื่อมโยงกับมาเลเซียทั้งด้านโครงสร้างพื้นฐานและการพัฒนาพื้นที่ชายแดนร่วมกันทั้งในระดับนโยบายและภาคปฏิบัติมากกว่าในปัจจุบัน เพราะมาเลเซียถือเป็นประตูของการค้าชายแดนและผ่านแดนที่มีมูลค่าสูงที่สุดของไทยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านอื่น ๆ และมีส่วนสำคัญในการช่วยยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนและเสริมสร้างความมั่นคงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้

(๗) *กลยุทธ์ย่อยที่ ๒.๒ พัฒนาระบบคมนาคมและโลจิสติกส์ให้เชื่อมโยงไร้รอยต่อตั้งแต่ระดับภูมิภาค อนุภูมิภาค และชายแดน ให้เป็นการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ (Multimodal Transportation)* ควรเพิ่มประเด็นการผลักดันระเบียงเศรษฐกิจแนวตะวันตก-ตะวันออก รวมทั้งเส้นทางเชื่อมต่อกับเมียนมา อินเดีย และบังกลาเทศ

(๘) *กลยุทธ์ย่อยที่ ๒.๓ ให้ความสำคัญกับการขนส่งระบบรางอย่างต่อเนื่อง* พิจารณาเพิ่มประเด็นการเชื่อมระบบรางต่อไปยังมาเลเซียและสิงคโปร์ด้วย

(๙) *กลยุทธ์ย่อยที่ ๒.๕ เร่งพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านโลจิสติกส์และการค้าการลงทุน* ระบุถึงการเร่งพัฒนาทั้งโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพและโครงสร้างพื้นฐานด้านการบริหารจัดการ ซึ่งในด้านของการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางกายภาพอาจซ้ำซ้อนกับกลยุทธ์ที่ ๒.๑ และ ๒.๒ ดังนั้น เพื่อความชัดเจนในกลยุทธ์ที่ ๒.๕ จึงอาจเน้นเฉพาะการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการบริหารจัดการ

๓.๓ หมุดหมายที่ ๘ ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน

๓.๓.๑ <u>ความเห็นต่อเป้าหมายและตัวชี้วัด</u>

(๑) ไม่ควรละเลยการรักษาวัฒนธรรมไทยในการพัฒนาพื้นที่และเมืองทันสมัย

(๒) แม้ว่าหมุดหมายที่ ๘ จะเกี่ยวข้องกับการลดความเสี่ยงต่อภัยพิบัติในพื้นที่เมือง และมีกลยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าว แต่กลับไม่มีการกำหนดตัวชี้วัดในด้านนี้ จึงอาจพิจารณาเพิ่มตัวชี้วัดโดยให้สอดคล้องกับ (ร่าง) แผนการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๔ - ๒๕๗๐ ที่อยู่ระหว่างการจัดทำในขณะนี้* รวมถึงกรอบเซนไดเพื่อการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ค.ศ. ๒๐๑๕ - ๒๐๓๐ ด้วย

๓.๓.๒ <u>ความเห็นต่อกลยุทธ์</u>

อาจพิจารณาผนวกการดำเนินการต่างๆ ที่ระบุในหลักการกรุงเทพฯ ว่าด้วยการดำเนินการด้านสาธารณสุขภายใต้กรอบเซนได เพื่อการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ค.ศ. ๒๐๑๕ - ๒๐๓๐

---

* จัดทำโดยกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย และอยู่ระหว่างการพิจารณาของ สศช.

ที่ไทยเป็นประเทศหลักในการผลักดันและจัดทำร่วมกับนานาประเทศ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๙ มาผนวกเข้าไว้ในกลยุทธ์ย่อยที่ ๔.๑ ซึ่งกล่าวถึงการรับมือกับภัยพิบัติจากโรคระบาดและโรคอุบัติใหม่

๓.๔ หมุดหมายที่ ๙ ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม

๓.๔.๑ ความเห็นต่อเป้าหมาย

(๑) สำหรับ*เป้าหมายที่ ๑ ครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นมีโอกาสในการเลื่อนสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมจนสามารถหลุดพ้นจากความยากจนได้อย่างยั่งยืน ตัวชี้วัดที่ ๑.๓ เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นเติบโตไปเป็นแรงงานที่มีทักษะ หรือสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือเทียบเท่า เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕๐* นั้น เห็นว่า อาจพิจารณาขยายขอบเขตตัวชี้วัดให้ครอบคลุมถึงการส่งเสริมให้เด็กที่สำเร็จการศึกษาสามารถเข้าถึงตลาดงานและลดปัญหาเยาวชนไม่มีงาน ซึ่งจะเป็นการสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ ข้อที่ ๘.๕ ว่าด้วยการสนับสนุนการมีงานทำของทุกคน รวมถึงเยาวชน

(๒) สำหรับ*เป้าหมายที่ ๒ คนไทยทุกช่วงวัยได้รับความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ ดัชนีรวมของความคุ้มครองทางสังคมมีค่าไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ โดยดัชนีรวมของความคุ้มครองทางสังคมประกอบด้วย ๓ มิติ โดยมีตัวชี้วัดในแต่ละมิติ* นั้น เห็นว่า ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับวัยเด็ก ความคุ้มครองทางสังคมสำหรับวัยแรงงาน และความคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงวัยควรครอบคลุมถึงกลุ่มเปราะบางและกลุ่มชายขอบที่มีความท้าทายในการเข้าถึงสวัสดิการและบริการของรัฐ อาทิ เด็กหญิง สตรี กลุ่มชาติพันธุ์ คนพิการ และแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน

๓.๔.๒ ความเห็นต่อกลยุทธ์

สำหรับ*กลยุทธ์ที่ ๔ การพัฒนาระบบความคุ้มครองทางสังคมให้มีประสิทธิภาพ กลยุทธ์ย่อยที่ ๔.๓ จัดทำระบบการเยียวยาช่วยเหลือในภาวะวิกฤติ* เห็นว่า ในการ*กำหนดระดับแนวทางและช่องทางการจัดสรรการเยียวยาช่วยเหลือ ทั้งในรูปแบบตัวเงินและไม่ใช่ตัวเงิน พร้อมทั้งจัดเตรียมฐานข้อมูลของกลุ่มเป้าหมาย แหล่งงบประมาณเบื้องต้น ตลอดจนบทบาทหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ให้พร้อมช่วยเหลือเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากวิกฤตทางเศรษฐกิจ สังคม ภัยพิบัติและโรคระบาดต่าง ๆ อย่างทันท่วงทีและมีประสิทธิภาพ*นั้น อาจครอบคลุมถึงมาตรการที่มีความหลากหลายเหมาะสมกับเพศและวัย นอกจากนี้ อาจเชื่อมโยงกับการฟื้นฟูจากภาวะวิกฤติโดยมีมาตรการที่ใช้คนเป็นศูนย์กลาง

๓.๕ หมุดหมายที่ ๑๐ ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

๓.๕.๑ ความเห็นต่อเป้าหมายและตัวชี้วัด

ตัวชี้วัดของเป้าหมายที่ ๓ การสร้างสังคมคาร์บอนต่ำที่ยั่งยืน เพื่อการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและมลพิษลดลง และประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ครอบคลุมการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคพลังงานและการดำเนินการนำขยะกลับมาใช้ใหม่เท่านั้น ขณะที่ไทยได้ประกาศเป้าหมายบรรลุการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ ภายในปี ค.ศ. ๒๐๖๕ ในที่ประชุมรัฐภาคีกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ ๒๖ (COP26) ไทยจึงจำเป็นต้องดำเนินการเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคส่วนอื่นที่สำคัญ ได้แก่ ภาคการขนส่ง การเกษตร อุตสาหกรรม และการกำจัดขยะด้วย จึงควรปรับเพิ่มตัวชี้วัดให้ครอบคลุมการดำเนินการของภาคส่วนเหล่านี้ และยังสอดคล้องกับกลยุทธ์ที่ ๒ ซึ่งครอบคลุมบางส่วนของภาคส่วนเหล่านี้แล้วอีกด้วย

๓.๕.๒ ความเห็นต่อกลยุทธ์

การสร้างความร่วมมือถ่ายทอดเทคโนโลยีกับต่างประเทศ ไม่ควรจำกัดอยู่เพียงภายใต้กลยุทธ์ย่อยที่ ๔.๕ เนื่องจากการส่งเสริมความร่วมมือกับประเทศอื่นๆ สามารถผนวกไว้ในกลยุทธ์อื่น ๆ

ได้เช่นกัน อาทิ การส่งเสริมการแบ่งปันประสบการณ์และแนวปฏิบัติที่เป็นเลิศในด้านต่างๆ หรือการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับกลยุทธ์และหมุดหมายอื่น ๆ ด้วย

๓.๖ หมุดหมายที่ ๑๑ ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๓.๖.๑ ความเห็นต่อเป้าหมายและตัวชี้วัด

(๑) เป้าหมายและตัวชี้วัดของหมุดหมายที่ ๑๑ ควรจะมีความสมดุลระหว่างประเด็นภัยพิบัติและการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ในการนี้ จึงอาจพิจารณาปรับเพิ่มเป้าหมายและตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับ (ร่าง) แผนการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติ ที่อยู่ระหว่างจัดทำ[๒]

(๒) โดยที่ประเด็นการลดความเสี่ยงต่อภัยพิบัติได้รับการบรรจุไว้ใน ๒ หมุดหมาย ได้แก่ หมุดหมายที่ ๘ และหมุดหมายที่ ๑๑ ซึ่งทั้ง ๒ หมุดหมายมีเป้าหมาย ตัวชี้วัด และกลยุทธ์แยกจากกัน แม้จะคาบเกี่ยวกันในส่วนของการลดความเสี่ยงต่อภัยธรรมชาติและภัยพิบัติในพื้นที่เมืองก็ตาม จึงควรพิจารณาให้แน่ใจว่า (ร่าง) แผนพัฒนาฯ จะครอบคลุมการดำเนินการในด้านนี้อย่างครบถ้วน ไม่ตกหล่น แต่ไม่ซ้ำซ้อน โดยคำนึงถึง (ร่าง) แผนการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๔ - ๒๕๗๐ นอกจากนี้ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ อาจพิจารณานำหลักการกรุงเทพฯ ว่าด้วยการดำเนินการด้านสาธารณสุขภายใต้กรอบเซนไดเพื่อการลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ ค.ศ. ๒๐๑๕ - ๒๐๓๐ ซึ่งสนับสนุนการเสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันด้านสาธารณสุขของประเทศเพื่อรับมือกับภัยพิบัติและวิกฤตต่าง ๆ มาใช้ประโยชน์ด้วย

(๓) ควรเพิ่มประเด็นโรคอุบัติใหม่ ซึ่งเป็นประเด็นท้าทายระดับโลกในปัจจุบันในหมุดหมายนี้ด้วย

๓.๖.๒ ความเห็นต่อกลยุทธ์

อาจพิจารณาผนวกการดำเนินการต่าง ๆ ที่ระบุในหลักการกรุงเทพฯ ที่สอดคล้องกับเป้าหมายที่ ๑ ความเสียหายและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศลดลง เข้าไว้ในกลยุทธ์

๓.๗ หมุดหมายที่ ๑๓ ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

๓.๗.๑ ความเห็นต่อเป้าหมายและตัวชี้วัด

(๑) ควรแบ่งเกณฑ์การชี้วัด *เป้าหมายที่ ๑ การบริการภาครัฐ มีคุณภาพ เข้าถึงได้ ตัวชี้วัดที่ ๑.๑ ความพึงพอใจในคุณภาพการให้บริการของภาครัฐ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๙๐* เป็นลำดับขั้น โดยพิจารณาค่าเป้าหมายเป็นรายปี และกำหนดแนวทางสำหรับหน่วยงานภาครัฐในการจัดเก็บตัวชี้วัดดังกล่าวด้วย

(๒) ควรแบ่งเกณฑ์การชี้วัด *เป้าหมายที่ ๒ ภาครัฐมีขีดสมรรถนะสูง คล่องตัว ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ ผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ในองค์ประกอบดัชนีรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีการมีส่วนร่วมทางอิเล็กทรอนิกส์ ดัชนีทุนมนุษย์ และดัชนีการให้บริการภาครัฐออนไลน์ ไม่ต่ำกว่าอันดับที่ ๔๐ ของโลก และมีคะแนนไม่ต่ำกว่า ๐.๘๒* เป็นลำดับขั้น โดยพิจารณาค่าเป้าหมายรายปี และกำหนดแนวทางสำหรับหน่วยงานภาครัฐในการจัดเก็บตัวชี้วัดดังกล่าวด้วย

---

[๒] จัดทำโดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และอยู่ระหว่างการพิจารณาของ สศช.

(๓) อาจพิจารณาเพิ่มเติมเป้าหมาย/ตัวชี้วัดการเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานและการให้บริการของภาครัฐให้ครอบคลุมชาวต่างชาติ เพื่อสอดรับกับนโยบายสนับสนุนการเดินทางเข้าประเทศไทยของชาวต่างชาติเพื่อเสริมสร้างการเจริญเติบโตด้านเศรษฐกิจ

(๔) ในแง่ภาพรวมของการขับเคลื่อนหมุดหมายที่ ๑๓ ควรพิจารณาจัดทำ roadmap การดำเนินงานแบบเป็นขั้นตอนในลักษณะค่อยเป็นค่อยไป โดยนอกจากการมุ่งปรับรูปแบบการทำงานไปสู่การบริการภาครัฐในรูปแบบดิจิทัลแล้ว จะต้องคำนึงถึงศักยภาพของผู้รับบริการด้วยว่า ได้รับการพัฒนาทักษะด้านดิจิทัลมากน้อยเพียงใด และมีความสามารถที่จะเข้าถึงและเข้าใจนวัตกรรมต่าง ๆ ของภาครัฐในด้านดิจิทัลได้หรือไม่

๓.๗.๒ <u>ความเห็นต่อกลยุทธ์</u>

(๑) สนับสนุนเนื้อหาในภาพรวม โดยเฉพาะการนำเทคโนโลยีเข้ามาพัฒนาระบบการทำงานของรัฐให้มีความเป็นดิจิทัลและการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงาน ซึ่งสอดคล้องกับภารกิจการให้บริการประชาชนของกระทรวงการต่างประเทศ

(๒) สำหรับ*กลยุทธ์ที่ ๑ การพัฒนาคุณภาพในการให้บริการภาครัฐที่ตอบโจทย์ สะดวก และประหยัด กลยุทธ์ย่อยที่ ๑.๑ ยกเลิกภารกิจการให้บริการที่สามารถเปิดให้ภาคส่วนอื่นให้บริการแทน* ควรดำเนินการแบบค่อยเป็นค่อยไป เพื่อไม่ให้ประชาชนได้รับความยากลำบากในการรับบริการภาครัฐ โดยต้องคำนึงถึงประชาชนบางกลุ่มที่เคยชินกับการติดต่อสถานที่ราชการที่เคยให้บริการเรื่องนั้นๆ นอกจากนี้จะต้องคำนึงถึงการจัดทำแผนและความพร้อมในการโอนย้าย/เปลี่ยนถ่ายงานดังกล่าวระหว่างหน่วยงานด้วย

(๓) สำหรับ*กลยุทธ์ที่ ๓ การปรับเปลี่ยนภาครัฐเป็นรัฐบาลดิจิทัลที่ใช้ข้อมูลการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาประเทศ กลยุทธ์ย่อยที่ ๓.๒ ปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงานภาครัฐเป็นดิจิทัล* ควรพิจารณาปรับกระบวนการอย่างเป็นขั้นตอน และยังต้องมีช่องทางและรูปแบบการให้บริการแบบเดิมควบคู่ไปก่อนในระยะหนึ่งสำหรับบริการให้แก่กลุ่มผู้รับบริการที่ยังขาดความรู้ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี โดยต้องพิจารณาความสามารถในการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลของประชาชนในภาพรวมประกอบด้วย เนื่องจากยังมีประชาชนบางกลุ่มที่ประสบความยากลำบากในการเข้าถึงการใช้และองค์ความรู้ด้านเทคโนโลยี

****

กระทรวงการต่างประเทศ

๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๔

ด่วนที่สุด
ที่ กก ๐๒๑๔/ ๑๒๕๙

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
๔ ถนนราชดำเนินนอก กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

๒๕ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง การเสนอความเห็น เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีโดยด่วน เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาพิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า เห็นควรให้ความเห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ตามข้อ ๕.๑ – ๕.๒ ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาตินำเสนอ โดย (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ได้มีการสังเคราะห์บริบทการพัฒนาประเทศใน ๔ มิติหลัก ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคมและทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการภาครัฐ รวมถึงการประเมินทิศทางและผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 และการคาดการณ์แนวโน้มในระดับโลก และได้กำหนดหมุดหมายการพัฒนาไว้ทั้งสิ้น ๑๓ หมุดหมายการพัฒนาครอบคลุมเฉพาะประเด็นการพัฒนาประเทศที่มีลำดับความสำคัญสูง ซึ่ง (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ดังกล่าว นับเป็นแผนระดับที่ ๒ ที่จะทำหน้าที่กำหนดทิศทางและเป้าหมายในการพัฒนาประเทศให้เกิดการพลิกโฉมประเทศไทยสู่ "สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน" ในการนี้ สำหรับหมุดหมายการพัฒนาที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว คือ หมุดหมายที่ ๒ ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน ซึ่งนับว่ามีความสอดคล้องกับบริบทและสถานการณ์ด้านการท่องเที่ยวในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปภายหลังการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ที่ควรให้ความสำคัญกับการปรับโครงสร้างภาคการท่องเที่ยว เพื่อการฟื้นพานักท่องเที่ยวต่างชาติ ส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวศักยภาพสูงที่หลากหลาย เพื่อเป็นการดึงดูดนักท่องเที่ยวคุณภาพของแต่ละประเทศ รวมถึงพัฒนาและบริหารจัดการการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน ซึ่งนับเป็นวาระระดับชาติที่ทั่วโลกกำลังให้ความสนใจ ทั้งนี้ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬามีความเห็นเพิ่มเติมว่า เพื่อให้เกิดการขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม ควรมีการสร้างความรู้ความเข้าใจในวงกว้าง รวมทั้งเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดเก็บข้อมูลให้มีความถูกต้อง ครบถ้วน ทันต่อสถานการณ์ เพื่อให้สามารถนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในการติดตามประเมินผล และกำหนดนโยบายในการพัฒนาประเทศในอนาคตต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายพิพัฒน์ รัชกิจประการ)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

สำนักงานปลัดกระทรวง
กลุ่มประสานงานคณะรัฐมนตรีและรัฐสภา (ปคร.)
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๘๓ ๑๕๒๘
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ saraban.pkr@mots.go.th

สำเนาถูกต้อง
(นางสาววัลภา สุขผล)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๒๗ เม.ย. ๖๕

ด่วนที่สุด
ที่ อว (ปคร) ๐๒๑๓/๑๙๕๖๔

กระทรวงการอุดมศึกษา
วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม
ถนนพระรามที่ ๖ ราชเทวี กทม. ๑๐๔๐๐

๗ พฤษภาคม ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ข้อเสนอแนะของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม
๒. ข้อเสนอแนะ/ผลกระทบจากการดำเนินนโยบายสนับสนุนเฉพาะยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) ในภาคขนส่งไทย

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม เสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม พิจารณาแล้ว เห็นควรให้ความเห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ซึ่งมีความสอดคล้องกับแผนด้านการอุดมศึกษาเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนของประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๔ - ๒๕๗๐ ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐ โดยหมุดหมายการพัฒนาที่ ๑ - ๑๓ มีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่ ๑ พัฒนาศักยภาพคน ยุทธศาสตร์ที่ ๒ ส่งเสริมระบบนิเวศวิจัยอุดมศึกษา และยุทธศาสตร์ที่ ๓ จัดระบบอุดมศึกษาใหม่ โดยเฉพาะหมุดหมายที่ ๑๒ ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต เป็นหมุดหมายที่มีความสอดคล้องกับทั้ง ๓ ยุทธศาสตร์ของแผนด้านการอุดมศึกษาฯ อย่างชัดเจนทั้งในส่วนของเป้าหมายและกลยุทธ์การพัฒนา โดยกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม สามารถร่วมผลักดันเป้าหมายของชาติผ่านการขับเคลื่อนแผนระดับ ๓ ลงสู่การปฏิบัติ ประกอบด้วย กรอบนโยบายและยุทธศาสตร์การอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐ แผนด้านการอุดมศึกษาเพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนของประเทศ พ.ศ. ๒๕๖๔ - ๒๕๗๐ ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐ และแผนด้านวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐ ทั้งนี้ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมรายละเอียดดังสิ่งที่ส่งมาด้วย ๑ และ ๒

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

สำเนาถูกต้อง

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวรัลกา [illegible])
นักวิเคราะห์นโยบายและแผน[illegible]การพิเศษ
๗ / พ.ค. ๖๕

(นายเอนก เหล่าธรรมทัศน์)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงฯ
โทร ๐ ๒๓๓๓ ๓๗๐๐ ต่อ ๔๐๗๖
โทรสาร ๐ ๒๓๓๓ ๓๙๓๘
E-mail : cplo@mhesi.go.th

ข้อเสนอแนะของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม
ต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

ประเด็น	ข้อเสนอแนะ
เป้าหมายหลักการพัฒนาที่ ๓.๑.๔ การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน	ควรเพิ่มมิติความยั่งยืนด้านอื่น ๆ นอกเหนือจากเรื่องทรัพยากรและก๊าซเรือนกระจก เช่น การใช้แรงงานถูกกฎหมายในการผลิต การให้การศึกษา และการปรับพฤติกรรมการบริโภคอย่างยั่งยืน
หมุดหมายที่ ๑ ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง	
ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของเป้าหมายที่ ๑	๑) ควรเพิ่มตัวชี้วัดร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าต่อหน่วยของสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปส่งออก เนื่องจาก GDP หรือรายได้เกษตรกรที่เติบโตอาจเพิ่มจากปริมาณ ยังไม่สะท้อนว่าไทยเป็น “ประเทศชั้นนำ” ด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูป “มูลค่าสูง” ๒) ควรเพิ่มตัวชี้วัดที่บ่งชี้ถึงการเติบโตของธุรกิจเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง
กลยุทธ์การพัฒนา	ควรประยุกต์แนวคิดเศรษฐกิจ BCG เข้ามาเป็นกลไกที่ชัดเจนในการส่งเสริมเกษตรกร และผู้ประกอบการด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง ไปสู่การผลิตและบริโภคอย่างยั่งยืน อาจอยู่ในรูปแบบของสิทธิประโยชน์หรือมาตรการส่งเสริมที่ช่วยสนับสนุนเกษตรกรหรือผู้ประกอบการที่ปฏิบัติตามหลักแนวคิดดังกล่าว
กลยุทธ์ที่ ๑	ควรเพิ่มการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายหรือกฎระเบียบบางข้อที่เป็นข้อจำกัดต่อการทำวิจัยด้านการเกษตรและอาหาร
กลยุทธ์ที่ ๒.๕ และ ๒.๖	การกำหนดให้ GAP เป็นมาตรฐานบังคับจะเป็นนโยบายที่มีประสิทธิภาพดีกว่าในการสร้างตลาดสินค้าปลอดภัยที่สูง โดยรัฐบาลควรประกาศปีเป้าหมายให้ GAP เป็นมาตรการภาคบังคับ และจัดทำแผนที่นำทางรวมถึงมาตรการสนับสนุนให้เกษตรกรทั่วประเทศบรรลุเป้าหมายนั้น
กลยุทธ์ที่ ๑๐	การพัฒนาให้เกิดระบบบริหารจัดการเพื่อความมั่นคงทางด้านอาหาร ควรหมายรวมถึงระบบบริหารจัดการภาวะวิกฤติจากโรคระบาดในพืชและสัตว์เศรษฐกิจสำคัญด้วย อาทิ โรคใบด่างในมันสำปะหลัง โรคอหิวาต์ในสุกร โรคฝีดาษในวัว ฯลฯ เนื่องจากเป็นเรื่องสำคัญเร่งด่วนและที่ผ่านมาประเทศไทยสูญเสียมูลค่าทางเศรษฐกิจมหาศาล ตลอดจนเกิดภาวะขาดแคลนทำให้ราคาสินค้าพุ่งสูง จากการไม่มีแผนควบคุมโรคระบาดในพืชและสัตว์เศรษฐกิจอย่างมีประสิทธิภาพ
หมุดหมายที่ ๒ ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน	
กลยุทธ์ที่ ๓	ควรสนับสนุนการพัฒนาระบบการให้บริการขนส่งมวลชนในรูปแบบ multimodal เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถใช้บัตรโดยสารใบเดียวในการใช้บริการขนส่งมวลชน
กลยุทธ์ที่ ๖.๒	ควรเพิ่มข้อมูลประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในพื้นที่ต่าง ๆ ในแต่ละเทศกาล เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับทราบ และเป็นการดึงดูดให้กลับมาเที่ยวซ้ำ

ประเด็น	ข้อเสนอแนะ
หมุดหมายที่ ๓ ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก	
เป้าหมายที่ ๑	ควรตั้งเป้าหมาย xEV หรือปรับนิยาม “ยานยนต์ไฟฟ้า” ให้หมายรวมทั้งยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) และยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานผสม ได้แก่ ยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ (BEV) ยานยนต์ไฟฟ้าเซลล์เชื้อเพลิง (FCEV) ยานยนต์ปลั๊กอินไฮบริด (PHEV) และยานยนต์ไฮบริด (HEV) และส่งเสริมให้ใช้งานร่วมกับเชื้อเพลิงชีวภาพ รายละเอียดดัง**สิ่งที่ส่งมาด้วย ๒**
ตัวชี้วัดที่ ๓.๑	ควรเน้นการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัยและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้าเป็นหลัก และควรให้ครอบคลุมถึงการพัฒนาต่อยอดเทคโนโลยีจากต่างประเทศ (Technology localization)
หมุดหมายที่ ๖ ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน	
เป้าหมาย	ควรพิจารณาการส่งเสริมเทคโนโลยีดิจิทัลและอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะ ไปเป็นเครื่องมือสนับสนุนเป้าหมายอื่น ๆ ของประเทศด้วย เช่น โมเดลเศรษฐกิจ BCG ที่มีความต้องการเทคโนโลยีดิจิทัลและอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะในการสนับสนุนการดำเนินงานเป็นจำนวนมาก
หมุดหมายที่ ๗ ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้	
ตัวชี้วัดที่ ๓.๑ และ ๓.๒	ควรมีความสอดคล้องกับเป้าหมายที่ ๓ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมสามารถเข้าถึงและได้รับการส่งเสริมอย่างมีประสิทธิผลจากภาครัฐ
กลยุทธ์ที่ ๕.๑	ควรขยายขอบเขตการพัฒนากลไกตลาดของบริการพัฒนาธุรกิจ (Business Development Service) ให้ครอบคลุมฝั่งดีมานด์และซัพพลาย โดยนอกจากการให้คูปองเพื่อเป็นการอุดหนุนค่าใช้จ่ายซึ่งเป็นการส่งเสริมดีมานด์แล้ว ควรส่งเสริมฝั่งซัพพลายโดยเพิ่มจำนวนและยกระดับคุณภาพและบริการของผู้ให้บริการพัฒนาธุรกิจภาคเอกชนเพื่อให้เกิดการแข่งขัน ซึ่งธุรกิจเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็น SME ที่ให้บริการด้วยความรู้เข้มข้น (Knowledge Intensive Business Service) การพัฒนาฝั่งซัพพลายสามารถทำได้หลายวิธี เช่น เงินอุดหนุนการพัฒนาบุคลากรเฉพาะด้าน มาตรการส่งเสริมการ spin-off หน่วยให้บริการจากหน่วยงานภาครัฐ มหาวิทยาลัย หรือบริษัทเอกชนขนาดใหญ่
กลยุทธ์ที่ ๖	ควรเพิ่มการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาสตาร์ทอัพในมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตาร์ทอัพที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง (Deep-tech startup) ซึ่งเป็นกลุ่มที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างบริษัทเทคโนโลยีขั้นสูง
หมุดหมายที่ ๘ ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน	
เป้าหมายและตัวชี้วัด	ควรระบุนิยาม หรือองค์ประกอบของคำว่าเมืองอัจฉริยะ และเมืองน่าอยู่ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร โดยตัวชี้วัดเมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนมีจำนวนมากขึ้น อาจเป็นตัวชี้วัดที่กว้างเกินไป ควรคำนึงถึงเมือง low carbon society และเมืองที่ใช้ทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย
กลยุทธ์ที่ ๒	ควรเน้นย้ำบทบาทของสถาบันการศึกษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยในท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาเมืองระยะยาว การวิเคราะห์โอกาสการเชื่อมโยงการลงทุน และเป็นศูนย์กลางการพัฒนาและทดลองนวัตกรรมการพัฒนาเมืองในอนาคตในมิติต่าง ๆ เช่น สาธารณสุข การปกครอง การคมนาคม

ประเด็น	ข้อเสนอแนะ
	ผังเมือง ฯลฯ เพราะเป็นแหล่งผลิตองค์ความรู้เพื่อแก้ปัญหาท้องถิ่น และกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่มีพลัง มีความกระตือรือร้นและปรับตัวต่อภาวะการเปลี่ยนแปลงในโลกปัจจุบันได้ดี ตลอดจนเป็นพื้นที่ในการบ่มเพาะหรือเป็น sandbox นวัตกรรมเมืองได้เป็นอย่างดี
กลยุทธ์ที่ ๓.๑	ควรเพิ่มการออกแบบโครงสร้างพื้นฐานที่เหมาะสมเพื่อรองรับผู้สูงอายุและผู้พิการ
หมุดหมายที่ ๙ ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม	
กลยุทธ์ที่ ๑ และกลยุทธ์ที่ ๒	ควรเน้นย้ำความสำคัญของการพัฒนานวัตกรรมบริการหรือนวัตกรรมทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาความยากจนข้ามรุ่น ซึ่งมักดำเนินการโดยองค์กรไม่แสวงผลกำไร โครงการ CSR ของภาคเอกชน หรือวิสาหกิจเพื่อสังคม อาทิ ธุรกิจที่ต้องการจ้างงานกลุ่มเปราะบาง หรือธุรกิจที่มีสวัสดิการสำหรับมารดามากกว่าที่กฎหมายกำหนด วิสาหกิจเพื่อสังคมที่ให้บริการ delivery อาหาร โภชนาการสูงตลอดจนหนังสือนิทานและสื่อการสอนแก่เด็กก่อนวัยเรียน มูลนิธิที่เปิดโรงเรียนทางเลือกเพื่อพัฒนาทักษะอาชีพโดยเฉพาะ ฯลฯ ทั้งนี้ อาจกำหนดให้จำนวนของนวัตกรรมทางสังคมดังกล่าวเป็นตัวชี้วัดเพิ่มขึ้นอีก ๑ ตัวชี้วัด ซึ่งแม้ว่าจะเป็นตัวชี้วัดที่วัดผลในเชิงกระบวนการ (means) มากกว่าเป็นตัวชี้วัดผลลัพธ์ปลายทาง (ends) แต่เนื่องจากการอุดหนุนไปที่ผู้รับบริการเพียงอย่างเดียว โดยที่ไม่ได้สนับสนุนให้เกิดการพัฒนานวัตกรรมการให้บริการ ไม่เปิดโอกาสให้เอกชนเข้ามาบริหาร จะไม่สามารถทำให้บรรลุเป้าหมายตามที่คาดหวังได้ เนื่องจากรูปแบบ ความหลากหลาย และความยืดหยุ่นของบริการมีข้อจำกัด ดังนั้น ในบางกรณีการอุดหนุนไปที่ผู้ให้บริการเพื่อพัฒนาบริการที่ดีและหลากหลายอาจให้ประสิทธิผลที่สูงกว่ามาก
กลยุทธ์ย่อยที่ ๒.๒	ควรกำหนดกลยุทธ์แนวทางการส่งเสริมให้เด็กจากครัวเรือนที่ยากจนข้ามรุ่นสามารถเข้าถึงและคงอยู่ในระบบการศึกษา แยกออกจากแนวทางการดำเนินงานข้อ (๒) สำหรับการช่วยเหลือเด็กยากจนที่หลุดจากระบบการศึกษาให้สามารถกลับเข้าสู่ระบบการศึกษา พร้อมทั้งเพิ่มเติมกรอบแนวทางการดำเนินงาน ดังต่อไปนี้ (๑) การส่งเสริมให้เด็กจากครัวเรือนที่ยากจนข้ามรุ่นสามารถเข้าถึงและคงอยู่ในระบบการศึกษาอย่างเท่าเทียม โดยการจัดสรรทรัพยากรที่จำเป็น ทั้งในรูปแบบที่เป็นตัวเงินและไม่ใช่ตัวเงินให้แก่เด็กจากครัวเรือนยากจนข้ามรุ่นให้สามารถเข้าถึงโอกาสทางการศึกษาอย่างเท่าเทียม ทั่วถึง และสามารถให้คงอยู่ในระบบการศึกษาจนครบระยะเวลาตามเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับตามสิทธิขั้นพื้นฐานที่พึงได้รับ อีกทั้งส่งเสริมให้สามารถเข้าถึงโอกาสการพัฒนาตนเองต่อยอดได้ถึงระดับอาชีวศึกษาหรือระดับอุดมศึกษาตามความถนัดและความสนใจตามอัธยาศัย ผ่านการบริหารจัดการทุนสนับสนุนทางการศึกษาในรูปแบบต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากเงินทุนกู้ยืมทางการศึกษา เพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาในโรงเรียน สถาบันอุดมศึกษา และ

ประเด็น	ข้อเสนอแนะ
	การเรียนรู้ภายนอกห้องเรียน ทั้งแหล่งเรียนรู้บนพื้นที่ภายภาพและพื้นที่เสมือนจริงหรือการจัดการศึกษาออนไลน์ ทั้งนี้ อาจใช้กลไกความร่วมมือทั้งในระดับครอบครัว ชุมชน และสถานศึกษา ในการแสวงหาแนวทางและพัฒนาระบบการเฝ้าระวังเพื่อช่วยกันประคับประคองดูแลเด็กเหล่านี้ให้เข้าถึงโอกาสและคงอยู่ไม่หลุดจากระบบการศึกษากลางคัน ตลอดจนควรมีการแสวงหาแนวทางในการปรับเปลี่ยนทัศนคติของคนในสังคมในทุกระดับให้ตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของการศึกษาว่าเป็นปัจจัยที่ห้าสำหรับการดำรงชีวิตและการเติบโตเป็นพลเมืองที่ดีของสังคม (๒) การสร้างโอกาสและช่วยเหลือเด็กยากจนที่หลุดจากระบบการศึกษาให้สามารถกลับเข้าสู่ระบบการศึกษาได้ตลอดเวลา โดยปราศจากข้อจำกัด หรือได้รับการพัฒนาทักษะทางอาชีพได้ตามความเหมาะสม โดยมีการพัฒนาระบบการสำรวจและติดตามเด็กยากจนที่หลุดจากระบบการศึกษา เพื่อแสวงหาสาเหตุเพื่อกำหนดแนวทางการช่วยเหลือทั้งในรูปแบบที่เป็นตัวเงินและไม่ใช่ตัวเงิน ให้เด็กเหล่านี้สามารถกลับเข้าสู่ระบบการศึกษาในสถานศึกษาหรือในรูปแบบการเรียนรู้อื่น ๆ หรือแม้กระทั่งการพัฒนาทักษะฝีมืออาชีพให้สามารถดำรงชีวิตเลี้ยงตัวเองได้อย่างมีคุณภาพตามข้อกำจัดและบริบทของเด็กแต่ละบุคคล อีกทั้งอาจมีการแสวงหาแนวทางส่งเสริมและสนับสนุนการกลับเข้าสู่ระบบการเรียนรู้/การพัฒนาและเพิ่มพูนทักษะ (Upskill/Reskill) ตามแนวทางการจัดการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยอาศัยกลไกความร่วมมือกันระหว่างสถาบันการศึกษาทั้งในระดับขั้นพื้นฐาน อาชีวศึกษา และอุดมศึกษาควบคู่กันอีกทางหนึ่งด้วย
หมุดหมายที่ ๑๐ ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ	
ตัวชี้วัด	ควรเพิ่มตัวชี้วัดด้านการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่สอดคล้องกับเป้าหมายการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศ (Nationally Determination Contribution : NDC) ทั้งนี้ เศรษฐกิจหมุนเวียนมีศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้ ๑๕ ล้านตัน ภายในปี พ.ศ. ๒๕๗๐ จากธุรกิจรีไซเคิลแก้ว พลาสติก กระดาษ และบริษัทจดทะเบียนที่ดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน (หุ้นยั่งยืน THIS) ๘๐ บริษัท ตั้งเป้าหมายเรื่องเศรษฐกิจเป็นส่วนหนึ่งในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก
กลยุทธ์ย่อยที่ ๔.๖	สามารถเพิ่มเติมรายละเอียดที่เป็นจุดคานงัด ได้ดังนี้ ๑) การกำหนดเป้าหมาย และแผนที่นำทางการมุ่งสู่เศรษฐกิจหมุนเวียนในระดับประเทศ อันจะนำไปสู่การร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมเศรษฐกิจหมุนเวียน เพื่อให้เกิดการปรับกระบวนทัศน์และการปฏิรูปทั้งระบบ ตลอดจนผลักดันให้มีการผนวกการดำเนินงานดังกล่าวเข้าสู่แผนต่าง ๆ อาทิ แผนลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศ ๒) การดำเนินโครงการนำร่องหรือ Sandbox เชิงพื้นที่ เพื่อทดสอบระบบบริหารจัดการข้อมูลการเก็บกลับวัตถุดิบรอบสองหรือการแลกเปลี่ยนของเสีย

ประเด็น	ข้อเสนอแนะ
	ระหว่างโรงงาน เพื่อทดลองและเรียนรู้กฎระเบียบใหม่ที่จะเกิดขึ้น เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงและปลดล็อคกฎระเบียบ ๓) การปรับปรุงสิทธิประโยชน์ทางภาษีให้แก่ผู้ประกอบการแบบขั้นบันได เช่น ให้สิทธิประโยชน์กับกิจการโรงคัดแยกและโรงรีไซเคิลหรือสร้างมูลค่าเพิ่มมากกว่ากิจการที่นำขยะไปเผาเป็นพลังงาน ๔) มาตรการกำแพงภาษีเพื่อป้องกันการไหลเข้าของสินค้าขั้นกลางจากวัตถุดิบรอบสองที่ไทยมีศักยภาพ เช่น Post consumer resin หรือเม็ดพลาสติกรีไซเคิล
กลยุทธ์ที่ ๕	ควรเพิ่มกลยุทธ์ย่อยด้าน “การพัฒนาหลักสูตร การผลิตกำลังคน และแรงงานที่มีความรู้ความเข้าใจเท่าทันการเปลี่ยนแปลงกฎกติกา มาตรฐาน และบริบททางการค้าโลกที่จะให้ความสำคัญกับคู่ค้าที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่ำ ตลอดจนแรงงานทักษะสูงที่สามารถพัฒนาและประยุกต์ใช้เทคโนโลยี หรือประเมินคำนวณ และบริหารจัดการโครงการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้ เป็นต้น
กลยุทธ์ย่อยที่ ๕.๔	ควรเน้นย้ำความสำคัญของมาตรการทางการเงินที่สนับสนุนให้เศรษฐกิจฐานราก หรือผู้ใช้ระดับบุคคลหรือครัวเรือนเข้าถึงเทคโนโลยีพลังงานทดแทน เช่น เงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ การสนับสนุนธุรกิจบริการเช่าซื้อ
หมุดหมายที่ ๑๒ ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต	
กลยุทธ์ย่อยที่ ๑.๓	๑) ควรเพิ่มเติมประเด็นแนวทางการดำเนินงาน เพื่อให้ครอบคลุมการดำเนินงานตามพันธกิจของสถาบันอุดมศึกษาในการผลิตและพัฒนากำลังคน รวมทั้งการผลิตผลงานวิจัยและสร้างสรรค์นวัตกรรมในทุกมิติมากยิ่งขึ้น โดยการส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษามีบทบาทเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนนำพาการพัฒนามาสู่ท้องถิ่น ผ่านการสืบสาน คงไว้ และต่อยอดภูมิปัญญาของท้องถิ่นทั้งในรูปแบบที่จับต้องได้และที่จับต้องไม่ได้ สนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษามีการกำหนดแนวทางหรือจัดทำระบบการพัฒนาบุคลากรวิจัยท้องถิ่นหรือปราชญ์ชาวบ้าน ระบบพัฒนาและยกระดับภูมิปัญญาท้องถิ่นให้มีคุณลักษณะและองค์ประกอบเป็นองค์ความรู้ทางวิชาการ พร้อมทั้งมีการรวบรวมจัดทำระบบฐานข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อเป็นแหล่งข้อมูลเผยแพร่ให้แก่ภาคส่วนต่าง ๆ ได้สามารถนำมาใช้เป็นฐานความคิดต่อยอดในการทำวิจัยและสร้างสรรค์นวัตกรรม ให้เกิดการพัฒนาทั้งในมิติการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ รวมไปถึงการยกระดับคุณภาพชีวิตในมิติทางสังคมทั้งในระดับพื้นที่และระดับประเทศต่อไป ๒) เสนอให้ปรับเปลี่ยนจาก "มีการปรับระบบประกันคุณภาพอุดมศึกษา" เป็น "มีการพัฒนาและปรับปรุงรูปแบบการจัดการศึกษา มาตรฐานการอุดมศึกษา และระบบประกันคุณภาพการศึกษา" เนื่องจากแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี รูปแบบการดำเนินธุรกิจ และวิกฤตการณ์ต่าง ๆ ส่งผลให้การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาต้องยืดหยุ่นและปรับตัวอย่างต่อเนื่องให้สอดคล้องกับบริบทที่เปลี่ยนไป พร้อมกันนั้นยังเป็นการรองรับการพัฒนากำลังคนในกลยุทธ์ที่ ๒ และ ๓ ด้วย

ข้อเสนอแนะ/ผลกระทบจากการดำเนินนโยบายสนับสนุนเฉพาะยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) ในภาคขนส่งไทย

การสนับสนุน "ยานยนต์ไฟฟ้า" ภายใต้ ร่างแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ซึ่งมีการจัดทำคำจำกัดความยานยนต์ไฟฟ้า ไว้เพียงยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (Zero Emission Vehicle: ZEV) ดังปรากฏในหน้า ๔๖ ที่ว่า: "ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ซึ่งหมายถึงจำนวนจดทะเบียนรถยนต์ใหม่ ประกอบด้วยรถยนต์ประเภทยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ (BEV) และยานยนต์ไฟฟ้าเซลล์เชื้อเพลิง (FCEV)" นั้น ประเทศไทยจะได้ประโยชน์ด้านความเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมในแง่ของการลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกในภาคการขนส่งทางถนนอย่างจำกัด แต่จะต้องแลกด้วยผลกระทบร้ายแรงต่อระบบเศรษฐกิจไทยภาคส่วนต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง

ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

แม้จะถูกขนานนามว่าเป็นยานยนต์ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) เหตุเพียงเพราะยานยนต์เหล่านี้ปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกเป็นศูนย์เฉพาะในช่วงของการขับเคลื่อนบนถนน หากแต่ในขั้นตอนการผลิตพลังงานไฟฟ้ายังคงมีการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก ดังนั้น ความพร้อมด้านการผลิตพลังงานไฟฟ้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมทั้งระบบ จึงนับเป็นปัจจัยสำคัญสู่ความสำเร็จในการขับเคลื่อนนโยบายยานยนต์ไฟฟ้าที่ปลดปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) ในกรณีของไทยที่การผลิตกระแสไฟฟ้ายังคงพึ่งพาพลังงานฟอสซิลกว่าร้อยละ ๗๐ ของเชื้อเพลิงที่ใช้ในการผลิตกระแสไฟฟ้าทั้งหมด การใช้ยานยนต์ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) ในไทย จึงไม่สามารถเปรียบเทียบประสิทธิภาพด้านสิ่งแวดล้อมในการช่วยลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้ เช่นกับประเทศที่มีการผลิตพลังงานไฟฟ้าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมทั้งระบบ

ยิ่งไปกว่านั้น การใช้ยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานผสมร่วมกับเชื้อเพลิงชีวภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยานยนต์ปลั๊กอินไฮบริด (PHEV) ร่วมกับเชื้อเพลิงแก๊สโซฮอล์ E85 ในกรณีของไทย (ปลดปล่อย GHGs ๕.๗๒ kgCO2eq/๑๐๐ km) สามารถช่วยลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก (GHGs) ได้ดีกว่าในกรณีการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ (BEV) บนพื้นฐานสัดส่วนผสมการผลิตพลังงานไฟฟ้า (Grid Energy Mix) ที่ยังคงพึ่งพาพลังงานฟอสซิลของไทย (ปลดปล่อย GHGs ๕.๙๒ kgCO2eq/๑๐๐ km) อีกทั้งยานยนต์ไฟฟ้าเซลล์เชื้อเพลิง (FCEV) ยังคงเป็นเทคโนโลยีการขนส่งแห่งอนาคต ที่ยังไม่พร้อมใช้งานในเชิงพาณิชย์ภายใน พ.ศ.๒๕๗๐ อย่างแน่นอน ดังนั้น ในระยะ ๕ ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐) ตราบใดที่สัดส่วนผสมการผลิตพลังงานไฟฟ้า (Grid Energy Mix) ยังคงไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปสู่การพึ่งพาพลังงานหมุนเวียนเป็นหลัก การสนับสนุนการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานผสมร่วมกับเชื้อเพลิงชีวภาพ จะยังคงเป็นทางเลือกภาคการขนส่งทางถนนที่มีประสิทธิภาพด้านสิ่งแวดล้อมในการช่วยลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้ไม่ด้อยหรือดีกว่าการสนับสนุนการใช้งานยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ (BEV) เพียงประเภทเดียว

ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ

<u>ต่อเกษตรกรผู้ผลิตพืชพลังงาน</u>: นโยบายการสนับสนุนยานยนต์ไฟฟ้าเฉพาะที่ปลดปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) จะส่งผลกระทบโดยตรงต่อการใช้เชื้อเพลิงชีวภาพในภาคขนส่งไทย จนอาจนำไปสู่การยกเลิกการผลิตเชื้อเพลิงชีวภาพในที่สุด ซึ่งจะกระทบเกี่ยวพันเป็นวงกว้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระทบกับเกษตรกรมันสำปะหลัง (๕๘๗,๗๕๔ ครัวเรือน) อ้อย (๔๗๗,๓๗๒ ครัวเรือน) และปาล์ม (๒๔๐,๐๐๐ ครัวเรือน) ที่เป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตเอทานอลและไบโอดีเซล

ต่อผู้บริโภค: การเข้าถึงรถยนต์ใหม่ ซึ่งอาจหมายรวมถึงโอกาสในการเข้าถึงระบบความปลอดภัยบนท้องถนนเทคโนโลยีใหม่ๆ จะมีต้นทุนทั้งทางตรงและทางอ้อมสูงขึ้น เนื่องจากยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ (BEV) มีต้นทุนรวมในการเป็นเจ้าของ (Cost of Ownership) ทั้งต้นทุนทางตรงจากราคารถยนต์ และต้นทุนทางอ้อมจากค่าเสื่อมราคาสูงกว่ายานยนต์สันดาปภายในทั่วไป (ICE) นอกจากนี้ จำนวนยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ (BEV) ที่เพิ่มขึ้น หมายถึงความต้องการไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้น ซึ่งอาจกระทบต่อต้นทุนค่าใช้ไฟฟ้าของผู้บริโภคทั่วไปทั้งประเทศ

ต่อภาครัฐ: การใช้งานยานยนต์สันดาปภายใน (ICE) ที่ลดลง หมายถึงรายได้ภาครัฐจากภาษีสรรพสามิตน้ำมันเชื้อเพลิงและภาษีมูลค่าเพิ่มจากการจำหน่ายน้ำมันเชื้อเพลิงที่ลดลง โดยในปี พ.ศ. ๒๕๖๔ กรมสรรพสามิตมีรายได้จากเฉพาะการจัดเก็บภาษีสรรพสามิตน้ำมันสูงถึงกว่า ๒๐๐,๐๐๐ ล้านบาท

ต่ออุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ไทย: ผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์จำนวน ๔๙ รายการ จาก ๑๖๐ รายการ (ร้อยละ ๓๑ ของจำนวนชิ้นส่วนทั้งหมดที่ผลิตในอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ไทย) หรือผู้ประกอบการกว่า ๙๐๐ บริษัท จากประมาณ ๒,๕๐๐ บริษัท (ร้อยละ ๓๖ ของจำนวนผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมชิ้นส่วนยานยนต์ไทย) โดยเฉพาะอย่างยิ่งกว่า ๕๔๘ แห่งในกลุ่มชิ้นส่วนระบบส่งกำลังและเครื่องยนต์ จะได้รับผลกระทบจาก BEV รวมถึงแรงงานในภาคการผลิตกว่าร้อยละ ๔๗ หรือประมาณ ๓๒๔,๔๐๐ คน จึงมีความเสี่ยงที่จะตกงาน

ต่อมูลค่าการนำเข้า: แม้มาตรการรัฐยังไม่ชัดเจนว่าจะสามารถทำให้ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ (BEV) ประจำภูมิภาคได้หรือไม่ แต่การส่งเสริมการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ (BEV) ในไทย จะส่งผลให้มูลค่าการนำเข้ายานยนต์และชิ้นส่วนจากต่างประเทศมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างแน่นอน อย่างน้อยที่สุดเนื่องจากวัตถุดิบสำคัญในการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ (BEV) เช่น โคบอลต์และลิเทียม ซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตแบตเตอรี่ จำเป็นต้องนำเข้าจากต่างประเทศ

ข้อเสนอแนะ

โดยสรุปดังที่กล่าวข้างต้นทั้งหมด การดำเนินนโยบายสนับสนุนเฉพาะยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) ในภาคขนส่งไทย ทั้งที่เรายังไม่มีความพร้อมในประเด็นสำคัญต่าง ๆ เช่น การผลิตกระแสไฟฟ้าที่พึ่งพาพลังงานสะอาด โครงสร้างสายส่งสายจำหน่ายไฟฟ้าที่ส่งเสริมให้ผู้บริโภคไฟฟ้าในไทยก้าวสู่การเป็นผู้บริโภคร่วมผลิต (Prosumer) ความพร้อมของผู้ประกอบการยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง SMEs ใน Tier ๒ และ ๓ และเกษตรกรกลุ่มเปราะบางผู้ปลูกพืชพลังงาน ย่อมจะส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจไทยรวมถึงประชาชนทั่วไป ทั้งนี้ ภาครัฐสามารถลดผลกระทบดังกล่าวทั้งหมดได้ด้วยการแบ่งนโยบายการสนับสนุนยานยนต์ไฟฟ้าไทยออกเป็น ๒ ระยะ ได้แก่ xEV และ ZEV ดังเช่นในกรณีตัวอย่างของประเทศสหราชอาณาจักรประกอบด้วย

• **ระยะแรก** ระยะเปลี่ยนผ่าน หรือการตั้งเป้าหมาย xEV โดยให้หมายรวม “ยานยนต์ไฟฟ้า” ทั้งยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) และยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานผสม อันได้แก่ ยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี (BEV) ยานยนต์ไฟฟ้าเซลล์เชื้อเพลิง (FCEV) ยานยนต์ปลั๊กอินไฮบริด (PHEV) และยานยนต์ไฮบริด (HEV) พร้อมส่งเสริมให้ใช้งานร่วมกับเชื้อเพลิงชีวภาพซึ่งไทยมีศักยภาพในการผลิตเป็นอันดับต้น ๆ ของโลกในปัจจุบัน การเปลี่ยนผ่านสู่เป้าหมาย xEV ในระยะแรกดังกล่าวนี้จะสามารถลดผลกระทบข้างต้นได้ทั้งหมด โดยไม่ลดประสิทธิภาพการเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

• **ระยะที่สอง** หรือระยะการสนับสนุนยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) ในภาคขนส่งไทย ทั้งนี้ เมื่อเงื่อนไขความพร้อมในประเด็นสำคัญต่าง ๆ ข้างต้นได้รับการเติมเต็มแล้ว ไทยสามารถก้าวสู่การตั้งเป้าหมาย ZEV ซึ่งจะจำกัดความ “ยานยนต์ไฟฟ้า” เพียงเฉพาะยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ (ZEV) อันได้แก่ ยานยนต์ไฟฟ้าพลังงานแบตเตอรี่ (BEV) และยานยนต์ไฟฟ้าเซลล์เชื้อเพลิง (FCEV)

ด่วนที่สุด

ที่ กษ ๑๓๐๔/ว๒๓๗

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
ถนนราชดำเนินนอก กทม. ๑๐๒๐๐

๑๗ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ประเด็นความเห็นเรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้พิจารณาแล้ว เห็นควรให้ความเห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ พ.ศ. (๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ เนื่องจากแผนดังกล่าว ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาที่ควรให้ความสำคัญและต้องการมุ่งเน้นในระยะ ๕ ปี ที่ครอบคลุมในประเด็นทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรมนุษย์ สิ่งแวดล้อม การพัฒนาที่ยั่งยืน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนการพัฒนาเชิงพื้นที่ ซึ่งจะมีส่วนสำคัญในการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศในทุกมิติให้เกิดความสมดุลและยั่งยืน ทั้งนี้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ อยู่ระหว่างดำเนินการจัดทำ (ร่าง) แผนปฏิบัติการด้านการเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐ ในด้านที่สอดคล้องกับหมุดหมายการพัฒนาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาภาคเกษตรได้อย่างเป็นรูปธรรม อันจะนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายเฉลิมชัย ศรีอ่อน)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร
โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๖๖๗๑
โทรสาร ๐ ๒๕๗๙ ๒๕๙๓
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ : plan๑๒moac@gmail.com

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววิลาภา สุขผล)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๑๗ / พ.ค. / ๖๕

ด่วนที่สุด
ที่ คค (ปคร) ๐๒๐๘/ ๑๑๐

กระทรวงคมนาคม
ถนนราชดำเนินนอก
กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

๒๗ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง ความเห็นประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีเรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

สิ่งที่ส่งมาด้วย ความเห็นเพิ่มเติมต่อหมุดหมายที่เกี่ยวข้องใน (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้กระทรวงคมนาคมพิจารณาเสนอความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงคมนาคมพิจารณาแล้ว เห็นด้วยกับ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ รวมทั้งได้มีความเห็นเพิ่มเติมต่อหมุดหมายที่เกี่ยวข้อง รวม ๕ หมุดหมาย ได้แก่ หมุดหมายที่ ๓ หมุดหมายที่ ๕ หมุดหมายที่ ๘ หมุดหมายที่ ๑๐ และหมุดหมายที่ ๑๑ รายละเอียดปรากฏตามเอกสารสิ่งที่ส่งมาด้วย

ทั้งนี้ ในการดำเนินการ ขอให้ปฏิบัติตามระเบียบ กฎหมาย มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง และหลักธรรมาภิบาลอย่างเคร่งครัด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อประกอบการพิจารณาต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายศักดิ์สยาม ชิดชอบ)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม

สำนักงานปลัดกระทรวง
กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
โทร. ๐ ๒๒๘๓ ๓๑๐๙
โทรสาร ๐ ๒๒๘๑ ๔๑๙๑
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ : sirinmot@gmail.com

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวสิรินา สุขมล)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

ความเห็นเพิ่มเติมต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570)

---

1 **กระทรวงที่ให้ความเห็น** กระทรวงคมนาคม

2 **ความเห็นต่อภาพรวม สาระสำคัญ และตัวชี้วัดของเป้าหมายหลัก 5 ประการของ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13** ซึ่งประกอบด้วย (1) การปรับโครงสร้างการผลิตสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม (2) การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ (3) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม (4) การเปลี่ยนผ่านไปสู่ความยั่งยืน (5) การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่

(ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566 - 2570) ครอบคลุมการปรับปรุงและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ตลอดจนการพัฒนาทักษะทรัพยากรมนุษย์ภายในประเทศ เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นตามกระแสโลกาภิวัตน์ รวมถึงการลดความเหลื่อมล้ำภายในสังคม ซึ่งจะสามารถผลักดันให้ประเทศก้าวข้ามความท้าทายต่าง ๆ เพื่อขับเคลื่อนทุกภาคส่วนให้ได้รับประโยชน์อย่างเท่าเทียมกัน ส่งเสริมให้ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ตามวิสัยทัศน์และพันธกิจของยุทธศาสตร์ชาติ นอกจากนี้ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ยังมีเป้าหมายและตัวชี้วัดที่สอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับการดำเนินการภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) อีกด้วย

3 **ความเห็นต่อเป้าหมาย ตัวชี้วัด และกลยุทธ์ของหมุดหมายการพัฒนาทั้ง 13 ประการ**

มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย

3.1 หมุดหมายที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก

3.1.1 ความเห็นต่อเป้าหมายและตัวชี้วัด

- เป้าหมายที่ 1 “การสร้างอุปสงค์ของรถยนต์ไฟฟ้าต่าง ๆ เพื่อการใช้ในประเทศและส่งออก” ตัวชี้วัดที่ 1.1 “ปริมาณการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า (ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์) จำนวน 282,240 คัน ร้อยละ 26 ของยานยนต์ทั้งหมด ภายในปี พ.ศ. 2570” เป็นการกำหนดตัวชี้วัดด้านปริมาณการใช้ ซึ่งจะมีความสอดคล้องกับเป้าหมาย ครอบคลุมการใช้และการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าทั้ง 6 กลุ่มประเภท (รถยนต์นั่ง/รถกระบะ, รถจักรยานยนต์, รถบัส/รถบรรทุก, สามล้อ, เรือโดยสาร และรถไฟระบบราง) จะทำให้การขับเคลื่อนมาตรการต่าง ๆ ภายใต้คณะกรรมการนโยบายยานยนต์ไฟฟ้าแห่งชาติมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม เป้าหมายดังกล่าวเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับคณะกรรมการนโยบายยานยนต์ไฟฟ้าแห่งชาติ ที่ได้มุ่งเน้นหรือให้ความสำคัญกับการส่งเสริมยานยนต์ไฟฟ้าตามนโยบาย 30/30 คือ การตั้งเป้าผลิตยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ หรือรถ ZEV (Zero Emission Vehicle) ให้ได้อย่างน้อย 30% ของการผลิตยานยนต์ทั้งหมดในปี พ.ศ. 2573

• ตัวชี้วัดที่ 3.3 "จำนวนสถานีอัดประจุไฟฟ้าสาธารณะ/หัวจ่ายชาร์จเร็ว เพิ่มขึ้น 5,000 หัวจ่าย ภายในปี 2570" มีความสอดคล้องกับการผลักดันของคณะกรรมการนโยบายยานยนต์ไฟฟ้าแห่งชาติที่มีการเพิ่มหรือมีการกำหนดเป้าหมายการส่งเสริมสถานีอัดประจุยานยนต์ไฟฟ้าสาธารณะแบบ Fast charge ซึ่งถือเป็นอีกหนึ่งกลไกสำคัญที่จะนำพาประเทศไทยเข้าสู่การเป็นสังคมคาร์บอนต่ำ (Low – Carbon Society)

• ตัวชี้วัดที่ 3.4 "จำนวนมาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัยของชิ้นส่วนหลักทั้งหมดของยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่า 15 ฉบับต่อปี" คำจำกัดความของ "มาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัย" ควรครอบคลุมถึงมาตรฐานความปลอดภัยในประเทศและมาตรฐานสากลด้วย

• เป้าหมายทั้ง 3 ประการของหมุดหมายที่ 3 "ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก" โดยการสร้างอุปสงค์ของยานยนต์ไฟฟ้าประเภทต่าง ๆ เพื่อการใช้ในประเทศและส่งออก ผู้ประกอบการเดิมสามารถปรับตัวไปสู่การผลิตยานยนต์ไฟฟ้าและมีการลงทุนเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญภายในประเทศ และสร้างความพร้อมของปัจจัยสนับสนุนอย่างเป็นระบบ จะก่อให้เกิดการพัฒนาการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สะอาด ประหยัด และปลอดภัย ตามเป้าหมายได้อย่างเป็นระบบ

อย่างไรก็ตาม ในมิติของการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานอย่างสถานีอัดประจุไฟฟ้า รวมถึงมิติของการเสริมสร้างและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อรองรับในการดำเนินการภายใต้หมุดหมายที่ 3 ที่ได้กล่าวในข้างต้นนั้น ไม่มีนัยสำคัญโดยตรงที่จะสามารถนำไปสู่การลดมลพิษทางอากาศ (ฝุ่นละอองขนาดเล็ก PM 2.5) ของภาคคมนาคมขนส่งได้ในอนาคต ดังนั้น จำเป็นต้องมีการพิจารณาและวิเคราะห์ถึงตัวแปรหรือปัจจัยสำคัญเพิ่มเติมที่สามารถสร้างผลกระทบโดยตรงต่อการลดมลพิษทางอากาศ (ฝุ่นละอองขนาดเล็ก PM 2.5) ของภาคคมนาคมขนส่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยที่สามารถสร้างการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมของภาคประชาชนให้ตระหนักถึงความสำคัญในประเด็นดังกล่าว รวมไปถึงการปรับเปลี่ยนมาใช้ระบบขนส่งสาธารณะมากยิ่งขึ้นในอนาคต

3.1.2 ความเห็นต่อกลยุทธ์

• กลยุทธ์ที่ 1 "การส่งเสริมให้ผู้ใช้ในภาคส่วนต่าง ๆ ของประเทศปรับเปลี่ยนมาใช้ยานยนต์ไฟฟ้าเพิ่มมากขึ้น" กลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 "ส่งเสริมการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าในระบบขนส่งสาธารณะ หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน ในทุกประเภทของยานยนต์ไฟฟ้า" กลยุทธ์ย่อยที่ 1.4 "จัดทำแผนประชาสัมพันธ์ยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์" รวมถึงส่งเสริมการจัดทำโครงการนำร่องเพื่อสร้างความตระหนักรู้และความเข้าใจแก่ประชาชน รวมไปถึงกลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 "ส่งเสริมการผลิตยานยนต์ที่มีคุณสมบัติ สะอาด ประหยัด ปลอดภัย" และกลยุทธ์ย่อยที่ 7.1 "ส่งเสริมการลงทุนและพัฒนาจุดอัดประจุหรือเครื่องชาร์จยานยนต์ไฟฟ้าให้สอดคล้องกับพฤติกรรมและกิจกรรมประจำวันของผู้ใช้รถ ได้แก่ ที่บ้าน สำนักงาน ที่พักอาศัย และที่สาธารณะ" จากกลยุทธ์ย่อยต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาในข้างต้นนี้ มีความครอบคลุมและเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับคณะกรรมการนโยบายยานยนต์ไฟฟ้าแห่งชาติที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้ เพื่อมุ่งสู่การเป็นสังคมคาร์บอนต่ำและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ทั้งนี้ เห็นด้วยกับกลยุทธ์ย่อยที่ 1.2 ในการส่งเสริมการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าในระบบขนส่งสาธารณะและหน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน ตลอดจนมาตรการจูงใจเพื่อส่งเสริมการใช้ยานยนต์ไฟฟ้า ซึ่งจะเป็นตัวอย่างให้ภาคประชาชนและจะช่วยให้สัดส่วนการใช้ยานยนต์ไฟฟ้าสูงขึ้น อย่างไรก็ดี อาจจะต้องคำนึงถึงความต้องการในการใช้ไฟฟ้าที่อาจจะเพิ่มสูงขึ้นจากการปรับเปลี่ยนมาใช้ยานยนต์ไฟฟ้า และผลกระทบจากการปล่อยมลพิษและก๊าซเรือนกระจกที่อาจจะเกิดจากการผลิตไฟฟ้าเพื่อมาใช้สำหรับยานยนต์ไฟฟ้า ซึ่งในปัจจุบันมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 42

- กลยุทธ์ที่ 6 "การวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้าและยานยนต์ไร้คนขับ" และกลยุทธ์ย่อยที่ 6.3 "ส่งเสริมงานวิจัยและการจัดทำระเบียบรองรับการวิจัยและพัฒนายานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ และระบบการขับขี่แบบอัตโนมัติ การเชื่อมต่อ การปรับให้เป็นระบบไฟฟ้า และการแบ่งปันกันใช้งาน เพื่อขยายผลไปสู่การใช้ในภาคอุตสาหกรรมในประเทศต่อไป" เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยียานยนต์สมัยใหม่ (ขับขี่อัตโนมัติ การเชื่อมต่อ การปรับเป็นระบบไฟฟ้า และการแบ่งปันกันใช้งาน) เป็นทิศทางและแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงในระดับโลก (Global Megatrend) เทคโนโลยียานยนต์สมัยใหม่ มีมิติของการพัฒนาที่เกี่ยวข้องและจำเป็นมากกว่าการพัฒนาเทคโนโลยียานยนต์ไฟฟ้าค่อนข้างมาก ไม่ว่าจะเป็นความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานการขนส่ง โครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีดิจิทัล โครงสร้างพื้นฐานด้านการทดลองและการทดสอบพาหนะ รูปแบบการดำเนินธุรกิจภาคการขนส่ง กฎหมายที่จะรองรับทั้งในระบบนิเวศ (Ecosystem) ตั้งแต่ต้นน้ำ (ภาคอุตสาหกรรมการผลิต) ไปจนถึงปลายน้ำ (การใช้งานภาคคมนาคม) ปัจจุบันประเทศไทยมีช่องว่าง (Gap) ของการพัฒนาในระบบนิเวศยานยนต์สมัยใหม่ค่อนข้างมาก ดังนั้น การบูรณาการโดยการส่งเสริม/สนับสนุนให้เกิดการวิจัยและพัฒนาตั้งแต่กระบวนการในส่วนต้นน้ำจนถึงปลายน้ำของระบบนิเวศยานยนต์สมัยใหม่จะทำให้มิติด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้รับการพัฒนาควบคู่กันไปและจะทำให้ภาพของทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์สมัยใหม่ของประเทศมีความชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น

- กลยุทธ์การพัฒนายานยนต์ไฟฟ้าในประเด็นที่เกี่ยวเนื่องกับความปลอดภัย เช่น กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 "สนับสนุนให้ประชาชนดัดแปลงรถยนต์เก่าเป็นยานยนต์ไฟฟ้าดัดแปลง ที่ได้รับการรับรองมาตรฐานด้านความปลอดภัยและสามารถจดทะเบียนได้" กลยุทธ์ย่อยที่ 3.2 "ส่งเสริมการผลิตยานยนต์ที่มีคุณสมบัติ สะอาด ประหยัด ปลอดภัย" กลยุทธ์ที่ 6 "การวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับยานยนต์ไฟฟ้าและยานยนต์ไร้คนขับ" กลยุทธ์ที่ 10 "มาตรฐานด้านคุณสมบัติและความปลอดภัย" อาทิ กลยุทธ์ย่อยที่ 10.1 "กำหนดและพัฒนามาตรฐานให้ครอบคลุมยานยนต์ ชิ้นส่วน และอุปกรณ์สำหรับการใช้งานยานยนต์ไฟฟ้า ให้สอดคล้องมาตรฐานและข้อกำหนดของประเทศที่ส่งออก รวมทั้งยกระดับห้องปฏิบัติการเพื่อตรวจสอบและรับรองให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล" กลยุทธ์ย่อยที่ 10.2 "กำหนดมาตรฐานสำคัญเพื่อส่งเสริมให้เกิดการดัดแปลงยานยนต์ไฟฟ้า การผลิตแบตเตอรี่ สถานีอัดประจุไฟฟ้า และอุปกรณ์ไฟฟ้าสำหรับยานยนต์ไฟฟ้า" กลยุทธ์ย่อยที่ 10.7 "จัดทำมาตรฐานที่สำคัญ ได้แก่ มาตรฐานการติดตั้ง และมาตรฐานแบตเตอรี่สำหรับการดัดแปลงยานยนต์เก่าเป็นยานยนต์ไฟฟ้า เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในระบบความปลอดภัยของยานยนต์ดัดแปลง และปรับปรุงกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะการจดทะเบียนเพื่อสนับสนุนและช่วยอำนวยความสะดวกในการดัดแปลงเป็นยานยนต์ไฟฟ้า"

กลยุทธ์ที่กล่าวมาข้างต้นจะช่วยสนับสนุนให้เกิดการวิจัยและพัฒนา การผลิตยานยนต์ไฟฟ้าและส่วนควบ การดัดแปลงยานยนต์เป็นยานยนต์ไฟฟ้า รวมถึงยานยนต์ไร้คนขับให้เป็นยานพาหนะที่มีความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความปลอดภัยในการขับขี่ได้ตามมาตรฐานในประเทศและมาตรฐานสากล ซึ่งเป็นการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมยานยนต์ด้วยเทคโนโลยี (Technology Push) ร่วมกับการดำเนินกลยุทธ์ในการสร้างตลาด (Demand Pull) ยานยนต์ไฟฟ้า ซึ่งทำให้เกิดการใช้ยานพาหนะที่สะอาด ประหยัด และปลอดภัยเพิ่มขึ้น การพัฒนายานยนต์ไฟฟ้าอย่างเป็นระบบครบวงจรดังกล่าว คาดว่าจะส่งผลให้เกิดการขับขี่ปลอดภัยและสามารถลดอุบัติเหตุทางถนนอันเกิดจากความบกพร่องของยานพาหนะได้

อย่างไรก็ตาม เห็นควรให้ความสำคัญกับการวิจัยและพัฒนา รวมถึงการติดตั้งเทคโนโลยีและนวัตกรรมยานยนต์ไฟฟ้าที่เพิ่มขึ้นจากที่มาตรฐานได้กำหนดไว้ด้วย ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มฟังก์ชันสมรรถนะการใช้งานให้กับผู้ขับขี่ให้มีความปลอดภัยและความสะดวกสบายเพิ่มมากขึ้น เพิ่มทางเลือกให้กับผู้ใช้งาน ช่วยสร้างอุปสงค์ต่อยานยนต์ไฟฟ้าให้มากขึ้น และเอื้อต่อการแข่งขันในตลาดโดยเฉพาะตลาดโลกได้เพิ่มขึ้น

3.2 หมุดหมายที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาค

ความเห็นต่อกลยุทธ์

- กลยุทธ์ที่ 1 “การสร้างจุดยืนของไทยภายใต้บริบทโลกใหม่” กลยุทธ์ย่อยที่ 1.3 “พัฒนาความสัมพันธ์ทางการค้าและการลงทุน” ควรพิจารณาให้ครอบคลุมถึงการเจรจาความตกลงว่าด้วยบริการการเดินอากาศและการเปิดเสรีการขนส่งทางอากาศ ซึ่งถือได้ว่าเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยสนับสนุนการเติบโตของภาคการท่องเที่ยว และเป็นปัจจัยสนับสนุนที่ดึงดูดให้เกิดการลงทุนจากต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรม

- กลยุทธ์ที่ 2 “การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและปัจจัยสนับสนุนเพื่อเป็นประตูการค้าการลงทุนและฐานเศรษฐกิจสำคัญของภูมิภาค” กลยุทธ์ย่อยที่ 2.1 “ลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและพัฒนาปัจจัยสนับสนุนเพื่อสนับสนุนพื้นที่ที่มีศักยภาพและเขตเศรษฐกิจพิเศษทั้งในปัจจุบันและอนาคต” ที่ระบุถึงการลงทุนพัฒนาท่าเรือและสะพานเศรษฐกิจในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคใต้นั้น ควรมีการศึกษาในรายละเอียดถึงความเหมาะสมและความคุ้มค่าในการลงทุน ตลอดจนทิศทางการพัฒนาและความต้องการของประชาชนในพื้นที่ เพื่อให้การลงทุนสอดคล้องกับอุปสงค์และความต้องการในพื้นที่อย่างแท้จริง

- กลยุทธ์ย่อยที่ 2.2 “พัฒนาระบบคมนาคมและโลจิสติกส์ให้เชื่อมโยงไร้รอยต่อตั้งแต่ระดับภูมิภาค อนุภูมิภาค และชายแดน ให้เป็นการขนส่งต่อเนื่องหลายรูปแบบ” กระทรวงคมนาคมได้ประชุมร่วมกับสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) และสาธารณรัฐประชาชนจีน (จีน) ในการพัฒนาสะพานข้ามแม่น้ำโขงแห่งใหม่ เพื่อเป็นสะพานเชื่อมต่อรถไฟความเร็วสูงที่เชื่อมต่อมาจากจีนตอนใต้ - สปป.ลาว - ไทย และการรถไฟแห่งประเทศไทยมีแผนที่จะพัฒนาย่านเปลี่ยนถ่ายสินค้านาทา จังหวัดหนองคาย เพื่อรองรับการเปลี่ยนถ่ายและการขนส่งสินค้าทางรถไฟ

อย่างไรก็ดี เพื่อให้การเดินทางและการขนส่งสินค้าเป็นไปอย่างสะดวก หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเร่งรัดการเจรจาจัดทำความตกลงและปรับปรุงกฎระเบียบการข้ามแดนและผ่านแดนเพื่ออำนวยความสะดวกในการขนส่งและโลจิสติกส์ การตรวจคนเข้าเมือง และการบริหารจัดการบริเวณด่านชายแดนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้การเดินทางและการขนส่งสินค้าข้ามแดนหรือผ่านแดน มีความสะดวก รวดเร็ว และเป็นไปอย่างไร้รอยต่อ

• กลยุทธ์ย่อยที่ 2.3 "ให้ความสำคัญกับการขนส่งระบบรางอย่างต่อเนื่อง" จากกลยุทธ์ดังกล่าวเน้นสนับสนุนจุดเชื่อมต่อระหว่างไทย สปป.ลาว และจีน ที่จังหวัดหนองคายและเชียงราย ทั้งระบบรถไฟความเร็วสูง รถไฟทางคู่ และท่าเรือบก รวมถึงสนับสนุนพื้นที่เศรษฐกิจภายในประเทศ ทั้งภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออก ให้สามารถเข้าสู่สาธารณรัฐประชาชนจีนและกลุ่มประเทศ CLMV (Cambodia, Lao PDR, Myanmar, Vietnam) ได้ ซึ่งกระทรวงคมนาคมได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบรางเชื่อมโยงโครงข่ายการขนส่งเพื่อลดต้นทุนโลจิสติกส์รวมถึงเชื่อมพื้นที่เศรษฐกิจเข้าสู่ผู้บริโภคและตลาดต่างประเทศ ซึ่งได้มีการกำหนดกรอบแผนแม่บท MR - Map ขึ้นมาแล้วนั้น แต่อย่างไรก็ตามเห็นควรสนับสนุนพื้นที่ภาคใต้เป็นพื้นที่เศรษฐกิจภายในประเทศเพิ่มเติมด้วย เนื่องจากกระทรวงคมนาคมอยู่ระหว่างดำเนินการพัฒนาระบบรางเชื่อมโยงพื้นที่การขนส่งในพื้นที่ระเบียงเศรษฐกิจภาคใต้ (Southern Economic Corridor : SEC) ซึ่งจะเป็นการรวบรวมและสนับสนุนการขนส่งสินค้าเข้าสู่ประเทศ CLMV ได้อีกทางหนึ่งด้วย

ทั้งนี้ ภาครัฐได้ลงทุนในการพัฒนาการขนส่งระบบรางอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดการปรับเปลี่ยนมาใช้ระบบรางทั้งการเดินทางและการขนส่งสินค้า ภาครัฐควรจะมีมาตรการส่งเสริมหรือจูงใจให้มีการปรับเปลี่ยนมาใช้ระบบรางและทางลำน้ำ เช่น มาตรการทางภาษีและที่ไม่ใช่ภาษี มาตรการลดหย่อนภาษีหรือสิทธิพิเศษสำหรับผู้ประกอบการที่ใช้การขนส่งทางรางหรือทางลำน้ำ

• กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 "พัฒนาและเพิ่มศักยภาพการขนส่งทางลำน้ำและชายฝั่ง" ได้ให้ความสำคัญกับการเดินเรือในแม่น้ำสายสำคัญ อาทิ แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำน่าน และแม่น้ำป่าสัก ให้มีความสะดวกทันสมัย มีมาตรฐานความปลอดภัย โดยเฉพาะการเดินเรือในแม่น้ำเจ้าพระยาสู่ท่าเรือแหลมฉบัง ซึ่งการพัฒนามาตรฐานความปลอดภัยในการเดินทางและขนส่งทางน้ำนอกจากจะช่วยลดอุบัติเหตุจากการขนส่งทางน้ำแล้วยังช่วยสนับสนุนการปรับเปลี่ยนรูปแบบการขนส่งไปสู่การขนส่งทางน้ำและทางรางเพิ่มขึ้น (Shift Mode)

• เห็นควรเพิ่มกลยุทธ์ในเรื่องของการปรับปรุงกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกด้านการค้าและการลงทุน เพื่อช่วยให้ไทยเป็นประตูการค้าการลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญของภูมิภาคได้ตามหมุดหมายที่ 5 นี้

• กลยุทธ์ที่ 3 "ผลักดันการลงทุนเพื่อปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมเป้าหมายสู่ไทยแลนด์ 4.0"

กลยุทธ์ย่อยที่ 3.4 "พัฒนาบุคลากรสู่มาตรฐานระหว่างประเทศเพื่อสนับสนุนการค้าการลงทุน" ควรพิจารณาถึงการพัฒนาบุคลากร เพื่อรองรับการเป็นศูนย์กลางการบินในภูมิภาค รวมถึงการส่งเสริมให้บุคลากรดังกล่าวสามารถไปปฏิบัติงานในต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

<u>มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม</u>

3.3 หมุดหมายที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน

3.3.1 ความเห็นต่อเป้าหมายและตัวชี้วัด

• ตัวชี้วัดที่ 3.2 "เมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืนมีจำนวนมากขึ้น" ที่ผ่านมารัฐบาลให้ความสำคัญเร่งด่วนเพื่อแก้ปัญหาจราจรอย่างเป็นระบบและอย่างยั่งยืน จึงได้วางแผนระบบขนส่งมวลชนให้สอดคล้องกับการพัฒนาเมืองเพื่อให้เกิดการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเหมาะสม ตลอดจนเพื่อให้มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพเพื่อนำไปสู่ความเป็นเมืองน่าอยู่ ในขณะที่การวางแผนและพัฒนาระบบขนส่งมวลชนทางราง

ของประเทศไทยที่ผ่านมายังขาดการพิจารณาอย่างรอบด้าน โดยมักมองด้านขนส่งแต่เพียงด้านเดียว จึงส่งผลให้ปริมาณผู้โดยสารและการพัฒนาโดยรอบสถานีขนส่งไม่เป็นไปตามเป้าหมายและหลักวิชาการ การวางแผนและพัฒนาที่ยั่งยืนควรมองทั้งองค์ประกอบด้านการขนส่ง (Transportation) และการใช้ประโยชน์ที่ดิน (Land use) ควบคู่กันไป การพัฒนาพื้นที่แบบระบบขนส่งมวลชนขั้นำหรือการพัฒนาพื้นที่โดยรอบสถานีขนส่งมวลชน (Transit Oriented Development : TOD) มีหลักการในการพัฒนาพื้นที่แบบเข้มข้น โดยพัฒนาศูนย์กลางที่อยู่อาศัยและพาณิชยกรรมบริเวณสถานีขนส่งมวลชน (Transit station) หรือโดยรอบเส้นทางระบบขนส่งมวลชน (Transit corridor) เน้นการออกแบบการเข้าถึงระบบขนส่งมวลชนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงการเดินทางแบบไม่ใช้เครื่องยนต์ (Non Motorized Transport : NMT) โดยเฉพาะการเดินเท้า (Walking) และทางจักรยาน (Bicycling) ภายในรัศมี ๔๐๐ - ๘๐๐ เมตร จากสถานีขนส่งมวลชนและการใช้มาตรการอื่น ๆ ที่ส่งเสริมการเดินทางด้วยระบบขนส่งมวลชน และลดการใช้รถยนต์ส่วนตัว และแผนปฏิบัติการด้านการพัฒนาเมืองกับระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่ง (TOD) ได้มีการกำหนดมาตรฐานการพัฒนาที่สอดคล้องกับองค์ประกอบเมืองน่าอยู่อัจฉริยะ อย่างน้อย 2 องค์ประกอบ คือ Smart Mobility และ Smart Environment โดยมีพื้นที่เป้าหมายที่อยู่ในเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจรวม 61 พื้นที่ ที่อยู่ในเมืองเป้าหมายตามแผนย่อยการพัฒนาเมืองน่าอยู่อัจฉริยะ 10 จังหวัด จาก 13 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดปริมณฑล 29 พื้นที่ จังหวัดเชียงใหม่ 2 พื้นที่ จังหวัดขอนแก่น 4 พื้นที่ เมืองในระเบียงเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก 17 พื้นที่ และจังหวัดสงขลา 9 พื้นที่ ดังนั้น แผนปฏิบัติการฯ TOD จึงมีส่วนช่วยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจให้เป็นเมืองอัจฉริยะที่มีความน่าอยู่

อย่างไรก็ตาม ควรให้คำจำกัดความที่ชัดเจนและเกณฑ์ในการประเมินตัวชี้วัด ของคำว่า “เมืองอัจฉริยะ” และ “เมืองน่าอยู่” เพื่อประโยชน์ในการขับเคลื่อนแผนและการติดตามประเมินผลแผนในลำดับต่อไป

3.3.2 ความเห็นต่อกลยุทธ์

• กลยุทธ์ที่ 2 “การส่งเสริมกลไกความร่วมมือภาครัฐ เอกชน ประชาชน และประชาสังคมเพื่อการพัฒนาพื้นที่และเมือง” กลยุทธ์ย่อยที่ 2.4 “เพิ่มประสิทธิภาพการใช้ประโยชน์ที่ดินในเมือง” กลยุทธ์ที่ 4 “การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการบริหารจัดการพื้นที่และเมือง” กลยุทธ์ย่อยที่ 4.1 “เสริมสร้างสมรรถนะของท้องถิ่นทุกระดับ ให้มีศักยภาพในการบริหารจัดการพื้นที่และเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ” สนข. ขอเสนอความเห็นเกี่ยวกับข้อจำกัดของการพัฒนาเมืองกับระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่ง (TOD) ซึ่งอาจมีผลต่อการบรรลุเป้าหมายฯ ดังนี้

1) **ขาดองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาพื้นที่** ปัจจุบันยังขาดหน่วยงานหลักในการกำหนดนโยบายและมาตรการในการพัฒนาพื้นที่ และหน่วยงานขับเคลื่อนการพัฒนาพื้นที่ รวมทั้งยังขาดมาตรฐาน ความรู้และความเข้าใจในการพัฒนาพื้นที่ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานหลายด้าน ทั้งด้านคมนาคม สาธารณูปโภค และสาธารณูปการ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานจากหลายกระทรวง จึงเป็นอุปสรรคสำคัญในการประสานการดำเนินการให้สอดคล้องเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2) **ขาดกฎหมายส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่ที่มีประสิทธิภาพในแต่ละพื้นที่** เช่น การพัฒนาเมืองกับระบบโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่ง (TOD) สำหรับประเทศไทย การพัฒนาพื้นที่ยังไม่มีกฎหมายรองรับเป็นการเฉพาะ ในเชิงกรอบพื้นที่เป้าหมายการพัฒนาที่บรรจุในผังนโยบายระดับประเทศ จึงไม่สามารถกำหนดมาตรการช่วยส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนา TOD เป็นการเฉพาะได้ กฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบัน

เพื่อสนับสนุนการพัฒนา TOD ในทางปฏิบัติมีข้อจำกัดที่ไม่เพียงพอและไม่ครอบคลุม เช่น แม้มีกฎหมายว่าด้วยการจัดรูปที่ดินแต่หน่วยงานเจ้าของที่ดินหรือหน่วยงานกำกับดูแลการพัฒนารอบสถานีไม่ได้รับสิทธิจัดรูปที่ดินตามกฎหมาย และกฎหมายที่ให้มีมาตรการผังเมืองเชิงบวกและการประกาศเขตพื้นที่พัฒนาพิเศษตามพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 ก็ยังขาดกฎหมายย่อยหรือข้อกำหนดที่จำเป็นต่อการพัฒนา TOD โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการรวบรวมที่ดินและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ได้มาตรฐาน นอกจากนี้ ภายใต้กฎหมายปัจจุบันองค์กรที่จะขับเคลื่อนการพัฒนา TOD ยังไม่มีความชัดเจน ตลอดจนกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการลงทุนเพื่อส่งเสริมหรือดึงดูดการพัฒนาพื้นที่รอบสถานีให้ได้ตามมาตรฐาน TOD ทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ของภาคเอกชน และการจัดให้มีที่อยู่อาศัยสำหรับผู้มีรายได้น้อยเพื่อสร้างความเท่าเทียมกันของสังคมต่อการเข้าถึงสถานีระบบขนส่ง เป็นต้น

นอกจากนี้ การพัฒนาเชิงพื้นที่ในประเทศไทยอยู่ภายใต้กฎหมายหลายฉบับ ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงาน ไม่สามารถข้ามขั้นตอนการขอความเห็นชอบและการปฏิบัติในรายละเอียดของแต่ละกฎหมายได้ ส่งผลต่อความเป็นเอกภาพของการบริหารจัดการพัฒนา การแก้ไขปัญหาอุปสรรค และการดำเนินมาตรการด้านต่าง ๆ

- เห็นควรเพิ่มประเด็นเรื่องความปลอดภัยในกลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 เป็น กลยุทธ์ย่อยที่ 3.1 “พัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ และระบบดิจิทัลอย่างต่อเนื่องเพียงพอ และได้มาตรฐาน” เพื่อให้ครอบคลุมพื้นที่และเมือง สามารถรองรับการขยายตัวของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและความต้องการของประชาชน โดยพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมและโลจิสติกส์ เพื่อเชื่อมโยงการเดินทางและการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบโดยสะดวก มีประสิทธิภาพ **และปลอดภัย** เนื่องจากประเด็นความปลอดภัยเป็นประเด็นท้าทายประการหนึ่งของประเทศไทย ประกอบกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของสหประชาชาติ (SDGs) เป้าหมายที่ 3 สร้างหลักประกันให้คนมีชีวิตที่มีคุณภาพและส่งเสริมสุขภาวะที่ดีของคนทุกเพศทุกวัย และเป้าหมายที่ 11 ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์มีความปลอดภัย ความต้านทานและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างครอบคลุมและยั่งยืน ต่างให้ความสำคัญกับการพัฒนาความปลอดภัยในการเดินทางและขนส่ง การลดผู้เสียชีวิต และผู้บาดเจ็บจากอุบัติเหตุทางถนน (เป้าหมายย่อย SDGs ที่ 3.6) ด้วย ตลอดจนแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นโครงสร้างพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ และดิจิทัล ได้กำหนดเป้าหมายของแผนในการลดผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนลง ดังนั้น หากในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ให้ความสำคัญกับประเด็นการพัฒนาความปลอดภัยในการเดินทางและการขนส่ง จะทำให้ทิศทางการพัฒนาของแผนสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาในระดับนานาชาติและระดับประเทศ และสนับสนุนการขับเคลื่อนในทางปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม

มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3.4 หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ

3.4.1 ความเห็นต่อเป้าหมายและตัวชี้วัด

- เป้าหมายที่ 3 “การสร้างสังคมคาร์บอนต่ำและยั่งยืน” ตัวชี้วัดที่ 3.1 “สัดส่วนของการใช้พลังงานทดแทนต่อปริมาณการใช้พลังงานขั้นสุดท้ายเพิ่มขึ้น มีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 24 ภายในปี 2570” ซึ่งมีความเกี่ยวเนื่องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบคมนาคมขนส่ง ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580) ในมิติ

ของการขนส่งที่ปลอดภัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green & Safe Transport) ที่ทางกระทรวงคมนาคมมุ่งเน้นและผลักดันการขนส่งที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ปลอดภัย และมั่นคง ด้วยพลังงานทางเลือกใหม่ และการมีระบบขนส่งสาธารณะที่ประหยัดพลังงาน เพื่อนำไปสู่การบรรลุหมุดหมายที่ 10 นี้

3.4.2 ความเห็นต่อกลยุทธ์

• กลยุทธ์ที่ 5 "การปรับพฤติกรรมทางเศรษฐกิจและการดำรงชีพเข้าสู่วิถีชีวิตใหม่อย่างยั่งยืน" ในกลยุทธ์ย่อยที่ 5.5 "ส่งเสริมการเดินทางที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม" จากกลยุทธ์ดังกล่าวมีความสำคัญต่อการบรรลุหมุดหมายที่ 10 ภายใต้ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 นี้ รวมทั้งมีความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบคมนาคมขนส่ง ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580) และการผลักดันของคณะกรรมการนโยบายยานยนต์ไฟฟ้าแห่งชาติ ที่มุ่งเน้นและให้ความสำคัญกับการส่งเสริมยานยนต์ไฟฟ้าตามนโยบาย 30/30 คือ การตั้งเป้าผลิตยานยนต์ที่ปล่อยมลพิษเป็นศูนย์ รวมถึงการกำหนดเป้าหมายการส่งเสริมสถานีอัดประจุยานยนต์ไฟฟ้าสาธารณะแบบ Fast Charge และสถานีสับเปลี่ยนแบตเตอรี่สำหรับรถจักรยานยนต์ไฟฟ้า ซึ่งถือเป็นการร่วมมือกันระหว่างทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในปี พ.ศ. 2573 ซึ่งถือเป็นอีกหนึ่งกลไกที่จะนำพาประเทศไทยเข้าสู่การเป็นสังคมคาร์บอนต่ำ (Low - Carbon Society)

แต่อย่างไรก็ตาม การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนั้น จำเป็นต้องมีมาตรการส่งเสริมเพิ่มเติม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเสริมสร้างความตระหนักรู้และความรู้ความเข้าใจให้กับภาคประชาชน ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มวิชาในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ หรือการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน เป็นต้น เพื่อนำไปสู่วิถีชีวิตใหม่อย่างยั่งยืน

3.5 หมุดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ความเห็นต่อกลยุทธ์

• กลยุทธ์ที่ 5 "การส่งเสริมความร่วมมือกับต่างประเทศเพื่อบริหารจัดการ และลดความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ" ทั้งในส่วนของกลยุทธ์ย่อยที่ 5.1 "พัฒนากลไกความร่วมมือกับต่างประเทศในการจัดการภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ" และกลยุทธ์ย่อยที่ 5.2 "แลกเปลี่ยนประสบการณ์ความรู้เกี่ยวกับข้อตกลงระหว่างประเทศในด้านภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ" ซึ่งมีมุมมองที่สอดคล้องกับที่กล่าวมาในข้างต้น กล่าวคือ การได้รับการสนับสนุนจากองค์การระหว่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นในส่วนของเงินงบประมาณสนับสนุน กองทุน หรือแม้กระทั่งองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย งานวิชาการต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการดำเนินงานที่ดี (Best Practice) จากต่างประเทศมาประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องกับบริบทต่าง ๆ ของประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีความสอดคล้องกับการดำเนินการภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับประเทศที่พัฒนาแล้ว จะต้องสนับสนุนหรือเพิ่มความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อการดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

4 **<u>กลไกที่เหมาะสมในการขับเคลื่อนหมุดหมายต่าง ๆ</u> ของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ให้บรรลุผลสัมฤทธิ์อย่างเป็นรูปธรรม**

กลไกการเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินงานของทุกภาคส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาคประชาชนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนหมุดหมายต่าง ๆ ภายใต้ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 นี้ เนื่องด้วยประชาชนมีความรู้ความเข้าใจถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นภายในเขตพื้นที่ชุมชนนั้น ๆ ได้อย่างแท้จริง

5 **ความเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่น ๆ (ถ้ามี)**

- หมุดหมายของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ควรมีการชี้ประเด็นให้เห็นถึงความสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) อาทิ หมุดหมายที่ 1 มีความสอดคล้องกับเป้าหมายของ SDGs ในเป้าหมายใดเพื่อสามารถตอบโจทย์ในระดับนานาชาติได้ด้วย
- ในการประเมินบริบทและสถานะในการพัฒนาของประเทศไทยภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 มิติด้านสังคม ข้อ 4) สุขภาวะของคนไทยดีขึ้นแต่ยังคงมีการจัดสรรบริการทางการแพทย์ที่ไม่เท่าเทียม “โดยพบว่าอัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนนต่อประชากรหนึ่งแสนคนลดลงจาก 13.22 คน ในปี พ.ศ. 2560 เป็น 10.98 คน ในปี พ.ศ. 2563” ควรอ้างอิงถึงแหล่งที่มาของข้อมูลการเกิดอุบัติเหตุด้วย เนื่องจากข้อมูลการเกิดอุบัติเหตุมีที่มาจากหลายแหล่งซึ่งมีค่าสถิติที่แตกต่างกันไป

เดือนเมษายน 2565

ด่วนที่สุด

ที่ ดศ ๐๑๐๐.๔/๗๘๒๔

กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษาฯ
อาคารรัฐประศาสนภักดี ถนนแจ้งวัฒนะ
เขตหลักสี่ กรุงเทพฯ ๑๐๒๑๐

๒ พฤษภาคม ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล)๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ขอให้กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้อง เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี นั้น

กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมพิจารณาแล้ว ไม่มีข้อขัดข้องในหลักการต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ โดยกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม มีส่วนร่วมขับเคลื่อนที่สำคัญตามภารกิจเชื่อมโยงกับ ๗ หมุดหมาย ใน (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจฯ ได้แก่ **หมุดหมายที่ ๖** ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน **หมุดหมายที่ ๗** ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็งมีศักยภาพสูง และสามารถแข่งขันได้ **หมุดหมายที่ ๘** ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน **หมุดหมายที่ ๙** ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และคนไทยทุกคนมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอ เหมาะสม **หมุดหมายที่ ๑๑** ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ **หมุดหมายที่ ๑๒** ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต และ **หมุดหมายที่ ๑๓** ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน ซึ่งได้มีการนำมาถ่ายทอดเชื่อมโยงไว้ในแผนปฏิบัติราชการของกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ระยะ ๕ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ด้วยแล้ว เพื่อให้หน่วยงานในสังกัดใช้เป็นแนวทางการปฏิบัติให้บรรลุผลสำเร็จตามระยะเวลาของ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายชัยวุฒิ ธนาคมานุสรณ์)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวจิรภา สุขยา)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๓ / พ.ค. / ๖๕

สำนักงานปลัดกระทรวง
กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
โทร. ๐ ๒๑๔๑ ๖๕๘๕ โทรสาร. ๐ ๒๑๔๓ ๘๙๙๐
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ strategy@mdes.go.th

ด่วนที่สุด

ที่ ทส ๐๒๒๐.๒/ ๑๑๓๓

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๙๒ ซอยพหลโยธิน ๗ ถนนพหลโยธิน
แขวงพญาไท เขตพญาไท
กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

๓ พฤษภาคม ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ขอให้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เสนอความเห็นเรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

๑. ส่วนที่ ๓ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และหมุดหมายการพัฒนา หัวข้อที่ ๓.๑ วัตถุประสงค์และเป้าหมายการพัฒนา มีประเด็นดังนี้

๑.๑ ข้อที่ ๓.๑.๒ การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ ควรเพิ่ม การสร้างความรู้ความเข้าใจด้านการจัดการมลพิษสิ่งแวดล้อม เช่น การแยกขยะตั้งแต่ต้นทาง เพื่อให้เป็นไปตามที่ระบุในส่วนที่ ๒ ว่าเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาในการจัดการของเสียของประเทศ

๑.๒ เป้าหมายหลักที่ ๕ การเสริมสร้างความสามารถของประเทศในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่ ตัวชี้วัด ๒) อันดับความเสี่ยงด้านภูมิอากาศ ค่าเป้าหมายในปี ๒๕๗๐ เห็นควรแก้ไข **จาก** “อันดับเฉลี่ย ๕ ปี (๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ไม่น้อยกว่า ๔๐” **เป็น** “อันดับเฉลี่ย ๕ ปี (๒๕๖๔ - ๒๕๖๘) ไม่น้อยกว่า ๔๐” เนื่องจากข้อมูลที่นำมาใช้ในการจัดอันดับความเสี่ยงด้านภูมิอากาศดังกล่าวเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลย้อนหลัง ๒ ปี

๒. ส่วนที่ ๔ แผนกลยุทธ์รายหมุดหมาย มีประเด็นดังนี้

๒.๑ หมุดหมายที่ ๘ ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน

๒.๑.๑ หัวข้อที่ ๒ เป้าหมายการพัฒนา ข้อ ๒.๓ เป้าหมายและผลลัพธ์ของการพัฒนาระดับหมุดหมาย ควรกำหนดตัวชี้วัดในรูปแบบเดียวกัน โดยกำหนดให้มีค่าเป้าหมายของตัวชี้วัดครบทุกตัวชี้วัด

๒.๑.๒ ขอเสนอแนวทางการดำเนินงานเพิ่มเติม จำนวน ๓ แนวทาง เพื่อให้เกิดผลลัพธ์ในกลยุทธ์ที่ ๔ การเสริมสร้างความเข้มแข็งในการบริหารจัดการพื้นที่และเมือง กลยุทธ์ย่อยที่ ๔.๑ เสริมสร้างสมรรถนะของท้องถิ่นทุกระดับ ให้มีศักยภาพในการบริหารจัดการพื้นที่และเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

(๑) เร่งแก้ไขปัญหาที่ยังเป็นอุปสรรคในการดำเนินงานในระดับท้องถิ่น เช่น การแก้ไขกฎหมายระดับท้องถิ่นเพื่อให้อำนาจและหน้าที่แก่บุคลากรในระดับท้องถิ่น การเพิ่มศักยภาพของบุคลากร การเพิ่มจำนวนบุคลากรให้เพียงพอกับภาระงาน

(๒) เสนอแนะ ...

(๒) เสนอแนะช่องทางการขอรับการจัดสรรงบประมาณเพื่อดำเนินการบริหารจัดการเมืองให้หน่วยงานสามารถขอรับการสนับสนุนไว้ในกลยุทธ์ด้วย เนื่องจากปัจจุบันการบริหารจัดการเมืองโดยท้องถิ่นมักจะประสบปัญหาการขอรับการจัดสรรงบประมาณเพื่อดำเนินการผ่านช่องทางต่าง ๆ เช่น แผนพัฒนาจังหวัด แผนพัฒนาภาค

(๓) ส่งเสริมการใช้นวัตกรรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเมือง

๒.๒ หมุดหมายที่ ๑๐ ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ หัวข้อที่ ๒ เป้าหมายการพัฒนา ข้อที่ ๒.๒ เป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของการพัฒนาระดับหมุดหมาย

๒.๒.๑ เป้าหมายที่ ๒ การอนุรักษ์ ฟื้นฟูและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๑) ตัวชี้วัดที่ ๒.๑ คะแนนดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อมดีขึ้น ติดอันดับ ๑ ใน ๓ ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีคะแนนไม่น้อยกว่า ๕๕ คะแนน ในปี ๒๕๗๐

(๑.๑) เพื่อให้เกิดความชัดเจนของตัวชี้วัดดังกล่าว ควรกำหนดรายละเอียดตัวชี้วัดว่า “ค่าคะแนนดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อม จะต้องติดอันดับ ๑ ใน ๓ ของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และ/หรือ มีคะแนนไม่น้อยกว่า ๕๕ คะแนน ในปี ๒๕๗๐”

(๑.๒) เนื่องจากตัวชี้วัดของดัชนีสมรรถนะด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งประเมินใน ๒ ด้าน คือ สุขภาวะด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental health) เช่น คุณภาพอากาศ คุณภาพน้ำดื่ม และความสมบูรณ์ของระบบนิเวศ (Ecosystem vitality) โดยปี ๒๕๖๓ มีการกำหนดตัวชี้วัดประสิทธิภาพด้านสิ่งแวดล้อม ๓๒ ตัวชี้วัด (Indicator) ใน ๑๑ หมวดหมู่ปัญหา (Category) เช่น ปริมาณสัตว์น้ำคงเหลือ (Fish stocks) ระบบนิเวศบริการ (Ecosystem Service) ความหลากหลายทางชีวภาพ (Biodiversity) ดังนั้น จึงเห็นควรกำหนดกลยุทธ์การพัฒนา (กลยุทธ์ย่อย) ให้สะท้อนทั้ง ๓๒ ตัวชี้วัด ๑๑ หมวดหมู่ปัญหา

(๒) ตัวชี้วัดที่ ๒.๒ พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น โดยเป็นป่าไม้ธรรมชาติ ร้อยละ ๓๓ และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเพื่อการใช้ประโยชน์ ร้อยละ ๑๒ ของพื้นที่ประเทศภายในปี ๒๕๗๐ ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับค่าเป้าหมายของแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ประเด็นที่ ๑๘ การเติบโตอย่างยั่งยืน เห็นควรกำหนดตัวชี้วัดให้ครอบคลุมการเพิ่มพื้นที่สีเขียวในเขตเมืองและชนบท ร้อยละ ๓ ของพื้นที่ประเทศภายในปี ๒๕๗๐

๒.๒.๒ เป้าหมายที่ ๓ การสร้างสังคมคาร์บอนต่ำและยั่งยืน

(๑) ตัวชี้วัดที่ ๓.๓ ปริมาณขยะต่อหัวในปี ๒๕๗๐ ลดลงจากปี ๒๕๖๐ ร้อยละ ๑๐ ขอแก้ไขเป็นการควบคุมอัตราการเกิดขยะต่อคน คือ “ปริมาณขยะต่อคนในปี ๒๕๗๐ ไม่เกิน ๑.๑๕ กก./คน/วัน” เนื่องจากในสถานการณ์ปกติจะมีปริมาณขยะที่เกิดจากนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศไทยร่วมด้วย แต่การคำนวณหาปริมาณขยะจะคำนวณจากปริมาณขยะที่เกิดขึ้นจากจำนวนประชากรของประเทศไทย ซึ่งหากในอนาคตไม่มีสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด - 19 และมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในประเทศไทยเพิ่มขึ้น อาจส่งผลให้ปริมาณขยะต่อคนเพิ่มขึ้นด้วย

(๒) พิจารณาเพิ่มเติมตัวชี้วัด “การนำน้ำเสียกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่” เนื่องจากการนำน้ำเสียกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ เช่น การผลิตก๊าซชีวภาพจากน้ำเสียอุตสาหกรรมด้วยการนำก๊าซมีเทนกลับมาใช้ประโยชน์ และมาตรการจัดการน้ำเสียอื่น ๆ จะเป็นการช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และเป็นมาตรการสำคัญตามแผนปฏิบัติการลดก๊าซเรือนกระจก ปี พ.ศ. ๒๕๖๔ - ๒๕๗๓ สาขาการจัดการของเสียชุมชน

๒.๒.๓กลยุทธ์ที่ ๓ การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากรอย่างชาญฉลาดบนหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง กลยุทธ์ย่อยที่ ๓.๒ ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจากส่วนเหลือให้เกิดประโยชน์ที่หลากหลาย เห็นควรแก้ไขเป็น “ใช้ทรัพยากรธรรมชาติจากส่วนเหลือของกระบวนการผลิตให้เกิดประโยชน์ที่หลากหลาย”

๒.๓ หมุดหมายที่ ๑๑ ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ หัวข้อที่ ๔ กลยุทธ์การพัฒนา กลยุทธ์ที่ ๑ การป้องกันและลดผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในพื้นที่สำคัญ เห็นควรเพิ่ม “การจัดทำผังชุมชนเพื่อรักษาพื้นที่สีเขียว” ในกลยุทธ์ย่อยที่ ๑.๑ ส่งเสริมการใช้มาตรการเชิงป้องกันก่อนเกิดภัยในพื้นที่สำคัญ เป็น “กลยุทธ์ย่อยที่ ๑.๑ ส่งเสริมการใช้มาตรการเชิงป้องกันก่อนเกิดภัยในพื้นที่สำคัญ อาทิ การวางผังเมือง การจัดทำผังชุมชนเพื่อรักษาพื้นที่สีเขียว การจัดสรร...” เนื่องจากมิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้มีการกล่าวถึงพื้นที่สีเขียวในหลากหลายมิติ และมีการใช้งานที่หลากหลายหน้าที่ ทำให้สามารถนำพื้นที่สีเขียวมาใช้ในการป้องกันเมืองและรองรับการเกิดภัยต่าง ๆ อาทิ การทำพื้นที่สีเขียวเป็นพื้นที่น้ำหลาก พื้นที่แก้มลิง และพื้นที่กักเก็บน้ำถาวร ตามบริบทและศักยภาพของเมือง ซึ่งเป็นเครื่องมือที่สามารถนำมาใช้เป็นมาตรการเชิงป้องกันก่อนเกิดภัยในพื้นที่ได้ และยังสอดคล้องกับการดำเนินงานด้านการวางผังเมืองและการจัดสรรการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างเป็นระบบ การกำหนดพื้นที่ปลอดภัยจากทุกภัย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการ

ขอแสดงความนับถือ

(นายวราวุธ ศิลปอาชา)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววัลภา สุขผล)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

สำนักงานปลัดกระทรวง
โทร./โทรสาร ๐ ๒๒๖๕ ๖๓๐๗
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ cplo.mnre@hotmail.com

ด่วนที่สุด
ที่ มท ๐๒๑๑.๖/๒๗๔๒

กระทรวงมหาดไทย
ถนนอัษฎางค์ กทม. ๑๐๒๐๐

๗ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีแจ้งให้กระทรวงมหาดไทยเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้อง กรณีสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอเรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วมีความเห็นว่า (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เป็นแผนที่มุ่งเสริมสร้างความเข้มแข็งจากภายในให้ประเทศไทยสามารถเติบโตได้อย่างมั่นคง ทำให้ประเทศไทยมีทิศทางการพัฒนาที่ชัดเจน สามารถใช้เป็นแนวทางการพัฒนาในระดับพื้นที่ และสนับสนุนการบรรลุวิสัยทัศน์ตามยุทธศาสตร์ชาติ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” โดยจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการปรับโครงสร้างการผลิตของประเทศสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม การพัฒนาคนไทยให้พร้อมสำหรับโลกยุคใหม่ การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรมโดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคสู่ความยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และการเสริมสร้างความสามารถของประเทศไทยในการรับมือกับความเสี่ยงและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากบริบททั้งภายในและภายนอกประเทศ จึงเห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ตามข้อเสนอของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการ

ขอแสดงความนับถือ

พลเอก
(อนุพงษ์ เผ่าจินดา)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววิลาภา [illegible])
นักวิเคราะห์นโยบาย[illegible]การพิเศษ
๗ / เม.ย. / ๖๕

สำนักงานปลัดกระทรวง
สำนักนโยบายและแผน
โทร./โทรสาร ๐ ๒๒๒๓ ๔๘๗๐

ด่วนที่สุด
ที่ ยธ ๐๒๐๐๘.๒/๔๐๕๐

กระทรวงยุติธรรม
ถนนแจ้งวัฒนะ เขตหลักสี่
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๑๐

๒๐ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้กระทรวงยุติธรรมเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีโดยด่วน ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงยุติธรรมพิจารณาแล้ว มีความเห็นว่า (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) มีกระบวนการจัดทำ (ร่าง) แผน โดยอาศัยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน รวมทั้งภาควิชาการ ในการร่วมกำหนดทิศทางการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย โดยมีเป้าหมายการพัฒนาที่ชัดเจน สามารถวัดและประเมินผลสัมฤทธิ์ได้อย่างเป็นรูปธรรม สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ บริบทความท้าทาย และความเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์โลกและประเทศไทยในปัจจุบันและอนาคต โดยการขับเคลื่อนหมุดหมายการพัฒนาทั้ง ๑๓ หมุดหมาย จะช่วยในการขับเคลื่อนและพัฒนาประเทศไทยสู่ความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืนได้ จึงเห็นชอบกับ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมศักดิ์ เทพสุทิน)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวรัตภา [illegible])
นักวิเคราะห์[illegible]การพิเศษ
๒๑/เม.ย./๖๕

สำนักงานปลัดกระทรวงยุติธรรม
กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
โทร. ๐ ๒๑๔๑ ๕๓๓๐ (ภรรคพร)
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ policy.moj@moj.go.th

ด่วนที่สุด
ที่ รง ๐๒๐๑.๒/๑๓๑๕

กระทรวงแรงงาน
ถนนมิตรไมตรี ดินแดง
กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๐

๒๗ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้กระทรวงแรงงานพิจารณาเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้อง เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงแรงงานพิจารณาแล้ว ไม่ขัดข้องต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ เนื่องจากร่างแผนพัฒนาเศรษฐกิจฯ ดังกล่าว ได้กำหนดเป้าหมายเพื่อพลิกโฉมประเทศสู่ "สังคมก้าวหน้าเศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน" โดยขับเคลื่อนการดำเนินงานภายใต้บริบทการพัฒนาประเทศ ใน ๔ มิติหลัก ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและทรัพยากรมนุษย์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการภาครัฐ ซึ่งกระทรวงแรงงานมีส่วนเกี่ยวข้องใน ๓ มิติ โดยเฉพาะประเด็นการส่งเสริมการผลิตกำลังแรงงานเข้าสู่ภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย และการพัฒนาทักษะกำลังแรงงานให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน รวมทั้งการวางแผนกำลังแรงงานในระยะยาว โดยบูรณาการกับภาคีการพัฒนาภาคส่วนต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการพัฒนาระบบฐานข้อมูลอุปสงค์อุปทานกำลังคนของประเทศ เพื่อให้การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถขับเคลื่อนการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายของร่างแผนพัฒนาฯ ภายใต้ความเชื่อมโยงกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุชาติ ชมกลิ่น)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

สำเนาถูกต้อง
(นางสาวรัฐกา สุขผล)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๓ พ.ค. ๖๕

สำนักงานปลัดกระทรวง
กองกลาง
โทรศัพท์ ๐ ๒๒๓๒ ๑๑๕๗
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ saraban.mol@mol.mail.go.th

ด่วนที่สุด
ที่ วธ ๐๒๐๔.๔/๑๕๔๗

กระทรวงวัฒนธรรม
๑๐ ถนนเทียมร่วมมิตร
เขตห้วยขวาง กทม. ๑๐๓๑๐

๒๒ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกระทรวงวัฒนธรรม ด่วนที่สุด ที่ วธ ๐๒๑๑/๕๔๓๙ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๔

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้กระทรวงวัฒนธรรมเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้อง เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีโดยด่วน นั้น

กระทรวงวัฒนธรรมพิจารณาแล้วเห็นชอบในหลักการของ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ โดยกระทรวงวัฒนธรรมได้เสนอความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ให้สำนักงานฯ พิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมแล้ว รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ทั้งนี้ มีความเห็นในส่วนที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

มิติที่ ๑ ด้านภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย หมุดหมายที่ ๒ ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและยั่งยืน โดยมีความเห็นว่า ควรบริหารจัดการทรัพยากร สร้างจิตสำนึกให้คนในชุมชนมีความรักความภาคภูมิใจในท้องถิ่นและการส่งเสริมการมีส่วนร่วม รวมถึงสนับสนุนการพัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากรเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพและมีความยั่งยืน

มิติที่ ๒ ด้านโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม หมุดหมายที่ ๘ ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน โดยมีความเห็นว่า ควรพัฒนาเมืองหรือการใช้ที่ดินในเมืองให้เกิดประโยชน์ต่อสาธารณะ ควรคำนึงถึงการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมในพื้นที่ การยกระดับภูมิทัศน์และระบบนิเวศทางสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรม การสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในพื้นที่ ควบคู่ไปกับส่งเสริมการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นและการส่งเสริมพื้นที่ในการแสดงออกทางวัฒนธรรม

นอกจากนี้ ประเด็นการส่งเสริม Soft Power ของประเทศไทย ให้เป็นรากฐานทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศไทย และเป็นการสื่อสารภาพลักษณ์ของประเทศให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล สามารถสร้างรายได้จากความนิยมและชื่นชอบในประเทศไทย ซึ่ง Soft Power มีนัยสำคัญเกี่ยวข้องกับมิติทางสังคม เศรษฐกิจ การต่างประเทศ การค้าระหว่างประเทศ และความมั่นคง ดังนั้น ประเด็น Soft Power จึงควรปรากฏในหมุดหมายที่เกี่ยวข้องกับมิติดังกล่าวด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและนำความเห็นเสนอประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอิทธิพล คุณปลื้ม)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม
กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
โทร. ๐ ๒๒๐๙ ๓๕๓๐-๓๑
โทรสาร ๐ ๒๒๐๙ ๓๕๒๗
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ m-culture0200@saraban.mail.go.th

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววัลภา [illegible])
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๒๒ เม.ย. ๖๕

ด่วนที่สุด

ที่ วธ ๐๒๑๑/๕๕๓๙

กระทรวงวัฒนธรรม
๑๐ ถนนเทียมร่วมมิตร
เขตห้วยขวาง กทม. ๑๐๓๑๐

๒๙ ธันวาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. สำเนาหนังสือสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ด่วนที่สุด ที่ นร ๑๑๒๖/ว ๖๘๒๗ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ จำนวน ๑ ฉบับ

๒. ความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) จำนวน ๑ ชุด

ตามที่ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ขอความอนุเคราะห์ให้กระทรวงวัฒนธรรมพิจารณาให้ความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ตามรายละเอียดสิ่งที่ส่งมาด้วย ๑ นั้น

กระทรวงวัฒนธรรม ได้จัดทำความเห็นต่อ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - พ.ศ. ๒๕๗๐) ตามแบบฟอร์มของสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเรียบร้อยแล้ว รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ๒ และมีความเห็นเพิ่มเติม ดังนี้

๑. ควรเพิ่ม "ทุนทางวัฒนธรรม" เป็นทุนที่ ๗ ในการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม และเพิ่มเติมคำสำคัญ คือ อุตสาหกรรมสร้างสรรค์ โดยระดับชุมชนต้องให้ความสำคัญกับการใช้วัฒนธรรมเป็นฐานการพัฒนาเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับบริบทของชุมชนและตรงตามความต้องการของตลาด **โดยสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยวัฒนธรรมท้องถิ่นในเชิงลึก** (Cultural Research Development) **เพื่อกำหนดสถานะสินค้าและบริการทางวัฒนธรรมไทยในตลาดโลก** (Cultural Products & Services Positioning) **และกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย** พร้อมกับสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการทางวัฒนธรรมให้มีความสามารถในการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นสินทรัพย์ทางวัฒนธรรมและทรัพย์สินทางปัญญาบนพื้นฐานงานวิจัย องค์ความรู้และนวัตกรรม ไปพร้อมกันกับส่งเสริมการพัฒนาตลาด ตราสินค้า และบริการทางวัฒนธรรมของไทยให้สอดคล้องกับแนวโน้มพฤติกรรมการบริโภคและความต้องการทางการตลาดของสินค้าและบริการทางวัฒนธรรมทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งส่งเสริมการประชาสัมพันธ์เสริมสร้างภาพลักษณ์ของสินค้าและตราสินค้าของไทยทั้งในระบบออนไลน์และออฟไลน์ผ่านสื่อต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมและขยายตลาดการบริโภคทั้งในและต่างประเทศ

๒. ควรให้ความสำคัญกับการนำอำนาจละมุน (Soft power) มาใช้ในการพัฒนาสินค้าและบริการทางวัฒนธรรมใหม่ ๆ ที่ตอบสนองตลาดยุคใหม่และกระแสโลก (Global Market Trends) **รวมทั้งพัฒนาและเสริมสร้างระบบนิเวศวัฒนธรรมที่เอื้อต่อการพัฒนาสินค้าและบริการมูลค่าสูง** อาทิ ๑) การใช้ดิจิทัลคอนเทนต์มาพัฒนางานภาพยนตร์และแอนิเมชัน ๒) การใช้เทคโนโลยีนวัตกรรมกับงานศิลปวัฒนธรรมมาพัฒนาฐานข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) เพื่อเป็นข้อมูลองค์ความรู้ทางศิลปวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับความต้องการใช้ของหน่วยงาน องค์กร และประชาชน หรือการใช้เทคโนโลยีสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแห่งความจริงและเทคโนโลยีเข้าด้วยกัน (Metaverse) จนกลายเป็น "โลกเสมือนจริง" ที่สามารถผสานวัตถุ

/รอบตัว ...

รอบตัวและสภาพแวดล้อมให้เชื่อมต่อกันเป็นหนึ่งเดียว ๓) การพัฒนาการซื้อขายงานศิลปวัฒนธรรมไทยในรูปแบบสินทรัพย์ดิจิทัลให้มีมูลค่าเพิ่มโดยใช้ Non-Fungible Token (NFT) และ ๔) การเชื่อมโยงศิลปวัฒนธรรมเข้ากับดิจิทัลคอนเทนต์อื่น ๆ

๓. ควรสนับสนุนให้เกิดการปรับกระบวนทัศน์ ทัศนคติ และความนิยมในการใช้ความคิดสร้างสรรค์และทุนทางวัฒนธรรมเพื่อยกระดับการผลิตสินค้าและบริการ รวมทั้งสร้างฉากทัศน์ที่ทุกคนในประเทศรับรู้ร่วมกันว่า ประเทศไทยและคนไทยมีความต้องการก้าวเข้าสู่การผลิตสินค้าและบริการสร้างสรรค์เพื่อตอบสนองตลาดยุคใหม่ โดยเป็นเจ้าของนวัตกรรมและทรัพย์สินทางปัญญา โดยมีมาตรการจูงใจในการส่งเสริมงานวิจัยและการสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ การพัฒนาประสิทธิภาพและกลไกด้านทรัพย์สินทางปัญญาเพื่อสร้างแรงจูงใจในการสร้างสรรค์สินค้าและบริการทางวัฒนธรรม และความตระหนักเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์เชิงรายได้ (Economic Rights) และธรรมสิทธิ์ (Moral Rights) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศทางวัฒนธรรม สร้างแพลตฟอร์มในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนความรู้เกี่ยวกับอุตสาหกรรมวัฒนธรรม ส่งเสริมให้มีแหล่งเรียนรู้ และพื้นที่สร้างสรรค์ที่มีบริการการเรียนรู้ที่มีคุณภาพทั่วประเทศ เพื่อสร้างโอกาสการเข้าถึงและใช้ประโยชน์ในการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์และเต็มศักยภาพสำหรับเด็ก เยาวชน และประชาชน รวมทั้งส่งเสริม สนับสนุน ให้เกิดความนิยมชมชอบในงานศิลปวัฒนธรรม เพื่อกระตุ้นความต้องการของผู้บริโภคสินค้าและบริการทางวัฒนธรรมในประเทศให้เพิ่มมากขึ้น พร้อมกับการยกระดับสถานะและส่งเสริมบทบาทของศิลปินและบุคลากรในอุตสาหกรรมวัฒนธรรม โดยสร้างมาตรฐานแรงงาน วิชาชีพ สวัสดิการ และสิทธิประโยชน์ให้เอื้อต่อการประกอบอาชีพโดยพัฒนากระบวนทัศน์ ทักษะฝีมือ ความคิดสร้างสรรค์ การออกแบบ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ใช้ความได้เปรียบในความชำนาญเฉพาะด้านและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของไทย เพื่อสร้างสรรค์ พัฒนาสินค้า และบริการทางวัฒนธรรม ที่ตอบสนองโอกาสและแนวโน้มความต้องการของโลกและเหมาะสมกับกลุ่มผู้บริโภคทุกช่วงวัย

๔. ข้อเสนอต่อการปรับหมุดหมายการพัฒนาและกลยุทธ์ย่อย ดังนี้

๔.๑ ขอเสนอปรับหมุดหมายที่ ๖ โดยปรับชื่อหมุดหมายจากเดิม ไทยเป็นฐานการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะที่สำคัญของโลก **เป็น** ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ดิจิทัลอิเล็กทรอนิกส์ที่สำคัญของโลก เพื่อให้ครอบคลุมถึงอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ เนื่องจากอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะนับเป็นเพียงส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมสร้างสรรค์เท่านั้น

ในการนี้ หากประเทศไทยต้องการเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ ดิจิทัลอิเล็กทรอนิกส์ที่สำคัญของโลกตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ควรเพิ่มเติมบริบทของการพัฒนาอุตสาหกรรมสร้างสรรค์รูปแบบใหม่ ๆ บนฐานการใช้ความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม หรืออุตสาหกรรมวัฒนธรรม ซึ่งแท้จริงแล้วมีความหมายครอบคลุมทั้งฮาร์ดแวร์ (อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์ หุ่นยนต์ ฯลฯ) และซอฟต์แวร์ (ดิจิทัลคอนเทนต์ สื่อ ทัศนศิลป์ ฯลฯ) และไม่สามารถดำเนินไปได้หากไม่มีทุนทางวัฒนธรรม เป็นปัจจัยพื้นฐาน นอกจากนี้ หากพิจารณาจากกลยุทธ์ความสำเร็จของประเทศที่ใช้วัฒนธรรมในฐานะทุนขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมอย่างสาธารณรัฐเกาหลี จะเห็นได้ว่าจำเป็นต้องพัฒนา “ฮาร์ดแวร์” และ “ซอฟต์แวร์” ควบคู่กันในฐานะองค์ประกอบของ “อุตสาหกรรมสร้างสรรค์และวัฒนธรรม (Cultural Creative Industries – CCI) เพื่อให้ครบห่วงโซ่มูลค่าของการใช้ทุนทางวัฒนธรรมอย่างแท้จริง **โดยอาจพิจารณาเพิ่มกลยุทธ์ “ยกระดับอุตสาหกรรมวัฒนธรรมที่แข่งขันได้ในตลาดโลก” เพื่อสร้างอุปสงค์ของสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ของไทยในตลาดโลก สร้างกระแสความนิยมไทย ในทุกมิติด้วยสินค้าและบริการทางวัฒนธรรม รวมถึงผลักดันทางอ้อมให้ไทยเป็นเจ้าของทรัพย์สินทางปัญญา** มากกว่าเป็นผู้รับจ้างผลิตที่แตกต่างไปจากอุตสาหกรรมดิจิทัลของประเทศในปัจจุบันที่ส่วนใหญ่เป็นการนำเข้าชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ และรับจ้างประกอบคอมพิวเตอร์หรือวัสดุ

/อุปกรณ์ฮาร์ดแวร์...

อุปกรณ์ฮาร์ดแวร์อื่น ๆ ที่ไม่ก่อให้เกิดการสร้างมูลค่าเพิ่มมากนัก รวมทั้งประเทศไทยยังไม่สามารถเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ของผลงานชิ้นนั้น ๆ อีกด้วย

๔.๑.๑ ขอเสนอปรับกลยุทธ์ย่อยที่ ๓.๓ จากเดิม พัฒนาและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ผลิต ผู้พัฒนา ผู้ออกแบบ และสร้างระบบในอุตสาหกรรมและบริการดิจิทัลภายในประเทศ **ปรับใหม่เป็น** พัฒนาและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ผลิต ผู้พัฒนา ผู้ออกแบบและสร้างระบบในอุตสาหกรรมและบริการสร้างสรรค์ และระบบการทำงานอัตโนมัติ (Automation) ภายในประเทศ โดยเป็นผู้นำบริการด้านดิจิทัลโซลูชันที่เป็นมิตรและตอบสนองความต้องการใช้งานของผู้ใช้ภายในประเทศ ภูมิภาคอาเซียน หรือระดับโลก โดยนำร่องจากสาขาเกษตร การแพทย์และสุขภาพ การท่องเที่ยว งานด้านศิลปวัฒนธรรม และการบริหารจัดการภาครัฐในระดับท้องถิ่น

๔.๑.๒ ขอเสนอปรับกลยุทธ์ย่อยที่ ๓.๔ จากเดิม ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาซอฟต์แวร์พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และการสร้างดิจิทัลคอนเทนต์สร้างสรรค์ มีการนำวัฒนธรรม วิถีชีวิต แหล่งท่องเที่ยวไทย ฯลฯ ไปใช้ประโยชน์เชิงสร้างสรรค์ ซึ่งจะช่วยเพิ่มมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจในทุกมิติ **ปรับใหม่เป็น** ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาซอฟต์แวร์พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ การสร้างดิจิทัลคอนเทนต์สร้างสรรค์ รวมทั้ง การพัฒนาแพลตฟอร์มสำหรับดิจิทัลคอนเทนต์สร้างสรรค์ที่มีการนำศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิต แหล่งท่องเที่ยวไทย ฯลฯ ไปใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ ซึ่งจะช่วยเพิ่มมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจในทุกมิติ อาทิ การพัฒนาพิพิธภัณฑ์เสมือนจริง การสร้างเวทีการแสดงทางศิลปวัฒนธรรมเสมือนจริง คอนเสิร์ตเสมือนจริง หรือตัวละครภาพยนตร์เสมือนจริง เป็นต้น

๔.๒ ขอเสนอปรับหมุดหมายที่ ๘ โดยปรับชื่อหมุดหมายจากเดิมไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน ปรับใหม่เป็น ไทยมีพื้นที่สร้างสรรค์และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน **โดยปรับกลยุทธ์ย่อยที่ ๑.๒ จากเดิม** สร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจชุมชน **ปรับใหม่เป็น** สร้างระบบนิเวศสร้างสรรค์ที่เอื้อต่อการสร้างความเข้มแข็งให้กับเศรษฐกิจชุมชน เพื่อยกระดับผลิตภัณฑ์ชุมชนเป็นอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ที่สร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน โดยส่งเสริมองค์ความรู้ให้กับชุมชน จากสถาบันการศึกษาในพื้นที่ โดยวิธีวิจัยเชิงลึก รวบรวมองค์ความรู้เกี่ยวกับลักษณะเชิงกายภาพและพลวัตของประชาชน รวมทั้งวิถีชีวิตของชุมชน เพื่อสร้างความสามารถในการพัฒนา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอิทธิพล คุณปลื้ม)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม
กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
โทร ๐ ๒๒๐๒ ๙๖๖๓
โทรสาร ๐ ๒๒๐๙ ๓๕๒๗
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ pypculture@hotmail.com

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑-๒

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวจันภา สุขเจ)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๓ / พค. / ๖๕

ด่วนที่สุด

ที่ ศธ ๐๒๐๘/ ๑๑๔๑

กระทรวงศึกษาธิการ
กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๒๗ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖ /ว(ล) ๙๐๕๑
ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง เลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ขอให้กระทรวงศึกษาธิการเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาแล้ว เห็นด้วยกับ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ฉบับดังกล่าว ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการจะได้มีการจัดทำแผนพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ในห้วงต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณานำเสนอต่อคณะรัฐมนตรีต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวตรีนุช เทียนทอง)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวลัลกา สุ[illegible])
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

สำนักงานปลัดกระทรวง
สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์
โทร. ๐ ๒๒๘๐ ๒๘๖๗
โทรสาร ๐ ๒๒๘๑ ๙๔๑๓

ด่วนที่สุด
ที่ สธ ๐๒๐๙.๐๓/๑๕๗๑

กระทรวงสาธารณสุข
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๗ พฤษภาคม ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๘๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งให้กระทรวงสาธารณสุขให้ความเห็นเรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงสาธารณสุข พิจารณาแล้วขอเรียนว่า เห็นสมควรให้ความเห็นชอบในหลักการ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ ทั้งนี้ ภาพรวม (ร่าง) แผนพัฒนาฯ เป้าหมายที่กำหนดมีความสอดคล้องกับเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติ และนับเป็นแผนที่จะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ เติมเต็มและสนับสนุนการพัฒนาร่วมกับแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ เป็นกรอบทิศทางให้แผนระดับ ๓ นำไปแปลงสู่การปฏิบัติได้โดยมีความซ้ำซ้อนบางส่วน อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ดังกล่าวมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สะท้อนภาพที่จะเกิดขึ้นอย่างแท้จริง และเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อเป้าหมาย วิสัยทัศน์ตามยุทธศาสตร์ชาติในห้วงระยะเวลาที่กำหนด โดยมีข้อเสนอ ดังนี้

๑. ปรับตัวชี้วัด โดยตัวชี้วัดเป้าหมายหลักเมื่อสิ้นสุด (ร่าง) แผนพัฒนาฯ พบว่า ในเรื่องรายได้ประชาชาติต่อหัว และดัชนีความก้าวหน้าของคน ผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นได้เป็นเพียงบางส่วนตามกลยุทธ์หมุดหมายที่กำหนด ไม่สามารถเป็นตัวแทนในการวัดผลตามตัวชี้วัดดังกล่าวได้อย่างดี ดังนั้น การปรับตัวชี้วัดให้เหมาะสม วัดได้ ตรงกับสิ่งที่ทำตาม (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ที่กำหนด จะทำให้แผนมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะสามารถควบคุม กำกับ มุ่งสู่วัตถุประสงค์ได้จริง

๒. ปรับแนวทางการขับเคลื่อน เนื่องจาก (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับนี้ เป็นแผนที่มุ่งเป้าหมายการพัฒนาที่สำคัญสูง และแยกเฉพาะประเด็นการพัฒนาที่จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมเป็นการเฉพาะเรื่องในการพัฒนาประเทศ ดังนั้น หากปรับแนวทางการขับเคลื่อนให้เข้มข้น มีคณะกรรมการรับผิดชอบแต่ละมิติของหมุดหมาย จะทำให้เกิดประสิทธิผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดได้เป็นอย่างดี

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุทิน ชาญวีรกูล)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววัลภา [illegible])
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ
๗ พค ๖๕

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข
กองยุทธศาสตร์และแผนงาน
โทร. ๐ ๒๕๙๐ ๒๓๕๕ โทรสาร ๐ ๒๕๙๐ ๒๓๕๕

ด่วนที่สุด
ที่ อก ๐๘๐๒/๒๔๘๘

กระทรวงอุตสาหกรรม
ถนนพระรามที่ ๖ แขวงทุ่งพญาไท
เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

๑๙ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอให้กระทรวงอุตสาหกรรมเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐) ที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีโดยด่วน ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณาแล้ว เห็นชอบในหลักการ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐) ที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ ซึ่งได้ปรับปรุงตามผลการรับฟังความคิดเห็นจากภาคส่วนต่าง ๆ และคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๖๕ เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ได้มีมติเห็นชอบ (ร่าง) แผนดังกล่าวแล้ว อย่างไรก็ดี เพื่อให้การขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายการพัฒนาประเทศในภาพรวม ควรให้ความสำคัญกับระบบการจัดสรรงบประมาณที่เชื่อมโยง สอดคล้องกับประเด็นการพัฒนาในแต่ละหมุดหมายภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ รวมถึงการเชื่อมโยงประเด็นการพัฒนาภายใต้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ กับการดำเนินการในประเด็นอื่นที่อาจมิได้ระบุไว้อย่างชัดเจนในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ แต่เป็นประเด็นสำคัญที่จะช่วยสนับสนุนให้ประเด็นการพัฒนาที่กำหนดไว้ในแผนดังกล่าวสัมฤทธิ์ผลได้และเป็นการยกระดับความสามารถการแข่งขันของประเทศในระยะยาว เช่น การเพิ่มผลิตภาพ (Productivity) ของภาคเศรษฐกิจ การสร้างความเข้มแข็งให้กับกลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุนเดิมที่มีห่วงโซ่การผลิตในประเทศและมีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมศักยภาพ อาทิ อุตสาหกรรมเครื่องจักรกล อุตสาหกรรมบรรจุภัณฑ์ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมโลจิสติกส์ เป็นต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุริยะ จึงรุ่งเรืองกิจ)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววัชภา สุขะล)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม
กองนโยบายอุตสาหกรรมมหภาค
โทร. ๐ ๒๖๔๔ ๘๓๔๑, ๐ ๒๔๓๐ ๖๘๐๓ ต่อ ๖๘๐๓๐๔ โทรสาร ๐ ๒๖๔๔ ๘๘๑๗
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์: oie_region@hotmail.com

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๐๗๓๒/๔๙๗

สำนักงบประมาณ
ถนนพระรามที่ ๖ กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐

๒๘ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล)๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้สำนักงบประมาณเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้อง กรณีสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เสนอเรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) เพื่อให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา ดังนี้

๑. เห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ

๒. มอบหมายสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาตินำเสนอ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ต่อรัฐสภาเพื่อทราบ ก่อนกราบเรียนนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงบประมาณพิจารณาแล้วขอเรียนว่า เนื่องด้วยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ จะสิ้นสุดในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๕ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจึงได้ดำเนินการจัดทำ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) เป็นลำดับขั้นตอนมาอย่างต่อเนื่อง โดยได้ดำเนินการปรับปรุง (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ตามผลการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนทุกภาคส่วนผ่านช่องทางต่าง ๆ ซึ่งคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ และสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้มีมติเห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ที่ได้ปรับปรุงตามผลการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนแล้ว โดย (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ มีวัตถุประสงค์ เพื่อพลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” และครอบคลุมประเด็นการพัฒนาประเทศที่มีลำดับความสำคัญสูง และกำหนดหมุดหมายการพัฒนา จำนวน ๑๓ หมุดหมาย เพื่อถ่ายทอดเป้าหมายหลักไปสู่การขับเคลื่อนที่ชัดเจน โดยเฉพาะการกำหนดให้กลไกงบประมาณเป็นส่วนประกอบของแนวทางการขับเคลื่อน (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ โดยการผนวกประเด็นการพัฒนาภายใต้ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ที่ต้องการมุ่งเน้นในแต่ละปีเข้ากับยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปี ซึ่งสำนักงบประมาณได้นำมาบรรจุไว้ในยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ ที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๖๔ ด้วยแล้ว

/ดังนั้น...

ดังนั้น เพื่อให้การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีทิศทางที่ชัดเจน จึงเห็นสมควรที่คณะรัฐมนตรีจะพิจารณาให้ความเห็นชอบ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) และมอบหมาย สศช. นำเสนอ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ต่อรัฐสภาเพื่อทราบก่อนกราบเรียนนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวายเพื่อทรงมีพระบรมราชโองการให้ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติต่อไป อย่างไรก็ดี เพื่อให้การปฏิบัติตาม (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงบประมาณเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับเป้าหมายหลักของการพัฒนาประเทศในระยะ ๕ ปี ของ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ สศช. ควรพิจารณากำหนดค่าเป้าหมาย/ตัวชี้วัดของเป้าหมายหลักและเป้าหมายในระดับหมุดหมายเป็นรายปี เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาจัดทำยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีในช่วงระยะเวลาของ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

เฉลิมพล เพ็ญสูตร

(นายเฉลิมพล เพ็ญสูตร)
ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ

กองยุทธศาสตร์การงบประมาณ
โทร. ๐ ๒๒๖๕ ๑๘๖๕
โทรสาร ๐ ๒๒๗๓ ๙๓๖๙

สำเนาถูกต้อง

(นางสาว[illegible])
นักวิเคราะห์นโยบาย[illegible]

ด่วนที่สุด

ที่ นร ๐๘๐๙/๔๑๔๖

สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ
ทำเนียบรัฐบาล กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐

๑๖ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ขอให้ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ เสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีโดยด่วน ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

ในการนี้ สำนักงานฯ พิจารณาแล้วมีความเห็นว่า (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) มีความเหมาะสม และมีความสอดคล้องกับแนวทางการจัดทำ (ร่าง) นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ซึ่งเป็นแผนระดับที่ ๒ เช่นเดียวกันในการระบุทิศทางและเป้าหมายการพัฒนาประเทศเฉพาะประเด็นที่มีลำดับความสำคัญสูง และมุ่งดำเนินการในระยะ ๕ ปี โดยประเด็นการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับมิติความมั่นคงจะยังคงได้รับความสำคัญไว้ใน (ร่าง) นโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยความมั่นคงแห่งชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) และสนับสนุนการดำเนินการเพื่อพัฒนามิติเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ดังนั้นการขับเคลื่อนไปสู่การปฏิบัติของทั้งสองแผนดังกล่าวควรดำเนินการร่วมกัน พร้อมทั้งให้หน่วยงานจัดทำแผนระดับที่ ๓ รองรับเป็นไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ (พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๘๐) ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

พลเอก สุพจน์ มาลานิยม

(สุพจน์ มาลานิยม)
เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววัลภา สุขผล)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๑๖ เม.ย. ๖๕

กองนโยบายและยุทธศาสตร์ความมั่นคง
โทร. ๐ ๒๖๒๙ ๘๐๐๐ ต่อ ๑๒๐๓
โทรสาร ๐ ๒๖๒๙ ๘๓๔๗

ด่วนที่สุด
ที่ นร ๐๙๐๔/๗๙

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร
กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

๒๐ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖-๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี ความละเอียดทราบแล้ว นั้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาแล้ว เห็นว่า เรื่องนี้เป็นการดำเนินการตามมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีอำนาจที่จะพิจารณาได้ตามที่เห็นสมควร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายปกรณ์ นิลประพันธ์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

กองกฎหมายการบริหารราชการแผ่นดิน
ฝ่ายกฎหมายการเมืองการปกครอง
โทร. ๐ ๒๒๒๒ ๐๒๐๖-๙ ต่อ ๑๓๐๒ (นางสาวภาระวีฯ)
โทรสาร ๐ ๒๒๒๖ ๕๑๙๕
www.krisdika.go.th
www.lawreform.go.th
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ saraban@ocs.go.th

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววัลภา สุขยง)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๒๐ / เม.ย. / ๖๕

ด่วนที่สุด
ที่ นร ๑๐๐๘.๓.๑/๔๙

สำนักงาน ก.พ.
ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๒๐ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้สำนักงาน ก.พ. เสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงาน ก.พ. พิจารณาแล้ว เห็นด้วยในหลักการของ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ - ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) เสนอเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการให้ความสำคัญกับการเตรียมความพร้อมและการพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้มีทักษะที่จำเป็นเพื่อให้สามารถรับมือต่อสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของโลกในบริบทใหม่ได้อย่างรวดเร็ว โดยมีความเห็นเพิ่มเติมในส่วนการขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติซึ่งต้องอาศัยการบูรณาการความร่วมมือและการยอมรับจากทุกภาคส่วน รวมทั้งการติดตามและประเมินผลตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายหลักของแผนพบว่าเป็นตัวชี้วัดร่วมที่ต้องอาศัยการดำเนินงานและการบรรลุเป้าหมายจากหลายหมุดหมายการพัฒนาประกอบกัน ดังนั้น สศช. จึงควรมีการวางแผนและกำหนดรอบระยะเวลาในการติดตามความก้าวหน้าการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การประเมินผลสัมฤทธิ์การดำเนินงานตามตัวชี้วัดของแผนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายปิยวัฒน์ ศิวรักษ์)
เลขาธิการ ก.พ.

สำเนาถูกต้อง
(นางสาววัลภา สุขะล)
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ
๒๐/เม.ย./๖๕

สำนักพัฒนาระบบจำแนกตำแหน่งและค่าตอบแทน
กลุ่มให้คำปรึกษาแนะนำที่ ๑ (สำนักนายกรัฐมนตรี)
โทร. ๐ ๒๕๔๗ ๑๐๐๐ ต่อ ๖๖๒๔ (กรุณา) ๖๖๗๓ (ปัณณภัสร์)
โทรสาร ๐ ๒๕๔๗ ๑๔๓๗

ด่วนที่สุด
ที่ นร ๑๒๐๐/๕๘

สำนักงาน ก.พ.ร.
ถนนพิษณุโลก กทม. ๑๐๓๐๐

๒๒ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐)

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

อ้างถึง หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว(ล) ๙๐๕๑ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๕

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้สำนักงาน ก.พ.ร. เสนอความเห็นในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรี นั้น

สำนักงาน ก.พ.ร. พิจารณาแล้ว เห็นด้วยกับ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๓ (พ.ศ. ๒๕๖๖ – ๒๕๗๐) ตามที่สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเสนอ โดยมีความเห็นเพิ่มเติมในส่วนที่ ๕ การขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ ดังนี้

๑. แนวทางการขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ

๑.๑ ควรเพิ่มเติมกลไกสนับสนุนกลางเพื่อให้หน่วยงานสามารถนำไปขับเคลื่อนการดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากในแต่ละหมุดหมายของ (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ มีปัจจัยที่เอื้อให้เกิดความสำเร็จ (Enabler) คล้ายคลึงกัน เช่น การส่งเสริมความร่วมมือและบทบาทของภาคเอกชน การพัฒนาทักษะและศักยภาพของบุคลากร การปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบ การพัฒนาระบบฐานข้อมูลและการเชื่อมโยงฐานข้อมูลเพื่อการพัฒนาและการให้บริการ การวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรม ดังนั้น ควรมอบหมายให้หน่วยงานกลางที่เกี่ยวข้องร่วมกันพัฒนาปัจจัยที่เอื้อให้เกิดความสำเร็จดังกล่าวในลักษณะกลไกกลาง เช่น Regulatory Sandbox ที่มีแนวทางและกลไกการยกเว้นหรือผ่อนคลายระเบียบ กฎหมาย ในแต่ละระดับ เพื่อให้เกิดการทดลองและทดสอบแนวทางการขับเคลื่อนแผนในรูปแบบใหม่ ๆ อย่างเป็นระบบก่อนที่จะนำไปปฏิบัติจริงต่อไป

๑.๒ ควรเพิ่มเติมกลไกการปรับปรุงแผนให้มีความยืดหยุ่นสามารถปรับเปลี่ยนได้ทันต่อสถานการณ์ เนื่องจาก (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ กำหนดกลยุทธ์การขับเคลื่อนในแต่ละหมุดหมายไว้ค่อนข้างเฉพาะเจาะจง อย่างไรก็ดีมีโอกาสที่บริบททางเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเกินความคาดเดา ซึ่งอาจทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้ตามแผน หรืออาจมีวิธีการใหม่ ๆ ที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินการดียิ่งขึ้น ดังนั้น เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ จึงควรกำหนดกลไกการปรับปรุงแผนที่เปิดให้หน่วยงานร่วมขับเคลื่อนในแต่ละเป้าหมายสามารถเสนอปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การดำเนินงานให้เหมาะสมยิ่งขึ้นภายใต้เป้าหมายการดำเนินงานที่กำหนด

๒. การติดตามและประเมินผล

๒.๑ ควรเพิ่มเติมการกำหนดค่าเป้าหมายตัวชี้วัดเป็นรายปีเพื่อใช้ในการติดตามและประเมินผล เนื่องจากค่าเป้าหมายของตัวชี้วัดตาม (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ มีกรอบเวลาวัดผลระยะ ๕ ปี ทำให้การวัดผลสำเร็จระหว่างการขับเคลื่อนแผนและการติดตามประเมินผลเพื่อปรับปรุงพัฒนาหรือส่งสัญญาณเตือนล่วงหน้าเป็นไปได้ยาก จึงควรกำหนดให้หน่วยงานที่ร่วมขับเคลื่อนการดำเนินการในแต่ละเป้าหมายร่วมกันกำหนดเป้าหมายตัวชี้วัดเป็นรายปี หรืออาจกำหนดตัวชี้วัดเทียบเคียง (Proxy) เพิ่มเติมกรณีมีข้อจำกัด

ในการวัดผล...

ในการวัดผลเป็นรายปี เช่น ตัวชี้วัดผลการสำรวจรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์โดยสหประชาชาติภายใต้หมุดหมายที่ ๑๓ ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน ซึ่งมีการรายงานผลทุก ๒ ปี อาจเพิ่มตัวชี้วัดเทียบเคียงที่สะท้อนการเป็นรัฐบาลดิจิทัลของประเทศไทยและมีการวัดผลเป็นประจำทุกปี เช่น ผลการสำรวจระดับความพร้อมการพัฒนารัฐบาลดิจิทัลของหน่วยงานภาครัฐซึ่งจัดทำโดยสำนักงานพัฒนารัฐบาลดิจิทัล (องค์การมหาชน)

๒.๒ ควรเพิ่มเติมแผนภาพแสดงความเชื่อมโยงระหว่างเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติและแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ กับเป้าหมายและกลยุทธ์การดำเนินงานของแต่ละหมุดหมายตาม (ร่าง) แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ไปจนถึงหน่วยงานที่รับผิดชอบหลัก เพื่อให้เห็นความสอดคล้องเชื่อมโยงของแผนแต่ละระดับ และเกิดความเข้าใจตรงกันว่าในแต่ละเป้าหมายมีหน่วยงานใดเป็นเจ้าภาพหลักในการขับเคลื่อน ซึ่งจะเป็นข้อมูลให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคส่วนอื่นสามารถประสานการดำเนินงานในส่วนที่เกี่ยวข้องหรือต้องมีการบูรณาการการทำงานกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งสามารถติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินงานได้ต่อไป

อนึ่ง ภายใต้หมุดหมายที่ ๑๓ ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน กลยุทธ์ที่ ๓ ปรับเปลี่ยนภาครัฐเป็นรัฐบาลดิจิทัลที่ใช้ข้อมูลในการบริหารจัดการเพื่อการพัฒนาประเทศ ในส่วนของการปรับเปลี่ยนข้อมูลภาครัฐทั้งหมดให้เป็นดิจิทัลซึ่งได้กำหนดให้มีการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานของรัฐกับภาคเอกชนนั้น จะต้องคำนึงถึงการสื่อสารทำความเข้าใจและสร้างความเชื่อมั่นกับประชาชนผู้รับบริการในเรื่องมาตรฐานและความปลอดภัยของการเชื่อมโยงข้อมูล โดยต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล นอกจากนี้ ในการปรับเปลี่ยนกระบวนการทำงานภาครัฐเป็นดิจิทัล จะต้องคำนึงถึงความพร้อมทางดิจิทัลที่แตกต่างกันของหน่วยงาน ซึ่งอาจจำแนกการพัฒนาออกเป็นหลายระยะตามความพร้อมของหน่วยงาน หรือนำร่องดำเนินการในงานบริการที่มีประชาชนใช้บริการเป็นจำนวนมากก่อน โดยควรเป็นการปรับเปลี่ยนในทุกกระบวนงานที่มีความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกัน เพื่อให้งานบริการตลอดทั้งห่วงโซ่สามารถปรับเปลี่ยนเป็นดิจิทัลได้อย่างเต็มรูปแบบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวอ้อนฟ้า เว่ชชาชีวะ)
เลขาธิการ ก.พ.ร.

กองยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบราชการ
โทร. ๐๘ ๓๐๓๗ ๘๖๖๙ (กฤษณา) หรือ ๐๙ ๔๙๑๙ ๕๙๓๕ (อโนมา)
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ saraban@opdc.go.th

สำเนาถูกต้อง

(นางสาววัลภา [illegible])
นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการพิเศษ

DJN3JC7XSMZDOHI